

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SCARLETT PECKHAM

"One of the most exciting
romance authors on the rise."

—*Entertainment Weekly*

**The
Portrait
of a
Duchess**

SOCIETY OF SIRENS, VOLUME II

SCARLETT PECKHAM

*The
Portrait
of a
Duchess*

SOCIETY OF SIRENS

AVONBOOKS

An Imprint of HarperCollinsPublishers

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Adanmışlık

Resimde olmayanlar için

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

İthaf

Yazarın Notu

Cornelia Ludgate'in Raisonné Kataloğundan Alıntı Birinci
Bölüm

İkinci Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm İrminci

On İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm On

Bölüm On Altıncı n

n Bölüm OYedinci

Bölüm YBölüm

OBölümBölüm O

Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi
Bölüm Bölüm ÜçYirmi
Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi
SekizYirmi DörtBeş Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm OtuzAltıYediDokuz
Bölüm Otuz Bir Bölüm
Otuz İki Bölüm Otuz
Bölüm Bölüm ÜçOtuz
DörtOtuz Otuz Otuz
OtuzSekizBeş Bölüm
Bölüm Yedi Bölüm Altı
Otuz Dokuzuncu
Bölüm Kırkıncı Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Bölüm Birinci
Bölüm İkinci Bölüm
Üçüncü
BölümDördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm Altıncı
Bölüm Sonsöz
Cornelia Ludgate'in Raisonné Kataloğundan Alıntı

Teşekkür Duyuru

Yazar Hakkında

Scarlett Peckham'ın Çalışmalarına Övgüler

Scarlett Peckham
tarafından Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu,

Sirenler Topluluğu serisinin dünyasını inşa ederken, adalet için savaşılan bir grup radikal kadını tasvir ederken, kesişimsel olmalarının önemli olduğunu tutkuyla hissettim.

Karakterlerim, tarih boyunca eşitlik ve insan hakları mücadelesinin ön saflarında yer alan ırksal, cinsel ve ekonomik çeşitliliğe sahip feministlerden, kölelik karşıtlarından ve reformculardan ilham alıyor.

Tüm Sirenlerimin hak ettikleri aşk hikâyelerine sahip olmalarını istiyorum. Cornelia, Rafe ve tüm karakterlerimi tasvir ederken hassas ve gerçekçi olmak için her türlü çabayı gösterdim - ama ben

Kendi önyargılarım ve kör noktalarım olduğunu biliyorum. Umarım Cornelia, Rafe ve arkadaşlarının hakkını vermişimdir. Yaptığım tüm hatalar bana aittir.

*Sevgiler,
Scarlett*

Cornelia Ludgate' Raisonné Kataloğundan Alıntı

Çalışma 4008: Jezebellerin Vaftizi

Tuval Üzerine

Yağlıboya

1797

Açıklama: Çıplak göğüslü, peçeli dört kadın kollarını kavuşturmuş ayakta duruyor. ön planda. , yüzlerce aristokrat dehşet ifadeleriyle görkemli bir malikaneden kaçmaktadır.

Kadınlar gülümsüyor.

Yorum: Resim, sanatçı Cornelia Ludgate'i üç ünlü on sekizinci yüzyıl protofeministiyle birlikte tasvir ediyor: radikal yazar Seraphina Arden; aristokrat matron ve entelektüel Lady Elinor Bell; ve rezil fahişe Thaïs Magdalene.

Ludgate'in eserleri boyunca yinelenen figürler bu birbirine sıkı sıkıya bağlı kadın grubu, kendilerine Sirenler Cemiyeti adını vermiş ve kötü şöhretlerini kadın hakları ve eğitim davasına olan ilgiyi artırmak için silah olarak kullanmayı amaçlayan devrimci misyonlarından dolayı bu adı almışlardır.

Resim, Ludgate'in "düşmüş kadınların" toplumdaki yerini onları kutsal figürler olarak konumlandırarak eleştirdiği *The Jezebels* sergisinden.

Gösteri kutsal değerlere saygısızlık olarak kınandı.

Ludgate bunu kariyerinin zaferi olarak değerlendirdi.

Birinci Bölüm

Cornelia Ludgate bir mektubun üzerindeki balmumu mührü yırtarak açtı ve *pişmanlık* kelimesini görecektense kadar uzun bir süre içindekileri taradı.

Midesi hoş karşılanmayan küçük bir reverans yaptı. Bu iyi bir haber değildi. Bir ret daha. Bu hafta üçüncü, bu ay onuncu.

"Hayır," diye hızlıca duyurdu ve mektubun, kadın hakları davasındaki sözde müttefiklerinden gelen samimi-yetsiz mazeretler sunan diğer tüm mektuplarla birlikte yere düşmesine izin verdi. Tanıdıkları neşeli ve acımasız bir açık sözlülüğü tercih ettiğini biliyordu. Sadece hayır demek yeterliydi.

Resim atölyesinin etrafına çeşitli dökümlü kostümler içinde pozlar vererek dağılmış olan en iyi üç arkadaşı inledi.

"Bir tane daha mı?" Thaïs dramatik bir iç çekişle şöyle dedi. "Hayatım boyunca hiç bu kadar reddedilmemiştim."

Thaïs aynaya baktı ve geniş poposuna doğru düşen kırmızı buklelerini kabarttı. "En azından bana bakan hiç kimse tarafından."

"Elbette," dedi Seraphina, küçük kızının başını göğsünde tuttuğu mandaldan ayarlayarak, "evet cevabını almamız sadece küçük bir zaman meselesi."

Cornelia umut kırıcı olmak istemiyordu ama ne bugün ne de gelecekte verecek iyi bir haberi vardı.

Yıkımını yüzüne yansıtmamayı tercih ederek arkadaşlarına buruk bir gülümseme verdi. İnsanın en yakın arkadaşlarına bile bu tür duygularını belli etmesi asla iyi bir şey değildi.

"Bu aslında son hayır," dedi hızlıca. "Görünüşe göre yalvaracak insanımız kalmadı."

Cornelia'nın teyzesi Leydi Elinor, "Ne korkaklar," diye mırıldandı.

Korkak çok nazik bir kelimeydi -*hipokrat* daha uygun düşerdi. Cornelia, tanıdıklarından bazılarının onu ağırlamakta isteksiz davranacaklarını tahmin etmişti.

sanatsal sergi. Zengin liberaller bir zamanlar, eserlerinin hafif siyasi yıkıcılıktan ve erotik kokulardan daha tehlikeli bir şeyle anılmadığı zamanlarda onun resimlerini almak için can atıyorlardı. Ancak geçtiğimiz sonbahardan sonra, dördünün kadın hakları için yaptıkları çağrılarla ülkenin gazetelerini parçaladıkları zaman, Cornelia Ludgate adı artık sadece skandal anlamına gelmiyordu.

Şimdi isyan anlamına
geliyordu. Tehlike
demekti.

Hayır demekti.

Seraphina, "Sanırım kimsenin işinizle ilişkilendirilme riskine girmemesi başarımızın bir ölçüsü," diye düşündü. "Bir şok ve skandal savaşı istiyorduk ve bunu başardık. Şimdi ihtiyacımız olan şey için savaşmak zorundayız."

Ve savaştılar.

Bir önceki yıl kadın hakları için para toplamak amacıyla verdikleri mücadele benzersiz bir başarıya ulaşmıştı. Hepsi de liberal politikaları ve asi şöhretleriyle nam salmış kötü şöhretli kadınlardı. Halkın onların vahşi yaşamlarına olan ilgisini, davaları için para toplamak amacıyla kullanmaya karar vermişlerdi: kadınların eşitliği ve eğitimine adanmış bir enstitü kurmak.

Şimdiye kadar, Seraphina'nın patlayıcı anılarının satışını kullanarak Kadın Eşitliği Enstitüsü'nü inşa etmeyi planladıkları kuzey Londra'da güzel bir arazi satın almak için yeterli para toplamışlardı. Sorun şu ki, bu para *tam* da o güzel arazi için yeterliydi. Hayal ettikleri binanın -kadınların sığınağı ve ilerici düşünce ve eğitimin kalesi olarak hizmet verecek bir yer- inşasına başlamak için bir tur daha fona ihtiyaçları vardı.

Ama bir kez daha parasız kaldılar.

Bu da ülkenin liberal kasalarını bozuk para için sarsma sırasının Cornelia'da olduğu anlamına geliyordu. Planı, şimdiye kadarki en şok edici portrelerinden oluşan bir sergi düzenlemektir - fahişeleri ve düşmüş kadınları madonnalar olarak tasvir eden *Jezebels* adlı bir dizi.

Sergi hakkında şimdiden çıkan söylentiler bir gösterge niteliğindeyse, dizi, enstitünün inşaatının ilk aşamasını finanse etmeleri için yeterli parayı toplayacaktır.

Ama resimlerini sergileyemeyen biri onları satamazdı. Eserlerini sergileyecek bir yer olmazsa, sergi de olmazdı, para da olmazdı, Kadın Eşitliği Enstitüsü de olmazdı, kadın hakları davası bir yüz yıl daha sürüncemede kalırdı ve tüm çabaları boşa giderdi-

Ama bu umutsuzca bir düşünceydi. Ve Cornelia Ludgate'in kendisine yakıştırmaktan hoşlanmadığı bir özellik varsa o da çaresizlikti.

"Bir yolunu bulacağız," dedi, pek de sahip olmadığı bir sakinlik sergilemeye özen göstererek. "Sadece düşünmemiz gerekiyor."

"Elbette yapacağız," dedi Elinor. "Belki bir mekâna izin verebiliriz."

"Bunun için bol miktarda paraya ihtiyacımız var," dedi Thaïs. "Ve biz aşırı harcama yaptık."

Cornelia yere yığılma ve başını ellerinin arasına alma isteğini bastırdı. Buraya gelmek için çok mücadele etmişler, çok risk almışlardı. Kendileriyle aynı fikirde olduğunu iddia eden insanların sinirleri tarafından engellenmek yardım edecek kadar cesur olmamaları çok bozucuydu. İnsanlar mücadele fikrini seviyordu. Güzel ilkeleri destekleyen makaleler yazmayı, ihtiyatlı bir şekilde banknotlar göndermeyi seviyorlardı. Ancak iş kendilerini doğrudan ateş hattına atmaya geldiğinde çok daha az cesur davranıyorlardı.

Stüdyonun kapısı yavaşça çalındı ve irkildi. "O da ne?" Thaïs tısladı.

Seraphina, "Arkadaş," diye . "Tam da umutsuzluk saatimizde ihtiyacımız olmayan şey."

"Cornelia?" diye seslendi bir erkek sesi kapalı kapının ardından. Cornelia öyle sert bir şekilde doğruldu ki boynu çatladı.

"Ben Rafe Goodwood," diye ekledi, sanki kız onun sesini iliklerine kadar bilmiyormuş gibi.

Arkadaşlarına örtünmelerini işaret etti, paletin yağıyla çamurlanmış olan resim önlüğünü düzeltti ve ellerinden geldiğince boyayı ovuşturdu.

Kapıya doğru yürürken arkadaşlarının gözlerini üzerinde hissetti, derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Rafe Goodwood kapının pervazında durmuş ona gülümsüyordu. O kadar keskin bir nefes aldı ki boğazı acıdı.

Yirmi yıl önce, onu son kez gördüğünde olduğundan daha yakışıklıydı. Hayatında gördüğü en güzel insan olduğu zamanlardan.

Henüz çok fazla insan görmedin, Cornelia.

"Özür dilerim. Seni şaşırttım," diye mırıldandı.

Sesi hâlâ meşe ağacının sesiydi, iyi yıpranmış bir tınıya sahipti ve ona bir kadeh viski gibi çarpan bir sıcaklığı vardı.

"Şaşıрма yeteneğine sahip olduğunuzu düşünmemiştim," diye ekledi.

Nadiren öyleydi. Ama *şimdi* onu görmek, ondan bir adım uzakta durmak-

Onu selamlamak için kelimeler bulmaya çalıştı ama elinde tek bir kelime bile yoktu.

Neyse ki teyzesi bir adım öne çıktı. "Bay Goodwood," dedi gülümseyerek. "Ya da, Majesteleri demeliyim. Lütfen, içeri buyurun."

İçeri girdi, geçerken omzu Cornelia'nın omzuna değdi. Dokunuşu Cornelia'nın ürpermesine neden oldu. Rafe odadaki hanımlara selam verirken Cornelia olabildiğince kurnazca geri çekildi ve odanın diğer ucuna, pencerelere doğru ilerledi.

"Lütfen bana Rafe deyin," dedi. "Ne zaman 'Majesteleri'ni duysam aklıma cenazeler geliyor."

Elinor yüzünü buruşturarak başını salladı. "Korkunç. Yedi, sanırım?" Rafe dilini şaklattı. "Umarım sekizinci ben değilimdir."

Cornelia onu tanıdığı anda Rafe Rosemere dükaliğının varisi değildi. Kuzeni Ludo'ydu, ta ki Ludo Barbados'taki bir çiftliği ziyarete giderken öldürülene kadar (itici adam, Ludo). Onun yerine veliaht olarak üçüncü kuzeni Peregrine geçmişti ve o da hemen frengiden ölmüştü. (Yazık; 'i severdi.) Sonra Devon'da bir yerde bir papaz vardı, bir ayın sırasında Tanrı tarafından ziyaret edilirken kalp krizi geçirmişti.

Ondan sonra lanetli varisler geçidinin izini kaybetmişti. Çok iç karartıcıydı.

O ve Rafe, kısa bir süreliğine sırdaş oldukları dönemde, unvanın ona miras kalacağını düşünselerdi havasız kalana kadar gülerlerdi. Ve şimdi o buradaydı.

Kanlı bir dük.

Onunla yüzleşmek için döndü, unvanının ironisiyle soğukkanlılığı yerine gelmişti. "Sıralamanın zirvesine ulaştığın için tebrikler," dedi, çünkü onun odadaki varlığını kabul etmek için bir *şeyler* söylemesi gerekiyordu. "Ve dikkatli ol."

Ona alaycı bir sırıtiş fırlattı. "Teşekkür ederim. Sizi temin ederim ki deneyeceğim."

Onun gülümsemesine karşılık vermemek için dudağını ısırıldı. En son şakalaşmalarının üzerinden yıllar geçmişti. Ve adam onun hiç de eğlenceli bulmadığı bir insana dönüşmüştü.

Muhafazakârlarla arkadaşlık etmedi.

Ne yazık ki öyle biri oldu. Eskiden ondan hoşlanırdı.

Thaïs öne doğru bir adım atarak omuzlarına örtülen çarşafın biraz aşağıya düşmesine izin verdi ve düzgün, krem rengi, çilli kolunun bir ipucundan daha fazlasını ortaya çıkardı.

"Kimsin *sen*?" diye sordu Rafe'e, her kim olsun görünüşünden hoşlandığını ima eden bir sesle.

Oh. Cornelia onu tanıştırmamıştı. Doğduğundan beri eğitimi aldığı temel nezaket yerine getirmek yerine gözlerini dikip bakmamaya çalışmakla meşgul olması ne kadar da saçmaydı. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Dengeli ve sosyal zarafeti olan bir kadındı; eski bir tanıdığını gördüğünde şok donup kalan ve odanın bir köşesine sinen bir kız değil.

Ayağa kalktı ve okulda öğrendiği zarif gülümsemesini takındı. Çocukken aristokratların misafir odalarına girdiğinde, neyse ki görgü kurallarına kadar işlemişti ki, Rafe'le tanışmaktansa ondan kaçmayı tercih ettiği şu anda bile bu kuralı uygulayabiliyordu.

"Hanımlar, özür dilerim, kabalık ediyorum," dedi en yüce ses tonuyla. "Seraphina Arden, Thaïs Magdalene, Rosemere Dükü'nü takdim etmeme izin verin. Merhum amcamın varisi."

Thaïs anında alçak bir reverans yaptı, Cornelia bunun bir saygı jestinden çok efsanevi göğüs dekoltesini gösterme arzusundan kaynaklandığından şüpheleniyordu.

Reveransa inanmayan Sera, sokaktaki bir dilenciye verebileceği nazık baş selamını vermekle yetindi ve çocuğunu emzirmeye devam etti.

"Memnun oldum hanımlar," dedi Rafe. "Sanırım sizi Cornelia'nın çizimlerinden tanıyorum."

İşini biliyor muydu? Bunu beklemiyordu.

"Muhafazakâr gazetelerde yerildiklerini gördünüz mü?" diye sordu neşeyle. Çizimleri, ülkenin istikrarını tehdit eden israfın bir sembolü olarak sık sık basılı olarak çoğaltıldı.

"Onlar hakkında her şeyi okudum," dedi, ses tonu hafifti. "Ben cahil değilim, biliyorsun."

"Korkarım *ne* olduğunuzu bilmiyorum," dedi.

Gözlerini ona dikmiş, sözlerinin anlamı üzerinde düşünmesini izliyordu. Kendini dik tutmaya, sakın olmaya özen gösteriyordu ama bu çok zordu çünkü o ünlü soğukkanlılığı Rafe'in üzerinde yarattığı etkiye dayanamamıştı. Sanki kemikleri don yağına dönmüş de sallanıyormuş gibi hissediyordu.

"Özel olarak konuşabilir miyiz acaba?" dedi Rafe, hayır demesi için hiçbir neden yokmuş gibi Cornelia'ya gülümseyerek.

Sanki bir zamanlar ortak inançları olan şeylere ihanet etmemiş gibi. Sanki amcası ve onun iğrenç Muhafazakâr yurttaşları için çalışmamış gibi, Yıllardır atlarını yetiştiriyorlar.

Zengin arkadaşları sayesinde Rafe'in aristokrat çevrelerde itibarlı bir figür haline geldiğini, muhteşem atlara dokunuşuyla aranan bir adam olduğunu biliyordu. Tüm bunlardan önce tanıdığı Rafe, mütevazı Amcasının arazisindeki bir kulübede yaşayan ve her türlü liberal görüşü savunan Eşitlikçiler Derneği'nin bir üyesi olan at terbiyecisi ortadan kaybolmuştu. En az on yıldır kimse ondan haber alamamıştı.

Onu, yani tanıdığını sandığı Rafe'i kaybetmek onu her zaman sarsmıştı. Bu yüzden onu düşünmemeye özen göstermiş ve resim atölyesinin huzurlu sığınağında onu görmek istememişti.

"bakılırsa lord hazretleri Cornelia'ya bir çift laftan fazlasını söyleyebilir," diye fısıldadı Thaïs Sera'ya, ihtiyatlı bile sayılamayacak kadar yüksek bir sesle.

Cornelia doğruldu, etrafında döndü. "Hanımlar," dedi, "neden üst kattaki daireme çıkıp biraz çay içmiyorsunuz? Rafe ve ben konuşmak için çok geç kaldık."

"Aslında yirmi yıl gecikmiş," diye mırıldandı Rafe, gözleri onunakilere kilitlenmişti.

Ona öyle baktığında, hareket edemiyordu.

"Elbette," dedi Elinor hemen. "Bize müsaade edin." Eliyle işaret etti Seraphina ve Thaïs onu takip etti. Belirgin bir isteksizlikle gözlerini kaçırdılar ve kapıya doğru ilerlediler.

Cornelia kapıyı sıkıca kapatarak kendini Rafe ile birlikte hapsetti. Pencereleden süzülen parlak ışığa rağmen oda bulanıktı. İlişkilerinin hayaleti onu bir pelerin gibi örtüyordu.

"Seni görmek güzel, Cornelia," dedi Rafe.

Onu görmek de güzeldi - tamamen görsel anlamda. Resmini yapmak için yalvaran bir görüntüsü vardı. Koyu renk saçları artık gümüş rengine dönmüştü, bu da mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu ve yüzünde daha belirgin bir ifade vardı - olgunluğunun zirvesinde bir adamın keskin çenesi ve elmacık kemikleri. Beyaz teni, ata binerek geçirdiği hayatında her zaman olduğu gibi bal sarısı renginde bronzlaşmıştı.

İri yapılı ve kalın kalçaları ile bir tür at tanrısı gibi görünüyordu.

Başka bir erkekle olsa, böyle bir manzaradan zevk alırdı. Rafe'de bunu göze alamazdı. O yolun nereye çıktığını biliyordu. "Seni tekrar görmeyi beklediğimi söyleyemem," dedi. Ses tonundaki soğukluğu fark ettiyse de bunu belli etmedi. Bunun yerine sırtıttı ve deri çantasından bir tomar kâğıt çıkardı. "Hoş bir haber getirdim," dedi, gözlerini bir ışık havuzuna çeviren bir gülümsemeyle. Belgeyi ona uzattı. "Sayfa otuz dokuz." Elinden sayfaları alırken ona dokunmamaya özen gösterdi. Belgenin üzerinde "Charles'ın Son Vasiyeti ve Vasiyetnamesi" yazıyordu. Ludgate, Rosemere Dükü"-amcası. Otuz dokuzuncu sayfada adı kalın harflerle yazılmıştı.

15.9.2. Yeğenim Cornelia Ludgate'e vasiyet ediyorum:

1. Mirasımın tasfiyesi sırasında vasimi tatmin edecek şekilde doğrulanmış, kutsal bir evlilik durumunda evlenmesi ve evsel bir konuta yerleştirilmesi şartıyla beş bin pound.

Şoktan düşüp ölmemek için elini pencere kenarına koydu.

Amcasıyla yirmi yıldır konuşmamıştı.

Zorla evlendirilme tehdidi karşısında çeyizini, dünyevi varlıklarını ve iyi adını terk ederek evine döndü.

O zaman onu kontrol etmek istemişti. Şimdi de bir metre toprağın onu kontrol etmeye çalışıyordu.

Bir kabadayı olarak kaldığını görmek güzel, Amca. Ateşli kapıların tadını çıkar.

Rafe'e başını salladı. "Bu ona karşı geldiğim için benim cezam. sopa da olabilecek bir havuç salladı. Paraya ihtiyacım olduğunu biliyor olmalı ve bana eziyet etmek için son şansına karşı koyamadı."

Rafe ona gülümsedi. "Zaten evli olman onun için üzücü."

Zaten evliyim.

İşte . Odaya girdiğinden beri yankılanan sır.

Etkilenmemiş görünmek için kendini zorlayarak sıkıdığı parmaklarını açtı. "Ne yazık ki ne kendim ne de evli olduğum adam bunu bin yıl geçse de kabul etmez."

Doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Öyle değil mi?"

Neden ona öyle bakıyordu? Çok yumuşak ve nazik.

"Seni mirasından mahrum edecek kadar katı yürekli olacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu sessizce.

Anlamı göğsüne bir un çuvalı gibi çarparken aralarında bir duraklama -çok uzun bir duraklama- oldu.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu, sesi hoşuna gitmeyecek kadar yükselmişti.

Sanki bu konuşma hiç de tuhaf değilmiş gibi ona o rahat gülümsemesini takındı.

"Düşesim olduğunuzu kamuoyuna açıklayacağız."

Düşes. Düşesi.

Başparmağının tırnağını işaret parmağına batırarak kendini soğukkanlı bir tepki vermeye zorladı.

Onun cevap vermesini beklemedi.

Onun elini tuttu ve o eski, baştan çıkarıcı, yan sırıtışını yaptı. "Son bir mantık evliliği mi, sevgilim? Eski günlerin hatırına?"

İkinci Bölüm

Cornelia Ludgate, yetiştirildiği güzel hanımefendinin dik duruşuyla ağzı açık bir şekilde Rafe'ye bakıyordu. Her zaman bir düşes edasına sahip olmuştu.

Ve şimdi onu yapacaktı. Doğru olan buydu.

Parmaklarını sıktı ve gözleriyle onu kendisine güvenmeye çağırdı. Kadın elini onun elinin üzerinden çekti ve kovarcasına salladı.

"Ciddi olamazsın, Rafe."

Rafe. Kendi ismini duyunca küçük bir haz duydu. Bir dükalığın veliahtı olduğundan beri geçen birkaç ay içinde çok az insan ona Rafe diye hitap etmişti. Her zaman *efendim* ya da *Bay Goodwood* derlerdi. Şimdi ise *Majesteleri* olmuştu.

Bu onu kızdırdı. Yükselmektense kaldırıldığını görmeyi tercih edeceği bir aristokrasinin tepesinde bir unvana sahip olmaktansa kendisine "seni çürümüş piç" denmesini tercih ederdi.

Ve bir de sadece bir dük değil, aynı zamanda *Rosemere*.

Önceki Rosemere'in parası, zar zor baktığı miras kalan bir mülkte lüks içinde yaşarken az miktardaki emekten geliyordu. kiracıları neredeyse yoksulluk içinde çürüyordu. Batı Hint Adaları'ndan Britanya'ya rom ve şeker taşıyan gemicilik firmalarına yaptığı yatırımlarla bu tamamlıyordu; yeğeni Cornelia'nın, menkul kıymetlerle aynı kanı paylaşmasına aldırmadan Anne tarafından köleler.

Rafe Rosemere'den ve adamın savunduğu her şeyden nefret ediyordu.

Doğuştan bir şans eseri adamın adını almıştı. Ama onun karakterine bürünmeyecekti.

Ve yapmak istediği ilk Şey Rosemere'in Cornelia'ya yaptığı korkunç muameleyi . Rafe'in eski arkadaşı. Rafe'in *karısı*.

Onun herhangi bir Şeyi "onun" olarak düşünmekten nefret edeceğini biliyordu. Ama onu görmek -kahverengi gözleri her zamanki gibi parlak ve meydan okuyan, onu gördüğünde yaşadığı Şoku saklayan duruşu- onunla ilk tanıştığından beri göğsünde her zaman çiçek açan o eski duyguyu geri getirdi: onu koruma arzusu. Olabildiğince parlak bir Şekilde parlaması için dünyanın güvenli olduğundan emin olmak.

"Cornelia, sana yaptıklarından amcanı geri almayı teklif ediyorum," dedi. "Ve o duygusuz piçin zarar verdiği diğer tüm insanları."

Ona, ayakkabısının üzerine öksürdüğü bir balgam pıhtısıymış gibi baktı. Beklediği cevap bu değildi.

"O duygusuz piç," dedi sert bir gülümsemeyle, "yıllardır ekmeğinize o kadar çok yağ sürdü gut hastası olmamanıza Şaşırdım. Ama sanırım sadakatinizle ünlü değilsiniz, değil mi?"

Oh, bu acıtmıştı ve yüzündeki memnun ifadeye bakılırsa bunu biliyordu.

Kadının onu küçümsemesine Őaşırmamıştı. Her türlü hakkı vardı. ondan Şüpheleniyordu. Rosemere aygırlarını ülkenin en çok aranan babaları arasına sokmuş ve bu ayrıcalık için Dük tarafından cömertçe ödenmişti.

Bunun ona nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu.

Yine de kadının Şüphesi onu üzmüştü. "Amcanın müttefiki olduğuma inanıyor olmalısın, biliyorum," dedi. "Ve gerçekten de, en azından görünüşte öyleydim. Ama işler göründüğü gibi değil. Umarım beni iyi niyetli olabileceğimi -hâlâ iyi niyetli olduğumu- kabul edecek kadar iyi tanıyorsundur."

Dük ve Muhafazakâr arkadaşlarıyla yakınlaşmak için geçerli nedenleri vardı. Ve bunların parayla ya da atlarla hiçbir ilgisi yoktu. Ama bunu ona söyleyemezdi. Henüz söyleyemezdi.

"Seni hiç tanımıyorum," diye karşılık verdi. Kollarını kavuşturdu ve minyon bedenini tam boyuna doğru çekti. "Ve bunu istememi sağlayacak çok az Şey söyleyebilirsiniz."

Acıtan bir tane daha.

Ona her Şeyi anlatabilmeyi diledi. Yüzündeki o küçümseyici ifadeyi silmek için her Şeyi yapardı. Ama onun güvenini kazanana kadar bunu yapmak çok tehlikeliydi.

"Cornelia, söz veriyorum kimseyi incitmek istemedim. Davayı terk etmek acı vericiydi ama işim uğruna bunu yapmak zorundaydım. Bu karmaşık bir durum ve yirmi yılın hesabını tek bir öğleden sonra veremem."

Omuz silkti. "Bu durumda, gitmelisiniz."

Tanrım, onun küçümsemesine katlanmak çok zordu. Eskiden ona bakışını , sanki oynamak için sabırsızlandığı favori bir oyuncağıymış gibi.

"Eğer arzu giderim," dedi. "Ama önce lütfen teklifimi açıklamama izin verin. Fayda sağlamak için beni sevmek zorunda değilsiniz."

Ona şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Ben daha çok ne gibi çıkarlar beklediğinizi merak ediyorum. Hiçbir erkek karşılığında bir şey istemeden böyle bir skandala davetiye çıkarmaz."

Kadın haklıydı. Bir şey istiyordu ve bu sadece Eğer onu planının bilgeliğine ikna edebilirse, ona eşlik etme ayrıcalığına sahip olacaktı - her ne kadar bundan zevk almayı dört gözle beklese de.

"Uzmanlığını istiyorum."

Resimlerle dolu stüdyosunu işaret etti. "Sanatta mı?"

Cornelia'nın yoğun kendine sahip olma duygusuyla tezat oluşturacak şekilde boya sıçramış, canlı ve dağınık olan odayı taradı. Her yere dağılmış eskiz defterleri vardı, hava terebentin gibi kokuyordu ve duvarlar portrelerle kaplıydı.

Heyecan verici, muhteşem portreler. Uzun zamandır bizzat görmeyi arzuladığı portrelere bakmaktan kendini alamıyordu.

Bir generalin altın süslemeli üniformasını giymiş, pis bir meydanda dilenen siyah bir adam özellikle dikkat çekiciydi. Amerikan isyanında İngilizlere hizmet etmelerine rağmen Kraliyet tarafından terk edilen, köleleştirilmiş ve askere dönüştürülmüş erkeklerle ilgili serisinden olmalı.

Resmin ciddiyeti, çıplaklığı sadece ustalıkla yerleştirilmiş tatlılardan oluşan bir büfeyle örtülmüş olan Leydi Elinor Bell'in parlak, neşeli pastel tonlardaki canlı, neşeli bir resmiyle tezat oluşturuyordu.

Rafe'nin gözleri üçüncü bir portreye takıldı, altı ay önce ortadan kaybolan radikal matbaacı Jack Willow'un kasvetli bir görüntüsü, *Eşitlikçi Toplum* adlı genelgesinin yayınını durdurmuştu. Resimde Willow umutsuz ve bitkin görünüyordu. Resmin uyandırdığı hüznün Rafe'in düşünce akışını kaybetmesine neden oldu.

"Eee?" Cornelia dürttü.

Odaklan. Planı kabul etmesi şart.

"Gardencourt Malikanesi'nin idaresi konusunda tavsiyelerinizi almak istiyorum."

Paletlerinden birinden bir boya topağı alıp yemiş gibi şaşkın görünüyordu. Ki bu tam olarak Yirmi yıldır amcasının malikânesine adım atmadığını bildiği düşünülürse, mantıksız bir yanıtı.

"Pardon?" diye sordu.

"Gardencourt'ta reform yapmama yardımcı olabilecek birkaç arkadaşına bir ev partisi vermeyi planlıyorum. Ve senin de bize katılmanı istiyorum."

Kaşları bariz bir şüpheyile çatıldı. "'Reform' derken neyi kastediyorsunuz?" Gülümsedi. Planı üzerinde durmadan çalışmıştı ve bundan gurur duyuyordu. "Öncelikle, dükalığın gelirlerini, kraliyet ailesine dağıtacağım.

kiracılar emekleriyle orantılı olarak."

Cornelia güldü, neşeli bir kıkırdamadan çok bir inançsızlık fışkırmasıydı bu. "Yıllar önce Muhafazakâr birlikte olmak için adalet davasını terk eden sen, şimdi de bir düklüğün kârını *kiracılara* mı aktarmak istiyorsun?"

Omuz silkti, çünkü yapacak başka bir şey yoktu. "Evet. Umudum bu."

Gözlerini devirdi. "Ya yalan söylüyorsun ya da bir cıva çubuğu kadar sağlam değerlere sahipsin."

Her zaman açık sözlüydü, ama bu alaycı ses tonu onda geri çekilme isteği uyandırdı.

En azından görünüşe göre bunu hak etmiş olsa bile.

Aralarındaki iletişimin kesilmesinden bu yana geçen yıllar boyunca, onun hakkında ne düşünmüş olabileceği kafasını kurcalıyordu. Onun sadece iyi düşünmesini istemişti. Bunu kaybetmek, hayatını inandığı davaya adarken yaptığı fedakârlıkların en büyüklerinden .

"Size söz veriyorum, niyetim samimidir" dedi.

Hayal kırıklığı içinde başını geriye attı. "Peki sana neden inanayım?" "Eğer gelersen, sana gerçek sadakatimin hâlâ

Radikaller. Yaptığım reformları göreceksiniz. Ama bunları düzgün bir şekilde yapmak için yanımda mülk hakkında bilgisi olan birine ihtiyacım var. Sen orada büyüdün. Evin hanımıydın. biliyorsunuz. Vasiyetname yerine getirilinceye kadar Gardencourt'a gelir ve karım olduğumu açıklarsan, beş bin sterlin alacaksın. Gördüğünüz gibi, ikimiz de fayda sağlar."

Ağzı hoşnutsuzlukla büküldü.

Ona öyle baktığında bile az önce ondan bir limon ısırmasını istemiş gibi çok güzeldi. Sinirlendiğinde gözleri hâlâ kararıyordu; altın rengi benekleri titreyerek umber rengine dönüşüyordu. Kahverengi teni

yaşından etkilenmemişti, siyah bukleleri kızlığından beri giydiği yukarı doğru kıvrılmış tarzda geriye doğru toplanmıştı. Ama kendine gelmiş, karakteri fiziksel görünümüne uygun bir şekilde çiçek açmıştı.

Ona hayranlık duymayı bırakması gerekiyordu. Bu hatayı tekrarlamak için burada değildi. "Evli olduğumuzu kabul etmenin, senin için tek şey olduğunu unutmuş gibisin.

benden asla istemezdi," dedi.

Hatırladı. Yirmi yıl önce Cornelia'yla geçirdiği haftayla ilgili her şeyi hatırladı. Her bir şeyi.

"Söz verdiğimi biliyorum. Ama bir kenara attığı yeğeni, yani siz, en yüksek unvana sahip olsaydınız amcanızın dünyasını bir hayal edin. Tam da böyle bir şey olurdu.

Gazeteleri ayağa kaldıracak türden bir darbeye ünlüsünüz."

acımış gibi gülümsedi. "Bir *görgü* darbesi benim sorumlu olmak isteyeceğim türden bir şey değil."

Tanrım, çok inatçıydı. Her zaman öyleydi ve bu yüzden ona her zaman hayranlık duymuştu. Ama bu özelliğinin kendisine karşı kullanılmasından hiç hoşlanmamıştı.

Geçmişleri ne olursa olsun, teklifinin çok çekici düşünmüştü. pas . Düşes olduğu ortaya çıkan aristokrat bir serseri, Cornelia'nın portrelerinden doğrudan alabileceği bir önermeydi. Toplumun itibarını elinden aldığı ruhlara itibarlarını iade etmeye olan düşkünlüğü, çalışmalarının bazıları tarafından bu kadar beğenilmesinin ve diğerleri tarafından lanetlenmesinin nedeniydi. Ve ünü ne kadar tartışmalı olursa, o kadar çok satıyor gibi görünüyordu.

"Cornelia," dedi sessizce, "*beş bin* sterlin alacaksın. Bunu gerçekten geri çevirir misin?"

İç çekti.

İkisi de amcasının bildiğini biliyordu: onun gibi varlıklı bir kadının bu kadar parayı reddetmesi çok ama çok zor olurdu. Bu muazzam, hayatını değiştirecek bir servetti.

Ve bir servetle önemli bir şey yapabilecek biri varsa, o da Cornelia'ydı.

Alt dudağını emdi ve resim önlüğünün kolunu ovuşturdu, açıkça onun teklifini zihninde evirip çeviriyordu.

"Diyelim ki küçük partinize eşiniz olarak katılmayı kabul ettim," dedi yavaşça. "Benim de kendime göre taleplerim olurdu."

Sanki onunla tartışmaya çalışacakmış gibi kaşlarını kaldırarak ona baktı. Garipti, çünkü hatırladığı kadarıyla ondan istediği hiçbir şeyi reddetmemişti.

onun için. Tanrı aşkına, bir keresinde onunla bir saat içinde *evlenmeyi* kabul .

"Elbette. Ne isterseniz."

"Gardencourt'a kendi arkadaşlarımı davet edeceğim." Bu idare edilebilirdi.

"Elbette. Yine de grup gelmeden önce sadece ikimizle birkaç gün geçirmek istiyorum, böylece burayı mahremiyet içinde yeniden tanıyabilirsin."

Gardencourt'u terk ettiği koşullar göz önüne alındığında, oraya dönmenin onun için duygusal olacağından şüpheleniyordu. Ve onun yüksek duygu durumlarında gözlemlenmekten hoşlanmadığını biliyordu.

Bunu düşündü, sonra başını salladı.

"Tamam. Ama başka bir şey daha var." Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle ona baktı. "Gardencourt'u *The Jezebels*'in ilk gösterimi için kullanmak istiyorum. Yeni sergim için."

Kadının ne demek istediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. "Yani evde bir resim sergisi mi düzenlemek istiyorsunuz?"

"Doğru."

"Ne kadar da sıra dışı bir fikir," diye . "Hiç de şok edici değil."

Bu kez küçümsemeden homurdandı. Adam onu gerçekten *güldürmüştü*. Ne kadar ferahlatıcı. Bir zamanlar bunu sık sık yapardı. "İroni ticareti yaptığımı biliyorsunuz," dedi. "Bu benim sanatım olduğu kadar resimlerdir."

Politikaları hakkında yalan söyleyip söylemediğini anlamak için de iyi bir test olacağını düşündü. Ki öyle değildi.

"Bunun ayarlanabileceğinden eminim," dedi.

Kaşlarını kaldırdı, belli ki kabul etmesine çok şaşırmıştı. Güzel. Korkunç bir adam olduğu varsayımına bile, olumlu bir tepki almak hoşuna gidiyordu.

"Ayrıca," diye devam etti, "düşes olmak bir arzum yok ve evli kalmaktan da umutsuzum."

"Umutsuzluk!" Ona sırtıttı ve genellikle bilinen cazibesini kendi yararına kullanmaya çalıştı. "Bu oldukça kaba. Ben *öyle* değilim. Kötü."

Bir kahkaha daha kazanamadı. Onun yerine burnunu kırıstırdı.

"Kesinlikle bir *Muhafazakâr*la evli olamam."

Belli ki ona kendini kanıtlamak için sözünden daha fazlası gerekecekti.

"Size söz veriyorum, ben Muhafazakâr değilim. Ben sadece atlara tutkusu olan ve en iyilerini yetiştirmeye gücü yeten insanlar için çalışan bir adamım. Eğer siz

Gardencourt'a gel, birbirimizi bir kez daha tanıyalım ve sana söz veriyorum, anlayacaksın."

Artık bir kadın olduğu için onun kim olduğunu tanıma fikri hoşuna gitmişti. neredeyse kırk yıllık olgun bir kadındı. Genç kızlığındaki kendine hakimiyetinin göz korkutucu bir özgüvene dönüştüğünü görebiliyordu. Kendisini aristokrat bir genç kızdan kötü şöhretli, radikal bir sanatçıya dönüştürürken karşılaşmış olması gerekenler göz önüne alındığında, bunun zor kazanıldığından emindi.

Onu tanımayı arzuluyordu.

"Geçmiş kendi adına konuşur," dedi. "Karakter kişinin eylemleriyle ilgilidir ve sizinki dürüstlükten yoksun olduğunuzu gösteriyor. Bana bir söz vermelisin Vasiyet yerine getirildikten sonra boşanmak. Evlilik benim ilkelerime aykırı. *Sen* de benim ilkelerime karşısın."

"Peki," dedi, çünkü başka ne diyebilirdi ki? Onu kendisinden hoşlanmaya zorlayamazdı, sadece kendisini anlaması için elinden geleni yapabilirdi. Ayrıca, ilişkilerini bitirmek için Evlilik ona bir eşe mal olmayacaktı - zaten hiç eşi olmamıştı.

İç çekti. "Emin misin? Korkunç bir skandal olacak."

"Bunun farkındayım. Ama düşesim olduğunuzu açıkladığımız zamankinden daha fazla değil."

Düşesi. Bu sözler ona ihanet etmekten daha iyi bildiği bir heyecan verdi. Aralarındaki bağdan gurur duyduğunu -bir şekilde onun gibi olmaktan gurur duyduğunu- açıklamak onu Cornelia'ya sevdirmek için çok az şey yapardı.

"O konuya gelince," dedi, "evli olduğumuza inanacaklarından neden bu kadar eminsin? Tek kanıtımız Gretna Green'den gelen yırtık pırtık bir tanık kağıdı. Bu, vasiyeti yerine getirecek kişiyi telaşlandırmayacak mı? asla evlenmemeyi arzuladığınızı belli etmediğiniz halde bir eşe sahip olmak?"

Bu gerçekten de inandırıcılığı zorlayacaktı. Yeminlerine tanıklık eden birkaç kişinin dağılmış, unutkan ya da ölmüş olduğundan emindi. Ama bir planı vardı.

"Gardencourt'a gelerseniz, gelecek hafta vasiyetçi benimle görüşmek için geldiğinde siz de ikamet ediyor olacaksınız." Kırpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Aşıkmanız gibi davranacağız."

Bu ilk kez olmayacak.

Yüzünde ne geçmişe yönelik bir duygusallık ne de mizah vardı.

"Peki infaz memurunun bunun bir oyun olduğunu düşünmesini ne engelleyecek?"

"Bunu düşündüm," dedi. "Genç bir adamken gizlice evlendiğimi ve iki hafta içinde düşesimle tanışmak için sosyete'yi evime davet etmek istediğimi birkaç gevşek dudaklı, yüksek mevkili ruha duyuracağım. Gerçek kimliğinizi açıklayacağınız maskeli bir balo düzenleyeceğiz. Avukat, evlilik mutluluğunun böylesine aleni bir şekilde sergilenmesine karşı çıkamayacaktır."

Bunu düşündü. Olasılıklar üzerinde çalışırken ve yavaşça, isteksizce, planın potansiyelini kabul ederken bunu yüzünde gördü.

İzlemesi çok keyifliydi.

"Sanırım işe yarayabilir," diye . "Sanırım beş bin pound karşılığında işe yaramasını *sağlayabilirim*."

Cornelia Ludgate'in kafasına koyduğu takdirde bu dünyada pek az şey olduğundan şüpheleniyordu.

"Ama sana güvenmiyorum," dedi açıkça. "Ve eğer yalan söylediğine ya da beni manipüle ettiğine dair en ufak bir ima bile gösterirsen, Gardencourt'u derhal terk ederim."

Güven kelimesi birbirlerini en son gördükleri zamanı hatırlattı. Gretna Green'deki bir handa güzel ve kederli bir ifadeyle ona nasıl baktığını. Dizlerinin üzerine çöküp kollarını onun beline dolamış ve affetmesi için yalvarmıştı. Kızın kendini nasıl geri çektiğini.

Bu onun kendini affettirme şansıydı. Ona düşündüğünden daha iyi olduğunu kanıtlamak için. Yıllar önce olduğundan daha iyi olduğunu. Güvenebileceği bir adam olduğunu.

Elini uzattı. "Anlaştık mı?"

"Şimdilik." Çekingen bir tavırla uzandı ve onun parmaklarına dokundu. Tırnakları boyayla benek benek olmuştu. Onun dokunuşuyla öyle keskin bir özlem duydu ki, parmaklarını ağzına götürüp öpmek istedi.

Onun yerine elini bıraktı ve başıyla hızlıca selam verdi.

"O zaman yarından itibaren iki gün içinde sizi alması için arabamı göndereceğim."

Kendi kendine hafifçe güldü. "Dük'ün arabalarını hatırlıyorum. Benim yatak odamdan daha lüks."

Gerçekten de öyleydiler. Gardencourt'taki her şey komik derecede hoşgörülüydü. Bunu değiştirecekti. Ama bu arada, ikisinin de bundan zevk aldığını .

Ona sıırttı. "musun Cornelia? Dük olmak eğlenceli." Kadın ona gözlerini devirdi. "Bundan hiç şüphe etmediğime inan."

"Ve bence düşes olmak hoşuna gidebilir. Sadece bekle."

Başını iki yana salladı.

"Gardencourt'u utanç ve yıkım içinde terk etmekten zevk alacağım."

Durakladı ve ona uzun, tatmin olmuş bir bakış attı. "*Yine.*"

Üçüncü Bölüm

Cornelia, Rafe'i uğurlarken soğukkanlı görünmeye özen gösterdi. Bugün alışkın olduğundan daha fazla bocaladığı için, üstelik *onun* önünde, veda ederken her zamanki zarif soğukkanlılığıyla algılanmak istiyordu.

Kapı arkasından kapanıncaya kadar dayandı. Hemen ardından kapıyı kilitledi, bir kanepenin üzerine yığıldı ve titreyerek tavana baktı.

Sanki zemin suya dönüşmüş gibi hissediyordu ve yüzmek için mücadele ediyordu.

O ve Rafe sırlarını mezarlarına kadar götüreceklerine söz vermişlerdi. Hayatta kalmak için Rafe'i zihninden uzaklaştırmış, geçmişle geleceği arasına tuğladan bir duvar örmüştü; Rafe'in hayatı nefret ettiği türden insanlara bağlandıkça bu görev yıllar geçtikçe daha da kolaylaşmıştı.

Onu nadiren küçük, huzursuz bir ayrıntıya indirgemişti. Onun adını duyduğunda böğründe hafif bir sızı. Pantolon giydiğinde ya da yağmurda deri kokusu aldığı anda geçici bir anı.

Ama onun *yakınında* olmak tamamen farklı bir konuydu. Çünkü şahsen, rahatsız edici bir ayrıntı değildi. Muhafazakâr politikacılardan bahsederken adını duyduğunda hayal gibi bir dev de değildi.

Onun ne olduğunu hiç bilmiyordu, sadece 1.80 boyunda, tuhaf bir şekilde arkadaş canlısı ve çılgınca zenginliklere yol açabilecek vahşi bir planı olan bir adamdı. Onun

İçgüdüleri ona söylüyordu ama önerdiği anlaşmanın işe yaraması halinde kazanacakları bu içgüdüleri bastırıyordu. Düşes olduğunu açıklama fikri kendisini şoke ettiyse, halkın nasıl tepki vereceğini bir düşünün. Ve o da halkın tepkisini kışkırtma işindeydi. Bu onun sanatının can damarıydı.

Ama önce *özel* tepkileri ortaya çıkarmalı. Daha zevksiz bir görev.

Atölyeyi kilitledi ve merdivenleri tırmanarak mücevher kutusu gibi dairesine çıktı. Burası yarı salon yarı yatak odasıydı, içinde küçük bir ocak ve masa vardı, insan isterse yemek pişirebilirdi. Cornelia nadiren yemek yapmaya meyilliydi.

"Bu da neydi şimdi?" Sera hemen sordu.

O ve Elinor tunikleriyle yerde oturmuş çay içiyor ve Seraphina'nın kızı Ella ile oynuyorlardı. Zıtlıklar içinde bir çalışmaydılar, Sera köşeli ve uzun boylu, vahşi kahverengi saçları olan bir yele, Elinor kısa ve dolgun, mükemmel sarı saçları beyaza dönüşüyordu. Cornelia onları resmetmek istiyordu -eğer geçmişiyle ilgili onlarca yıllık tekil bir ihmalle onları şok etmek gibi iğrenç bir görevi yerine getirmek zorunda olmasaydı.

Sera, "Görünüşünden kadarıyla oldukça baharatlı bir şey," diye ekledi.

Cornelia, bir eskiz defterinin üzerine kıvrılmış, durgun bir şekilde patisini yalayan kedisi Lucius'un çenesini kaşıdı. Yüzündeki rahatsızlığı görebilmelerinden hiç memnun değildi.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi sessizce, ne söylemesi gerektiğini tam olarak nasıl ifade edeceği hiçbir fikri yoktu.

"O zaman uyuyan güzelimizi uyandırsan iyi olur," dedi Elinor, Cornelia'nın yatağına doğru gülümseyerek, Thaïs'in üzerinde sadece bir çarşaf ve denizkızı uzunluğundaki kıvılcık saçlarıyla yayılmış, horluyordu.

Cornelia ayağını dürttü. "Uyuyor olamazsın."

", , " diye mırıldandı Thaïs, ışığı engellemek için bir kolunu gözlerine siper etti.

"O zaman , çıtır. Konuşmamız gereken bir şey var."

Thaïs o kadar yüksek sesle ve uzun uzun inledi ki Cornelia pencere kenarındaki meyve sepetinden bir üzüm ona fırlattı.

Erotik şovmenlik sanatında çevik olan Thaïs onu dişleriyle yakaladı. "Saat öğleden sonra üç Thaïs," dedi Cornelia.

"Dinlenmeye ihtiyacım olduğu için kusura bakmayın, Bayan Lady."

Thaïs ona kızdığı zamanlarda kökenleri arasındaki farkın altını çizmekten hoşlanıyordu: Thaïs, bir genelevin yetim çocuğu; Cornelia, İngiltere'nin en yaşlı beşinci ailesinin yetim çocuğu. Ki bu genellikle olurdu. On beş yıldır çok yakın arkadaşlardı ve Thaïs her yıl daha da huysuz olmaya özen gösteriyordu.

Cornelia yatağın kenarına oturdu ve kelimeleri söylemek için cesaretini toplarken parmaklarını büktü.

"Ne , sevgilim?" Elinor sordu, yüzündeki endişe ifadesi Cornelia'nın neredeyse ağlamak istemesine neden olacaktı.

Söylemek için kendini desteklemek zorunda kaldı. "Ben, şey, başlangıç olarak, ben evliyim."

Thaïs öyle bir güçle ayağa kalktı ki yatağın başlığı duvara . "Wot! *Başlamak için mi?*"

Thaïs'in dramatizmini her ne kadar yorucu bulsa da, bu haklı bir tepkiydi. Cornelia uzun zamandır evliliğin bir evlilik olmadığı görüşünü savunuyordu.

özgürlüğe olan derin tutkusuyla uyumluydu. Birçok kez bu konuda bağırması, bir ilişkinin evliliğe ne kadar yakınsa o kadar boğucu olduğu fikrine dayanan kalpleri kırmış olabilir.

Bunu, evlilik durumunun teknik ayrıntılarını açıklamadan yapmıştı.

Zincire vurulmak kendi fikri olsa bile, bunu kamuoyuna açıklamak gibi bir niyeti .

Thaïs yataktan fırladı ve Cornelia'ya yürüdü, işaret parmağı ve efsanevi göğüsleri ondan önce geliyordu.

Cornelia yere yığıldı. "Tiyatral tavırlarını kendine sakla Thaïs. Daha işim bitmedi." "Yapamam," diye ciyakladı Thaïs. "Az önce bize çok ama çok önemli bir şey söyledin. kötü."

"Korkarım daha da . Görünüşe göre ben de-" nefes aldı, önlüğünü düzeltti, kararlılığını topladı "-bir düşes."

Thaïs dondu kaldı.

Sonra başını geriye attı ve güldü. Ve güldü.

Kambur zorunda kalana kadar , elini karnına bastırdı, sanki kıkırdayarak kendini yaralamıştı.

Thaïs'ye böylesine utanç verici bir dedikodu lokması sunmak fiziksel olarak acı veriyordu.

Cornelia bunu gıcırdayan dişlerinde hissedebiliyordu. Genelde sakin, dengeli, hatta neşeli bir insandı. Evlilik onun soğukkanlılığı için kötüydü.

Bu sırada Thaïs dört nala koşturuyor, hava almak için göğsünü yumruklarken bile kükremeye devam . Sera ve Elinor sadece Cornelia'ya bakıyorlardı.

yüzleri aynı inançsızlık ifadesi içindeydi.

"Kestirmemi mahvettiğin için sana hâlâ kızgıyım," dedi Thaïs, "ama Bayan Lady'nin tüm günleri boyunca yaptığı ilk şakayı duymak buna değer. Belki o zamana kadar

Ben yaşlandım ve öldüm, bir tane daha yaparsınız."

Geldi ve Cornelia'nın omzuna vurdu, göğsü o kadar coşkuyla zıplıyordu ki bu görüntü muhtemelen yasalara aykırıydı. "Oh, alkışlar sana, kızım. Alkış."

Bebek Ella tüm bu gürültü karşısında inledi. Lucius tısladı ve yatağın altına koştu.

Cornelia Thaïs'in elini silkti. Thaïs'in tırnakları uzun ve keskindi ve Cornelia onların yanlışlıkla gözünü oymasını istemiyordu.

"Pekala, Thais, neşeli bir zaman geçirdin. Masum çocuğu korkutuyorsun. Ve zavallı kediye. Devam edebilir miyim?"

Thaïs bir askıda asılı duran bornozu kaptı - Cornelia'nın çok sevdiği, cehennemde çırılçıplak dolaşan çıplak figürlerle işlenmiş bir şam basması- ve omuzlarına silkti.

"Lütfen devam et," dedi Thaïs. "Hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"İkiniz de kesin şunu," dedi Sera. "Cornelia, buraya nasıl geldiğini anlat bize. bir düşes olduğunuza inanıyorum. Umarım hikâye kafaya bir darbe ile başlamaz."

"Korkarım hayır," dedi Cornelia sessizce. "Bu sadece uygun bir düzenleme ama yasal olarak konuşursak ben ..." Söyleyemedi.

Thaïs böyle dırdır etmeye devam ederse gözlerindeki kan damarları patlayacaktı ve efsanevi bir fahişe olarak Thaïs'in geliri güzelliğine bağlıydı.

Cornelia irade gücünü toplayarak öksürdü. "Ben Rosemere Dükü evliyim."

Elinor, "Rafe Goodwood'la evli olduğunuzu kastetmiş olamazsınız," dedi.

Teyzesi Cornelia'nın gözlerini aradı ve bunun başka bir şaka olduğunu ortaya çıkarmasını bekledi. Kimsenin eğlenceli bulmadığı türden.

Cornelia hiçbir şey söylemedi.

"Ciddi misin?" Sera fısıldadı. "Evlisiniz ve bize söylemediniz mi?"

Onun ağzını sıkı tutmasına alışkın olduklarını biliyordu. Ama o bile bunun farklı olduğunu görebiliyordu.

"Yıllar önceydi," dedi, sesindeki yalvarıştan hoşlanmamıştı. "*Onlarca yıl önce.*"

Thaïs üzümeleri kaptı ve bir tanesini Cornelia'nın alnına fırlattı. "Her fırsatta evliliğe karşı çıkıyorsun ve bir kocan olduğunu söylemek hiç aklına gelmiyor mu? Hem de Tory bir koca?"

Cornelia o geceyi düşündü. Korkusunu ve çaresizliğini.
"Anlamıyorsun Thaïs. Başka seçeneğim yoktu. Açıklamama izin
ver."

Dördüncü Bölüm

Önce

Geç olmuştu ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu; fırtınayı bastırarak kadar kulakları sağır eden bir vuruş sesi Rafe'yi irkiltip uyandırmıştı. Bayan Ludgate'in ismini haykıran sesini tanımamış olsaydı, salonunda birinin tüfekte ateş ettiğini düşünecekti.

Bayan Ludgate'i çok az tanıyordu ama sesini biliyordu.

Birkaç kez karşılaştıklarında büyülenmişti. Bayan Ludgate, beyaz firfırları ve çiçekli şapkaları içinde her yönüyle nemli, iyi yetiştirilmiş bir genç kızdı - ta ki o alçak alto sesi ağzından çıkana kadar, o ses o kadar kültürlü ve gürdü ki sesli ve sessiz harflerden bir melodi oluşturuyordu.

On sekiz yaşındayken, çoğu insanın şiir okuduğu gibi konuşuyordu.

Kapıya tekrar vurdu. "Bay Goodwood? Evde misiniz? Bu Bayan Ludgate."

Onu kaldırım taşlarının üzerinde, bir deniz süngerisi gibi sırlıklam dururken buldu.

Onu gördüğünde gözlerini kapattı. "Eve dönmüşsün. Tanrı'ya şükür."

"Bayan Ludgate, ne-"

"Bu saatte rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ama lütfen sizinle biraz konuşabilir miyim? Çaresiz durumdayım."

"Elbette." Kapıyı çekti, ama bir an için de olsa şafaktan saatler önce bir at terbiyecisinin salonunda sırlıklam durduğunu öğrenirse ne düşüneceğini -ya da ne yapacağını- merak ediyordu.

Korkunç sonuçlar için endişelenecek zaman yoktu, çünkü Bayan Ludgate evinin eşiğinden içeri adımını atmaz hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Onu daha önce hiç görmemişti ama korkutucu bir duruşu vardı. Sanki onu vurup öldürmüş gibi donakaldı.

Panik yapmayın. Onlar sadece gözyaşı.

Ama gözyaşları kurşunlardan daha kötüydü. Ağlamayı durdurması gerekiyordu. Ama insan ağlayan, ıslak, genç bir kadın habersizce ve hiçbir açıklama yapmadan kapısında belirdiğinde kendini nasıl toparlayabilirdi? Gecenin bir yarısı mı?

Herkes gibi, diye umuyordu.

Onu ateşin yanına oturtun, çay verin ve konuşmasına izin verin.

Doğru bu olmalıydı, çünkü bir kurdun anneliğini kabul eden öksüz bir geyik yavrusu gibi onun bakımına teslim oldu.

Elinde dumanı tüten bir kupayla onu ateşin önüne oturttu.

"Bayan Ludgate," dedi temkinli bir şekilde, onun karşısına oturarak. "Size bir şey mi oldu?"

Eviyle Gardencourt Malikânesi arasındaki orman yollarında geceleri kaçak avcıların dolaştığı biliniyordu. Saldırıya uğrayabilirdi, ya da daha kötüsü. Ve eğer olsaydı-

Başını iki yana salladı. "Hayır, zarar görmedim." Durakladı, çayına üfledi ve adamın gözlerinin içine baktı. "Henüz."

Sesi son kelimedede kesildi. Onu göğsüne çekmek ve yatıştırmak için sırtını okşamak istedi.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," dedi sesini yumuşak tutarak.

"Bir kocaya ihtiyacım var," dedi. Bir nefes aldı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Ve sizin o olabileceğinizi umuyordum."

"Pardon?" Onun "Attan düştüm" gibi bir şey söylemesini bekliyordu.

"Sorduğum için üzgünüm. Ama birçok hesaplama yaptım ve bana yardım edebilecek tek kişi ."

Bunu yaptığı için kendini suçlu hissetti ama güldü.

Elinde değildi. Bu şimdiye kadar duyduğu en garip şeydi.

Halktan biriydi. Nazik bir doğuma sahip olduğuna dair en yakın iddiası, onu Bayan Ludgate'in amcasının dokuzuncu kusununcu kuzeni ilan eden eski bir aile İnciliydi. Atları eğitiyor, bazen de para bulabildiğinde onları yetiştiriyordu.

Bir vikontun üçüncü oğluyla evlenecek türden bir kızdı. Belki daha da iyisi, eğer çeyizi kadar yüksekse. "Sizi temin ederim, bu bir şaka değil," dedi.

"Özür dilerim. Senin için olası tek talibin ben olduğumu hayal ediyorum. Bu oldukça eğlenceli."

"Beni çok iyi , değil mi?" diye sordu sakın bir sesle. Adam sustu ve kadının konuşmasına izin verdi.

Açıklamaları duraksamış, sıcak çayından aldığı güçlendirici yudumlarla kesilmişti. Bitirdiğinde tüm demliği tüketmiş, ona resim dersleri ve Viyana'da çıplak yakalandığı bir öğretmen hakkında uzun bir hikaye anlatmış ve amcasının onu aralarından birini seçmesi için tehdit ettiği korkunç taliplerin bir listesini vermişti.

"Gördüğünüz gibi," diye bitirdi sözlerini, "o beni isteğim dışında evlendirmeden önce ben kendi seçtiğim biriyle evlenmeliyim."

"Peki ya öğretmenin?"

Kadın homurdandı. "Hayır, imkansız. Eğer onunla evlenirsem, beni onun *karım*."

"Bu ... evliliğin bir sonucu." "Evet ve bu nedenle size neden sorduğumu anlıyorsunuz."

"Bilmece gibi konuşuyorsun," dedi. Kadın gülümsedi. "Bilmeceleri severim."

Annesi de öyle.

Anne ve babası o daha bebekken ölmüştü ama Cornelia'nın soğukkanlılığı ona belirgin bir şekilde annesi Demeter Ludgate'i hatırlatıyordu. Cornelia'nın inatçı cesareti ise babasından miras kalmıştı. Jamesy Ludgate en iyi huylu olduğu zamanlarda bile en ufak bir dürtüsünü bile geri çekmezdi. Bu onu cesur yapmıştı. Aynı zamanda öldürülmesine de neden olmuştu.

Ve işte kızları, görünüş ve mizaç olarak ikisinin bir karışımı, Rafe'e parçalarını göremediği bir bulmacanın cevabıymış gibi bakıyordu.

"Lütfen, basit zihnimin kavrayabileceği bir şekilde açıklayın," dedi.

"Bay Goodwood, Elinor teyzem size güveniyor ve siz de ailemi tanıyorsunuz. Bu yüzden durumumun adaletsizliğini anlayabileceğinizi ve yardım etmeye istekli olabileceğinizi düşündüm."

"Benimle evlenmenin sana ne faydası olacağını hâlâ anlamış değilim."

"Çünkü bir koca edinmek için evlenmiyorum. Bir kocaya sahip olmamak için evleniyorum. Özgürlüğümü korumak için."

Sizden fersah fersah daha zeki olan on sekiz yaşındaki biriyle uğraşmak sinir bozucuydu.

"Amcan tarafından başka biriyle evlenmeye zorlanmamak için mi benimle evlenmek istiyorsun?" Onun ne demek istediğini anladığını umuyordu.

"Evet." Durakladı. "Bunu istemenin çok büyük bir şey olduğunu biliyorum ve sadece tesadüfen tanıştığımızı düşünürsek bunu senden istemekle oldukça çirkin bir davranışta bulunuyorum. Eğer planıma karşı çıkıyorsanız kabul etmeniz için sizi ikna edemem. Ama çaresizim ve sormak için yeterince iyi tanıdığım erkeklerin küçük listesini gözden geçirirken aklıma sizin adınız geldi. Kasabadaki kızlar arasında evlenmemeye kararlı olduğunuz biliniyor. Bu nedenle, sizden bu iyiliği isteyerek sizi mutluluk şansından mahrum umuyorum."

Aslında evliliğe defalarca ve alenen tövbe etmişti. Aşka karşı değildi - aşkı memnuniyetle karşılıyor, sürekli ve sık sık başını belaya sokan bir şevkle aşık oluyordu - ama evlenecek türden biri değildi.

"Gretna Green'e bir gezi dışında seni ikna edemeyeceğim," dedi ona konuşma fırsatı vermeden. "Amcamın beni yakalayıp başka biriyle evlendiremeyeceğinden emin olur olmaz Floransa'ya gitmeye niyetliyim. Gördüğünüz gibi ben onun . Ve on sekiz yaşındayım. Üç yıl daha beni kontrol edebilir."

Rosemere, Bayan Ludgate'in vasisi olmanın ötesinde, Rafe'in ev sahibi ve en gözde potansiyel patronuydu. Rafe, dükün en iyi at çiftliklerine rakip olacak bir damızlık ahır kurmasına yardım etmek için başkalmaya çalışıyordu.

İngiltere'deki yatırımcılar.

Rosemere'in öfkesini kazanmak hiç akıllıca olmaz.

Bu da Rafe'in bu teklife sıcak bakmasını tuhaflıyordu.

Ama Jamesy ve Demeter ona iyi davranmışlardı. Onlar yapmıştı Bu tanışma hayatını değiştirmişti. Şüphesiz, kızlarının tehlikede olduğunu bilselerdi, ona yardım etmesini isterlerdi.

Yapabileceğine ikna olduğundan değil.

"Peki amcana ahırdaki atıyla evlendiğini söylediğinde nasıl tepki vermesini bekliyorsun?" diye sordu.

"Beni yakalamadığı sürece ona söylemeye niyetim yok. Kimseye söylemeye niyetim yok. Evliliğin feshini sağlamak bu kadar zor olmasaydı, reşit olduğumda evliliğimizi bitirebilirdik. Ama bu pratik değil ve çok pahalı. Eğer bana söz verirsen, evliliğimizi sırrın olduğu mezarlar."

Korkunç derecede düşüncesiz davrandığından endişeleniyordu. Bu fikirden nefret ediyordu.

Yarın, üç kez karşılaştığı ve neredeyse iki katı yaşında olan bir adama evlenme teklif şöyle dursun, yatağından çıktığına pişman olabilirdi.

"Bunun fısıltısını duyan biri olursa - sen reşit olduktan sonra bile - bunun büyük bir skandal yaratacağının farkındasın. Üstesinden gelinmesi çok zor bir skandal."

Ona ana kayayı çağrıştıran bir bakış attı. "Skandalı korkmuyorum. Ben özgürlüğümü kaybetmekten *korkuyorum*." Bu cevap için onu sevdi.

Kararı veren bu cevap oldu.

Nedenini bilmiyordu, çünkü sorduğu şey deliceydi.

Belki de ailesinin hatırı için ona yardım etmek istemişti.

Belki de evet demek istiyordu çünkü sadece olduğunuz kişiye uymayan seçeneklere sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Tavizler arasında seçim yapmak zorunda kalmak.

Belki de bir yanı bu jestin romantik olduğunu düşünüyordu. İçindeki romantiğin hayatını her zaman mahvetmiş olmasına aldırmadı.

"Lütfen, Bay Goodwood," diye fısıldadı Bayan Ludgate. "Lütfen bana yardım edin." Tanrı şahidim, yardım edecekti.

Ona elini uzattı. "Pekala. Eğer evleneceksek, sanırım bana Rafe demelisin." Elini sıkı, tutuşu sıcak ve sıkıydı. "Cornelia."

Beşinci Bölüm

Seraphina, Elinor ve Thaïs, Cornelia evliliğinin hikâyesini anlatırken gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. Seraphina'nın bebeği bile büyülenmiş gibiydi.

"Demek Goodwood'la evlendin," dedi Sera. "Peki sonra ne oldu?" Çok şey.

Ama hikâyenin bu yönünü onlara anlatmayacaktı.

Onları ve kendisini bağışlayın, çünkü Rafe'le iki hafta ya da daha uzun bir süre geçirecekse, geçmişin anılarıyla oyalanması iyi olmazdı.

İyi olanlara odaklanmak çok cazipti. Ve hiçbir zaman kendini ayartan şeyleri reddeden biri olmamıştı.

"Onu bir daha hiç görmedim," dedi. "Ta ki bu öğlene kadar."

"Onu görmek nasıl bir şeydi?" Sera sordu. Sesi oldukça hassastı, sanki Cornelia'nın bir şeyler sakladığını anlamış gibiydi.

Kafa karıştırıcı. Unnerving-

Thaïs sert baş hareketiyle ve Cornelia'ya göz kırparak, "Cinsel, sanırım," diye ekledi.

"Pardon?" Cornelia ve Elinor hep bir ağızdan sordular.

Thaïs gözlerini devirdi. "Affedersiniz canlarım, ama onu canlı olarak gördüm. Eğer onunla yalnız bir odada olsaydım, pantolonunu uzun."

Cornelia Rafe'in pantolonunu tartışmayacaktı. Rafe'in pantolonunu tartışmak onun için iyi değildi.

"Böyle kaba konuşmalar için fazla hassasım," diye burnunu çekti, birlikte büyüdüğü salon kızlarını en iyi şekilde taklit ederek.

"Oh, değilsin," diye Thaïs. "O bir aygır gibi yapılyken olmaz. Sen de öyle Sera. Adam'a söz vermemiş olsaydın ona bir ağaç gibi tırmanırdın."

Sera, "Ben asla bir Tory'ye ağaç gibi tırmanmam," diye karşılık verdi.

"Muhafazakârlarla olan ilişkisinin tamamen maddi nedenlerden kaynaklandığını iddia ediyor.

Faiz," dedi Cornelia. "Dük olduğu için artık onların parasına ihtiyacı yok."

"Ve sen ona inanıyor musun?" Sera sordu.

Güveniyor ? Onun motivasyonlarına kesinlikle güvenmiyordu. Ama onun düpedüz bir yalancı olduğunu hiç bilmiyordu. Onun suçları ihanetti, sahtekârlık değil.

Görüşlerinde reformist olduğu zamanlar da olmuştu. Değişmediklerini söylerken dürüst olması mümkün müydü? Parayı prensiplerinin önüne koyduğu için hâlâ bir alçaktı ama üzerinde anlaştıkları plandan faydalanmak için onun ahlakına hayran olması gerekmiyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Ancak Gardencourt'a gidip kendim görene kadar karar vermemeyi tercih ettim. Bir ev partisi veriyor ve bizi ağırlamayı kabul etmesi karşılığında ben de ona katılmayı kabul ettim. sergi."

Sera burnunun üzerinden Cornelia'ya baktı. "Goodwood'u yüzyılın en çok nefret edilen portre dizisine ev sahipliği yapmaya mı ikna ettin?" Thaïs'e bir bakış attı. "Belki de ona bir ağaç gibi tırmanmıştır."

"Gerçekten de yaptım. konuştum, yani ona tırmanmadım. Yapabilir misin? Skandalı hayal edebiliyor musun? Bir dükün resimlerimin sergisine ev sahipliği yaptığımı? Amcamın evinde? Neredeyse çok iyi."

Elinor ikna olmamış görünüyordu. "İroninin şeytani olduğu kesin. Ama Goodwood'un reformist davaya sırtını döndüğünü sanıyordum. Sizce neden bunu kabul etti?"

Bilmiyordu. Bunu kendisi de açıklayamazdı.

Ama bu iddia merakını uyandırmıştı. Her ne kadar tedirgin etse de, daha önce hiç bu kadar ilgi çekici bir öğleden sonra geçirmemişti.

Omuz silkti. "Eğer Rafe'in hain bir amacı varmış gibi görünüyorsa, ben de giderim."

Buna kalmayacağını umuyordu. Kısmen çünkü neredeyse tadını alabiliyordu Amcasından intikam almak için. Ve kısmen de Rafe yalan söylemiyorsa, görüldüğü gibi bir alçak değilse, yıllar önce onu kocası olarak seçtiği için kendini daha iyi hissedebilirdi.

Sağduyusu ve insanları okuma becerisiyle gurur duyardı.

Onun hakkında bu kadar yanlış olmaktan her zaman özel bir utanç

duymuştu. "Bence bu riske değer," dedi Seraphina. "Eğer her şey plana uygun giderse

amcanızın sözde ahlak kalesini bir yer olarak kullanmak

en skandal serginiz için."

"Rosemere bunu hak ediyor," dedi Elinor sesinde bir sertlikle. "Tek üzüntüm, bu müstehcenlik karşısında kıvranmak ve sızlanmak için hayatta olamaması."

Elinor, Rosemere'in Cornelia'yı ne kadar incittiğini herkesten daha iyi biliyordu.

Bebekken yetim kaldığı andan itibaren onu o büyütmüştü. Üç eşini kaybetmiş ve çocuksuz olmasına rağmen, bir keresinde ona onu kendi kızı olarak gördüğünü söylemişti.

Ve ona inanmıştı.

Cazibeli bir hayatın prensesi yapılan her genç kızın yapacağı gibi, şımartılmış dük vasisi rolünün tadını çıkarmıştı. Amcasının üçüncü ve son karısı çocuk yatağında öldüğünde, evin minyatür hanımı rolünü üstlenmişti. ve asaletle yetiştirilmiş bir kızın rahatlığıyla evi idare etti.

Ta ki Rosemere tek bir öğleden sonra ona, yadigâr bir vazoyu parçalayan bir hizmetçiden farksızmış davranana kadar.

Sevgisi koşullara bağlıydı.

Tıpkı tanıdığı her erkeğinki gibi.

Eğer sizi kontrol edemiyorlarsa, olmanızı istedikleri gibi şekillendiremiyorlarsa -Üzerinde durduğunuz zemine değmezsiniz.

Bu tür bir acıyı göze almaktansa duygularını saklamak daha iyiydi.

Thaïs parmaklarını havada şıklattı, iyice keyiflenmişti. "Çürümüş amcan bu sayede mezarında daha hızlı çürüyecek."

"Yapacak. Ve intikamınız tam da meşhur olduğunuz türden bir şey olacak," dedi Sera. "Gazeteleri ayağa kaldıracak türden bir açıklama. Son."

Cornelia sahneyi gözünde canlandırarak güldü. "Onun değerli balo salonunun hafifmeşrep kadınlar, beyaz olmayan insanlar, liberaller ve sözde isyancılarla dolu olduğunu hayal ettiğimde..."

Aklına bir fikir geldi. Ya balo salonu *sadece* arkadaş ve tanıdık çevresini oluşturan tiplerle dolu olmasaydı?

Ya skandal daha da büyük olsaydı?

Rafe evliliklerini maskeli bir baloda açıklamayı planladığını söylemişti. Cornelia aynı gece, aynı yerde maskeli bir sergi düzenleyebilirdi.

Olaylar tek ve aynı olabilir.

"Hanımlar. Sanırım bir fikrim var," dedi. "Rafe, bizim tondan önce maskeli baloda evlilik. Ya aynı şey olsaydı?"

sergi gibi bir etkinlik mi?"

Odadaki herkes şaşkınlıkla ona baktı. En azından Lucius, gerçi o her zaman biraz şaşkın bakardı.

"Ne demek istiyorsun canım?" Elinor sordu. "Anladığımdan emin değilim."

"*Jezebels* sergisini aynı zamanda bir maskeli balo haline getirebilir ve Böylece davetliler Gardencourt'a gittiklerinin farkına varmazlar. Bu arada, ton bir davet için davet edilebilir

Aynı anda maskeli balo. Kimsenin bunu bir araya getirme fırsatı olmayacak.

Davetlilerin yarısı büyük bir kutlama, diğer yarısı da ahlaksız bir sanat

beklentisiyle maskelerle gelecektir. Ve sonra, Rafe

kimliğini açıklarsa, portreleri ortaya çıkaracağım. Aristokratlar benim rezil sergimin konukları olduklarını öğrendiklerinde dehşete düşecekler ve müşterilerim bu skandaldan o kadar memnun olacaklar ki iki katını ödeyecekler."

Arkadaşlarının yüzlerindeki ifadelerin, kötü bir entrika çevirmenin getirdiği tekil keskinliğe bürünmesini izledi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Elinor. "Bu işe yarayabilir."

Seraphina, "Portreler yüzlerce satacak, çünkü herkes skandal gecesinden bir hatıra isteyecek," dedi. "Ülkenin dört bir yanındaki insanlar bakmak isteyecek. Koleksiyoncuların ağzı sulanacak."

Doğruydı. Muhteşem, görkemli bir şekilde doğru.

Cornelia, "Bu ve bana kalan mirasla Enstitü'nün inşaatına başlamak için yeterli paraya sahip olabiliriz," dedi.

"Bu kadar çabuk gerçekleştiğine inanamıyorum," dedi Elinor. "Bir yıl önce bu sadece bir fikirdi."

Seraphina bebeğinin burnuna vurarak, "Öfkeli zeki kadınların gücü işte böyle bir şey, Ella," dedi.

"Cesur olanlardan bahsetmiyorum bile," diye ekledi Thaïs.

"Gardencourt'a gelip hazırlıklarda bana yardım eder misiniz?" Cornelia onlara sordu. "Hazırlık yapmak için fazla zamanımız olmayacak, ve bunu başarmak için akıllıca bir planlama yapmak gerekecek. Ayrıca, hâlâ portrelerinizi bitirmem gerekiyor."

Thaïs saçlarını kabartarak, "Dükün ev partilerine bayılırım," diye mırıldandı. "Zaman çevirmenin en sevdiğim yollarından ."

"Gardencourt'u tekrar görmek isterdim," dedi Elinor. "Oraya en son ayak bastığımdan bu yana onlarca yıl geçti."

"İhtiyacın olan her şeyi yaparım Cornelia," dedi Sera. "Her zaman."

Bu kadınları nasıl da seviyordu. Yirmi yıl boyunca yalan söyledikten sonra en derin sırrını başka kime itiraf edebilirdi ki, şefkat, sadakat ve taşraya seyahat etme isteği görsün?

"O zaman anlaştık," dedi Cornelia. "Her türlü yaramazlığı yaratacağız."

Sera çay fincanını kaldırdı. ", " dedi. "Cümbüşe," diye yineledi Thaïs.

"Sirenler Cemiyeti'nin gücüne," dedi Elinor. Çay fincanlarını tokuşturdular.

Cornelia çayını yudumlarken gülümsedi.

Belki de Rafe Goodwood'un resim atölyesinde belirmesi sandığı gibi bir kriz değildi.

Belki de evlilikten daha kötü şeyler de vardı.

Altıncı Bölüm

Rafe sinirden kaskatı kesilmişti.

Görünürde bunun için hiçbir neden yoktu. Gardencourt Malikânesi'nin kütüphanesinde oturup, gözlerini kitaplara dikmekten daha cüretkâr bir şey yapmıyordu.

dağ gibi yığınla emlak defterinin incelenmesi gerekiyordu. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu oldukça tatsız bir görevdi.

O bir ahır yaratığıydı. Sıcak, aşırı doldurulmuş resmi bir kütüphanede, her ihtiyacı karşılanmış bir şekilde oturmak ve kitaplara göz gezdirmekten başka yapacak bir şey bulamamak figürler onun gücünü emiyordu. Katı ihtişamı ve her isteğine boyun eğmek üzere eğitilmiş hizmetkârlardan oluşan milisleriyle bu eski malikânededen nefret ediyordu.

İnsan kendi çabasıyla sıradan bir adamdan soylu bir lorda dönüştüğünde, birkaç hafta ne kadar bir fark

Dünyanın bu şekilde işlemesi aşağılık bir şeydi. Burnunun dibinde yüzlerce insan bir şeyler kazırken ona bir krallık verilmesi ateş ızgaraları ve yerleri fırçaladı ve hazne kaplarını temizledi. Varlıklarını bile fark etmeyen sakinler. Ve tüm bunlar yılda bir at beslemekten daha az paraya mal oluyor.

Burayı dikiş yerlerinden söküp yeniden dikmek için sabırsızlanıyordu.

Ancak onu endişelendiren şey emlak yönetiminin karmaşıklığı değildi.

Cornelia Ludgate'ti.

Özellikle de, aklını ondan alamamış olması

Londra'da beri, onu görmekten mutlu olmadığını ve ona güvenmediğini açıkça belirttiğinde.

Amcası için çalıştığı ve pek de mutlu olmayan ayrılıklarından beri ona arkadaşlık ettiği düşünüldüğünde, bu makul bir duruştu. Yine de, bu onu rahatsız ediyordu.

Derisinin altında kaşımak için her şeyini verebileceği bir kaşıntı gibi.

En azından bir şey yirmi yıldır değişmemiştir: onun kendisini sevmesini sağlamak için duyduğu aşırı arzu.

"İşini ihmal mi ediyorsun?" diye eğlenen bir ses duyuldu.

Rafe pencereden dışarı bakmayı bıraktı ve oyma ahşaptan yapılmış devasa kapıya yaslanmış Rory Thompson'ın tembel bir sırtıyla dikkatini dağıtmasına gülümsedi. Rory görenleri hayrete düşürüyordu. Ama o her zaman göz önünde olan biriydi. Üç yıl boyunca ahırda birlikte çalışmışlardı -Rafe yetiştirme operasyonunu yönetiyor, Rory ise denetliyordu.

arkadaş ve ara sıra da sevgili olmuşlardı. Şimdi Rafe, Rory'den Gardencourt'un yönetimindeki gizemi çözmesine yardım etmesini istemişti.

Rory geldi ve Tudor'lardan kalma olduğu anlaşılan, modası geçmiş büyüklükteki masaya yaslandı. "Majesteleri."

"Dur," dedi Rafe. Yani ona o korkunç unvanı takmayı ve o sırtışı yapmayı .

Rory göz kırptı ve Rafe güldü, aralarındaki bu rahatlıktan dolayı minnettardı. Rory sizi kısa süreliğine, nefis bir şekilde mutlu eden ve sonra geldiği gibi hızla ortadan kaybolan türden bir adamdı. Şehvet, çekicilik, nezaket ve dostluktan ibaretti ve gezgin bir gözü, birçok sevgilisi olduğunu ve bağlanmak istemediğini açıkça belli ediyordu.

Tam olarak Rafe'in ihtiyacı olan şey.

Tam *olarak* Rafe'in kendini eğitmesi gereken kişi.

Tam olarak olmadığı türden bir adam.

Rafe, düşüncelerinin gücünden başka bir şey kullanmadan her zaman tanışıklıkları flörtlere, flörtleri de aşk ilişkilerine dönüştüren bir adamdı.

Çok çabuk bağlandı. Düşüncesizce duygu açıklamaları yaptı ve kapsamlı romantik jestler planladı. Hediyeler verdi. Aşkını ilan etti. Bunları haftalar içinde yaptı.

Ve kaçınılmaz olarak, aşık olduğu kişi onun coşkusu karşısında şaşırdığında -hatta ondan uzaklaştığında- incinirdi.

Kalbi kırılmış olmaktan çok yorulmuştu.

Susannah adında, yeşil gözleri parıldayan bir at alıcısı olan son mahkûm *aşkın*, ona karşı hissettiklerini söylediği gece kendisini terk etmesinden sonra bir yemin etmişti: *Artık yıkıcı aşk ilişkileri olmayacaktı.*

Yatağı açıktı. Kalbi kapalıydı.

"Seninle birlikte olma zevkini neye borçluyum?" Rafe Rory'ye sordu.

Rory ona isimlerin ve saatlerin yazılı olduğu bir kâğıt uzattı. "Yarın senin için taş ocaklarının ustabaşısı, papaz ve baş ormancı ile toplantılar ayarladım."

"Ah, mükemmel." Rory, malikânenin devasa iç işleyişini düzene konusunda hiç de usta değildi.

"Benimle gelir misin?" Rafe sordu.

"Vaktim yok. Sizin adınıza mirasın vasisi ile görüşmek için Londra'ya dönmem gerekiyor."

"Evliliğimden bahset. Ne kadar çok duyarsa o kadar az şüphe duyacaktır."

Rafe bu sabah hizmetçisi Canette'i, kendisini sosyetenin büyük hanımefendisi olarak gören kontes Leydi Lowell'a maskeli balo için bir davetiye hazırlamakla görevlendirmişti. Notta, balonun Rosemere Dükü'nün evliliğini kutlamak için düzenlendiğine dair bir açıklama da yer alıyordu. Gizli karısıyla ilgili haberlerin Leydi Lowell'ın eline geçtikten kısa bir süre sonra gazetelerde yer alacağını umuyordu. Haber , tüm Londra davet edilmeyi umacaktı.

Rory, "Ayrıca önümüzdeki hafta Tatersall'da bir açık artırma yapılacağı haberini aldım," dedi. "Ve söylentilere göre Lord Bell bir yarış atı arıyormuş."

Rory ona anlamlı bir bakış attı. Aylardır Bell'le temas kurmak için göze çarpmayan bir neden arıyorlardı.

"Tam da elimizde bolca bulunan şey," dedi Rafe. "Adamla tanışmak için ne güzel bir fırsat."

Rory, "Gelmesi ihtimaline karşı ayarlamaları yapacağım," dedi. "Peki, karınız ne zaman gelecek?"

Karısı. Cornelia'nın böyle bir şeyle anılmaktan nefret edeceğini biliyordu. Neredeyse *düşes* denmesinden nefret edeceği kadar. Yine de ona bu kelimenin söylenmesi hoşuna gidiyordu. Çünkü bu onun kocası olduğu anlamına geliyordu.

"Cornelia her an burada olabilir," dedi.

"Okudukların bu yüzden mi okunmamış?" Rory, Rafe'nin rapor ve defter yığınına işaret , "Bu yüzden mi okumadın?" dedi.

"Evet. Endişeliyim."

"*Sen mi?* Sen tanıdığım en sakın insansın. Seni rahatsız eden ne ki?"

Rory'ye söylemeyi düşündü, çünkü çektiği eziyeti yüksek sesle dile getirmek her şeyi daha gerçekçi kılacaktı. Ama bu ıstırap içinde bir arkadaş işine yarayabilirdi.

"Ben ona hayranım ve o beni küçümsüyor," diye özetledi.

Rory elini onun omzuna koydu. "Kimse *seni* küçümseyemez. Hafif bir hoşnutsuzluktan fazlasını uyandırmayacak kadar yakışıklı ve cana yakınsın."

"Şimdi mizah yapmanın sırası değil, haşere," dedi Rafe, Rory'yi öpebilmek için kravatından tutup kendine çekerek.

"Rafe?" diye seslendi boğuk, kültürlü bir ses kapının hemen dışından.

Lanet olsun. unutmuştu. O ve Rory, artık ahır ofislerinin mahremiyetinde olmadıklarına göre, sevgilerinde bu kadar rahat olmamalıydılar.

Rory'yi bıraktı ve atlayarak uzaklaştı.

"İçeri gel." Tanrı'ya şükür sesi sadece biraz kısıktı.

Cornelia içeri girip ona ve Rory'ye hızlı ve değerlendirci bir bakış fırlattı. Minyon ölçülerine uygun olarak kesilmiş keskin mavi bir elbise giydi. Elbisenin sadeliği yüz hatlarının sofistike güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Binici kıyafetleri içinde kendini pejmürde hissetmesine neden oldu.

Tabii Cornelia'nın Rory'ye bakışından, *Rafe*'nin kıyafetini pek önemsemediği anlaşılıyordu. Yine de Rory'ninkini... Rory ona bakarken gözlerinde bir titreşim gördü.

Rory görmüştü. Lanet olası şımarık İrlandalı Rory, Cornelia'yla tanışmak için yanına gitti, Rafe'i unutmuştu bile.

"Ben Rory Thompson, ," dedi derin ve hafif muzip bir selamla. "Saygıdeğer Dük'ün özel sekreteriyim."

"Lütfen, bana *öyle* deme." Cornelia abartılı bir şekilde ürperdi. "Benim adım Cornelia."

"Cornelia, güzelliğini kendi portrelerinden biliyordum, ama modeli kanlı canlı görmek başlı başına bir zevk."

Başını eğdi, bu bir flört davetiydi. "İlk buluşmamızda etten bahsetmek cesaret ister Bay Thompson."

"Umarım bu son konuşmamız olmaz." Harika.

Cornelia onun sevgilisini çalacaktı.

Onu için Rory'yi suçlayamazdı. O, insanlığın çok daha üstün bir modeliydi.

"Karımla biraz konuşabilir miyim?" Rafe sordu. *Karım* kelimesini ironik bir şekilde kullanmak istemişti ama kulağa fazla samimi gelmişti.

Rory nezaketle eğilerek, "Elbette," dedi. "Evlilik bağınızı yenilemeniz için sizi yalnız bırakayım."

Cornelia'nın eline uzandı ve onu öptü. "Neye ihtiyacınız olursa olsun leydim, istemekten çekinmeyin. Açıkça ya da özel olarak."

Cornelia Rory'ye minnettar bir göz kırptı. Hiçbir zaman imalı sözlerden kaçınan bir kadın olmamıştı. Daha küçük bir kızken bile, konu flört etmeye geldiğinde küstah ve bilmiş bir tavır takınırdı. Şakalarında asla müstehcen değildi. Ama o kadar açık sözlüydü ki bir erkeği gömleğinden terletebilirdi.

Bu niteliği Rafe'ye değil de Rory'ye vermesi ne büyük hayal kırıklığıydı. Onun muhteşem yüzüne bakıp da yeryüzünde birlikte olmak isteyeceği başka kimsenin olmadığını hissettiği zamanları hatırlamamak çok zordu. Ancak o, puslu anılarla dolu görünmüyordu.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu hızlıca, duygulara takılıp kalmamak için. Kendini bir şeyler *hissetmekten* alıkoyamıyordu ama bu duygularla hareket etmekten alıkoyabiliyordu.

"Çok güzel," dedi. "Çabuk."

Londra'dan yapılan yolculuk, dükaliğin donanımı arasında yer alan altı adet güzel arabayla bir saatten biraz fazla sürdü.

"Rosemere atları Londra'daki beygirleri çeken atlardan çok daha üstün," diye ekledi. "Sanırım amcam bunun için size güveniyor."

Sesinde bir gerginlik vardı. Dük'ün hizmetinde geçirdiği yılları bir an önce açıklaması gerekiyordu. Bunu akşam yemeğinde, kadın eve yerleştikten sonra yapmayı planlıyordu.

"Yorgun olmalısınız," dedi. "Canette sizin için bir oda hazırladı. Onun için zili çalacağım."

Masanın altına gizlenmiş bir kolu çekti. Hizmetkârların sanki sihirli bir değnek değmiş gibi sessizce ortaya çıkmasını sağlayan bir kol.

"Canette hâlâ burada mı?" Cornelia yeni bir oyuncak bebek almış bir kız kadar memnun görünerek sordu.

"Öyle. Hizmetçiliğe terfi etti. Sizi görmek için sabırsızlanıyor."

Bu hafif bir ifadeydi. Rafe, Cornelia'nın geleceğini Canette'e haber verdiğinde, Canette ağlamaya başlamıştı.

"Bu akşam yedide bizim için yemek ayarladım. Planlarımızın üzerinden geçebilir ve yeniden tanışabiliriz."

Ona gülümsedi. "Yemek karşılığında biraz arkadaşlığınıza katlanabilirim sanırım."

Kıkırdadı, ama sözleri hafif bir acıdan yoksun değildi. Onunla laf dalaşına girmek istemiyordu. Anıları değiş tokuş etmek istiyordu. Onun hayatını öğrenmek istiyordu.

Cesur planlar yapmak.

"Çok nazıksınız," dedi.

Alaycı bir tavırla reverans yaptı ve kirpiklerini ona doğru kırpıştırdı.
"Sanırım Bay Thompson bize katılmayacak?"

Rafe kıskançlığın çirkin bir şekilde alevlendiğini hissetti. "Kesinlikle hayır," dedi.
Onun cevabındaki bilmiş ton karşısında kıkırdadı. Tanrım, o bulaşıcı
kahkahayı özlemişti.

"Burada olman çok güzel," dedi. "Ev sensiz asla gibi olmadı."

Sözcükler garip bir şekilde sert çıkmıştı ve ayakkabılarına baktı. Kendini
toparlayamadan kapı açıldı.

"Cornelia!" Canette ağladı, sesi duygusallıktan ağırlaşmıştı.

"Seni terk edeceğim," diye mırıldandı.

Ama Cornelia ona aldırış etmiyordu. Canette'in kollarına koşuyordu.

Yedinci Bölüm

Cornelia dikkatini tüm o kutsal olmayan erkeksi ihtişamıyla Rafe'ayırarak bir neden bulduğu için minnettardı. Günlerdir onunla meşgul olması yeterince kötüydü. Ama onu binici kıyafetleri içinde, saçları gevşek ve dağınık, neredeyse iki katı büyüklüğünde-

Bayılmayı bırak, seni hafızasını kaybetmiş kadın. O senin için iyi değil.

Bunu yıllar önce kanıtlamıştı, unutmasının ona hiçbir faydası olmayacak bir şekilde. Onun gibi erkekler -duygusal, gösterişli, kolayca bağlanan- onun yaşam tarzına aykırıydı: tek bir kişiye bağlı olmayan. Kalbi özgür.

Cornelia kızlık dadılarının uzattığı kollara atladı. "Canette, Tanrım, bu gerçekten sensin," diye mırıldandı.

Canette'in arkasında, çocukken ona en nazik davranan hizmetçi Bay Singh vardı. Canette'in omzunun üzerinden ona bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Ve Bay Singh. Tanrım, ikinizi de bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bayan Ludgate," dedi Singh, onu derinden selamlayarak. "Döndüğünüz için çok mutluyuz."

"Bay Singh, eğilmenize gerek yok," dedi, hâlâ Canette'in koynundaydı. "Tanrı biliyor ya, ben bu müessesenin saygın bir misafiri değilim."

Canette onu canını acıtacak kadar sıkarak, "Sen bizim değerli bir misafirsin, sevgili kızım," dedi.

Acı iyi hissettirdi. Normalde kucaklaşmalarında özgür değildi. Ama hayatında onu gençken tanıyan o kadar az insan vardı ki. Canette, şimdiye kadar eksikliğini fark etmediği bir parçası gibiydi.

Birbirlerinden ayrıldılar ve baktılar. Canette, Cornelia'dan sadece on yaş büyüktü. İşe alındığında on yedi yaşındaydı ve

O zamanlar evdeki tek siyah hizmetçi oydu. Cornelia ondan hemen etkilenmişti, kahverengi tenli bu güzel genç kadın, annesinin gördüğü tek portresindekine çok benziyordu.

Cornelia'nın babası tarafından çizilmiş bir minyatür. Cornelia'nın annesinin ailesi gibi Canette de Barbados'luydu ve bu bağ Cornelia'nın amcasının duvarları arasında kendini daha az yabancı hissetmesini sağlıyordu.

Canette onun için çok şey ifade ediyordu; bir ebeveyn ile Cornelia'nın garip çocukluğu boyunca sahip olduğu en yakın arkadaş arasında bir şey

Singh, "Düşesin yatak odasını sizin için hazırlattık," dedi.

"Mutlu haberi duyduk. Düşünsenize, kızımız bir düşes." Gururlu bir baba gibi ona gülümsedi.

"Bir düşes!" Cornelia böyle bir şey olmadığını söyleyemedi Canette içini çekti.

Canette, Cornelia'nın elini tutup sıkarak, "Bay Goodwood sana zaman çok düşkün görünmüştür," diye devam etti. "Amcan sana karşı çıktığında, her zaman seni savunmak için birkaç kelime söylerdi. Şimdi nedenini anlıyorum. Onunla evlendiğini öğrendiğimizde çok sevindik. Bence o iyi bir adam."

Bunu zaman gösterecek.

Yine de Rafe'in sadakati onu etkilemişti. Bunca yıl boyunca, ayrıldıkları o acı yoldan sonra ondan nefret ettiğini düşünmüştü. Ama onun iyiliğiyle ilgili söylentiler üzerinde durmamalıydı. Çünkü o zaman kütüphaneye girdiğinde onun nasıl nefessiz kaldığını hatırlamak isteyecekti. Arkadaşıyla flört ettiğinde gözlerini nasıl da kıskançlıkla ona dikmişti. Gömleğinin kollarını nasıl yukarı çekip kollarını ortaya çıkardığını-

Sakin buna cüret etme.

Cornelia, Rafe'le *gerçekten* evli oldukları fikrini bir kenara bırakarak, "Öyle bir şey değil," dedi hemen. "Sadece geçici bir durum."

Canette ve Singh şaşkınlıkla başlarını ona doğru eğdiler, çünkü herkes evliliğin ömür boyu süren bir kurum olduğunu biliyordu.

Canette, "Durum ne olursa olsun, bir trolle evli olsaydınız bile en iyi odayı hak ederdiniz," dedi.

"Troller evlenebilir mi?" Singh sordu.

Cornelia gülerek, "Ben yapabilirsem onlar da yapabilir," dedi. "Bu daha az olası değil."

"Sizi odanıza götüreyim mi?" Canette sordu. "Uşaklar eşyalarınızı getirdiler. Ve senin ... sevimli kedini."

"Umarım Lucius kibar davranmıştır. Zor bir misafir olabilir."

Büyük koridordan üç katlı geniş merdivene doğru yürürlerken Canette güldü. "Yeni konutu konusunda pek de hevesli değil."

Cornelia onu suçlamadı. Ev lüks içinde boğucuydu.

Aşırı ısıtılmış, aşırı doldurulmuş, aşırı döşenmiş. Dağınıklık insan zor nefes alıyordu. Anılardan bahsetmiyorum bile.

Düşesin odaları da farklı değildi.

Cornelia küçük bir kızken evin hanımının odasına göz dikmişti; fırfırlarla örtülü bir yatağı ve altın çiçeklerle işlenmiş pembe ipekle kaplı duvarları olan görkemli bir süit.

Artık büyüdüğüne göre, burası onu büyülememişti. Etrafta dolaştı, giyinme odasını, pudra dolabını ve devasa, lüks küvetin bulunduğu banyo odasını yeniden tanıdı. Banyo odası, kapılarla birbirine bağlanan iki süitin arasında yer alıyordu.

Rafe'in uzun yolculuklardan sonra ıslandığına şüphe yok.

Çıplak olarak.

Kes şunu, seni iflah olmaz, aşık-

"Yemekten önce saçımı düzeltebilir misin?" diye sordu Canette'e, gece Rafe'i ne kadar kolay ziyaret edebileceğini düşünmekten kaçınmak için.

"Korkarım araba kullanırken dağıldı."

Canette'in Cornelia'nın saçları konusunda her zaman yetenekli bir eli olmuştu. Cornelia Gardencourt'a geldiğinde, talihsiz beyaz hizmetçilerin Cornelia'nın hacimli tirbuşon buklelerini ne hale getirdiklerine bir göz atmıştı ve yedi yaşındaki çocuğun saç stilini üstlenmesini önerdi. Böylece Cornelia'nın o güne kadar kullandığı zarif saç modelleri ve kendini gerçekten güzel ve özenli hissettiğine dair ilk anısı başlamış oldu.

"O saç düzeltmeme engel olamazsın," dedi Canette. "Ama önce seni giydirelim."

Cornelia'nın gardıroba asılmış olan elbiselerine döndüler. Cornelia, "Sanırım kırmızı ipekliyi giyeceğim," dedi.

Canette sırttı. "Sanırım yaşlı Rosemere'in bu düşünceyle mozoleden inlediğini duyabiliyorum."

Cornelia güldü. "Sanırım çığlık atmaktan bahsediyorsun."

Burada yaşarken cesur renkler giymesine asla izin verilmemişti. Ona çok küstah oldukları ve ağırbaşlı olması gerektiği söylendi. Davranışları

son derece saygın. Hatta nazikçe yetiştirilmiş diğer lord kızlarından bile daha iyi olmalıydı. Ne de olsa annesi, köle olarak doğduğu çiftliğin sahibi olan babası tarafından özgürlüğüne kavuşturulduktan sonra Londra'ya taşınan bir ressam modeli ve fahişeydi.

Cornelia'nın babası, başka bir ırktan ve alt sınıftan bir kadınla evlendiği, doğduğu aristokrat gelenekleri ve değerleri reddettiği, sanat yaptığı ve risk aldığı için kötü bir şöhrete sahipti.

Cornelia, teninin renginden anne babasının ününe kadar işaretlenmiş olarak doğmuştu. Bu nedenle mükemmel olması gerektiği ona zımnen ve yüksek sesle söylenmişti. Ve eğer hata yaparsa, bu ona empoze edilmişti, bir kalp atışında mahvolacaktı.

Ve onun kaymasını beklemekten asla vazgeçmediler.

İzlenmiş, davranışlarında, tavırlarında, güzelliğinde ve en önemlisi ahlakında herhangi bir eksiklik olup olmadığı incelenmişti.

Uzun yıllar boyunca kendini bu baskıya göre şekillendirmişti. Kendi kendine, değerinin, kendisine karşı yapılan saldırılara rağmen sevileceği rolü mükemmel bir şekilde yerine getirme yeteneğinde olduğunu söylemişti. Ancak bu uyanıklık onu tüketmişti, ta ki on altı yaşındayken, arazinin uzak tarafındaki terk edilmiş kulübesinde uzun zamandır unutulmuş bir gardıropta merhum babasının eşyalarından oluşan bir zula bulana kadar.

Ve onlarda gördüğü şey dağılma değil, neşe ve yaşamdı. Her şeyi sorgulamaya başladı.

Babasının kitaplarında bulduğu fikirler hakkında özgürce konuşmak, onun çizdiği canlı dünyayı kendi gözleriyle görmek istiyordu. Annesinin yaşadığı gibi coşkulu ve duygusal bir şekilde yaşamak istiyordu.

Resim yapmayı öğrenerek başlamıştı. Bu, ruhunu harekete geçiren şeyi bulmasına açılan bir kapı olmuştu.

Ve tüm *bunların* bir bedeli vardı.

Bu malikâne ve tepeden tırnağa fuşya rengine bürünmüş hizmetkâr ordusu. Bu lüks, geçimlerinin yarısını ya da daha fazlasını kira olarak ödeyen, görünmeyen binlerce kişinin emeğiyle destekleniyordu. İçeride, onun varlığı fikrini yüzleşmek için çok tehdit edici bulan uygun misafirlerin topluluğu.

Ve bir parçasını bile kaçırmadı.

Feda ettiği eski hayatının pişmanlık duyduğu tek bir anı bile yoktu.

Günleri macera, arkadaşlar, zevk, kahkaha, gözyaşı ve seksle dolup taşıyordu - neşe ve hüznün edepi ya da ihtiyatla ilgisi yoktu; zaferlerin balo salonlarıyla ya da evlilikle ilgisi yoktu.

Özgürlüğü seçmişti.

Ve şimdi, işte buradaydı: özür dilemek ya da kabul görmek için çaresizlikten değil, güçten kaynaklanan bir konumdan kaleye saldırıyordu.

"İşte," dedi Canette, kırmızı korsesinin minik düğmelerini Cornelia'nın belinde sıkıca kapatarak. "Şimdi sıra saç modelinde."

Canette saçlarını gevşek bir bukle haline getirerek dalların şakaklarından aşağı dökülmesine izin verdi. Son bir dokunuş olarak Cornelia'nın kulağının arkasına birkaç parlak kırmızı gül ilaştirdi.

Cornelia kıpkırmızı elbisesi ve sera çiçekleri hiç de hanımefendiye yakışmayacak şekilde çarpıcı ve şehvetli görünüyordu.

Canette'e teşekkür merdivenlerden aşağı inerken yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi.

Yemek odasının kapısına doğru yürürken tehditkâr kanatlı gargoyller ona . Küçük bir kızken onları hep nöbetçi olarak düşünmüştü. Ama belki de gökyüzüne doğru açılmış kanatlarıyla onlar da buradan kaçmaya çalışıyorlardı.

Belki de, mutlu anıların arasına karışmış huzursuz edici acı anılara rağmen, bu Cornelia'nın Gardencourt'u herkes için daha sıcak hale getirme şansıydı.

Belki de söz konusu reform vaatleri olduğunda Rafe'in sözüne inanabilirdi.

Bunu öğrenecekti, çünkü adam onu yirmi kişinin rahatça oturabileceği bir masada bekliyordu.

Tek başına.

Yemekten daha yenilebilir görünüyor.

Mavi gözlerini ortaya çıkaran koyu lacivert bir palto ve göğsünün etkileyici kaslarına yapışan ince siyah bir yelek giymişti. Kestane rengi saçları kulaklarının arkasına dağınık bir şekilde toplanmak yerine kurdeleyle tutturularak yüzünden geriye doğru taranmıştı. Şakaklarındaki griyi ortaya çıkardı. Kadın

Bir erkekte gümüş saçları her zaman sevmişimdir.

"İyi akşamlar," dedi sandalyesinden kalkarak. "Oturun." "Masanın diğer ucuna oturabilir miyim?"

Güldü. Masa yaklaşık yirmi beş metre uzunluğundaydı. "Sadece bana bağırma istiyorsan."

Ona en esrarengiz gülümsemesini verdi. "Bunu hak edip etmediğinizi görmemiz gerekecek."

Cornelia'dürüstçe baktı ve yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Cornelia, yemeğe başlamadan önce benim hakkımda bilmeni istediğim bir şey var. Dinlersen yemeği daha lezzetli bulacağını düşünüyorum."

Onunla hiç bu kadar sert konuşmuş muydu? Sesinin otoritesi göz korkutuculuğuyla eşleştğinde daha da çekici olabilir miydi?

Fiziksellik

mi?

Oturdu.

"Kesinlikle dikkatimi çektiniz. İtiraf etmek istediğiniz şey nedir?"

Onunla göz göze geldi. "Sana Muhafazakâr olmadığımı söylediğimde tüm gerçek bu değildi."

"!" dedi. Hayal kırıklığına ama beklediğinden daha fazlası değildi. Şarap kadehini eline aldı. Haklı olmak kadeh kaldırmayı hak ediyordu.

"Hayır, anlamadın. Anlamıyorsunuz," dedi kararlı bir şekilde. "Gerçek şu ki ben Eşitlikçi Topluluğun bir üyesiyim."

Şarap kadehini bir yudum bile almadan yere bıraktı ve . Hindi olduğunu söylese ona daha çabuk inanırdı.

"Değilsin," dedi. "*Ben* Eşitlikçi Topluluğun bir üyesiyim. Bizden biri olsaydın kesinlikle bilirdim."

"Aslında yapamazsın," dedi açıkça. "Ben bir casusum."

"Pardon?"

"Ben bir casusum. On sekiz yıldır Tory'ler hakkında gizlice bilgi topluyor ve bunları Jack Willow'a aktarıyorum."

Jack, Equalist Society'nin kurucusu ve genelgesinin yayıncısıydı. Görüşleri nedeniyle onu isyancı olarak Muhafazakârların baş düşmanından bahsetmiyorum bile. Eğer Rafe'in söyledikleri doğruysa, Jack'in Tehlikeli bir pozisyon.

Eğer söyledikleri doğruysa. Ona inanmak için hiçbir nedeni yoktu. "Jack bana senden hiç bahsetmedi."

Rafe omuz silkti. "Neden ki? Senin ve benim birbirimize bağlı olduğumuzun farkında değildi. . bağlı olduğumuzu bilmiyordu."

Bağlı. Kelimenin belirsizliği neredeyse yüksek sesle gülmesine neden oluyordu. "Bana daha fazlasını anlat," dedi. "Eğer söylediklerin doğruysa, bu nasıl işliyor? sözde casusluk?"

Sanki kızın güvenini kazanma şansı verildiği için minnettarmış gibi biraz rahatladı.

"Bildiğiniz gibi Jack'i gençliğimden beri tanırım. Senin Ailelerimiz bizi tanıştırdı. Amcanızın yanında bir iş bulmam ve kendimi ona ve Muhafazakâr arkadaşlarına sevdirmem onun fikriydi."

"Neden sen? Pek çarpmıyorsun."

Bir buçuk metre boyunda, geniş yapılı bir atlıydı. Böyle bir rolü emekli bir memurun daha iyi oynayacağı kesindi.

"Bilgi toplamak için benzersiz bir konumdaydım. At ticareti bir Pahalı bir girişim ve amcanızın müşterileri ve arkadaşları ülkenin en güçlü adamları arasında yer alıyor. Başarılı yetiştiriciler at meraklılarının saygısını ve dostluğunu kolayca kazanır. Yemekler paylaşılır, gezintiler yapılır ve sohbet kaçınılmaz olarak politikaya döner. Onları dost edindim. Ve tüm bu süre boyunca onların pozisyonları ve planları hakkında bilgi topladım ve bunları Jack ile paylaştım."

Bunun akla yatkın olduğunu düşündü. Jack'in güvenlik ve gizlilik nedeniyle grupla paylaşmadığı bilgi kaynakları olduğunu biliyordu.

"Bunu başka kim biliyor?" diye sordu.

Adam ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Geçen aya kadar kimsenin haberi yoktu. Ev partisi için bize katılacak olan birkaç iş arkadaşşıma söyledim."

"Ve sana inanıyorlar mı?"

Şaşırmış görünüyordu. "Evet. Yapmamaları için bir neden yok. Yalan söyleyerek ne kazanabilirim ki?"

"Muhafazakârlara yardım etmek için Eşitlikçileri gözetliyor olabilirsin. Güvenimizi kazanmaya çalışıyorsunuz."

Başını salladı. "Ah. Sanırım bu doğru. Ama buna karşılık, müttefiklerinizi buraya davet etmek beni onların incelemelerine karşı savunmasız hale getirecektir."

Bunu düşündü. Doğru bir cevap yoktu. Ona güvenip güvenemeyeceğine karar verene kadar tetikte kalması gerekiyordu.

Aklına bir düşünce geldi.

"Madem Jack'e bu kadar yakınsın ve onunla sırlarını paylaşıyorsun, nerede olduğunu biliyor musun?"

Jack'i görmeyeli altı ay olmuştu ve kimse ondan tek kelime bile duymamıştı. Siyasi rüzgarlar aleyhine döndüğünde haftalarca ortadan kaybolmak gibi bir alışkanlığı vardı. Ama hiçbir zaman çevresindekilerden en az birine nereye gittiğini haber vermeden gitmezdi ve bu kez

hiçbir iz bırakmadan gitmişti. haber alınamadıktan sonra düşünülmesi gereken tek şey, isteyerek gitmediğiydi.

Jack'in düşmanları vardı. Güçlü düşmanlar. Bunların başında da Elinor'un ayrı yaşadığı kocası Lord Bell geliyordu.

Jack'in bir ilişkisi vardı. Bell, Jack'in itibarını zedelemek ve onu yoksul bırakmak için suç teşkil eden bir konuşma yaptığı gerekçesiyle dava açıyordu. Ama daha kötüsünü de yapabilirdi.

Rafe parmaklarına . "Jack'in nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ondan haber almak için kulaklarımı dört açtım ama her kanallarımız sessizliğe gömüldü. Çok endişeliyim."

göz göze gelmeden bunu söylemesi, bir şeyler sakladığından şüphelenmesine neden oldu. Belki de anlattıkları hiç de doğru değildi.

Ama nedense, her şeye rağmen buna inanmak istiyordu.

"Çok uygun bir hikâye uyduruyorsun," dedi yavaşça. "Ama elimdeki tek şey senin sözün. Ve bunun da daha önce pek bir anlamı olmamıştı."

Bu kez onun gözleriyle buluştu ve garip bir şekilde gözlerinde acı vardı.

"Bu adil. Ama size kim olduğumu göstermek istiyorum. Benim için önemli olan

bana güvenebilirsin. Birbirimize güvenebileceğimizi. Aksi takdirde planımızın işe yarama umudu yok."

O haklıydı.

Ve beş bin pound istedi.

Onun gerçek sadakatının nerede yattığını anlayana kadar nihai yargısını saklı tutmaya istekliydi.

Şarap kadehini eline aldı ve bu kez bir yudum aldı.

"Rafe, sevgili kocacığım, söylediğin gibi olduğunu kanıtlamak için bir planın olsa iyi olur."

Sanki sırtmamak için dudağını ısırıldı. "İnan bana. İnanıyorum."

Sekizinci Bölüm

Cornelia ona gülümsüyordu.

Gülümseyerek.

Ayağa kalkıp odanın içinde hoplayıp zıplamak istedi. Kendisini ne kadar acımasızca yargılayacağını bildiği onca yıldan sonra içini dökmek çok rahatlatıcıydı. Onun hâlâ biraz kuşkulu olduğunu biliyordu. Ama bu gülümseme ona kendisini tanıyabileceği umudunu veriyordu.

Onu affetmek için.

"Yarın benimle geleceğini umuyordum," dedi. "Rory, soruşturmanın iç yüzü açısından önemli birkaç kişiyle görüşme ayarladı.

Mülkün işleyişini ve neyi başarmaya çalıştığımızı gördüğünüzde bana güvenmeye daha meyilli olabileceğinizi düşünüyorum. Ayrıca, reform planlarımız hakkındaki görüşleriniz de memnuniyetle karşılanacaktır."

Tereddüt etti.

Nefesini tuttu. Eğer hayır derse, onu kazanmak çok daha zor olacaktı. Ve o gülümsemeden sonra, onu kazanmak bu dünyada istediği tek şeydi.

"Gelmeye hazırım," dedi yavaşça. "Yalnızca bir sorun var." "Neymiş o?"

"Nasıl ata binildiğini zar zor

hatırlıyorum." Nefes verdi. *Bunu*

düzeltebilirdi.

Ona sırtıttı. "Emrinde bir atlı olduğu için ne kadar şanslısın." "Gerçekten de öyle," dedi. "Bir lütuf."

"Erken başlamanın bir sakıncası yoksa sabah öğretirim."

"Sabahın erken saatlerindeki randevulara bayılırım," dedi. Bir parmağını kaldırdı. "Ama bir şartım var. Eğer benim yardımımı isterseniz, ben de sizinkini isterim. Benim bir

Topunuz için bir fikir. Sadece gerçek bir radikalın kabul edebileceği bir fikir."

Sanki teklif etmek üzere olduğu şey bir karakter testiymiş gibi ona baktı.

Geçmek için her şeyi yapardı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Maskeli baloda resimlerimi göstermek istiyorum. Misafirleriniz için hoş bir sürpriz olur."

Bunu hayal etmesi bir anını aldı. "Ama bu şu anlama gelir ..."

Sakince gülümseyerek başını salladı. "Balo ve sergi bir ve aynı olacak."

Başını geriye attı ve güldü.

"Cornelia Ludgate, sen şok edici bir kadınsın."

Sergisini burada düzenlemek bir şeydi. Yüksek sosyetenin daha iyi bir kısmını katılmaları için kandırmak başka bir şeydi.

Ona daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Eskiden benim çılgın fikirlerimi severdin." Kesinlikle severdi.

"Hâlâ istiyorum. Ama bunu nasıl ? Şeytanın kendi sanatıyla karşı karşıya kalacaklarını bilen tek bir lord ya da leydi bile baloya gelmez."

"Çok geç olana kadar bilmediklerini göreceğiz. Ben yayınlayacağım Balonuzla aynı akşam için bir maskeli balo davetiyesi gönderin, ama yerini bir gün öncesine kadar saklayın. Aristokratların bundan haberi olmayacak ve patronlarımdan herhangi biri hileyi fark ederse, muhtemelen skandaldan ziyade eğleneceklerdir."

Bu plan tamamen mantıksızdı. Buna bayıldı.

Bu ne cüret.

Tıpkı eski günlerdeki gibi, bu konuda onunla komplo kurmaya istekli gerçeği.

Şarap kadehini kaldırdı. "İflah olmaz dönekler olmaya." Kadın kadehini onunkiyle tokuşturdu.

Onun gülümsemesinden çok fazla zevk almamaya çalıştı. "Yemek yiyelim mi?" diye sordu.

"Lütfen. Tüm bu gizli radikalizm konuşmaları beni aç bıraktı."

Süslü gümüş bir tepsinin kapağını kaldırdı.

Tepsinin ihtişamı, üzerinde duran ve Rosemere hayattayken burada yediği yemeklere pek benzemeyen yemekle çelişiyordu. Dük'ün çalışanları her gece insan sayısı kadar yemek hazırlıyor ve bunları cilalı tabaklarda servis ediyorlardı.

Bir dilim şekerlenmiş jambon servis edilirken kendi yansımanızı görebiliyordunuz. Yemekler Fransız tarzında hazırlanmış, taze tereyağına bulanmış, kuş üzümü, tatlılar ve karamelli kremlerle süslenmişti.

Rafe yağsız, basit bir diyeti severdi. Dük'ün sofrasının tadı gut gibi geliyordu. Ve israf, israfı düşünmekten nefret ederdi.

Aşçıdan bulaşıkları basitleştirmesini istemişti ve aşçı da ondan ihanet etmesini istemiş gibi davranmıştı.

Cornelia mütevazı tavuğa ve tereyağlı patates bakarak, "Ne kadar zarif," dedi. "Amcam varisiyle çok gurur duyardı."

"Daha özenli bir yemek istiyorsanız özür dilerim. Haftalardır kaz yağına bulanmış dana pudingi ve benzerlerini ya da bu lanet evde ne servis ediyorlarsa onu yiyorum, böyle devam ederse atımın üzerinde oturamayacağım."

İnledi. "Her zaman . Burada olmak zamanda geri gitmek gibi."

Kızın ne demek istediğini biliyordu. Amcası, unvanı elinde tuttuğu kırk yıl boyunca hiçbir şeyi değiştirmemişti.

"Sürpriz varis olduğum anda, yaşlı adamın birkaç ay önce, beni buraya çağırdı ve buranın tarihinin önemi hakkında uzun bir konferans verdi."

"Sadece unvanın bekçisi, sadece tacın hizmetkârı," diye sözünü kesti Dük'ün kırılmış aksanını çarpıcı bir şekilde taklit ederek.

İkisi de güldü. "Kesinlikle. Kendisine gözlerinin rengi kadar rastgele miras kalan bir sembolü korumak adına hayatta kalan son ailesinden uzaklaşan bir adamdan gelen bu sözler bana uygun geldi."

Rosemere'in Cornelia'ya yaptıklarından bahsederken haddini aşıp aşmadığını merak ederek kucağına baktı.

Ama üzgün görünmüyordu. "Gerçekten," dedi.

"Gerçekten." Daha ileri gitmeye karar verdi.

"Eğer teselli olacaksa, sonunda sefil ve yalnız bir insan oldu. İnsanların uğruna hayatlarını mahvedecekleri şeyler çok üzücü."

"Onun hakkında konuşmayalım," dedi. "İştahım kaçacak ve ben çok açım."

Masanın öbür ucuna uzandı, tavuktan çıtır bir deri parçası kopardı ve ağzına attı. Gözlerini kapadı, parmağındaki yağı yaladı.

"Mükemmel."

Mütevazı, dünyevi zevkleri her zaman sevmiştir. Bunu birlikte geçirdikleri zamanlardan hatırlıyordu; soğuk bir gecede dışarıda yakılan sıcak bir ateşten duyduğu memnuniyeti ya da bir tavernada aralarındaki masada duran mükemmel mayalanmış bir somun ekmeği.

"Bu odanın içinde basit bir yemek yemek tuhaf," dedi Cornelia. "Burada yemek yemekten hep nefret etmişimdir. Çok soğuk ve resmi."

"İnsanın iştahını neredeyse yok ediyor."

Gülümsedi. "Biliyor musun, haklısın." Tavuk ve patates tabağını aldı ve ayağa kalktı. "Hadi başka bir yerde yiyelim."

"Nereyi istersen."

Çenesine vurdu. "Terasta, sanırım. Hava çok güzel." "Ama masa yok," dedi, güzel elbisesini düşünerek.

"O zaman piknik yapalım."

"Ne kadar çapkınca."

Onunla göz göze geldi. "Hep , değil mi? Çatal bıçak takımını al."

Onunla şakalaşıyordu. *Şaka!*

Çatal ve bıçakları topladı ve karanlık odadan çıkıp koridordan geçerek en yakındaki oturma odasına kadar onu takip etti. Bir eliyle tepsiyi dengede tutarken diğer eliyle terasa açılan cam kapının kilidini açtı ve kalçasıyla iterek kapıyı açtı.

Bir sanatçının el becerisi.

Omzunun üzerinden ona bir gülümseme fırlattı ve dışarıya, akşam havasına yürüdü, güzel kırmızı elbisesine aldırmadan teras basamaklarına yerleşti. Tepsiyi yanına koydu ve yanındaki boşluğa başıyla işaret ederek oturmasını istedi.

Sığ basamaklar onun boyundaki bir adam için pek uygun olmasa da itaat etti.

"daha iyi, değil mi?" dedi ve adamın elinden çatalı alıp patatesleri mızraklamak için kullandı.

Öyleydi. Gece serin ve hafif nemliydi, bu da havanın taş terası çevreleyen yemyeşil çimenler, ağaçlar ve çitlerle kokmasına neden oluyordu.

"Çok daha iyi," diye kabul etti.

Bir basamağa yaslandı, profili , altın rengi güneş ışığında aydınlandı.

"Peki, Rafe, sözde casusluğun dışında, bunca yıldır hayatını ne meşgul etti?"

Patatesi ağzına attı ve çiğnerken beklentiyle ona baktı. Onun ilgisi gururunu okşamıştı. O kadar gururlanmıştı ki bir cevap bile veremedi.

Söyleyecek daha ilginç bir şey bulmak için beynini zorlayarak, "Atlar, çoğunlukla," demeye çalıştı.

"Ah. En büyük aşkın."

Pek sayılmaz. Tek tutkusu atlar olsaydı hayatı çok daha az karmaşık olurdu.

"Onlardan biri. Tabii ki başkaları da oldu."

"Bana sadık olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu hafifçe.

"Ne kadar yürek parçalayıcı."

Çıplak parmaklarıyla bir tavuk aldı ve kemirdi. Bunu neden söylediğinden emin değildi. Başkalarını düşünmüyordu.

Onu düşünüyordu.

"İyi peynirleri, satrancı ve ahşap işçiliğini kastetmiştim elbette," diye espri yaptı. "Ama evet, aşk ilişkileri oldu. İnsan yatağını ısıtmalı."

Güldü. "Korkarım ben de kesinlikle zina yaptım. Evliliğimizi feshetmeye çalıştığımızda oldukça verimli bir zemin olacak, benim efsanevi aşıklar filom."

Onun sevgililerinden bahsettiğini duymak yüzünün ısınmasına neden oluyordu. Bu ani samimiyet tuhaftı. Ama Cornelia her zaman alışılmış nezaket kurallarını es geçen bir tip olmuştu. Olabildiğince açık sözlüydü.

"Seni utandırdım mı?" diye sordu, adam cevap veremeyince. "Evet," diye itiraf etti. "Hatırlayacağınız gibi ben artık bir düküm. Biz çok asil ve çok uygun."

Sahte bir ciddiyetle başını salladı. "Ayrıntıları hassas duyarlılığınızdan uzak tutacağım."

"Teşekkür ederim."

"Anlat bana," dedi, o daha soru soramadan. "Ailen nasıl?"

Merakı onu çok etkilemişti. "Babam 92'de vefat etti."

Uzandı ve hafifçe omzuna dokundu. "Ah, özür dilerim."

Parmaklarının hafif baskısı karşısında ürperdi. "Teşekkür . Uykusunda huzur içinde gitti."

Elini . Adam elini ıskaladı. "Peki ya kardeşin?" diye sordu.

"Karısı ve çocuklarıyla birlikte Norfolk'ta yaşıyor. Yedi tane." "Yedi!"

"Gerçekten de öyle. Oldukça sevimliler, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız." "Ya sen?" diye sordu.

"Ben ne?"

"Çocuğunuz var mıydı?"

Bunu düşününce yüzünü buruşturdu. "Bildiğim kadarıyla hayır. Kardeşiminkini ne kadar sevsem de onları hiç istemedim. Bu tür şeyler konusunda dikkatliyimdir."

Başını salladı. "Ben de öyleyim ve şanslıyım."

Bunu ciddiyetle söyledi. Kadınların hamilelikten kaçınmak için ne kadar haksız bir yük altına girdiğini ve bu savaşın ne kadar kolay kaybedildiğini biliyordu. Arkadaşı Seraphina bu konuda Jack Willow tarafından yayınlanan bir tez yazmıştı. Onun yazdığı her şeyi yalayıp yutmuştu.

"Peki ya hayatınız?" diye sordu. "Ünlü bir ressam günlerini nasıl doldurur?"

Çatalını bir tavuk göğsünün üzerinde gezdirdi ve bir parça et kopardı. "Resim yapıyor."

"Portrelerinizi göreceğim için heyecanlıyım. Her zaman sergilerinize katılmak istemişimdir. Onları gazetelerden takip ettim."

"Peki neden yapmadın?"

"Çalışmalarınıza hayranlık duyarken görülmek benim sözde politikamla uyumsuz olurdu. Şüphe uyandırırdı." Durakladı. "Ve beni orada istemeyeceğinizi düşündüm."

Başını salladı. "Doğru," dedi yumuşak bir sesle. "Senin hakkında düşündüklerime bakılırsa hoş karşılanmazdın."

Kadının "hala düşünüyorum" değil de düşündüm" demesi onu biraz olsun rahatlattı.

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Onun elini tutmayı çok istiyordu. Ona dokunmak için her şeyini verebilirdi. Bunun yerine, doğrudan onun gözlerinin içine bakmak için başını biraz çevirdi.

"Bunca yıl hakkımda en kötüsüne inandığımı bilmek canımı yaktı. Keşke sana karşı dürüst olabilseydim."

Hikâyesine şüpheyile yaklaştığı için buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Onun gözlerini aradı, yüzü okunamıyordu.

"Konuşmamamızın tek nedeni bu değildi Rafe," dedi sonunda. Rafe kendini tutamadı. Elini onun omzuna koydu.

"Biliyorum," dedi onu sıkarak. "Ama seni özledim, Cornelia. Seni çok özledim."

Gözleri büyüdü ve ağzı gevşedi, sanki cevap olarak ne söyleyeceğini . Adamın elini silkti.

"Özür dilerim," dedi, ona değil uzaklara, labirentli bahçelere doğru bakarak. Ses tonundan duygularının karşılıklı olmadığı ve adamın duygusallığından hoşlanmadığı .

Sikeyim.

Haddini aşmıştı. Geçmişin ağırlığının birkaç hoş söz bir ısırık tavukla geçiştirilemeyecek kadar ağır olduğunu bilmeliydi.

Arkadaş değillerdi. Henüz değillerdi.

Aniden ayağa kalktı ve o kadar uzun ve sesli bir esneme sesi çıkardı ki sahte olduğu anlaşıldı. "Yorulдум. Sanırım emekli olacağım. Yemeği taşıyabilir misin?"

Başını salladı, yanakları kendisinden otuz yaş küçük bir adammış gibi alev alev yanıyordu.

Karanlık çökmek üzere olduğu için minnettardı. Kızın göremediğini umuyordu.

"İyi uykular," dedi elinden geldiğince hafifçe. "Saat sekizde ahırda buluşalım. Seni tekrar ata bindireceğiz."

Dokuzuncu Bölüm

Cornelia, Rafe'in sözleri zihninde yankılanırken kestirme yoldan hizmetlilerin merdiveninden çıkarak hızla odasına doğru yürüdü.

Seni özledim.

Bu sözlerin bacaklarını neden titrettiğini açıklayamıyordu.

Rafe'i özlememişti. Onu hiç düşünmemeye büyük özen göstermişti. Ama belki de onu zihninden kovmak için harcadığı çabanın kendisi de bir çeşit özlemdi. Çünkü Rafe onun elini tuttuğunda öyle güçlü bir pişmanlık dalgası hissetmişti ki, bu dalga onu ele geçirmeden kaçmak için tek yapabildiği şeydi.

Ve ne yazık. Çünkü o çok nazikti. çok kolaydı. Erkeksi güzelliği baştan çıkarıcıydı ki, başka bir erkek olsaydı samimi bir sohbet için kütüphaneye çekildi ve ruh hali daha da samimi faaliyetlere yol açarsa tereddüt etmeyecekti.

Ama Rafe söz konusu olduğunda, bunun nereye varacağını biliyordu.

Bazı erkekler özgür ve kolaydı. Onlarla flört edebilir, yatabilir -Hatta onlara korkusuzca bakıyorlardı. Diğerleri yoğun ve tutkuluydu. Sizi hayatlarına dahil etmek isteyecek türdendi.

Rafe, değişmediyse, ikincisiydi. Ve kendi hayatı dışında kimsenin hayatına dahil olmak istemiyordu.

Rafe'in yoğunluğunun azalıp azalmadığını test etmemek daha iyiydi.

Yükselen ayın altında onun yanında oturup geçmişi hatırlamamak daha iyi.

Düşesin odasına girdiğinde Lucius'u fırfırlı yatağın üzerinde buldu, yüzü kontrplağa öyle bir gömülmüştü ki nasıl nefes aldığını merak etti.

"Seni gülünç yaratık," dedi onun omurgasını kaşıyarak. Adam ona öyle bir sevgiyle ki, başka bir erkek olsa bu sevgi onu

odadan fırladı.

Giysilerini çıkarıp kombinezonuna kadar soyundu ve onun yanına sokuldu.

Normalde geç saatlere kadar çizim yapar, günle ilgili anılarını bir tür günlük işlevi gören hızlı eskizlere kaydederd. Ama bugünkü izlenimlerine, masanın karşısına oturup ona gizli hayatını anlatan Rafe'in yüzü hâkimdi. Kendisine güvenmesini isterken mavi gözleri çakmak çakmaktı. Ailesinden bahsederken sırtırken kaşlarının ve çenesinin profili.

Uyumak daha güvenli.

Düşüncelerinin Rafe'e kaymasını engellemek için binden geriye doğru yedişer yedişer saydı ve uykuya dalana kadar yorgunluğun kendisini ele geçirmesine izin verdi.

Gri, bulutlu bir sabaha ve boynuna yaslanmış horlayan kedisine uyandı.

"Sanırım yağmur yağacak Lu," diyerek onu omzundan nazikçe ayırdı.

"Benim için güzel giysiler yok."

Lucius her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi ve uyumaya devam etti.

Pantolonunu -merdivene çıkıp bir tuvalin üstünü boyaması gerektiğinde giydiği boya lekeli pantolonunu- ve eski, yıpranmış bir çift çizmesini giydi. Saçlarını bir eşarpı sardı, geniş kenarlı bir şapka taktı ve ahırlara giden patikayı yürümek için evden çıktı.

Rafe antrenman ringinin sabah ışığında dinç ve yakışıklı görünüyordu ve bir atla sanki eski dostlarmış gibi konuşuyordu. Zamanının çoğunu kayıtsız bir kediyle konuşarak geçiren bir kadın olarak bunu sevimli buluyordu.

Rafe'i arkasından selamladı ve omzuna dokundu.

Adam sıçradı ve Rafe gülmeye başladı.

"Sizi telaşlandırmak istememiştin. Günaydın."

"Pantolon, ha?" dedi bacaklarına bakarak. Hemen kendini tuttu ve başka tarafa baktı. Bakmak isteyen bir adamın klasik işaretiydi bu.

Gururu okşanmıştı. Artık kırkına yaklaşırken, bir zamanlar her hareketini gözleriyle takip eden erkeklerin ilgisinin azaldığını hissetmeye başlamıştı. Şimdi kendini yirmi yaşında olduğundan daha güzel hissediyordu. daha kıvrımlı vücudu ve yüzünün daha keskin hatları. Aynı fikirde görünen biriyle olmak güzeldi.

Biraz tehlikeli bir şekilde Rafe Goodwood olsa bile.

"Anladığım kadarıyla yan binmeyi tercih etmiyorsun?" diye sordu.

Ürperdi. Sidesaddle onu hayatı için korkutuyordu.

"Dev bir hayvanın sırtında tehlikeli bir şekilde tünemekten nefret ediyorum. Bana bir ata nasıl düzgün binileceğini hatırlatmanı istiyorum." Durakladı.

"Tekrar."

Ona uzun uzun ve sertçe baktı, şüphesiz ona bu beceriyi en son ne zaman öğrettiğini hatırlıyordu. Belki de bu hatırlamayı tetiklemek akıllıca değildi.

Akılsızca ve kesinlikle lezzetli.

Sabahın sekizinde kendini nadiren bu kadar boğucu hissediyordu. "Emin misin?" diye sordu.

Başını salladı ve ders alma isteğini mi onaylıyordu yoksa ona kendisine öyle bakması için izin mi veriyordu emin olamadı; sanki o da binicilikten çok çekicilikle ilgili bir anının .

Ona göz kırptı. "Ahıra gel. Senin için bir atım var. Nazik, sağlam bir kısrağ."

"Bir aygırla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu, daha iyi düşünmeden.

Aman Tanrım. Thaïs'e mi dönüşüyordu?

Rafe ona uzun uzun baktı. "Bence üstesinden gelebileceğin şeylerin çok az sınırı var."

Güldü, sonra dudağını ısırды ve bu imadan pişmanlık duydu. Ne de olsa dün gece ondan uzak kendisiydi. Flört etmeye teşvik etmemeliydi.

Rafe onu muhteşem at filosunun ahırlarında rölantide durduğu içeri götürdü. Onu atların yanından geçirerek arka taraftaki uzun, kestane renkli kısrağa götürdü.

"Bu Nelly. Sana nazik davranacaktır."

"Seninle tanışmak bir zevk Nelly," dedi kısrağın başını okşayarak. "En son ne zaman ata bindin?" Rafe sordu.

"Sanırım on yıl önce."

Neredeyse eyeri düşürecekti. "*On yıl önce mi?*"

Omuz silkti. "Londra'da yaşıyorum. Yürüyorum. Yürümediğim zamanlarda da taksiye biniyorum."

"Neyse ki ata binmek kolay unutilan bir beceri değil."

"Bunun bir denge meselesi olduğunu hatırlıyorum, atın üzerinde kalmak?"

Bunun daha karmaşık olduğunu biliyordu ama gergin olduğu gerçeğine ihanet istemiyordu.

"Bu, koltuğunuz ve baldırlarınızla kavrama ve üzengilerde gerginliği koruma meselesidir" dedi.

"Bacaklarla kavrama. Aman Tanrım. Başka uğraşların kokusu..." Kesinlikle Thaïs'e dönüşüyordu.

Nelly'nin yorumunu duymazdan geldi, ki bu da hiç de azımsanmayacak miktarda kendine hakim olmasını gerektirmiş olmalıydı. Nelly'yi bağlamayı bitirdi ve onu ahırından çıkarıp binek taşına doğru götürdü.

"İşte," dedi. "Üzengiye tırmanmak ve bacağını onun üzerinde sallamak isteyeceksin."

Cornelia blokun üzerine zıpladı - minyon boyu göz önüne alındığında bu hiç de kolay bir iş değildi. Atın üzerine atlarken hissettiği korku yüzünden kendine kızdı. Ata binmeyi sevmezdi. Elinden geldiğince bundan kaçınmıştı. Tüm hayatı boyunca, anne ve babasının ürkmüş bir atın babasının hızla giden arabasını devirmesi sonucu öldüğünü bilerek yaşadı.

Ayrıca, Nelly çok uzun, Cornelia ise oldukça kısaydı.

"yok," dedi Rafe. "Sana zarar vermez. Bir kuzu kadar naziktir. Ama otoritenizi ona iletmelisiniz ki size güvensin." "Benden on kat daha güçlü bir hayvana karşı kendimi pek otoriter hissetmiyorum. boyut."

"Cornelia," dedi hafif bir kahkaha atarak, "tanıdığım çok az insan senin kadar doğal bir otoriteye sahip. Bir general olarak çağrınızı kaçırdınız."

Bu sözler onu gülümsetti. Özellikle orduya uygun biri olarak görülmek istediği için değil, Rafe'in iltifatları ona zevk verdiği için.

"Bu işte iyisin," dedi. Yani flörtte.

Göz kırptı. "Biliyorum. Atlı kadınlarla ilgili pek çok şeyde iyiyimdir."

Kız kendi edepsiz esprileriyle karşılık veremedi, adamın kolu beline dolandı ve onu iri tarafına yasladı. Adam sıcaktı ve deri gibi kokuyordu.

"Eminim birçok istekli öğrenciniz olmuştur," dedi. Onun aşk hayatını merak ediyordu. Şimdi bir sevgilisi olup olmadığını merak ediyordu.

Kıkırdadı. "Ben meşgulüm. Şimdi ağırlığını sabitle ve dizginleri al," dedi ve dizginleri kızın ellerine bıraktı.

Temkinli bir şekilde adamın dediğini yaptı. Kendini ayarlarken eyer biraz kaydı ve Cornelia istemeden dizginleri çekerek irkildi. Nelly ani hareket karşısında başını savurdu ve Cornelia tekrar inledi.

"Sakin ol," diye mırıldandı Rafe. "Durmasını ya da dönmesini istemediğin sürece dizginleri çekmemeye dikkat et, yoksa kafası karışır." Ona yaklaştı ve kollarını ona doğru kaldırdı. "Size yardım edebilir miyim?"

Başıyla onayladı. Adam onu dengelemek için kocaman ellerini sertçe kalçalarına koydu. Tanrım, ona sarılma hissi. Rahatladı, sinirlerine rağmen neredeyse eğleniyordu.

"İyisin," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Unutma, seni destekleyen bacakların ve üzengideki ayakların, dizginler değil."

Yalpaladı. Ata binmeyi hiçbir zaman sezgisel bir iş olarak görmemişti.

"Beni öldürebilecek kadar büyük canavarların üzerinde oturmaktan hoşlanmadığım dışında pek bir şey hatırlamıyorum."

"Nelly seni öldürmektense kanatlanıp bir serçeye dönüşür." "Niyetinin bu olduğunu söylemedim. Ama hareket ederse düşerim."

At sürmek istemişti, böylece buradayken başkalarının onu götürmesine ihtiyaç duymadan mülkte dolaşabilecekti. Bu kadar gerçekten dehşete düşmeyi beklemiyordu.

Rafe iri ellerinden birini kadının sırtının küçük kısmına koydu. Kadın düşmekten korkarak uzadının omzunu tuttu.

"Cornelia," dedi nazıkçe, "bir barouche alabiliriz. Seni aşağı indirelim."

Ama bu tepkiyi verdiği için utanıyordu. Onun bu kadar kolay pes eden bir kadın olduğunu düşünmesini istemiyordu. Onu bir taş duvar kadar sarsılmaz bir iradeye sahip korkusuz bir kız olarak hatırlaması gerekirken değil.

Ayrıca, onun kendisine tekrar dokunmasını istiyordu. "Hiç şansın yok," dedi.

"Yenilmeyeceğim."

Adam ona endişeyle baktı ama kadın onu görmezden geldi. "Duruşum nasıl?"

"Korkarım pek iyi değil." Tekrar yaklaştı ve sol ayak bileğini geriye doğru çekti. "Farkı hissediyor musun? Sabit durmak için ayaklarının topuklarını üzengilerin ortasında tutmayı unutmamalısın. Ayak parmakların yukarıyı, topukların aşağıyı göstermeli. Sana yardım etmesi için ağırlığını kullan."

"mi?" diye sordu temkinli bir şekilde, öne doğru kayarak.

Yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz. İşte, kışınla kendini sabitle. Eğer doğru yapıyorsanız, karnınızda ve bacaklarınızda hissetmelisiniz. Sana öğrettiğim günü hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki?

"Oh, hatırlıyorum."

Gerçekten de karnında ve bacaklarında hissetmişti.

Onuncu Bölüm

Önce

Cornelia'yla birlikte şafak öncesi kaçış yaparken Rafe, "Bir şartım var," dedi.

"Pekâlâ," dedi. "Fiyatınızı söyleyin."

"Para istemiyorum," diye itiraz etti, kızın on sekiz yaşındaki çaresiz bir kızıdan para koparacağını düşünmesi onu şaşırtmıştı.

"gerek yok. Bu makul bir istek. Ve Floransa'ya ulaşmak için gereken paradan fazla olmasa da param var."

"Demek istediğim," dedi Rafe, "biz seyahat ederken bir çocuk gibi davranmalısın."

"Ne kadar da ileri," diye söylendi, sanki adam yaramaz bir şey önermiş gibi.

Bu imayı görmezden geldi. En ufak bir flört bile etmiyordu. Kılık değiştirmesi şarttı.

"Arabada güzel elbiseli bir kadın, Rosemere'in adamları düşerse tam da aradıkları şeydir," dedi. "Ama at sırtındaki iki adam arabaların geçtiği yollardan hızla uzaklaşabilir. Görünüştünüzü değiştirirsek fark edilmeme şansımız daha yüksek olur."

"Bu durumda beni genç bir adam olarak görmemiz gerekecek," dedi kuru bir sesle. "Uşağımı getirmeyi ihmal ettim."

"Sana giyecek bir şeyler bulacağım," dedi Rafe, kendi gardırobuna gitmek için ayağa kalkarak. "Daha önce arkadaşlarım buraya bir şeyler bırakmıştı."

"Umarım sizin kıyafetlerinizi giymemi istemezsiniz. Ben sizden biraz daha minyonum, efendim," dedi, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. Kadın ufacıktı, adam ise neredeyse bir devdi. Onu tek eliyle kaldırabilirdi.

Yaşı göz önüne alındığında, düşünmemesi gereken bir gerçek. Ondan pantolon giymesini istemesi yeterince kötüydü.

Gidip son sevgilisinin geride bıraktığı birkaç parça eşyayı topladı. Neyse ki Luke ufak tefek biriydi ve kaçabildiği zamanlarda geceyi burada geçirmeyi severdi.

"," dedi ve bir çift pantolon, deri bir cüppe ve keten bir gömlek çıkardı.

Cornelia'yı erkek kılığına sokmak kolaydı. İnce vücudu erkek kıyafetlerine çok uygundu. Pantolonunun ve kaba keteninin içinde, saçlarını şapkasının içine sokmuş, bir çiftçinin oğlu olabilirdi.

"Diz pantolonunun içinde kendimi oldukça dinç hissediyorum," dedi. "Belki de elbiselerden tamamen vazgeçerim."

"Sana yakışmış," dedi ve sonra pişman oldu. Onun vücudu hakkında yorum yapmamalıydı, hatta hiç fark etmemeliydi.

"Sanırım kıyafet seçimimden daha büyük bir sorunumuz olabilir. Ben sadece yan eyer sürmeyi biliyorum."

"Elbette," diye inledi. "Bunu düşünmem gerekirdi."

Cornelia'nın sınıfındaki kadınlar nadiren bir erkek gibi ata binerdi. Ona öğretmesi ve engebeli arazide hızlı ve verimli bir şekilde ata binebilecek kadar iyi öğretmesi gerekecekti.

"Sanırım binicilik konusunda yağmurla ıslanmış bir öncesi dersinin sırası geldi," dedi. "Günün ilk macerası."

binmesini istediği atı gördüğünde neşesi dağılmış gibiydi. Geniş, sessiz kısrak onun en nazık atıydı ama aynı zamanda en uzunuydu.

"Hazır mısın?" diye sordu Cornelia'ya sessizce, komşusunun hizmetkârlarının uyanık olma ihtimaline karşı duyulmasını istemiyordu.

"Elbette," diye fısıldadı, adamın sahte bir kabadayılık olduğundan şüphelendiği bir sesle. "Yukarı çık. Bir bacağını onun sırtına at, arkayı eyere yasla."

Luke'un eski pantolonuyla yatak odasından çıktığında bakmamak için kendini zor tuttuğu poposundan bahsederken yüzü kızardı.

Onun elini sıktı ve kendini binek taşından üzengilere doğru fırlattı.

"Çok iyi," diye onu cesaretlendirdi.

"Doğuştan yetenekliyim," diye onayladı.

Şunu mu demek istedi . . . ? Hayır, bunu görmezden gelirdi. Belki de Resim öğretmeniyle bir *gönül macerası* yaşamıştı ama onun bu kadar kaba şakalar yapacak kadar dünyevi olduğundan şüpheliydi.

(Eğer öyleyse bile, çok zekiydi.)

"Ayaklar şimdi üzengide. Onu ileri itmek için baldırlarınızla atın karnına hafifçe bastırın" diye talimat verdi.

Cornelia yeterince becerikliydi. Ama ağırlığını değiştirdiğinde, eyer kısırağın sırtında biniciyi rahatsız edecek şekilde hareket etti. Cornelia'nın nefesi kesildi.

Zavallı kız. Kızın yüzünde gerçek korkuyu görebiliyordu.

"Eğer eyer kayarsa, ağırlığınızı hafifçe ayarlayın," diye talimat verdi.

"Uzun ve düz oturmak ve sağrınız üzerinde dengede durmak istiyorsunuz."

Başını salladı ama at her kımıldadığında irkildi ve dizginleri tutmaya başladı, atın başını yanlış koşullarda ölümüne neden olabilecek şekilde sağa sola çevirdi.

Eğer tutunacak bir yer bulamazsa, engebeli orman yollarında sakatlanma riski olmadan tırıs gitmeyi bile sürdüremezdi. Ve tırıs gitmek amcasından kaçmalarına izin vermeyecekti.

Kısırağı dizginlerinden tutarak onu yavaşça antrenman ringinin etrafında dolaştırdı, ama eyer her hareket ettiğinde Cornelia direndi - kendini dengelemek yerine onunla savaştı.

Yarım saat sonra "Umutsuz vaka," dedi. "Anlamıyorum."

Ona öğretecek fazla zaman yoktu. Şafağın ilk ışıkları bulutların ardında parılıyordu ve ilk ışıpta yola çıkmaları şarttı.

Bir an düşündü, sonra ona elini uzattı. "Al bakalım.

Aşağı in. Başka bir şey deneyeceğiz."

Sert zemine indiğinde rahatlamış görünüyordu.

Rafe bir eyer battaniyesi aldı ve ıslak toprağın üzerine serdi. Ellерinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Sırtıma tırman," dedi.

"Sırt üstü mü?" diye yavaşça tekrarladı.

Kadının kuşkusu haklıydı. İsteddiği şey çoğu durumda onu düelloya çağırtırdı. Ama burada onu vuracak kimse yoktu ve fazla zamanları da yoktu.

"Doğru tutuşu bilmeniz gerekiyor ve eğer korkuyorsanız, bu şekilde yapacağız."

Ona kaşlarını kaldırdı. "Bazıları *sırtınıza* tırmanmanın müstehcen olduğunu iddia edebilir."

Bunu şok olmuş bir tonda değil, eğlenmiş bir tonda söyledi.

En azından on sekiz yaşındaki korunaklı bir kıza göre onun oldukça dünyevi *olduğunu* görmeye başlamıştı.

"Cornelia, eğer bu çok zorsa, şansımızı benim arabamda deneyebiliriz. Ama bu daha riskli olur."

"Kıpırdamadan dur."

Adam daha kendini toparlayamadan, kadın bacağını onun üzerinden geçirdi ve sırtına oturmaya çalıştı.

Neyse ki kadın hafif bir şeydi, onun cüssesiyle kıyaslanamazdı bile. Onun ağırlığını üzerinde hissetmek hoşuna gidiyordu. Bu ona kendini güçlü hissettiriyordu.

Elindeki işe yeniden odaklanarak ona "Poponu sırtımın küçük kısmına koy," dedi. Sesi garip bir şekilde normaldi ve kızın üzerine oturmasıyla hissettiği gerginliğin hiçbirini göstermiyordu.

Kendini ayarladı, olabildiğince nazikçe geriye doğru hareket etti. Bu konuda bir okul çocuğu gibi davrandığı için kendini azarladı kızın bazı kısımlarının kendisinin bazı kısımlarıyla yakın temasta olduğunu düşünmeden edemedi.

"Şimdi oturabildiğin kadar dik otur. Tavandan bir ip başınızı yukarı çekiyormuş gibi kendinizi ortanızdan tutun."

Cornelia kendini ayarladı ve yatak odasındaki hareketleri düşünmemeye çalıştı.

Bu kızın masumiyeti göz önüne alındığında, böyle şeyler düşündüğü için bile kendini korkunç hissediyordu. Ya da en azından yaşını.

"Şimdi ayaklarınızı yere koyun, ağırlığınız topuklarınızda olsun, üzengideymişsiniz gibi" dedi. "Ayak parmakların kulaklarınızı göstermeli."

"Böyle mi?"

"Evet, güzel," dedi. "Şimdi ileri gitme zamanının geldiğini göstermek için bacaklarınla sırtımın yanlarını kavra."

Hayır. Yatak odası. Eylemler.

Tüm gücüyle onu kavradı.

"Daha sıkı," diye talimat verdi Rafe, güzel bir kadın kalçalarıyla göbeğini kavrarken sesini sert tutarak.

Adam inleyene kadar onu sıktı. Güldü. "Elimden geldiğince sıkı dedin."

"Atınızı boğmak istemezsiniz. Ya da bu durumda beni."

"Hayır, niyetim seni boğmak değil. Sana binmek," dedi alaycı bir ses tonuyla, bir gerçeği mi ifade ettiği yoksa müstehcen bir şaka mı yaptığı konusunda onu kararsız bırakarak.

Bunu düşünmek uygunsuzdu. Onun yerine, boynunu büktü. Kadın bir çığlık attı ve adamın sırtından düştü.

"Affedersiniz!" diye bağırdı.

"Üzgünüm ama yapılması gerekiyordu. Eğer düşmek istemiyorsan, tepki vermeye hazırlıklı . Geri tırman."

Bu sefer en ufak bir imalı espri yapmadan yaptı. Rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı emin değildi.

"Ellerinizi başınızın üzerine koyun, böylece denge için onlara güvenmezsiniz."

Öyle yaptı. Ağırlığını aniden sola kaydırды.

Karşılığında o da kendi ağırlığını sağa kaydırды.

"İşte " dedi. "Bu nasıl bir his?" Kadın onun omzunu okşadı. "Muhteşem."

dokunuşu ya da sözlerindeki çifte anlam üzerinde durmamak için kendini zor tuttu. Buraya korunmak için gelmişti. Güvenini kolayca ihlal edebilecek yetişkin bir adam tarafından arzulanmak için değil.

"Sanırım işi öğrendin," dedi hızlıca. "Hadi at üzerinde deneyelim."

Kadın onun üzerinden indi ve adam ayağa kalktı. Onu kendisine bakarken yakaladı.

"Güzel bir at eti parçası," dedi onaylayarak.

Lanet olsun.

Dişlerini sıktı, ona elini uzattı ve çenesini ata doğru uzattı. "Yukarı çık."

Atın sırtına tırmandı. Bu kez daha doğal görünüyordu ve ayakları üzengilerde uygun açıyı buldu.

"Formun iyi," dedi. "Dengeli görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Sırtınızdan daha az arzu edilir. Atlara binmeyi hiç sevmedim. Ama erkeklere binmekten hoşlandığımı fark ettim."

Ona göz kırparak, kendisiyle konuşma şeklindeki flört tonunu hayal etmediğini doğruladı.

Bunun dayanılmaz bir yolculuk olacağını fark etti.

On Birinci Bölüm

Rafe, Cornelia'ya, "Ringin etrafında bir tur at," diye talimat vererek kendi hayalini bozdu.

Ona ata binmeyi öğrettiği günü düşünüyordu. Bu onu uygulandırıyordu.

Tekrar.

Lanet olsun.

Dün gece çok ileri gittiğini biliyordu. Bu sabah aynı hatayı tekrarlamamalıydı. Onun güvenini kazanmaya çalışıyordu, onu uzaklaştırmaya değil.

Özellikle de onun yanında rahatlamış görüldüğünde, sanki önceki akşamki beceriksizliği affetmeye istekliymiş gibi.

Ayaklarını atın yanlarına bastırdı ve ringin etrafında yavaşça tırıs kalktı.

Görünüşe göre bir anda nasıl ata binileceğini hatırlayan kızını izledi. "Nasıl bir his?" diye seslendi ona.

Ona çocuksu bir memnuniyetle gülümsedi.

"Bu yoldan gitmenin ne büyük bir keyif olduğunu unutmuşum," dedi.

"Ringin dışında denemeye hazır mısın? Hava gitmeliyiz."

Gökyüzü demir rengindeydi ama yağmurdan eser yoktu. Başını salladı. "Nereye gidiyoruz?"

Atına binerken ona planladıkları toplantılardan bahsetti ve yemyeşil kırlarda yola koyuldular.

"Ah," dedi. "Bu sabah bana ilerici bir toprak sahibi olarak iyi niyetinizi kanıtlamak niyetindesiniz."

"Evet. Sanırım birkaç saat içinde beni daha çok seveceksin."

Ona *göreceğiz* anlamına gelen bir bakış attı.

"Önce nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Ragstone ocağına. Güvenliği hakkında endişeler duyduk."

Eliyle ormanın içinden geçen at arabası yolunun sapağını işaret etti.

"Ormanın içinden geçelim. Aşağıdan gitmekten daha hızlı olur."

"Burası hakkındaki bilginizin işe yarayacağını biliyordum."

Rafe yıllardır malikânede yaşıyordu ama işinin ve çifte hayatının yoğunluğu nedeniyle buradaki gezintileri çoğunlukla ahırlar, kulübesi ve köy ile sınırlı kalmıştı. Çevresindeki kilometrelerce uzanan kırsal alan ona bir yabancıymış gibi yabancıydı.

Cornelia'nın becerisini zorlamayacak hafif bir tempo tutturarak yavaşça atını sürdü. Orman çayırdan daha serindi ve gölgelikten parlayan güneş olmadan karanlıktı.

Cornelia, "Bu orman oldukça ürkütücü," dedi.

"Kötü niyetli ruhlarla karşılaşırsak seni koruyacağım." "Amcamınki gibi mi?"

"Özellikle de amcanızın."

Cornelia, "Buradan dönelim," dedi ve atların geçebileceği kadar geniş olmayan patikadaki bir doğru yöneldi. Kısa süre sonra tekrar aşağılara indiler ve taş ocağı ustasının binası görüldü. Harap bir haldeydi ve yeraltındaki bir tünelin girişinin yanında bulunuyordu.

Bir adam onları karşılamak için dışarı çıkarken Rafe, "İyi günler efendim," diye seslendi. "Ben Rosemere, bu da arkadaşım Bayan Ludgate. Bizi bekliyor muydunuz?"

"Benim için bir onurdur, Majesteleri," dedi adam ve onları içeri buyur etti.

Rafe, adamı eleştirilmekten korkutmadan operasyonların durumunu nazikçe tartışmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, Cornelia doğrudan konunun özüne indi.

"Buradaki koşulların güvenli olmadığını duyduk, sizin hiçbir suçunuz yok," dedi. "Bu doğru mu?"

Ustabaşı, sanki birinin kendisine bu soruyu sormasından rahatlamış gibi gözlerini kapadı. Cornelia'nın açık sözlülüğüne şükürler olsun.

"Maalesef bu çok doğru hanımefendi. Mağaralar aşırı tünellidir. Yıllardır da öyle. Çökme riski altındalar ve şimdiden düşen kayalar nedeniyle yaralananlar oldu."

Yüzünü buruşturdu. "İşçiler dehşete düşmüş olmalı."

"Evet. Tehlikeden korkuyorlar. Ama bir o kadar da mağaraları kapatmak zorunda kalacağımızdan ve işsiz kalacaklarından korkuyorlar."

"Onların refahını iyileştirmek için bir çözüm var mı?" Rafe sordu. Adam tereddüt etti, açıkça konuşmak için gergin görünüyordu.

Cornelia nazikçe, "Dürüst değerlendirmeniz için minnettar oluruz," dedi. "Buradayız çünkü adamlarınızın yararına olacak değişiklikler yapmak istiyoruz."

Başını salladı, bir kez rahatlamış görünüyordu. "Lord Rosemere'i mağaraları kapatıp açık ocak işletmeciliğine geçmesi için teşvik ettim. Bu daha güvenli ve daha fazla verim sağlayabilir. Ama Dük manzarayı bozmak istemedi. O tercih etti

Güzel manzaralar uğruna yeraltındaki madenimi." Rafe ve Cornelia birbirlerine dehşetle baktılar.

Rafe, "güzelliği işçilerin güvenliğinden önce gelmemeli," dedi. "Bunu değiştireceğiz."

"Bunu söylediğinizi duyduğuma sevindim," dedi taş ocağı çalışanı.

"Cornelia, "Ve potansiyel olarak daha yüksek bir verimle," diye düşündü. Benzer miktarda emek için erkekler arasında dağıtılacak daha fazla kazanç. Bu doğru mu?"

"Hiçbir şey bunu garanti edemez," dedi ustabaşı hemen. "Ama büyük ihtimalle bu doğru."

"O zaman ilk adım güvenliği artırmak olmalı," dedi Rafe. "Mağaraları kapatacağız ve açık ocak işletmeciliğine geçmek için bir plan yapacağız. Ben şahsen

Bu süre zarfında ücret kaybı yaşanmamasını sağlamak."

Ustabaşı şaşırmış bir ifadeyle, "Bu çok cömertçe, Majesteleri," dedi.

"Hayır," dedi Rafe. "Bu benim görevim. Çok daha önce yapılmalıydı. koşullar tehlike noktasına ulaştı." Cornelia başını salladı. "Çok doğru."

Onun onayı onu mutlu ediyordu. Onunla birlik olmak hoş bir şeydi.

Taş ocağı sahibine veda ettiler ve açık madeni planlamasına ve finanse etmesine yardımcı olmak için kendisiyle temasa geçeceklerine söz verdiler.

Cornelia, bir sonraki durakları olan papazın evine doğru yola çıktıklarında, "Ne saçma bir şey," dedi. "Amcamın kilometrelerce uzanan arazisindeki tek bir toprak parçası için insanların hayatını riske attığını düşünün. Orayı buradan bile göremezsiniz. ev ya da bahçeler."

"Saçma," diye onayladı Rafe. "Piç kurusu."

Cornelia ona zevk dolu bir bakış fırlattı. "İğrenç kokuşmuş piç kurusu."

"Çürümüş, cehennemlik piç kurusu," dedi.

Kadın ona tekrar gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki bu kadar samimi olmanı beklemiyordum. Bir yanım gerçekten değişiklik yaptığına inanmıyordu."

"Yirmi yıl boyunca benim Muhafazakâr olduğumu düşündün. Sana biraz şüpheyle yaklaşılmasını affedebilirim."

Bunu kibarca söyledi, oysa aslında atından atlamak ve zaferle çimlerde yuvarlanmak istiyordu. Ha! Ondan etkilenmişti.

"Keşke daha önce bilseydim," dedi.

"Keşke sana söyleyebilseydim."

Köy yoluna giden patikadan ilerlediler ve pazar meydanına giden yol üzerindeki mütevazı, şirin çiftliklerin yanından geçtiler. Bazı evlerin bakımsızlığına rağmen arazi çok güzeldi.

"Bu senin eski kulüben değil mi?" Cornelia uzaktaki bir evi işaret ederek sordu.

Yıllar sonra dikkat çekici olmayan eski evi tanımasına çok şaşırmıştı. Ne kadar uygunsuz.

"Öyle," dedi.

"Ne zaman bıraktın?"

"Birkaç ay önce, bana miras kaldıktan hemen sonra."

"Görünüşe göre şu anda orada biri yaşıyor. Onları tanıyor musun?"

"Biliyorum," diye izin verdi, daha fazlasını söylemek istemiyordu.

Bilmemesi gereken bazı şeyler vardı. Henüz değil.

"Günaydın demeye gidelim mi? Burayı tekrar görmeyi çok isterim."

Ona baktı ve kuru bir şekilde gülümsedi. "Bana kızaran bir gelin olarak geçirdiğim günleri hatırlatacak."

Onunla iyi bir mizah içindeyken onu bir şeyden mahrum etmekten nefret ediyordu, ama istediğini yerine getiremezdi "Hayır, . Rahatsız edilmek ."

"Ama kesinlikle kimse bir dükü geri çevirmez," diye alay etti. "Gel, bir ziyaret yapalım."

Atını eve doğru toprak patikada döndürmeye başladı.

"Hayır!" diye sertçe seslendi. "Ev sahibi yaşlı ve hasta. İzinsiz girmemeliyiz."

Ses tonu onu şaşırtmış gibi ama atını tekrar patikaya yönlendirdi. "Pekâlâ, Rafe."

"Özür dilerim," dedi. "Sadece hasta bir adama yük olmak istemiyorum." Kadın başını salladı. "Elbette. Anlıyorum."

Bu yolu seçtiği için kendine lanet etti. Bu kadar keyifli bir sabah geçirirken onu bir şeyden mahrum etmekten nefret ediyordu.

Bunu mahvetmek istemedi.

Papazın evine sadece kısa bir yolculukla gidebildiği için memnundu; kısa bir hoşbeşten sonra aralarındaki gerginlik, okula giden çocuk sayısının ne kadar az olduğuna dair bir tartışmayla kayboldu.

Papaz, "Okul binası küçük ve ," dedi. "Ve özellikle hasat zamanı genellikle sadece birkaç öğrenciyle doluyor."

"Okul binasını iyileştirmek için çalışabiliriz," dedi Rafe. "Ama neden katılımın düşük olduğunu düşünüyorsunuz?"

Papaz, "Kıralar o kadar yüksek ki, ebeveynler çocuklarının karnını zor doyuruyor," dedi. "Tarlalarda yardıma ihtiyaçları var ve bu da Eğitim. Çocukların gelme imkanı olsa bile, okul binası kasabada ve pek çoğunun evinden uzakta."

"Çocuğunun eğitim fırsatını elinden alan kişi çaresiz bir ebeveynidir. öğrenmek," dedi Cornelia. "Katılımın düşük olması, ebeveynlerin daha fazla paraya ve daha fazla yardıma ihtiyacı olduğu anlamına geliyor."

"Haklısınız hanımefendi," diye onayladı papaz. "Sorun ailelerin karnını doyurmaktan kaynaklanıyor."

Rafe, "Bayan Ludgate ve ben bu konu üzerinde düşüneceğiz," diyerek onu temin etti. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ."

Cornelia, ormancıyla olan randevularına doğru yola çıktıklarında, "Bir fikrim var," dedi. "Çiftçiler arasında aileler kalabalık. Yiyecek ve giyecek masraflarını karşılamaya yardımcı olmak için her çocuğa bir maaş verebiliriz. Bu hiç şüphesiz ailelerin ırgat tutmasını sağlar ve ayrıca annelerin üzerindeki yükün bir kısmını kaldırır. Böylece çocuklarını okula gönderebilir ve ev işlerine yardımcı olması için bir aşçı ya da hizmetçi tutabilirler."

Onun zihninin çalışma şeklini seviyordu. Özellikle annelerin üzerindeki yükü düşünmek aklına bile gelmezdi.

Düşüncelerini paylaşmaya devam ettiler; bunların çoğu, eğer Mülkün gelirleri dükalığı zenginleştirmekten uzaklaştırılıp kiracılara maaş ve hizmet sağlamaya yönlendirildi. Cornelia ile çalışmak ilham vericiydi. Başkalarının engeller görebileceği yerde, o ilginç bir bulmaca buluyordu. Beyinleri birlikte iyiydi.

Ormancı ile buluşup malikâneye doğru yola çıktıklarında, aklındaki reformların Gardencourt'taki yaşam tarzını büyük ölçüde iyileştireceğinden emindi. Ve bir kez

Bu durumda, kiracılarla birlikte çalışarak, kendi müdahalesi olmadan mülkü kendileri yönetebilirdi.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim Cornelia," dedi Rafe. "Son derece yardımcı oldu."

Ona gülümsedi, gerçekten memnun görünüyordu. "Gerçekten de verimli bir öğleden sonraydı." Durakladı. "Sıra dışı bir dük olsanız da mükemmel bir dük oluyorsunuz."

"Henüz kanıtlanmış değilim," diyerek çekincesini dile getirdi.

"Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum," dedi. "Biraz eski günlerdeki gibi olabilir."

Tanrım, öyle olmasını diledi. Hiçbir zaman Gretna Green yolunda geçirdikleri o birkaç gün kadar yakın biliyordu. Onunla bu tür bir yakınlığı riske atamayacağını biliyordu. Ama eğer sadece arkadaş olabilirlerse, bu onun kalbinde, onu terk ettiğinden beri boş olan bir alanı doldurabilirdi.

On İkinci Bölüm

Cornelia bu kadar yanılmış olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Rafe iyi bir adamdı. Güvenebileceği biri. Yıllarca onu küçümsedikten sonra, ondan hoşlanmak rahatlatıcı bir şeydi.

Onun önünde, onlar ilerledikçe kararan, demir grisinden koyu morun uğursuz bir tonuna dönüşen gökyüzüne baktı.

"Korkarım yağmura yakalanabiliriz," dedi özür dilercesine, sanki havayı kontrol edebilirmiş gibi.

"Sanırım yarım saatimiz daha var. Eğer şanslıysak, eve varırız."

O daha düşüncesini tamamlayamadan gökyüzü patladı. Keskin ve soğuk yağmur ağaçların arasından yağarak, şaşkınlıkla bağırması için gereken süre kadar kısa bir sürede onları sıırıslıklam etti. Şapkasının kenarından aşağı dökülen su damlaları burnuna sıçradı ve ağzına girdi.

"İyi misin?" Rafe üstlerindeki yapraklara çarpan damlacıkların gürültüsü arasında omzunun üzerinden seslendi.

"Sadece çok ıslak," diye karşılık verdi.

Gök gürültüsü uzun ve alçak sesle patladı ve gökyüzünde bir şimşek çaktı. Atı kişnedi.

"Siper almalıyız," diye seslendi Rafe yağmurun içinden. "Atların gök gürültüsü sesinden ürkme ihtimaline karşı yavaş sürün."

"Yolun bir mil yukarısında bir yazlık var," dedi Cornelia, durmak istediği için rahatlamıştı. Nelly'nin korkudan kaçması halinde ata binen bir hayvanı oturtabilecek kadar deneyimli bir atçı olmadığını biliyordu.

Korkunç.

Neyse ki yazlık ev hatırladığından daha yakındı. Rafe atları fırtınadan korunabilecekleri, evin karşısındaki bir kulübeye götürdü. Çabucak attan indi ve Cornelia'ya yardım etmeye gitti, çünkü binek taşı yoktu.

"Elimi tut ve kay," dedi. "Seni yakalayacağım."

Eldivenli eli de onunki gibi sıırıslıklamdı ve parmaklarını sıktıkça su damlıyordu. Bir kolunu adamın omuzlarına doladı ve . Adam onu yakaladı, kadın ona tutunurken çamurlu zeminde dengesini sağlamak için sendeledi. Kadının ağırlığı adamın ayağını kaydırdı. İnledi, kendini sabitlemeye çalışırken yalpaladı. Onu yere bırakırken sendeleyerek geri çekildi. Kız güvenli bir şekilde ayağa kalkar kalkmaz, küfrederek tek dizinin üzerine çöktü.

"Ne oldu?" diye sordu. "Yaralandın mı?"

Yavaşça, acı çekmiş gibi görünerek ayağa kalktı. "Bileğimi burktum," homurdandı. "İyileşeceğim. Sadece biraz rahatsızım."

Ama öne doğru adım attığında neredeyse bükülüyordu.

Cornelia koşarak geldi ve kolunu onun beline doladı. "İşte, bana Seni içeri alalım."

İtiraz etmek ister gibi görünüyordu, şüphesiz fiziksel gücünün onu başarısızlığa uğratmasına alışık değildi.

"Çekinme. Düşüp burkulmana ya da daha kötüsüne neden olma riskini göze alamayız." Sanki onu devireceğinden korkuyormuş gibi nazikçe dokunuşuna doğru eğildi.

Adamın ağırlığından korkmadan ona yaslandı.

"Teşekkür ," diye mırıldandı ve onu yavaşça kapıya kadar götürmesine izin verdi. "Bu kadar küçük bir insan için şaşırtıcı derecede güçlüsün."

Onun fark etmesine memnun olmuştu. "Ressamlar çevik olmalı." Kapıyı denedi. Ne mutlu ki kilitli değildi.

İçeride, yazlık ev düzenli olarak kullanılıyor gibi görünüyordu, bu da temiz ve yakacak odunla dolu olduğu için rahatlatıcıydı.

," dedi ve ocağın yanındaki kanepeyi işaret etti. Rafe'nin önüne bir sandalye çekti, böylece Rafe bacaklarını uzatabildi.

"Rahat mısın?" diye sordu, adam yerine yerleştikten sonra.

"Bileğimdeki zonklama dışında. Ama Cornelia Ludgate tarafından bakılmak acımı fazlasıyla telafi ediyor." Ona çekici bir sırıtış fırlattı.

"Benimle flört edebildiğine göre yaran ağır olmamalı."

"Seninle flört etmek için asla çok yaralı olmayacağım. Bunu ölüm döşegimde bile yaparım."

" , değil mi?" Onunla flört edeceğinden oldukça emindi.
Son nefesini verene kadar kimseyle görüşmeyecekti ama sorun değildi, o da
öyle yapacaktı. Onlar olmaz bir çiftti.

Odun yığınının önünde diz çökerek, "Kuruyabilmemiz için bize bir ateş yakacağım," dedi.

Çalışırken onu sessizce izledi. Dışarıda yağmur etraflarını dövüyordu. Yazlık evin cam pencereleri orman tarafından kuşatılmış hissettiriyordu. Bakılan her yerde ağaçların derin zümrüt rengi vardı. Yağmurun camdan aşağı kayması ve gök gürültüsünün gümbürtüsü ile rahat ve biraz da romantikti.

Aşk anlamında romantik değil, diye kendi kafasında netleştirdi. Pitoresk ve atmosferik anlamında romantik. Bu notu neden sadece düşüncelerinde tutma ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu, Rafe söz konusu olduğunda bir çizgi çekmenin önemli olması dışında.

Ateş kıvılcımlardan sağlıklı bir aleve dönüştü ve Cornelia kanepede Rafe'in yanına .

"Bileğin nasıl?" diye sordu.

"Acıyor ama senin yakınlığın acıyı bastırıyor." "Ben ciddiylim."

"Sanırım daha iyiye gidiyor," dedi. "Burkulmuş ama burkulmamış."

"Geri dönebilecek misin?"

"Umarım fırtına dindiğinde acım hafiflemiş olur."

Omzunu okşadı ve onun titrediğini hissetti - ya soğuk ve ıslak olmaktan ya da dokunuşundan. Ona yaklaşmak ve bunu tekrar gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini görmek istedi.

Bir zamanlar onu titretme gücüyle övünürdü.

"Bugün bana yolculuğumuzu hatırlatıyor," dedi. "Onca yıl önceydi ama her şeyi çok canlı hatırlıyorum."

Onun sonsuz iyiliğini hatırladı. Onun için ne kadar çok şey yaptığını. Adam ona yaklaştığında tüm vücudunun kıvılcımlanması.

Onun elini tuttu.

Bunu yapmaya devam etti -daha iyisini düşünemedi ona dokundu. Adam aşağıya, birbirine dolanmış parmaklarına, sonra da yukarıya, kadının gözlerinin içine baktı.

Elini düşündü ama bu onun elini tutmaktan tuhaf olmaz mıydı?

Ayrıca bunu yapmak istemedi.

Onun yerine sıktı.

"Rafe, benim için yaptıkların için sana doğru dürüst teşekkür ettiğimden emin değilim," dedi.

Samimiyetinin derinliğini ifade etmeye çalışarak onun mavi gözlerine baktı. Minnettarlığını hiçbir zaman tam olarak ifade edememiş olması gerçekten dehşet vericiydi.

Gözleri daha koyu parladı ve elini geri sıktı. Büyük, sıcak pençesinin narin parmaklarına değmesi onu biraz heyecanlandırdı. Adamın cüssesi onu her zaman heyecanlandırmıştı.

Rafe Goodwood için çırpınmayın.

"Sana yardım edebilmek benim için hayatımın onuruydu," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu hiçbir şey için geri almazdım."

O kadar içten görünüyordu ki kalbi biraz sıkıştı. "Bunu söylemen çok nazikçe."

"Ciddiyim. Seni sık sık düşündüm, Cornelia. Yazmak istedim ama bunu hoş karşılayacağından şüpheliydim."

," dedi. "Bir zamanlar senden hoşlandığımı hatırlamak istemezdim."

İtirafının garipliğine rağmen, ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Peki ya şimdi?"

"Peki şimdi ne olacak?"

"Hanımefendi kocasını seviyor mu?" Kadın onun gözlerinin içine gülümsedi.

"Korkarım öyle olabilir."

Birbirlerine yaklaşıyorlardı. Uzaklaşması, gerilimi azaltması gerektiğini ama onun yanında olmak o kadar hoş ve sıcaktı ki, kendine oyalanmak için bir an daha verdi, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha.

"Bileğin nasıl?" diye tekrar sordu, kendini onun yakınlığından uzaklaştırmak için.

Ona sırıttı. "Çok acı verici. Ama bundan oldukça memnunum." "Öyle mi? Peki neden?"

"Çünkü Cornelia Ludgate ile ıssız bir yazlık evde tek başıma kapana kısılmak, sahip olduğumu bilmediğim bir fantezi."

Sesi alçak ve hırçındı.

Konuyu değiştirmek için bir şey söylemesi gerekiyordu, ama o daha onun dışında bir şey düşünmeden, adam bir elini daha onunkinin üzerine koydu.

"Döndüğüne gerçekten çok sevindim, Cornelia."

Sözler dün gece söylediklerine benziyordu ama şimdi, arkadaşlıklarını yeniden canlandırdıkları bir günün ardından onun yanında yatarken, kaçmak istemiyordu.

"Teşekkür ," dedi fısıltıyı biraz aşan bir sesle. "Ben de öyle."

Yavaşça, ağzının köşesi bir gülümsemeye dönüştü.

"Bunu duymak beni mutlu etti. Seni mutsuz ettiğimden korkuyordum."

Başını iki yana salladı. Mutsuz olmaktan çok uzaktı. Başparmağıyla adamın parmak eklemine okşamaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Belki evrensel bir "gel buraya" hareketi değildi ama duygusal bir gösteriye en fazla bu kadar yaklaşmıştı.

Uzaklaşmalıydı. Aralarındaki güvenli mesafeyi korumak için kendince nedenleri olduğunu biliyordu.

Ama bazen beden zihni unutturuyordu.

Onun tadına biraz bakması gerekmez miydi? Yirmi yıldır böyle hissetmemişti. Hayatı boyunca başka bir erkekten hiç bu kadar etkilenmemişti.

Daha fazlasını istedi.

Kalçaları birbirine değecek şekilde hafifçe yaklaştı. Tanrım, onun yakınlığının verdiği zevk.

Vücudunun baskısı karşısında iç çekti ve yatağın içinde ona yer açtı. yan tarafının boşluğu. Sessizdiler; nefesleri, içlerinden biri olan bitenin farkında değilmiş gibi davranamayacak kadar kesikti.

Elini onunkinden kaldırdı ve omzuna götürdü. Tereddüt etti, sanki onun uzaklaşacağından korkuyordu.

"Seni öpmek istiyorum," diye mırıldandı. "Sadece bir kez daha." Korkunç bir fikirdi, biliyordu-

"Ben de," diye itiraf etti.

Ve sonra -nasıl, kim ya da tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordu- onu öpüyordu ve o da onu öpüyordu.

Açlıkla değil, tembellikle, sanki bir rüyaymış gibi.

Yağmur devam ediyordu ve ateş titreyerek uzaklaşıyordu; adamın elleri vücudunda aşağı yukarı gezinirken kadın itiraz etmedi. Yavaş, yavaş, yavaş, öpücükleri.

Kendini parçalanıyormuş gibi hissetti.

Ellerini onun saçlarına doladı ve ağzını daha sert bir şekilde kendi ağzına çekti, ondan daha fazlasını talep etti. Adam onu sıkıca kendine bastırdı ve dudaklarını ağzından çekip boynundan aşağı indirdi. Gömleğini pantolonundan çekip çıkardı ve adamın elleri kadının arkasındaydı, karnından göğüslerine doğru ilerliyordu.

Başparmakları onu okşarken başını kanepeye yasladı. meme uçları ve ona karşı kıvrandı, elleri uyluklarının arasındaki, onun geri kalanı kadar güçlü olan şişkinliği bulmak için uğraştı.

Nefes nefese kaldı ve onu daha sert öptü, elini pantolonunun altından aşağı kaydırды. Bacaklarını araladı ve parmaklarının kayganlığını bulmasına, ne kadar ıslak olduğunu hissetmesine, onu ne kadar harap ettiğini hissetmesine izin verdi.

"Siktir," diye fısıldadı. serbest bırakmak için düşmelerini buldu. Onu içinde istiyordu.

Şiddetli bir çatırtı koptu ve kulübe sallandı. Bir ağaç dalı pencereden içeri girip üzerlerine dondurucu bir su püskürtürken ikisi de sıçradı. Tavan çökecekmiş gibi inlerken Rafe ayağa fırladı ve onun üzerinde durarak onu korudu.

Ama durmadı. Dakikalar geçti ve gıcırtı kesildi.

Tek duyabildiği yağmur ve ikisinin nefes nefese kalışlarıydı.

Rafe tekrar yanına çöktü ve onu kendine doğru çekti. Kız onun tutuşunun biraz ötesine kaydı.

"Rafe," diye mırıldandı, "durmaliyiz."

Zor nefes alarak kanepeye yaslandı. Öne doğru eğilerek nefesini tutmaya çalıştı.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Yapmamız gerektiğini biliyorum."

Ve doğru olmasına rağmen, acil olmasına rağmen - vücudunu onunkinden ayırmak hala bir ağacın kaba kabuğundan bir dantel kol manşetini ayırmak gibiydi.

Dudakları onun dudaklarında, vücudu onun vücudunda, eve dönmüş gibi hissetti. Bedeni, yıllar önce onun üzerinde yarattığı çekimi hatırladı; onun cesurca savaştığı, kendisinin ise durmaksızın körüklediği zahmetsiz çekimi.

O zamanlar on sekiz yaşındaydı ve tutkuların körüklenmesi yeni heyecan vericiydi. Mantık sınırlarını aşarak arzulanmak istemişti. Baş döndürücü ve kör edici bir şekilde istemek istemişti.

Ama artık on sekiz yaşında değildi.

Şehvete balıklama dalmanın bedelini uzun zaman önce öğrenmişti. kadar doğal gelirse, insan o kadar içine saplanıyordu.

Ve kişi bir kez batağa saplandığında, kalbi açığa çıkar.

İnsanın yeterince sevdiği ya da kayıtsız kaldığı birine kalbini açması başka bir şeydi. Ama Cornelia Rafe'den sadece yeterince hoşlanmıyordu. Artık onun gerçekte kim olduğunu biliyordu.

mirasını eşi benzeri görülmemiş bir şekilde kullanma niyetinde olduğunu öğrendiğinde, tüm eski cazibesi geri geldi.

Ve sadece fiziksel çekim değil. Duygusal bağlantı türü Cornelia hiç kur yapmadı ve bunun farkına varır varmaz da ilişkisini kesti. Hoşlandığı bir erkekle arasına sınır koyamadığı için değil, *erkekler* koyamadığı için.

Hayatı boyunca üç evlenme teklifini geri çevirmişti ve her biri acı vericiydi, çünkü başka insanları incitmekten nefret ederdi. Ama onlar kendisinden vermeye hazır olduğundan daha fazlasını istemişlerdi ve bir sevgiliyi üzme o kişinin beklentilerini ömür boyu karşılamaya tercih edilir.

Kendini tek bir kişiye adanmak, olasılıkları kapatmak istemiyordu. Ve aşkın -özellikle de erkek aşkının- bir bedeli vardı. Bu zevk, kişinin kaderini tayin etme ve maceraya atılma kapasitesi pahasına satın alınmıştır.

Rafe ona bağlanmayacağına güvenemeyeceği türden bir adam olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Daha uzağa, ulaşamayacağı bir yere, titreyen ateşe doğru ilerledi.

"Açıkça konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen," dedi başını kaldırarak. Yüzü hâlâ kızarmış olsa da daha sakin görünüyordu.

"Senden uzak durmakta her zaman zorlandım ve şimdi de durum farklı değil. Ama yapmalıyız. Birbirimize karışacak durumda değilim. Hayatım tam olarak istediğim gibi. Ve biz zaten uyumsuz olduğumuzu biliyoruz."

Bir nefes verdi. "Elbette," dedi alçak bir sesle. Durakladı. "Özür dilerim. Bu benim hatamdı. Bir kadınla bu kadar yakın bir ortamda bulunmayalı uzun zaman olmuştu ve temel dürtülerimin benden uzaklaşmasına izin verdim."

Onaylamaz bir tavırla dudağını emdi. "Rafe, ben senin dürtülerine temel diyecek son kişiyim. Eğer bir şey varsa, onları paylaşıyorum."

Onu temkinli yapan şey onun duygusallığı değil, tatlılığıydı. Bunu şimdi bile hissedebiliyordu -Rafe onu şefkatle kucaklamak yerine saf şevk.

"Farklı koşullar altında sevişmekten çok mutlu olurdum," dedi. "Mesela sen başka biri olsaydın."

Alaycı bir şekilde güldü. "Çok mu kötüyüm?" Oh, o kötü değildi. En ufak bir şekilde bile.

"Sen çok iyisin ve sorun da bu."

Uzandı ve çenesini çimdikledi. "Oh, Cornelia. Bir zamanlar benden bu yönümle hoşlanırdın."

Peki bu onu nereye getirmişti? Tekrar gitmek istediği hiçbir yere. Daha doğrusu, tekrar gitmesine *izin* verebileceği hiçbir yere.

"Artık daha yaşlı ve akıllıyım. Cilveleşmeleri severim. Sen bir değilsin."

Ona sıırttı -belki de biraz hüzünle. "Doğru. Ben senin kocanım." Kadın homurdandı. "Övünme."

"Madem seni öpemiyorum, o zaman kendimi kutsal evlilik durumumuzla teselli edebilirim."

"Geçici bir durum," dedi. "Ve eğer böyle bir mizah yeteneğine sahipseniz, ayak bileğiniz daha iyi hissediyor olmalı."

"Öyle," diye kabul etti. Ayağa kalktı ve sarkan dalın etrafından dolaşarak kırık pencereye doğru yürüdü. Yürüyüşü biraz ağırdı ama belirgin bir topallama yoktu. Dışarıya baktı.

"Yağmur diniyor. Hava ıslak olacak ama fırtınaya ara verilmişken geri dönmek akıllıca olabilir. Yoksa düşen ağaçlar yüzünden bütün gün burada mahsur kalırız."

Bütün gün burada mahsur kalacağı, ağaçların düşeceği düşüncesiyle neredeyse yüksek sesle iç çekiyordu.

Rafe'le birlikte ateşin sıcaklığında fırtınayı atlatacakları başka bir dünya daha vardı. Islak giysilerini çıkarıp Bedenleri birbirine dolanacak ve her ne olursa olsun -ki kesinlikle oldukça zevkli bir şey olacaktı- kaderin şans eseri bir hediyesi olacaktı.

Vicdan azabını ve giysilerini bir kenara bırakmanın ne kadar kolay olacağını düşündükçe iradesi neredeyse kırılıyordu. Belki de Rafe'le şehvetlerini tek bir yağmurlu öğleden sonrayla sınırlamayı kabul etselerdi-

Ama Rafe söz konusu olduğunda şehvetini sınırlama konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Ve iradesinin bir başkasının gönül tellerine tabi olmasına izin veremezdi.

Eğer değer verdiği tek ilke varsa, o da buydu. Bunu on sekiz yaşından beri iliklerine kadar biliyordu.

Ve o zaman bile Rafe'in de bunu bildiğinden emin olmuştu.

On Üçüncü Bölüm

Önce

Öğle yemeği için bir handa durduklarında hava hâlâ karanlık ve yağmurluydu. Salonda ateşin yanında oturup bira ve yaklaşan yolculuk için yakıt almak üzere sosis yediler.

Cornelia ateşe bakarak sessizce yemeğini yedi. Üzgün görünüyordu.

Rafe yumuşak bir sesle, "Neden sevgilin değil de seni İskoçya'ya götüren kişi olduğumu söylemenin zamanı geldi," dedi. "Onun kaçıp gitmesi ve seni amcanın gazabıyla tek başına yüzleş."

Küçümseyici bir nefes üfledi.

"Oh, Osmond kaçmadı. Benimle evlenmeyi teklif etti. Reddetmek amcamla hemfikir olduğumuz tek şeydi."

Rafe'ye omuz silkti ve bir sosis ısırdı. "Mmmm," dedi. "Lezzetli."

Onun yaşındaki bir kızın bir aşk ilişkisinin sona ermesinden bu kadar rahatsız olmamasına şaşırmıştı.

Daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Adı Osmond mu?"

"Osmond von Kempt, saygın Viyanalı resim öğretmeni ve daha az saygın portre sanatçısı. Bildiğim her şeyi bana o öğretti." Durakladı ve göz kırptı. "Abartılı doğal yeteneklerim dışında."

"Ah," dedi Rafe.

"Sevişmek için," dedi kuru bir sesle. "Ve daha az derecede, resim yapmak için." Tavırları o kadar soğukkanlıydı ki bazen ciddi olup olmadığını anlamak zordu.

Kuşkusuz onun şaşkınlığını görünce ağzını bükerek ona baktı. "Bu bir sakaydı."

Gülümsediğini görmesin diye yüzünü bira bardağına gömdü. Şimdiye kadar sohbet etme zevkine eriştiği en sıra dışı genç kadındı - gerçi bu kadar genç bir kızla iğneleyici bir sohbetten bu kadar zevk almak konusunda kararsız hissediyordu.

Ne de olsa, onun bu zor duruma düşmesine neden olan adamı onaylamıyordu.

"Peki o nerede? Bu Osmond."

Gözlerini devirdi. "Sanırım Roma'da ya da belki İspanya'da. Amcamın parasıyla istediği yere gidebileceğine şüphe yok."

Aynı kuru tonda devam etti ama bu sefer tembel temposunun altında biraz kırılğan bir nota vardı.

"Amcan ona rüşvet mi verdi?" diye sordu, tüm bu durum karşısında dehşete düşmüştü. "Ve sevgilin bunu kabul mü etti?"

Omuz silkti. "Parayı çok sever ve nadiren yeterince parası olur. Yani evet, tabii ki."

"Piç kurusu," diye tısladı Rafe.

"Belki de. Ama amcam ödeme yapmasaydı, şüphesiz benimle evlenmenin bir yolunu bulurdu. Osmond oldukça manipülatif biri. Kendine has büyüleyici bir şekilde."

Bunu anlatırken sesi boyun eğmiş gibiydi ve bu da adamın tüylerini diken diken etti. "Nasıl manipülatif?"

Birasından zarif bir yudum almak için durakladı. Bu konuşmaya devam etme konusunda onda bir isteksizlik sezdi.

"Amcamın gelip benim yerime oturmasını sağladı," dedi sonunda.

"Yeteneğimin geliştiğini görmek için. Ve bana ... ekstra

Tam da amcamın zamanı gelmişti. Beklendiğini bilmiyordum. Bunun bir tuzak olduğundan şüpheleniyorum."

Rafe'in elleri adamın boynunu kırma arzusuyla titredi. "Alçak domuz."

"Gerçekten de," diye iç geçirdi. "Elbette bunun bir tesadüf olduğuna yemin etti. Zamanı karıştırdığını söyledi. Ama her ne olduysa, amcam içeri girdiğinde Osmond'u bana çıplak poz verirken buldu."

Rafe neredeyse yaşlı adam için üzülecekti.

"Adil olmak gerekirse," dedi, "bu onun için kesinlikle dehşet verici olmuştur."

"Oh, kesinlikle. Osmond biraz *heyecanlıydı*, görüyorsunuz ve ben de bunu portremde yakaladım." Yüzünü buruşturdu. "Ve birçok çizimde. Ziyaretçi beklemediğim için onları düşüncesizce etrafa saçmışım."

Bir elini gözlerine götürdü ve başını salladı. "Ne ama."

Rafe sempati duyarak başını salladı. Böyle bir durumda ne yapacağını hayal bile . Büyük ihtimalle pencereden atlardı.

"Rosemere Osmond'u keşfettiğinde ne oldu? Onu vurmadığına şaşırdım."

"Silahı olsaydı eminim yapardı. Onu odanın içinde kovaladı, sevgili öğretmenim çıplak olduğu için bu oldukça komikti. Osmond bir gardırobun arkasına saklanıp bir yandan giyinmeye çalışırken bir yandan da benimle evlenmeye söz verdi. Sanırım amcam ve ben bu fikirden aynı derecede rahatsız olmuştuk."

Ses tonu alaycıydı ama gözlerindeki ifadeyle pek uyuşmuyordu. Kendisine yapılan muameleden etkilenmemiş olduğuna inanmıyordu. Sevgilisi *ya da* amcası tarafından.

Kalbinin kırık olup olmadığını merak etti.

"Onu seviyor muydun?" diye sordu ona usulca. "Bu Osmond'u mu?" Arkasına yaslandı, tişörtünü kalçalarının üzerinde düzeltti.

"Sanırım onu *biraz* sevdim. Sanırım hala da seviyorum. Ona minnettarım. Ondan önce tutkuyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Resim yapmayı sevdiğimi biliyordum ve

daha iyi bir ressam olmamı sağladı. Ama o beni olanaklarımın tüm potansiyeline uyandırdı. Ve onlardan alabileceğim zevklere."

"Anlıyorum." Kaşlarını çattı, bu adamı onaylamıyordu. "Ama sana zarar verdi."

Bir parça ekmeği parçalayarak bunu düşündü.

"O yaptı. İtiraf etmeliyim ki beni kendi planına dahil etmeye çalıştığı için yaralandım. Ama görüyorsunuz, aynı zamanda minnettarım. Ondan önce hayatım boyunca bir öpücük bile almamıştım. Dürtülerim, arzularım olduğunu biliyordum ama bunlar belirsizdi... tıpkı ufku ve bulutları görebildiğiniz ama ön plandaki çiçekleri göremediğiniz bir ışık sisi içindeki manzara gibi. Ve şimdi biliyorum. Bedenimin ne için yaratıldığını biliyorum. Ne yapmayı sevdiğimi biliyorum. Bu da resim yapmak ve

.."

Adamın gözlerine baktı ve devam edip etmemeyi tartışıyormuş gibi dudağını ısırıldı. Başını eğdi, söylemek istediği her neyse duymak istiyordu. "Sevişmek," diye bitirdi.

"Cornelia!"

Kendine bir kahkaha atma izni verdi. "Seni şok ettiğim için üzgünüm, zavallı masum Rafe.

Ama gerçek şu ki Osmond mükemmel bir öğretmendi. Yatakta."

Bu konuda rahatsız ya da pişman görünmüyordu. Gerçekten memnun görünüyordu.

Onun duygularının karmaşıklığını tam olarak anlayamamıştı. Ama anlamak istiyordu. Bu konuyu daha önce konuşmadığı açıktı. Karmaşık romantik durumlarda yalnız olmanın ne kadar yalnız olabileceğini biliyordu. Bir şeyi istediğin kadar istememenin de nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Size kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi, sanki sorduğu hiçbir şey çok istilacı gibi eliyle geniş bir işaret yaparak.

"Madem Osmond bu kadar olağanüstü bir aşıktı ve siz de ona değer veriyordunuz, neden onunla evlenmek istemediniz?"

Gözlerini devirdi.

"Çünkü bu planından önce bile ona zerre kadar güvenmiyordum. Osmond her konuda kendi bildiğini seviyor." "Özellikle de genç kızlara karşı."

Rafe, masum bir genç kızı baştan çıkarmak için güven konumunu kötüye kullanan bir adamı hor görmekten başka bir şey yapamazdı.

Cornelia kararlı bir şekilde, "Onun yaklaşımlarını hevesle karşılayanlar," diye karşı çıktı. "Demek istediğim bu değil. Osmond benden ne isterse, nasıl isterse *öyle* resmetmemi istedi. Benim fikirlerime hiç önem vermiyordu. Beni *etkilemekten* hoşlanıyor. Bana kendi yöntemlerini öğretmek istiyor. Evlenirsek beni kontrol etmek isteyeceğinden, beni tam istediği gibi bir eş haline getirmek isteyeceğinden hiç kuşum yok.

Öğrencisi olarak onu görmezden gelebilirdim. Ama kocam olsaydı, beni istediği her şeyi yapmaya zorlayabilirdi."

Düşünceli bir şekilde durakladı. "Ve kontrol edilmekten ne kadar nefret ettiğimi size anlatamam Bay Goodwood."

"Anlıyorum," dedi. "Bu senin kıvılcımını mahveder."

"Evet," diye kabul etti. "Ve ben bunu daha yeni keşfediyorum."

Kızın içgörüsü ve bilgeliği onu Çağırılmıştı. Bu kadar genç bir göre, en azından insan karakteri hakkında Rafe'den çok daha fazlasını görüyor gibiydi.

"Ayrıca," dedi, "benimle sadece para için evlenmeye gönüllü oldu."

"Kulağa çıkarıcı, yeteneksiz bir servet avcısı gibi geliyor."

Başını geriye attı ve güldü. "Eminim öyledir. Ama sana söyledim, onun için minnettarım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana nedenini hatırlatır mısın?"

"Çünkü o aynı zamanda renk karışımı, perspektif, teknik konularında mükemmel bir öğretmendi ve bana bildiği her şeyi öğretti. Yeteneğim var ve bunu görmeme yardımcı olduğu için sonsuza dek minnettar kalacağım."

Rafe ona pek inanmadı. Sanki onun kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Ayrıca," diye devam etti, "o ve amcamda uyandırdıkları olmasaydı, aşka hâlâ kız gibi, romantik, saçma sapan bir gözle bakıyor olurum."

Sanki aşk değer bir şeymiş gibi gözlerini devirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Sevilmek, başka birinin senin hakkındaki fikrine katlanmaktır. Ve bu sevgiyi kabul etmek için, kendi arzularınız pahasına onların arzularını kabul etmelisiniz. Aşk, özgürlüğü feda etmek demektir. Ben her zaman kendi özgürlüğümü seçeceğim. bağımsızlık aşktan üstündür."

Bu düşüncesinden çok emin görünüyordu. Aşkın böyle bir yük olduğuna katılmıyordu ama biraz anladığını düşünüyordu. Kadınlar ister baba, ister vasi ya da koca olsun, üzerlerinde otorite sahibi olan erkeklerle ilişkilerinde dezavantajlı durumdaydılar.

Ama yine de, bu kadar genç yaşta aşktan kaçmak ona inanılmaz derecede üzücü geliyordu.

Bir gün fikrini değiştireceğini umuyordu. Ona bir gün Onu değiştirmek ya da kontrol etmek istemeyen biri tarafından sevilmek için gereken koşullar.

"Belki de bu alaycı bir bakış açısidir," dedi nazıkçe. "Başka birinin bize olan sevgisinde kendimizin yeni yönlerini görebiliriz. Bu bir sınırlamadan ziyade bir açılım olabilir."

Gözlerini kısarak ona baktı ve kaşlarını çatı. "Duygularımı korumak için kendime yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Bunun da işin bir parçası olduğunu düşünüyordu. Bazen, bizi korumak için kaçamaklara olduğunu biliyordu. Cornelia'nın ruhu kırılmamıştı. Şu anda önemli olan da buydu.

Ona gülümsedi. "Sanırım senden kaçan çok az şey var, Cornelia."

"Sadece amcamın sevgisi," dedi Cornelia, daha önce hiç duymadığı bir hüznle.

Henüz sesini duymadım.

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi kucağına baktı. Sessizdi, dinlemek için bekliyordu.

"Osmond'dan kurtulduktan sonra beni odama kilitledi," dedi sonunda.
"Leydimin hizmetçisi Canette, onun sekreterine sokuldu ve Benimle ne yapmayı planladığını belirlemek için, ona amcamın yazışmalarındaki mektuplardan bahsetti.
"Yaşlı, gut hastası, kaba, donuk, iğrenç adamlar, 'koruması' için bir eş arama konusunda."

Onunla göz göze geldi, bakışları acıyla doluydu. "'Ward,' hayal edebiliyor musun? Bunca yıl bana kızım dedikten sonra mı? Bu çok zalimce."

"Çok özür dilerim," dedi.

"Bu onursuzluğu hayal bile edemezsin, Rafe. On sekiz yıl boyunca onun mükemmel küçük hanımıydım. Üzerine titredim, on beş yaşından itibaren evini idare ettim, ev sahibesi olarak hizmet ettim. Benden beklenen her şeyi yaptım.
ve bunu kendisinin bile isteyebileceğinden daha fazla güzellik, zarafet ve duruşla yaptı. Beni sevdiğini söyledi. Ve sonra, *tek bir* ihlalde *-ki* o da tutkudan kaynaklanıyordu- duygularımı ya da geleceğimi umursamadan beni hayatından tamamen çıkarmak istedi."

Bunun diğerlerinden daha acı verici söyleyebilirdi. İşlediği günahın, onu tek bir öğleden sonra vasisinin sevgisinden mahrum bırakması.

"Bunun için piçin teki o, Cornelia," dedi huysuzca, başka ne diyeceğinden emin değildi.

Kirpiklerinde boncuk boncuk yaşlar belirirken titrek bir iç çekti.

"Tüm bunlar olurken sadece bir kadın olarak değil, melez bir kadın olarak da iki kez yargılandığımı hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu her zaman böyle oldu - benden ekstra iyi, ekstra dikkatli olmam bekleniyor ve eğer olmazsam cezalandırılıyorum ekstra sert. Beyaz olsaydım amcamın bana ikinci bir şans verebileceği hissinden kurtulamıyorum. Osmond daha temkinli davranabilir, planına kalkışmayabilirdi. Bütün bu kabus önlenebilirdi."

Onun gözlerinin içine baktı, tepkisini arıyor ve bekliyordu.

Onun adına öfkelenmişti. O da bu durumu anlayabiliyordu. Bazen başka erkeklerle yatan bir adam olarak, sağduyulu olmaya, bu yönünü bir sır olarak saklamaya dikkat ediyordu, yoksa yargılanacak, hatta cezalandırılacaktı. Hukuk. Her zaman farklı olmanın ağırlığını hissetmişti; temkinli olmak, korkuyla yaşamak zorundaydı. Aynı şey değildi elbette ama yine de onunla arasında bir yakınlık hissediyordu.

"Bunu hiç düşünmediğimi söylemekten utanıyorum," dedi. "Çok üzgünüm Cornelia. Bunun nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyorum ama şunu biliyorum ki bunu hak etmiyorsun ve bunu bana açıkladığın için mutluyum."

Sıkıca gülümsedi. "Teşekkür."

"Sen *gerçek* aşkı hak ediyorsun," dedi ona duyduğu öfkeyle titreyerek. "Koşulsuz gelen türden bir sevgi."

Başını iki yana salladı. "Koşulsuz aşk diye bir şey yoktur, hiç kimse için. Bu sadece bir peri masalı. Ama beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Pek fazla sırdaşım yok. Seninle konuşmak kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Tartışmak, kendi aklımı tanımak bana yardımcı oluyor."

Ona, bu akraba ruha, bu yalnız kıza karşı büyük bir sevgi dalgası hissetti.

"Elbette. Benimle istediğin her şey hakkında konuşabilirsin."

Masanın altında, diğer müşterilerin göremeyeceği bir yerde onun elini tuttu ve sıktı.

Onun sırtını sıktı.

Tehlikeli olduğundan emin olmasına rağmen, bırakmayı da istemiyordu.

Bölüm On Dört

İyi olmak işkenceydi.

Cornelia üç gün boyunca Rafe ile birlikte çalışarak hesap defterlerini inceledi, malikaneyi gezdi ve Canette ve Singh ile evin işleyişinde yapılabilecek reformlar hakkında görüşmeler yaptı.

Üç gün boyunca ona dokunmaktan başka bir şey istemedi. Bu yüzden acı çekiyordu.

Yolları her ayrıldığında ona acı tatlı gülümsemesinden, Rafe'in de böyle düşündüğünden şüpheleniyordu.

Yine de birlikte çalışmadıkları zamanlarda mesafesini korumaya özen gösteriyordu ki katedral büyüklüğündeki bir evde bunu yapmak hiç de zor değildi. Bazı şeylerin kolay tutkulardan daha değerli olduğunu, birbirine dolanmanın o an için hoş, kısa süre sonra ise felaket olacağını kendine hatırlattı. Adam yanındayken ellerini kendine saklamaya özen gösterdi.

İtaatkâr olmaktan bıkmıştı.

Neyse ki bugün Rafe ile yalnız kalma işkencesi sona erecekti. Misafirleri her an ev partisi için gelebilirdi.

Cornelia pencerenin yanında endişeyle arkadaşlarından bir işaret bekledi. Lucius onun yanında oturuyor, nöbet tutmasına yardım etmek için sabah uykusundan kaçınıyordu. Sonunda kapılardan bir araba geçtiğinde, onu karşılamak için merdivenlerden inip kapıdan dışarı fırladı.

Elinor Seraphina'nın arabadan inmesine yardım ederken Cornelia "Hoş geldiniz," diye seslendi.

Thaïs bebekle birlikte arabaya bindi ve malikânenin merdivenlerini hızla çıktı.

"Seni çok özledim."

Thaïs kollarını Cornelia'ya dolayarak uzun ve derin bir kucaklaşmayla, "Sen yokken çok güzeldi," dedi. "Ama seni burada hoş göreceğim."

karşılığında sarayda bir hafta."

Gardencourt Malikânesi'nin Palladyan cephesine ve arkasında yükselen, yüzyıllar öncesinden kalma eski kanatlara bakarak gözlerini gölgeledi. "Beni buradan saçlarımdan sürükleyerek çıkarmanız gerekecek."

Sera bir koluyla bebeğini tutarken diğer koluyla Elinor'un omuzlarını sararak ilerledi.

"Uzun zaman sonra buraya dönmek ne tuhaf," dedi Elinor. Teyzesi Gardencourt'ta büyümüşü ama kardeşi Rosemere, Cornelia'yı evlatlıktan reddedince onu ziyaret etmeyi bırakmıştı. O zamandan beri eve hiç gelmemişti.

"Geri döndüğün için mutlu musun?" Cornelia sordu. "Daha mutlu olmuştum," diye iç geçirdi Elinor.

Elinor hayalet gibi görünüyordu. Jack Willow'un kayboluşundan beri öyleydi. Cornelia teyzesinin, Jack'in yokluğunda geçen aylar boyunca soğukkanlılığını korumakta zorlandığını biliyordu. Ama bu ne zaman onun adı geçse, yokluğunun -herhangi birinden daha fazla Kocasının ona çektirmeye kararlı olduğu acılar onu en çok üzen şeydi.

Ona bakmak bile Cornelia'nın kalbini acıtıyordu. Teyzesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve onu uzun uzun sıktı.

Sera ellerini serbest bırakır bırakmaz bebeği Cornelia'nın kollarına bıraktı. "Ella seni özledi," dedi.

Cornelia küçük bebeğin yumuşak başını okşadı. "Adam'ın sizi evde kilit altında tutmamasına çok şaşırdım."

Seraphina'nın sevgilisi Adam Anderson, onu ve bebeklerini şiddetle koruyordu.

Sera, "Adam böyle aptalca bir şeye kalkışırsa onun bağırsaklarını deşeceğini biliyor," dedi.

"Ona inanın," dedi Thaïs titreyerek. "Ve onun gibiler tarafından parçkadar iyi bir adam."

"Marianne'i hatırlarsın," dedi Sera, utangaç bir tavırla arkalarından gelen genç ve güzel bir kadını işaret ederek. "Adam'ın kız kardeşi."

"Elbette," dedi Cornelia. "Gelebilmenize çok sevindim."

"Burada olduğum için çok memnunum," dedi yumuşak İskoç tonuyla.

"Bebek memedeyken çalışmak imkânsız," dedi Sera. "Marianne bir hemşire olarak bulunmaz bir nimet."

Marianne kızardı. "Beni gururlandırıyorsunuz."

Sera bir kahkaha attı. "Kesinlikle hayır. Olsa olsa senin yeteneklerin konusunda çok çekingenimdir. Eğer sen olmasaydın, çok az şey başarabilirdim."

Cornelia hepsini eve doğru yönlendirdi. "İçeri gelin, içeri gelin, malikâneyi amcamın kâbuslarındaki figürlerle doldurmak için can atıyorum!"

Sera, "Görünüşe göre malikâne artık amcanın kâbuslarındaki bir figüre ait," dedi. Casusluğunun ayrıntılarını paylaşmadan, Cornelia arkadaşlarına Rafe'in "yeni keşfettiği" liberal politikaları hakkında bilgi vermek için yazmıştı. Geri kalanını, akşam yemeğinden önce burada yüz yüze geldikleri için daha ihtiyatlı bir şekilde paylaşacaktı.

Bayanları, kendilerini bekleyen Canette ve Singh ile tanıştırdı. Onları karşılamak ve odalarına götürmek için içeriye girdi. Cornelia, büyük evin sunduğu en güzel zevklerin tadını çıkaracaklarından emin olmuştu. O ve Canette en iyi odaları hazırlamış ve Bourbon kraliyet ailesinin bir üyesinin yüzünü kızartacak yemekler sipariş etmişlerdi.

"Evlilik hayatı sana nasıl davranıyor?" Yatak odalarına çıkan merdivenleri tırmanırlarken Sera sordu.

Cornelia gözlerini devirdi. "Sinir bozucu olma."

Sera, ", " diye karşılık verdi. "Sen ve Rafe aşkınızı yeniden alevlendirdiniz mi?"

Sera şaka yapıyordu, onca yıl önce Cornelia ile Rafe arasında neler yaşandığını tam olarak bilmiyordu. Cornelia'nın da onu aydınlatmaya hiç niyeti yoktu. Arkadaşları aralarındaki herhangi bir gerginlik belirtisi için hemen tetikte olacaklardı ve Cornelia'nın mesafesini korumak için verdiği mücadeleyi gözlemleyen bir seyirciye ihtiyacı yoktu.

"Akşam yemeğinde Rafe'in birkaç misafiri de bize katılacak," diyerek konuyu değiştirdi. "Hadi sizi odalarınıza götürelim de kendinize gelin."

Cornelia akşam yemeği için yemek odasının dışındaki salona en son gelen kişiydi ve salonun yeni yüzlerle dolu olduğunu gördü. Rafe onu görür görmez kadehini kaldırdı ve boğazını temizledi.

"Saygıdeğer konuklarım," dedi. "Tanışmak için toplanalım mı?"

Konuklar konuşmayı kesip dikkatle Rafe'ye baktılar. "Öncelikle, hepiniz karım Cornelia ile tanıştınız ya da onu ." *Karım* deyince salon sessizleşti.

Cornelia'nın Lord Eden olarak tanıdığı adam Rafe'e, "Seni sinsi yaşlı şeytan," diyerek şaşkın sessizliği bozdu. Kadehini kaldırdı. "Aferin sana."

Diğerleri de onu izledi ve Cornelia bunu durdurmak için bir şey yapamadan, mutlu evliliğinin şerefine kadeh kaldırılmaya başlandı.

Ne kadar korkunç.

"Ah, evet, teşekkür ederim," dedi, "ama korkarım *öyle* değil. Bu sadece bir düzenleme-"

Rafe bir kolunu onun omuzlarına attı. "Utangaç olmana gerek yok, benim kızaran gelinim," diye alay etti.

Onu kaburgalarının arasından dirseklemeğe istedi. Sürpriz evliliklerinin doğası gereği aralarında ne olduğuna dair yeterince spekülasyon varken kendilerini göstermelerine gerek yoktu. Özel hayatıyla ilgili herhangi bir olay çıkarmaktan nefret ederdi. Zamanı geldiğinde bunu sergisi için yapacaktı. Ama bu ortam, etrafta yeni tanıdıklar varken, midesi bulanıyordu.

Cornelia sert bir ses tonuyla, "Rafe benim yasal eşim," dedi. "Artık değil."

Sesindeki sertlik karşısında Rafe'in yüzündeki şakacı ifade kayboldu. Ona özür dileyen bir bakış fırlattı. *Güzel.*

"Tüm ciddiyetimle söylüyorum," dedi Rafe, "Cornelia kesinlikle haklı. Bizim Evlilik yasal ama koşullarına hiçbir zaman uymadık. Bu sadece Cornelia'nın amcasının vasiyetinde miras almasını sağlamak için bir kolaylık."

"Evet," diye ekledi Cornelia, "ve eğer hepiniz bu bilgiyi gizli tutabilirsiniz sadece aramızda bilinmesi için- minnettar oluruz. Haberi baloda duyurmak üzere saklıyoruz."

"Bir sır!" dedi en genç konuk, güzel giyimli genç bir bayan. "Çok hoş."

Lord Eden kıza sert bir bakış attı ve başını salladı.

"Sırlara gelince," dedi Rafe kıza nazik bir gülümsemeyle, "burada yapmak için toplandığımız iş çok hassas. Bu duvarların dışında kimse bu konuda konuşmamalı. Mektup yok. Hizmetkârların önünde konuşmak yok."

Hepsi başını salladı. Her biri gelişlerinden önce tam bir gizlilik içinde olmaları gerektiği konusunda önceden uyarılmıştı.

Rafe, "Yapmamız gereken işe yardım etmeleri için yalnızca çok güvendiğimiz kişileri davet ettik," dedi. "Hepiniz kendi aranızda özgürce konuşabilirsiniz ve umarız arkadaş olursunuz."

Konuklar birbirlerine açık bir merakla bakarken etrafta belli belirsiz gülümsemeler uçuşuyordu. Cornelia Rafe'i daha önce hiç bu şekilde, bir lider olarak görmemişti. Otoritesini iyi kullanıyordu.

"Cornelia, misafirlerini takdim etme şerefini bize bahşeder misin?" diye sordu.

"Bu benim için bir ayrıcalık olur," dedi. Ona gülümsedi -birkaç dakika önce onu aşağılarken kullandığı üslup için zımni bir özürdü bu.

Soğukluk ve flört arasında bir orta yol bulmalı. Arkadaş olmanın bir yolunu. Ne daha azı ne de daha fazlası.

Dairenin etrafında dönerek tüm hanımlarını diğer konuklarla tanıştırdı. O bitirdiğinde, Rafe kendi arkadaşlarını tanıtmaya başladı.

"Çoğunuz sekreterim Rory Thompson'ı tanıyorsunuz," dedi ve Cornelia'nın geldiğinden beri aralıklı olarak flört ettiği yakışıklı İrlandalıyı işaret etti.

"Ve Eşitlikçi Toplum'da olanlar Gilby Howe'u tanıyacaktı."

Cornelia'nın gerçekten de vardı; avukat olarak liberal davaları temsil eden, zamanını genellikle kölelik karşıtı davalara ayıran, zayıf, solgun bir genç adam.

"Solumda, emlak yönetimi konusunda uzman olan saygıdeğer Lord Peter Eden var.

Gardencourt'u modernize edin."

Cornelia Eden ile hiç tanışmamıştı, ama onu partilerde görmüştü - bir kont ve Lordlar Kamarası'nın en reform yanlısı isimlerinden biriydi. Onun yaşlarındaydı, zeytin rengi teni, koyu gümüş rengi saçları ve belirgin kaşları vardı. Yarı Türk ya da İtalyan gibi görünüyordu.

"Lord Eden'in kız kardeşi Leydi Anna da varlığıyla bizi onurlandırdı," dedi Rafe, daha önce konuşan genç bayanı işaret ederek. Anna daha çocukluktan yeni çıkmış gibi görünüyordu, ağabeyinden onlarca yaş küçüktü. Cornelia kızın, dul bir ebeveynin ikinci evliliğinin ürünü olan vasisi olduğundan şüpheleniyordu. Sarışın ve tombul kız kocaman bir gülümsemeyle reverans yaptı,

açık ara farkla odadaki en genç kişi olmaktan hiç de rahatsız görünmüyordu.

"Eh, artık herkes tanıştığına göre, yemek için içeri geçelim," dedi Cornelia.

"Bizi selamlamak isteyen bir misafirimiz daha var," dedi Rafe. "Kendisi yemek odasında bekliyor."

Cornelia Rafe'e şüpheyile baktı. Partiyi konuştuklarında, onlara fazladan bir kişinin daha katılacağından söz etmemişti.

Ona gizemli bir şekilde gülümsedi ve kolunu uzattı.

Hafifçe aldı, hoşuna giden ağırlığına odaklanmasına izin vermedi. "Benden sır mı saklıyorsun?" diye mırıldandı onun kulağına.

"Bu iyi bir tane. Bence mutlu olacaksın."

Odaya çiftler halinde girdiler, Cornelia ve Rafe önden gidiyordu.

Masanın ortasında kimin oturduğunu görünce dondu kaldı.

Jack Willow.

"Jack!" Elinor öne doğru koşarak bağırdı.

"Vay canına," diye bağırdı Thaïs.

"Seni sıçan," diye tısladı Cornelia Rafe'ye. Bu sürprizden *hiç* memnun *değildi* -en azından yalancı Rafe'den memnun *değildi*. Rafe'in kolunu bıraktı, kolun ağırlığı artık hoşuna gitmiyordu.

Jack oturduğu yerden kalktı. Geniş Londra aksanıyla, "Umarım sizi korkutmamışımdır," dedi. Hepsine hitap etti ama gözleri Elinor'un üzerindeydi.

"Biz mahkemede savunmam üzerinde çalışırken Rafe beni bekâr evinde saklayacak kadar nazik davrandı."

Cornelia Rafe'in kaburgalarına dirsek attı.

"Kulübenin önünden geçerken neden bana burada olduğunu söylemedin?" kulağına fısıldadı. "Bir şeyler sakladığını *biliyordum*."

Soruyu yeterince sessiz sormamıştı. Birkaç kafa onlara bakmak için döndü. Derin bir nefes aldı ve yüzünü düzeltti. Misafirlerinin önünde öfkesini göstermesi doğru olmazdı.

Jack ona doğru bir adım attı. "Bu benim hatam, Cornelia," dedi. "Bell beni sabote etmeden ya da daha kötüsü savunmam için bilgi toplamak amacıyla ortadan kaybolmam gerekiyordu. Sana bizzat kendim söyleyene kadar kimsenin nerede olduğumu bilmesini istemedim."

Herkes sessizdi. Hiç şüphesiz Cornelia gibi onlar da Jack'in hayatta ve güvende olduğunu görmenin verdiği rahatlama ile Jack'in nerede olduğundan habersiz bırakıldıkları ve güvenliğinden endişe ettikleri için yaşadıkları hayal kırıklığı arasında gidip geliyorlardı.

"Jack," Seraphina sonunda. "Bu çok duygusal. Ama *aylardır* kayıpsın. Tanrı aşkına, neden bize güvende olduğunu söylemedin?"

"Evet, saçlarımızı yoluyorduk," dedi Thaïs. "Ve benim saçlarım da yerde heba edilemeyecek kadar güzel."

Jack yüzünü buruşturdu. "Sana acı çektirdiğim için çok özür dilerim. Ama benim için duyduğunuz korku, nerede olduğumu bilmediğinizi herkese belli ediyordu. Tehditlerden sonra

Geçen yıl Seraphina, Bell seni hapsettikten sonra, Elinor - nerede olduğumu bildiğini düşünseydi sana ne yapacağını kimse bilemezdi. Ne kadar az bilersen, hepimiz için tehlike şansı o kadar azalır. Sana zarar gelmesini önlemek için her şeyi yapacağımı biliyor."

Durakladı ve Elinor'un elini tuttu. "*Ne istersen*."

Elinor yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Bize basitçe söyleyebilirdin. Herhangi birimize. Sırlarınızı sakladık."

Aralarındaki gerilim o kadar yoğun, o kadar özeldi ki Cornelia odadan çıkmak istedi. Kendisine yönelik olmasa bile duygu gösterilerinden nefret ederdi.

Elinor bağırma mı ağlasa mı karar verememiş gibi görünüyordu. "Biz narin değiliz," dedi sonunda, sesi sertti. "Gerçeklerden korunmaya ihtiyacımız yok."

Aşkın tehlikeleri için ne mükemmel bir örnek. Jack, Elinor'dan çok önemli bilgileri saklamayı ve böylece onun kendi kararlarını verme hakkını elinden almayı kendine görev edinmişti. Erkekler böyle yapardı, aydınlanmış olanlar bile. Sözde üstün bilgi ve yargılarıyla özerkliğinizi kısıtlıyorlardı.

Bilerek ya da bilmeyerek sizi kontrol etmeye çalıştılar.

Jack Elinor'un arkasına geldi ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim aşkım," dedi kısık bir sesle. "Senin için korktum. İkimiz için de."

Normalde bir bulldog edasına sahip olan Jack, yeni doğmuş bir kedi yavrusu savunmasız görünüyordu. Yalvarırcasına Elinor'un gözlerinin içine baktı. "Beni affeder misin?"

Elinor yumuşadı. "Sonra konuşuruz. Güvende olduğun için çok rahatladım."

Elini kavradı. Elinor onun dokunuşuyla gözlerini kapadı, sanki içinde yıkanmak istiyordu.

Cornelia gözlerini kaçırdı. Jack ve Rafe büyük ifşaatlarını gerçekleştirdikten sonra planlarının daha sağlam temellerine geri dönebileceklerini umuyordu.

Seraphina kaba bir tavırla, "ederseniz tüm bunları bir araya getireyim," dedi. "Cornelia bize Rafe'in yıllardır Jack'in gazetesi için casusluk yapan bir radikal olduğunu söylüyor. Şimdi Jack'in burada Rafe ile birlikte saklandığını öğreniyoruz. tam olarak?"

"Duruşmaya hazırlanıyorum," dedi Jack. "Bell beni alaşağı etmek istiyor ve itibarımı zedelemek Eşitlikçileri ve inşa ettiğimiz her şeyi sabote edecek. Rafe ve Rory çabalarını Bell'in stratejisini öğrenmenin bir yolunu bulmaya odakladılar."

"Yakında bir at müzayedesinde ona rastlamayı umuyoruz. Planımız, eğer , ona bir at satma kisvesi altında bilgi almak için onu araştırmak," dedi Rafe.

"Anlıyorum," dedi Eden, sanki bu önemsiz bir noktaymış gibi. "Yaptığın tek şey bu mu, Rafe, yoksa aynı zamanda hafifçe devirmeyi de planladın mı? hükümetle çay içmek."

Jack sanki izin istiyormuş gibi Rafe'e bakarak, "Şimdi sen söyleyince daha fazlası da var aslında," dedi.

Rafe başını salladı.

"Rafe'in Kral Karga olduğunu öğrenmenizin zamanı geldi," dedi Jack.

Ne? Cornelia başını şaşkınlıkla sallayan Seraphina'ya doğru çevirdi. Kral Crow onların kahramanları arasındaydı ve çok fazla kahramanları yoktu. Monarşiye, feodalizme ve soyluluğa karşı yazdığı köşe yazısı *Eşitlikçi Toplum* genelgesi, gazetenin yayınladığı en tehlikeli duyguları ifade ediyordu. Ülkeyi iktidar yapılarından arındırmaktan söz etmek fitneyle flört etmek anlamına geliyordu.

Cornelia şaşkınlığını gizleyemedi. Rafe'e döndü. "Hayır, değilsin. Gerçekten mi?"

Ona sıırttı. "Korkarım öyleyim. Sanırım bu da seni . . . Kraliçe Karga yapıyor."

"Muhafazakârları çılgına çeviren antimonarşik çıgıllıkların arkasında sizin olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" diye sordu.

Güldü, belli ki kızın inanmayışından zevk alıyordu. "Ben olsam onlara *Şapkalar*. Denemeler, belki."

"Ah, *aristokrasiyi yıkın, demokrasiyi kurun*," diye papağan gibi tekrarlayarak onun görüşlerini özetledi. "Bu, bir Muhafazakârın bakış açısından, bir saçmalıktır, iyi dostum. Hem de Jakoben bir saçmalık."

Gülümsemi, kadının tepkisinden memnun olduğu belliydi. "Bu ulustaki her bireyin kendi emeğinin karşılığını alma hakkına sahip olması gerektiğine inanıyorum" dedi. "Ülkenin nasıl yönetileceğine katkıda bulunma hakkına sahip olmalılar."

Ona gülümsemekten kendini alamadı. "Ne kadar etkileyici bir karaktersin. Keşke senin hakkında bunu bilseydim. Bir tür kahramanla evli olduğumu bilseydim nikâhımıza daha sevgiyle bakabilirdim."

Bu kadar ciddi bir şey söylemek istememişti. Bunca yıldır siyaseti yüzünden nefret ettiği adamın, artık çok . . . iyi.

Kızardı. Herkesin önünde.

"Teşekkür ," dedi. "Keşke sana söyleyebilseydim." Gözleri pişmanlıkla parladı. Söylenmemiş kelimeler vardı *ama iletişim halinde değildik*.

Onun üzüntüsünü paylaştı. Ondan gelen iletişimi hoş karşılamazdı. Ayrılma şekillerinden sonra olmazdı. Bu yüzden onun cesur çalışmalarından haberi olmamıştı, tıpkı onun resimlerini görmediği gibi.

Yurttaş olabilecekken birbirlerinin hayatlarından ne kadar çok şey kaçırdıklarını düşünmek ne büyük bir kayıp.

"Artık sırrını öğrendiğime göre bir sonraki yazını okumak için sabırsızlanacağım," dedi ona, arkadaş olmanın ruhuyla. Bakışlarını Jack'e çevirdi. "Umarım yakında yeni bir sayı çıkar?"

Jack'in dudakları acımasız bir çizgiye dönüştü. "Korkarım duruşma bitene kadar olmaz. Bell'in bizi alaşağı etmeye çalışması çok tehlikeli. Ama Rafe'in aramızda olduğunu öğrendiğinde, yayını tehdit etmesi daha zor olacak. Sözler Lordlar Kamarası'nın bir üyesinden isyan çılgınlıkları atmakta zorlanacaklar."

"Bu arada," dedi Rafe, "Jack yemekten sonra kulübeye dönecek. Birkaçımız yasal savunması üzerinde çalışmaya yardımcı olmak için onu orada ziyaret edeceğiz. Bu konuda senin tavsiyede bulunabileceğini umuyoruz Gilby."

"Elbette," dedi Gilby. "Bu bir ayrıcalık olur."

Cornelia, "yapması gereken çok iş var," diye ekledi. "Belki de yapılacakları akşam yemeğinde tartışmalıyız."

Herkes yerine oturdu ve sohbet önümüzdeki iki hafta içinde yapılması gereken pek çok şeye döndü.

Dağlar.

Cornelia ve arkadaşlarının resim sergisinin son yapımları, Canette ve Anna'nın ise resim sergisi üzerinde çalışmaları konusunda anlaştılar. Maskeli balo için davetiyeler. Bu arada Rafe, Rory, Lord Eden ve Singh, mal varlığının işçilere yeniden dağıtılması için bir plan tasarlayacaklardı. Rafe, Gilby, Jack ve Elinor, Jack'in savunmasına yardım edeceklerdi.

"Ve sonra," dedi Seraphina, "hepimiz yorgunluktan bayılacağız." Jack,

"Umarım benim durumumda hapisneden değil," diye söylendi.

"Pek olası değil," dedi Gilby. "Zafer kazanmanı sağlayacağım."

Anna o ana kadar sessiz olan genç adama merakla başını eğdi.

Fark edince kızardı ve koltuğunda geriye doğru çekildi.

"Bu kadar ciddiyet yeter," dedi Rafe, şarap kadehini kaldırarak. "İçelim ve neşelenelim."

Yaptılar. İçtenlikle. Aradan bir saat geçtiğinde yemek, amcasının bu odalarda verdiği türden bir akşam yemeğinden çok, beyefendilerin siyasetten, hanımefendilerin de sosyeteden konuştukları gürültülü bir toplantı tartışmaya benziyordu.

Cornelia hepsinin paylaştığı amaç duygusunu sevmişti. Uzun zamandır yediği en keyifli yemektir.

Tatlılar servis edilirken Leydi Anna ilk kez konuştu. "Eğer grubun hoşuna gidecekse, bu akşamki yemeğimizden ben sorumlu olmak isterim.

eğlence."

Eden kız kardeşine nazik ama kararlı bir şekilde gülümsedi. "Çalışmak için buradayız canım.

Eğlenmek için değil."

Anna korkmadı. "Ama bu bir *ev partisi*, değil mi? Elbette biraz eğlenmeliyiz."

Cornelia, "Korkarım bu tarihteki en az eğlenceli ev partisi olabilir," dedi.

Normalde bir ev partisi atış , piknikler ve bitmek bilmeyen whist oyunlarını içerirdi. Konukları bu kez hile, komplo ve casusluk gibi etkinliklerle ağırlanacaklardı.

"Bunu eğlenceli hale getireceğim," diye ısrar etti Anna. "Ben eğlendirme konusunda uzmanım." "*O kadar da* eğlenceli olmayalım, Anna," dedi Eden.

"Akşamları bizi canlandıracak hoş eğlenceler ayarlayacağım." "Akşamları beni ferahlatan tek bir tür hoş eğlence var

Thaïs kısık bir sesle Cornelia'ya, "Akşam," diye takıldı.

"Terbiyeli ol," fısıldadı Cornelia. "Biz masumlar arasındayız."

"Umarım beni kastetmiyorsunuzdur," dedi Anna.

"Seni kastetmiş olsa iyi olur," diye karşılık verdi Eden.

Rafe, "Eh, bu iş de hallolduğuna göre," dedi, "Cornelia'nın harıl harıl çalıştığı portre galerisine geçebiliriz diye düşündüm. Bize resimlerinin bir ön gösterimini yapma nezaketini gösterdi."

Cornelia gülümsedi. "Benim için zevktir."

En azından, artık Rafe'in sanatını bildiğine göre, kendi sanatını da görmesini .

On Beşinci Bölüm

Tanrım, Kral Karga olduğunu söylediğinde Cornelia'nın ona bakışı. Uyanık olduğu her an onun kendisine böyle bakmasını istiyordu.

Ki bu *felaketti*.

Klasik bir Rafe'di; en ufak bir teşvikte kalbi her zaman lanet bir sera çiçeği gibi açılırdı.

Bu yolun nereye çıktığını çok iyi biliyordu. Bunu kanıtlayacak geçmişi ve yaraları vardı ve Cornelia'nın bıraktığı izler en derin olanıydı.

Daha dikkatli olması şarttı. Onun üzerindeki etkisine kendini alıştırmalıydı. Kanlı yazlık evi ve onun yağmurun sesine karışan zevk dolu iç düşünmeyi bırakmalıydı.

Ama galeride onun eserleriyle karşılaştığında kendini nasıl koruyabilirdi ki? Diğerlerini içeri sokarken, kadının yaptığı sihirbazlık karşısında şok olmuştu.

Epik uzunluktaki odanın üç kat yüksekliğindeki duvarları boyunca, Rosemeres'in geçmişine ait bir dizi tablo belirsiz bir şekilde kaldırılmıştı. yerde duvara dayalı duruyordu, bazıları ise tamamen ortadan kaybolmuş, şüphesiz tavan arasına taşınmıştı. yaşlı, peruklu beyaz adamların geçit tozlu bir bilinmezlik içinde dinlenebilir.

Cornelia, kaldırılan portrelerin yerine şunları yerleştirmişti yeni eserler. Önceki koleksiyonu çok sıkıcı kılan durağan renklerin yerini Cornelia'nın doygun tonları almıştı. Lordlar ve leydilerin yerini çeşitli ırklardan, zenginlik ve sınıf derecelerinden fahişelerin canlı portreleri almıştı, hepsi de kutsal pozlar içindeydi.

Etkisi nefes kesiciydi. Resimleri tek başına, kadınların algılanmasına izin verilen yollarla ilgili bir noktaya işaret ediyordu. Ama eskimiş olanla yan yana,

Yaldızlı çerçeveli aristokratlar, bir insanı boyayla süslenmeye ve duvara asılmaya değer kılan şeyin ne olduğuna dair farklı bir olasılığa işaret ediyorlardı. Onlar

uygun düşesler ve neşeyle boyanmış fahişelerle eşit hale getirdi.

Bu ona bir fikir verdi.

Cornelia'nın Seraphina ve Anna ile birlikte durduğu yere doğru yürüdü, odanın şok edici içeriği karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Anna, "Yıkımı önemseyen bir tip olsaydım, sadece buna bakarak bile tehlikeye girebilirdim," dedi.

"Bir insan mahvedilemez," diye mırıldandı Seraphina. "Bunu unutma."

Anna ciddiyetle başını salladı.

"Bayan Ludgate ile konuşabilir miyim?" Rafe araya girdi.

Anna başıyla onayladı ve Seraphina'yla birlikte bir sonraki tabloya hayranlıkla bakmak için ilerledi. "Bunlar olağanüstü," dedi Cornelia'ya.

"Kesinlikle olağanüstü.

Olacaklarını biliyordum elbette, ama bu kadar çok şeyi basit bir görüntü. Sadece resimleri yan yana koyarak bazı şeyleri farklı görmemi sağlıyorsunuz. Sana hayranım, Cornelia. Gerçekten. Huşu içinde."

Kız adamın gözlerinin içine baktı ve adam onun bu iltifattan gerçekten memnun olduğunu gördü. "Teşekkür ederim," dedi. "Beğendiğinize sevindim."

"Onlar gibi" yeterince güçlü bir duygu değildi. Onun ellerini tutmak istiyordu -asılı duran harikaları yaratabilen o parlak elleri ve onları öp.

Dur.

Takdirini onun güzel ve yetenekli parmaklarına değil, sanatına odaklaması gerekiyordu.

Parmaklardan nasıl bu kadar etkilenebildi? Bağları çözülmüş olarak geliyordu. "Cornelia, çalışmalarına bayılıyorum," dedi. "Şu an için sabırsızlanıyorum

gözlerine ziyafet çekmeleri için toplumu yönlendirdiğimizde. Kalplerine bakması için yanımızda bir doktor bulundurmamız gerekecek. Eminim çarpıntıdan rahatsız olan birden fazla kişi olacaktır."

"Sanat tarafından öldürüldü," diye . "Bu belki de benim kur yaptığımdan biraz daha fazla tartışma yaratabilir."

"Bu doğru. Sizi hapishaneden kurtarmak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Gözlerini araladı ve başını eğdi. "Yapabilir misin? Sizin gibi güçlü bir dükün bile bir katili hapisten çıkarabileceğinden emin değilim."

"Seni kaçırdı ve seninle birlikte en yakın ıssız adaya kaçırdım." "Bu bir söz mü?"

Ona sırtıttı. "Çok ciddi bir yemin, leydim."

"Hmm," diye düşündü. "Sanırım bu o kadar da kötü olmaz. Sıcak havaya aldırmam. Ya da seni."

Kahverengi gözleri parlıyordu ve sesinde flört vardı.

Ona olan sevgisini beslememeye yemin etmesine rağmen çok mutluydu. Son birkaç gündür onu özlemişti.

Zaten bu durumda yirmi yıl geçirmişti. Bir an bile daha fazlasını istemiyordu.

Elbette küçük zararsız bir şakalaşma onu kalp kırıklığına sürükleyemez ya da onu kaçırmaya itemezdi. Ne de olsa onlar yetişkindi. Yetişkinler romantik bir felakete sürüklenmeden de birlikte vakit geçirebilirdi. Ve bunu nasıl güvenli bir şekilde yapacağına dair bir fikri vardı.

"Size bir teklifim var," dedi.

Başını eğdi. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Her yeni Rosemere Dükü'nün bir portresinin yapılması gelenekseldir. Sadece ismen bir dük olmayı planladığım için gelenekten kaçınacaktım. Ancak şimdi sizin çalışmalarınızı görünce aklıma bir fikir geldi. Benim portremin *yapsanız* nasıl olur?"

Gözleri parladı. Onun benzerliğini en son yakaladığında aralarındaki ilişkinin nasıl olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Yüzünü daha eğlenceli bir ifadeye büründürdü. "Bir komisyon mu talep etmek istiyorsunuz?"

"Evet, ama alışılmış tarzda değil. Tipik gösterişli kıyafetler yerine bir atlı gibi giyinebilirim. Maskeli baloda açılışını yapabiliriz diye düşünüyordum."

Yüzü değişti; bunu önermesinden etkilenmiş görünüyordu. Göğsünü gururla şişirmedikten emin olmak için nefes verdi, çünkü en küçük olumlu duygularının ruh hali üzerindeki derin etkisini görmesi onun için iyi olmazdı.

"Bu ilgi çekici bir fikir," dedi. "Bir dükün sıradan bir adamdan ne eksik ne de fazla olduğuna dair bir yorum."

Kızın gözlerinde yeşeren muziplik karşısında hevesle başını salladı. "Evet ama bunun dükler hakkında bir yorumdan daha fazlası olmasını istiyorum. Resmin adının 'Kral Karga' olmasını istiyorum."

Kadın başını ona doğru eğdi. "Yani baloda gerçek kimliğinizi açıklamak istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Bunun bir sır olarak kalması için hiçbir neden yok. O zamana kadar Jack'in duruşmasına günler olacak ve casusluğa devam etmem için hiçbir neden kalmayacak. I

Radikal bir dük olarak Parlamento'da, soyluları gizlice gözetlemekten daha fazlasını yapabilirim. Ve insanların bir dükün *Eşitlikçi Toplum* için yazdığını bilmesi tirajları ve okur sayısını artıracaktır. Öfkeyle okusalar bile, okumak isteyeceklerdir."

Yavaşça başını salladı. "Bayıldım, Rafe," dedi.

Onunla gurur duyduğunu görebiliyordu. *Gurur duyuyordu*. Bu onda kümesteki bir horoz gibi odanın içinde dolaşma isteği uyandırdı.

Onun yerine sadece başını salladı. "Buna sevindim."

"Eğer yapabilirsen, yarın benim için otur. Fazla zamanımız yok ve bir an önce seninle ilgili bir çalışma yapmak istiyorum."

Cornelia için oturmaktan daha zevkli çok az aktivite düşünebiliyordu. Onunla yalnız kalmak, onun dikkatini dikkatle üzerinde toplamak. Sadece bir arkadaş ve işbirlikçi olarak bile olsa onun arkadaşlığından zevk alırdı. Bundan daha fazlasına dönüşmemesine dikkat etmesi gerekse bile.

"İyi," dedi. "Öğle yemeğinden sonra boş musun?"

"Mükemmel."

Birbirlerine başlarını sallayarak bakıyorlardı, ikisi de birbirlerinden uzaklaşmıyor gibiydi. Sanki odadaki tek iki kişi onlarmış gibiydi.

Dünyada.

"Bir fikrim var!" Anna seslenerek onu tekrar gerçekliğe döndürdü. Cornelia dönüp Anna'ya baktı -belki de tam zamanında, çünkü birbirlerine biraz daha baksalardı Rafe kendini unutup onu öpmek için hamle yapabilirdi. Ancak bu kadar güçlüydü.

"Ne oldu, Anna?" Lord Eden sordu.

"Hadi hep birlikte sessiz arayış oyunu oynayalım."

Tanrı'ya şükür. Karısının varlığının tadını çıkarma arzusunu aklından çıkaracak şey.

Herkes bu fikre yatkın görünüyordu.

"Evet!" Cornelia şakacı bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Tanışmak için ne güzel bir yol."

Rafe Eden'ın itiraz etmesini bekledi, çünkü oyun başkalarının duygularını hissetmeyi içeriyordu. ama diğerleri coşkuyla başlarını sallarken o sadece uzun süre acı çeken bir iç çekişle omuz silkti.

Rafe çok sevinmişti. Oyunları severdi. Özellikle de Cornelia ile oynarken.

On Altıncı Bölüm

Önce

Gretna Green'e giden yol uzun, soğuk ve yağmurluydu. Ormanın yemyeşil bir yaz gününde çok güzel olabilirdi. Bugün ise sadece sırsıklamdı.

Ama Cornelia Ludgate'in yanında, sefil olmaktan çok uzaktı.

Rafe'in şimdiye kadar tanıştığı en ilgi çekici kızıydı. Kabul etmek gerekir ki, Rafe zamanını genç kızlarla geçiren biri değildi. Onun tercih ettiği dostlar orta yaşlı radikaller, iyi yetiştirilmiş atlar ve ara sıra yatağına giren olgun ve ateşli kadın ya da erkeklerdi.

Ama Cornelia'yla geçirebildiği kadar çok zaman geçirmekten memnun olacaktı. "Zoraki evlilikten kaçmak beklediğimden daha sıkıcı," dedi, esneme.

Belli ki kadın onu, onun kendisini bulduğu kadar büyüleyici bulmamıştı. O kadar da değil.

Otuz dört yaşındaki bir adamın konuşması, onun yaşındaki bir kız için sıkıcı olmaktan başka bir şey değildi.

"Umarım yanında tuttuğun kişi değildir," dedi. "Daha eğlenceli olmaya çalışabilirim."

"Hayır, sen gayet iyisin," dedi. "Sorun Gardencourt ile İskoçya arasındaki büyük mesafe. Ve çiseleyen yağmur. Çiselemeyi monoton bulmuyor musun?"

"Üzerime düştüğü zaman değil. Her damlayı kendine özgü bir şekilde oldukça tatsız buluyorum."

Güldü. Sesi kadar davetkâr bir kahkahası vardı; alçak, cömert ve uzun. Söylediği şeyi korkunç bulmasa da bu onu gülümsetti.

Komik.

"Zaman geçirmek için bir fikrim var," dedi aniden, sesi ilham almış gibi çıkıyordu. "Neymiş o?"

"Cezalar oyunu." Kaşlarını kaldırarak ona şakacı bir şekilde baktı. "Pek aşına değilim," diye itiraf etti.

"Çok kolay. Bir muamma okuyacağım. Cevabı bilerseniz, bir puan alırsınız ve karşılığında bana bir bilmece sorabilirsiniz. Eğer cevabı bilemezseniz, bir ceza alırsınız."

Bu kulağa yeterince zararsız geliyordu. "Ne tür bir ceza?"

"Benim seçtiğim bir soruya cevap vermelisin."

"Pekâlâ. Kazananı nasıl belirleyeceğiz?"

Sanki dünyanın en geri zekâlı adamıymış gibi gözlerini devirdi. "Hana varmadan önce en çok puanı toplayan kazanacak.

Belli ki."

"Peki kazanan bir ödül alacak mı?"

"Ne istiyorsun?" Bunu ancak çapkın olarak tanımlanabilecek bir tonda sordu. Yemek sırasında gösterdiği üzüntü, dışarı çıkar çıkmaz dağılmıştı. Gerçekten daha iyi hissediyor muydu, yoksa flört etmek daha acı verici duygularından uzaklaşmanın bir yolu muydu, emin değildi.

Onu neşelendirebilecek bir şeyler düşünmeye çalıştı.

"Bir portre," dedi. "Geleceğin ünlü ressamı Cornelia Ludgate tarafından imzalanmış bir ."

Gülümsedi. Belli ki bu cezadan hoşlanmıştı.

"Peki sen ne istiyorsun?" diye sordu ona.

Sanki seçeneklerini tartıyormuş gibi ona baktı. "Bir öpücük, sanırım," dedi.

Bir an sessiz kaldı. "Benden mi?" "Hayır, attan. Tabii ki senden."

Son günlerde kızın ses tonuyla ilgili kafasındaki tüm sorular bir cevaba dönüşmüştü: Evet, kız onunla flört ediyordu.

Bu bir . Kız on sekiz yaşındaydı ve adam neredeyse onun iki katıydı. Kendini kurbağa gibi hissetmeden onu öpmesi mümkün değildi, her ne kadar kız birkaç yaş daha büyük olsa da öpmek isteyebilirdi. Flört etmek bile ona kendini cadaloz gibi hissettiriyordu.

"Bu tamamen uygunsuz olurdu," dedi. "Ben yaşlı bir adamım. Sanırım unutuyorsun."

ikisi arasında saf olan oymuş gibi *ona* baktı. "Oh, unutmadım, yaşlı olan. Yıpranmış bir sevgiliden hoşlanıyorum. Özellikle de yakışıklı bir yakışıklı."

Kızardı, lanet olsun ona. *Yüzü kızardı*. Ve daha da kötüsü, kızardığı için o kadar utanmıştı ki, esprili bir cevap düşünemiyordu. On sekiz yaşında bir kız, onun en temel şaka yapma gücünü elinden alıyordu.

"Ayrıca," dedi, "ne talep edeceğimi seçemezsin. Sen seçeceksin iffetimi ve onurumu korumak için tüm entelektüel kaynaklarınızı kullanmak zorundasınız."

Kadın haklıydı. Eğer bu onun cezasıysa, kazanmasına izin veremezdi.

"Önce sen git," dedi. "İlk kişi avantajlıdır. Bu benim ünlü saflığımı korumana yardımcı olacaktır."

Onunla alay ediyordu. Aralarındaki yaş farkından duyduğu endişe onu kızdırmış olmalıydı. Durum tersine dönseydi, ne istediğini bilemeyecek kadar genç olduğunun ima edilmesinin onu da kızdıracağını düşündü. Fikrini değiştirmek için herhangi bir teşvik olduğundan değil.

"Devam et," diye dürtükledi. "Beni şaşırt."

Zihni bomboş kaldı. Aklına gelen tek şey, bildiği en yaygın, en çocukça bilmeceydi.

*"St. Ives'a giderken,
Yedi karısı olan bir adamla
tanıştım, Her karısının yedi
çuvalı vardı, Her çuvalın yedi
kedisi vardı, Her kedinin yedi
yavrusu vardı:
Kitler, kediler, çuvallar ve eşler,
St. Ives'e kaç kişi gidiyordu?"*

Cornelia homurdandı. "Çocuk kitabı okuyan herkesin bildiği gibi, adamla, eşleriyle ve bol miktarda kediyle tanışmak için, anlatıcının St. Ives'a giderken onlarla yolunun kesişmiş olması gerekir. Bu yüzden ters yönde yürüyorlardı. Dolayısıyla cevap birdir."

Bu onun davasına yardımcı olmuyordu.

"Bazılarımız sadece at terbiyecisiyiz ve Sakson bilmecelerinin en karmaşıklarını öğrenecek zamanın olduğu sütle beslenen bir eğitimle kutsanmadık. Bir dük tarafından yetiştirildiğiniz için tebrikler. paranın satın alabileceği kitaplar."

Güldü. "Zengin bir at yetiştiricisi tarafından yetiştirildiğinizi ve Londra'da eğitim gördüğünüzü biliyorum."

kitapçılar. Sanırım ilk puanı aldığınız için tebrikler demek istediniz. Şimdi, madem kazandım, size bir bilmece sorma sırası bende. Sana acıyacağım ve basit bir bilmeceyle başlayacağım."

"Umarım bu meydan okumaya hazırımdır," dedi dürüstçe. Onun varlığı kendisini alışılmadık derecede yoğun hissetmesine neden oluyordu. En azından nemli giysileri dağıtıyordu.

Boğazını temizledi.

*"Dünyayı küçük bir alanda görüyorum,
Her zaman huzursuzum, yer
değiştiriyorum. Yediğim yemek yok
ama gücüm var
Milyonların yiyip bitirdiği şeyi tedarik edin."*

Nispeten kolay bir muammaydı. Daha önce de buna benzer bir şey duymuştu.

Belki de her şeye rağmen öpülmek istemiyordu.

"Güneş," dedi. "Benim sıram."

Suratını astı. "Sözde entelektüel zayıflığın yüzünden sana acıdım ve şu haline bak, tüm cevapları biliyorsun."

"Merhametiniz için teşekkür ederim."

Sırıttı ve elinin tersiyle bir yağmur damlasını sildi. "Bir daha almayacağınıza güvenin. Şimdi bana zor bir tane ver. Bu oyunun amacı eğlendirmek, sıkmak değil."

Eğer onu kışkırtmak istediye, işe yarıyordu.

"Çok iyi," dedi. Bunu bir beyefendi dergisinde okumuştı.

Muhtemelen daha önce duymamıştı.

*"Siyahım ve çok beğeniliyorum,
Erkekler yorulana kadar beni arıyor;
Beni bulduklarında, kafamı kırın ve
beni dinlenme yatağımdan alın."*

Cornelia bir süre sessiz kaldı, düşündü. Cevabı hemen bilmemesi onu rahatlatmıştı.

"Siyah," diye . "Pek çok şey siyahtır. Ne uyur? Bir kedi, sanırım. Ama kafamı kırmak, hayır. Bu hiç mantıklı değil."

Güzel. Portresini istedi.

". Mütevazı atlı tarafından şaşkına çevrildin," diye . "Kaybettin mi?"

"Kesinlikle . Ben hiçbir şeyden vazgeçmem." Düşünerek çenesine vurdu.

"Ah! Elbette. Erkekler beni arıyor ve bir yataktan alıyorlar, ama bu onları yoruyor.

Madenciler gibi. Siyah ve mayınlı olan nedir? Kömür!"

Muzaffer bir edayla ona gülümsedi ve burnuna düşen bir başka yağmur damlasını sildi.

Onun cevabı bilmesini beklemiyordu. Korkutucu derecede zekiydi.

"Çok zekisiniz," dedi içtenlikle.

"Öyle değil ?" diye güldü. "Şimdi senin için bir tane var. Tabii tamamen kaybetmek istemiyorsan, çünkü açıkça kazanacağım ve kat etmem gereken bu kadar çok mil varken seni yormak istemem."

Asla. Yenilmeyi istemeyecek kadar rekabetçiydi. "Hayır, zekân bana enerji veriyor. Lütfen, devam edin."

Ona sinsice sırıttı.

*"Sert ve kuru giriyorum
Ve yumuşak ve ıslak çık."*

"Neyim ben, Rafe?" Kadın kaşlarını, dekolte elbiseli bir bar kızını süzen bir zampara gibi ona doğru salladı.

Bu da onu kandırmaya çalıştığı anlamına geliyordu. O da bunu biliyordu. Kulağa iğrenç gelmesi gerekiyordu ama gerçek cevap masumdu.

"Bir sünger," dedi muzaffer bir edayla.

Başını salladı ve sanki acıyormuş gibi iç çekti. "Ah, Rafe. Ne kadar . Cevap belli ki bir erkeğin en özel yeri. Bu da benim için bir başka kazanç."

Neredeyse atından düşüyordu. Asaleti, duruşu ve pis düşünceliliğinin birleşimi onu mahvedecekti.

"Cornelia. Böyle konuşursan beni tahttan indirirsin."

"Beni yendiğinizde duracağım, ki kesinlikle . Şimdi bana bir ceza borçlusun. Benim seçtiğim bir soru."

"Peki. Bilmek istediğin şey nedir, seni hilekar?"

Muzaffer gülümsemesi yüzünü terk etmedi. "İlk aşkın kimdi?" Bu Rafe'in beklediği bir soru değildi. Kolay bir soru da değildi, ya da basit, tartışmak için. Cornelia'nın bunu bir meydan okuma olarak belliydi, çünkü dudaklarındaki sırıtiş gerçekten de gururluydu.

Erkekler üzerinde yeni keşfettiği güçlerin tadını çıkaran genç bir kadının sırıtiş.

Bu ona, ona karşı beslediği sıcak duyguların neden hiçbir şeye yol hatırlattı. At sırtında olmak yerine bir arabada olmayı diledi. O

Bu hain muamma oyununu kabul etmek yerine onu dama oynamaya davet edebilirdi. Gözleri kapalıyken bile onu dama oyununda yenebilirdi.

"Sanırım iki tane vardı," diye itiraf etti.

"Öyle mi *düşünüyorsun*? Eğer iki aşık olsaydın, bunu bilirdin." "Aşk karmaşık olabilir."

Gözlerini devirdi. "Biliyorum."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, kastettiğinden daha büyük bir güçle. Kadın daha dik oturdu.

"Eğer yapmazsam, zavallı, saf çocuğa ne demek istediğini açıkla."

Gözlerini kapattı, bir atın üzerinde olduğunu hatırladı ve açtı.

Hikâye ona hâlâ acı veriyordu.

"Ben çok genç bir adamken bir kız vardı. Bir komşu. Çocukluğumuzdan beri aramızda özel bir bağ vardı."

"Özel bir bağlantı. Kastettiğinizi sanmıyorum-"

"duyduğumuz sevgiyi kastediyorum. Karşılıklı anlayış. Birbirlerinin vücutlarına karşı çekim. O bana karşı tatlıydı, ben de ona karşı tatlıydım."

"Çok iyi, çok iyi, anlıyorum. Onu baştan çıkardınız mı?"

"bir şey değildi. Onu 'baştan çıkarmam' gerekmiyordu. istedik. Ben onunla evlenmek istedim."

"Ama yapamadınız, çünkü birine aşıktınız?" "Evet."

"Eee? Diğer bayan kimdi?"

Tereddüt etti. Dürüst olmaktan kolayca kaçınabilirdi - bu onu ilgilendirmezdi ve paylaşmak hassastı. Çok az insan onun cazibesini biliyordu.

Ama horozlardan bahseden, gece yarısı uzaktaki tanıdıklarına evlenme teklif eden, senin tehlikeni bilen bir kız.

Arzuların sana karşı kullanılması. Bir şey ona güvenmesini sağladı.

Olanları çok az kişiye anlatmıştı. Bir bakıma, bu konuda konuşmak .

"Babamın ahırında antrenörlük yapıyordu." Yüzündeki alaycı ifade kayboldu.

"Başka bir adama aşıktın," dedi yumuşak bir sesle. Sesinde yargılama yoktu ve çok az şaşkınlık vardı. Onun sırlarını, tıpkı kendisinininkileri kabul ettiği gibi, bu kadar soğukkanlılıkla kabul etmesi onu daha çok sevmesine neden oldu.

"İkimiz de çocuktuk, gerçekten. Ama birbirimizin yanındayken, yalnızken -Kim ya da ne olduğumuzun bir önemi yoktu. Arkadaş, sevgili, yoldaş." "Peki sen kimi seçtin?"

"İkisi de değil." Bunu onun anlayacağı bir şekilde nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Çok az insan anlayabilirdi.

"İkisi de. Karmaşık bir durum. Dürüst olmadığımı düşünmenizi istemem. Birbirlerini biliyorlardı. Ama sonuçta ikisi de sadece kendileri için birini istiyordu. Ben de ikisini de elde edemedim."

İkisi de sessizdi. Belki de onun sesindeki hüznü duyabildiği içindir.

Ona baktı, gözlerinde merhamet vardı. "Sana kızgınlar mıydı?"

"Biraz, sanırım. Nasıl hissettiğimi açıklayamadım - ikisini de sevdiğimi. Birinin diğeri için bir tehdit olmadığını, kalbimde her ikisi için de yer olduğunu."

Bu kadar kolay, bu kadar cömertçe aşık olduğunu. gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Seni paylaşamazlardı," diye tahmin etti.

"Evet. Ve ben bunu anladım."

Bu onun duygularının aşırı ve ölçüsüz olduğuna dair aldığı ilk sert dersti. Karasevdaları insanları ve onlardan uzaklaşmasına neden olmuştu.

"Onlara ne oldu?" Cornelia sordu.

"Başka bir adamla flört etti ve onunla evlendi. Adam uzaklaştı ve sonunda başka bir göreve gitmek için ayrıldı. Mektuplarıma hiç geri dönmedi."

"Peki ya sen?" Sesi yumuşak ve hüzünlüydü. Sesinde ya da duruşunda alaycı bir ton yoktu. Sadece sempati vardı.

"Kalbim kırılmıştı," diye itiraf etti. Öksürdü. Bu konuyu tartışırken kendini savunmasız hissediyordu.

"İşte bu yüzden evlenmeyeceksin." Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söylemişti. "Sadece sen," dedi hayıflanarak.

Gülümsedi ama gülmedi. "Onur duydum, Rafe. Ama özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Çok uzun zaman önceydi. O zamandan beri pek çok aşk yaşadım."

Bir an sessiz kaldı ve sonra ciddi ifadesi şeytani bir hal aldı.

"Üzgün olmamın nedeni bu değil," dedi ve moralini düzeltmek istercesine gülümsedi. "Oyunu kaybettiğin için üzgünüm. Şimdi cezamı talep etmeliyim."

"Ama daha hana varmadık," diye itiraz etti.

Ona muzaffer bir gülümseme verdi ve ilerideki bir tabelayı işaret etti.

"Tavşan ve Karga, 1 mil."

"Neredeyse ve zafer ödülümü herkesin içinde alamam." Başını masumca eğdi. "Ödülümü hatırlıyor musun?"

Sanki unutabilirmiş gibi.

"Cornelia, bunu istiyor olamazsın-"

Atını aniden yavaşlattı ve ormandaki küçük bir açıklığı işaret etti. "Atını orada durdur."

Tereddüt etti.

"Rafe, eğer dediğin gibi onurlu bir adamsan, o zaman istediğimi yapacaksın. Sadece bir dakika sürecek. Şimdi beni bu attan indir."

O onurlu bir adamdı. Bu irade savaşını bitirmek için onu öpecekti. Yanaktan.

Attan inmesine yardım etti ve atları bir ağaca bağladı.

Cornelia alçak bir sesle, "Gel," diyerek onu çağırdı. Cornelia'nın kendisini elinden tutarak yağmurdan korunaklı bir koruluğa götürmesine izin verdi.

"İşte," diye mırıldandı. "Mükemmel."

Ona doğru eğilerek elmacık kemiğine iffetli ve düzgün bir şaplak attı.

Ama Cornelia eğildi, başını ellerinin arasına aldı ve başparmağını dudaklarına sürttü. Okşayışı yumuşak, sıcak ve davetkârdı. Talep etmiyordu, ama çağırıyordu.

Jestin samimiyeti karşısında sersemlemiş bir halde hareketsiz kaldı.

Tenlerinin arasına bir santim koydu ve bir nefes verdi. Bunu istiyordu ama devam ederse iyi bir adam olacağından hiç emin değildi.

"Bunu neden istiyorsun?" diye sordu

ona. "Çünkü senden hoşlanıyorum,"

dedi basitçe. "Hoşlandığın herkesi

öpüyor musun?" "Hayır. Sadece eski

isteksiz olanları."

Sinirlerine rağmen homurdandı.

Gözlerinin içine baktı ve tırnaklarını hafifçe ensesinde gezdirdi. "Lütfen?" diye sordu.

İnledi. "Cornelia, sen çok gençsin."

"Deneyim ve yaş aynı şey değildir," dedi boğuk bir sesle. "Ve bana ne istediğimi söyleyemezsin. Sadece bana ne vereceğini söyleyebilirsin." Sanki çiftin büyüğü kendisiymiş ve onun sınırlarını yatıştırmak istiyormuş gibi sakın bir tavır takındı.

Adamın başını sallayarak onaylamasına neden olan şey onun sakinliğıydi. "Bir öpücük." Gözleri parladı.

Ağızını nazikçe onunkine dayadı, sanki son derece hassas davranması gereken narin bir şeymiş gibi.

Bu dayanılmaz derecede tatlı ve nazikti ve ona gösterdiği duyarlılık için onu daha da çok istemesine neden oldu.

"Emin misin?" diye fısıldadı, sonunda ona inanmıştı.

Kadın boğazının altından güldü. "Evet."

Son vicdan azabından da vazgeçmesi için gereken tek şey buydu.

Onu omuzlarından kendine doğru bastırdı, eğildi ve ona dilini uzattı. Kadın açgözlülükle aldı ve onu ustalıkla öperken, elleri kollarının yanlarında ve onu daha da yaklaştırmak için kendine doğru çektiği kıkırda dolaştı.

Ancak uzaktan yaklaşan bir arabanın duyduklarında birbirlerinden ayrıldılar.

Kendini bir ağaca yasladı, onun yakınlığını ve sıcaklığını kaybederek tökezleyebileceğinden endişe ediyordu. Ama açıklıkta dimdik ve nefes nefese duruyordu, gözleri onunkilerle dans ediyordu ve şiş dudakları bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu mükemmel bir başlangıçtı."

On Yedinci Bölüm

Cornelia her oyuna bayılırdı. Özellikle de bu oyun gece geç saatlerde . Özellikle de dokunmayı içeriyorsa. En çok yatmadan önce oynanan oyunları severdi ama salon oyunları da iş görürdü.

Anna'nın eğlenceler düzenleme konusundaki hevesi de onu büyülemişti. O yaşlardayken, bulabildiği herkesten oyun arkadaşı bulmaya çalışırdı.

Özellikle de Rafe Goodwood.

Dürtü değişmemişti.

"İlk kim arayıcı olmak ister?" Anna sordu.

Kimse hemen gönüllü olmayınca Thaïs elini kaldırdı. "Ben de olabilirim. El yordamı konusunda yetenekliyimdir."

Cornelia inledi.

"Oldukça tahmin edilebilir birisin, canım," dedi Seraphina.

Thaïs ona sırtıttı. "Ben güvenilirim, öyleyim. Ve sık sık yalan ."

Lord Eden odanın diğer ucundan Thaïs'e baktı, sanki onun gerçek olabileceğinden emin değilmiş gibiydi. Diğer herkes güldü.

"Mükemmel," diye cıvıladı Anna. "Bir göz bağına ihtiyacımız olacak." Odanın etrafını taradı. "Ah, kardeşim. Bana kravatını ver."

Lord Eden kız kardeşine hoş bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle hayır."

"O zaman odama çıkıp bir eşarp bulmam gerekecek. Tabii başka nazik bir beyefendi boyun örtüsünü gönüllü olarak vermek istemezse."

Bunu doğrudan Gilby Howe'a bakarak söyledi. Zavallı Gilby pancar rengine döndü. Bunu gören Rafe hemen araya girdi. "Ev sahibiniz olarak, bu görevin bana düşmesi gerektiğine inanıyorum."

Ellerini kravatına götürdü ve keteni açmaya başladı; böylece güçlü, dik boynu ortaya çıktı. Çıplak boğazı, çenesindeki muazzam belirginliği ortaya çıkarıyordu.

Gözlerini dikmemeye çalıştı ve Rafe'in bundan daha fazlasını yapmasını istediği yarını düşünmemek için daha fazla çaba harcadı. Rafe'le flörtün izin verdiğinden daha fazla oyalanamazdı, ama onu boyarken aç gözlerle ona bakmamak zor olacaktı.

Onun da bunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

"Tamam o zaman. Beni bağlayın, Majesteleri," dedi Thaïs, Rafe'e doğru yürüdü ve gözlerinin bağlanması için kendini kışının yanında gösterdi.

Rafe bu şerefe nail olurken kıkırdadı. "buradayız. Güzel ve sıkı." Thaïs tatlı bir sesle, "Tam istediğin gibi, sanırım," dedi.

Cornelia, tek kelime etmeden ellerini kız kardeşinin kulaklarının üzerine koyan Lord Edena baktı.

Anna, "Ona kadar sayacağım ve herkes odanın içinde koşturacak ki Bayan Magdalene nerede bilmesin," diye talimat verdi. "Sonra 'ara' diyeceğim ve o en yakındaki kişiyi bulmaya çalışırken siz yerinizde duracaksınız. Dokunduğu ilk kişi bir sonraki arayıcımız olacak."

Herkes Thaïs'i galeri kapısının yanında bırakarak odanın içinde koştururken Anna ona kadar saydı.

"Ve ara!" diye bağırdı.

Thaïs, bir jambon olarak, etrafta tökezleyerek epey bir gösteri yaptı. kollarını uzattı. Belki kasıtlı olarak, belki de yön duygusu zayıf olduğu için, oyuncu arkadaşlarından uzaklaşan kapılara doğru yürüdü.

Havada çırpınıyor, hiçbir şeye tutunamıyordu.

Kapılar açıldı ve Marianne içeri girdi. Anna gözbağını göstererek kıpırdamamasını işaret etti ama Thaïs'in kulakları iyi işitiyordu ve uzanıp kızı doğrudan göğsünden yakaladı.

"Kimi yakaladım ben?" diye bağırdı neşeyle, avının göğsünü avuçlayarak.

Thaïs göz bağını çözdü, diğer eli hâlâ Marianne'in göğsüne yakın bir yerde duruyordu.

Marianne keskin bir nefes aldı.

"Benim," dedi Marianne. "Seraphina'yı almaya geldim. Senin oynadığından haberim yoktu. Oyunu mahvettiğim için özür dilerim."

Thaïs memnun olsa da tuhaf bir şekilde telaşlanmış görünüyordu.

"Kendimi yakaladım Bayan Anderson," dedi Marianne'e şuh bir göz kırparak. "İlk deneme için iyi vurgun."

"Bize katılacak mısın, Marianne?" Cornelia sordu.

"İsterdim. Ama Seraphina, bebeğin beslenmesi gerekiyor. Telaşlanıyor."

Sera ayağa kalktı ve toplanan konukları selamladı.

"Annelik görevi çağırıyor. Hepinizle sabah görüşürüz."

"Ben de seninle geleceğim canım. Yolculuk beni çok yordu," dedi Elinor.

İkisi kol kola girerek odadan çıktılar. Kısa bir tereddütten sonra Jack de onları takip etti.

Cornelia onun bu gece burada uyumaya niyetli olup olmadığını merak etti. Ve eğer öyleyse, Elinor'un onu yatağına kabul edip etmeyeceğini.

Marianne, çekici bir kadın tarafından dokunulmaktan utanmış gibi görünen Gilby Howe'un üzerine düşene kadar el yordamıyla ilerledi.

Zavallı adam. Anna onu canlı canlı yiyecekti.

Ve çok geçmeden, Marianne "ara" diye bağırdığında Anna Gilby'den uzaklaşmak yerine ona *doğru* koştu.

Bunu da fark eden Rafe, Cornelia'yla göz göze geldi ve aralarında eğlenen bir bakış alışverişi oldu. Rafe'in Anna'yı gençken kendisiyle kıyaslayıp kıyaslamadığını merak etti. Ve Rafe'in Anna'yı şimdi de o zamanki kadar sevip sevmediğini merak etti, Anna onu güçlü, sağlam, yakışıklı sevgilisi yapmak için çok hevesliyken.

Şimdi ona karşı bu kadar açık sözlü olamazdı. Ama Anna'yı izlerken keşke olabilseydim düşündü.

Anna'yakalanma çabası ne yazık ki başarısız oldu. Gilby keskin bir sağ dönüş yaptı ve Canette'in omzuna dokundu. Rafe tekrar Cornelia'ya bakarak Anna'nın yüzündeki alaycı ifadeyi görüp görmediğini kontrol etti. Görmüştü ve kahkahalarla güldü, bu da Rafe'i güldürdü.

Güldüğünde başını arkaya atmasını seviyordu; cömert ve ağzı açık. Bu ona onun hevesli ve neşeli öpüşme şeklini hatırlattı.

"Komik bir şey mi var?" Anna onların neşesi karşısında gerçekten şaşırmış görünerek sordu.

Cornelia ona, "Sadece oyunun tadını çıkarıyorum, canım," diye güvence verdi. Rafe dudağını ısırdı ve ciddiyetle başını salladı.

Canette oyunda iyi olduğunu kanıtladı ve Singh'i bir dakika içinde yakaladı. Singh yakalanmaktan hoşlanmış gibi görünüyordu. "Beni hep yakalıyorsun, değil mi?" Cornelia onun nefesinin altından bir şeyler söylediğini duyduğunu sandı. Cornelia duymadı.

ama Canette'in yüzündeki ifadeden aralarında bir şey olduğundan şüphelenmişti.

Singh sırasını aldı ve Cornelia'yı yakaladı. (Cornelia galerinin ortasında durmak gibi bir hata yapmıştı, hiç de akıllıca bir seçim değildi).

Gözlerini bağlamadan önce odanın konumuna bir göz attı. Şimdiye kadar bir düzen fark etmişti. Eden her zaman uzakta bir köşeyi seçerdi, yakalandığı takdirde arayıcı olma ihtimalinden korktuğu belliydi ve muhtemelen kendisine dokunulmasını istemiyordu. Anna'nın Gilby'nin yanında durmak gibi bir alışkanlığı vardı, Gilby'nin de odanın arka kapılarının yanında durmak gibi bir alışkanlığı. Diğer herkes serbestçe hareket ediyor, başladıkları yerden çok uzakta olmak için her türlü çabayı gösteriyordu, ancak Rafe zar zor hareket ediyordu.

Bu Cornelia için iyi oldu. Onu yakalamak istemedi.

Ona bakmaktan, onunla gülmekten, şakalaşmaktan hoşlanıyordu ama ihtiyacı olan son şey fiziksel bir ayartmaydı Eğer ellerini onun üzerine koyarsa, bu dokunuşun anısı bütün gece onu rahatsız edecekti. Kendini yarınki oturmada onunla yalnız kalmaya hazırlarken bu anıya kapılacaktı. Çok baştan çıkacaktı.

Birbirlerine sevgili olmayacaklarına dair söz vermişlerdi. Bunu onurlandırmak istiyordu, ikisinin de ilerlemek için kabul edilebilir tek yol olduğu konusunda hemfikir oldukları şeyi sabote etmek değil.

Rafe'in durduğunu hayal ettiği yerin tam karşısına nişan aldı ve havada el yordamıyla ilerlemeye başladı. Hiçbir şey görmeden etrafta dolaşmak şaşırtıcı derecede zordu. Birinin düşmeden ya da kendini duvara çarpmadan bunu nasıl başardığını merak etti.

Birkaç kafa karıştırıcı dakika boyunca hiçbir başarı elde edemeyince, farklı bir strateji denedi: zıplamak. Hiçbir uyarıda bulunmadan havaya sıçradı ve kendi etrafında döndü.

Bunun şoku gruptan sesler yükselmesine neden oldu ve solundan gelen alçak bir erkek kahkahası duydu. Eden, diye tahmin etti.

Ona hücum etti, kolunu uzattı ve bir çift geniş, sert omuza temas .

Lord Eden'ın geniş omuzları yoktu.

Rafe kokuyordu ama bu adam Rafe gibi kokmuyordu. Göz bağını çözdüğünde kendini doğrudan Rory Thompson'ın ısıltılı gülümsemesine bakarken buldu.

Ona alçak bir selam verdi.

"İyi yakalayıştı," diye mırıldandı.

"Gerçekten de öylesin," diye karşılık verdi.

Adam ona göz , o da ona göz kırptı.

Hepsi çok eğlenceliydi. Ama şakalaşmanın altında başka bir şey vardı: gözlerindeki gerçek arzu. Gülünç derecede çekici bir adamdı ve ona bakma şeklinden, onun görünüşünü de takdir ettiği anlaşılıyordu.

Bu mükemmeldi. Onu neden daha önce ciddi bir aşk adayı olarak düşünmediğini merak etti.

Bütün gece Rafe yerine Rory'yi, onun şakacı yeşil gözlerini, yüzüne düşen siyah saçlarını, zeki ellerini ve *sert-hayır! Onun sert... hiçbir şeyini düşünmemeliydi.*

Rory'ye odaklanacaktı. Belki de, eğer uygun görünürse, onu en hoş ev partisi oyununa davet edebilirdi: müzikli yatak odaları.

Eğer yaparsa, bu tam da ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şey olacaktı.

Çünkü yarın Rafe'in resmini yapma düşüncesi, onu daha önce çizdiği zamanların anılarıyla tehdit .

Bedeninde taşıdığı anılar.

Yirmi yıldır aklından çıkaramadığı anılar.

On Sekizinci Bölüm

Önce

Cornelia hana kadar olan kısa mesafede Rafe'in önünde at sürüyordu, neşeliydi ve öpüşmelerinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Onun mırıldandığını duyduğunu sandı.

Bu arada o da atından düşecekmiş gibi hissediyordu.

"Sen atları bağla. Ben de bize oda ayarlayayım," dedi Cornelia, gidecekleri yere vardıklarında. Burası cilalı ahşapları ve sıcak ışıklı pencerelerinden yayılan mis kokulu yemekleriyle hoş bir han değildi. Bitli yatakların olduğu ve yolcuların bir yatağa dört kişi düşüp bitlerini paylaştığı türdendi.

Daha iyi mekânlardan birinde görülmeyi göze .

Bu iş görür.

Cornelia Rafe'i kapıda karşıladı ve anahtarı uzattı. Buruşuk, sıırıslıklam ve yorgun görünüyordu.

"Sadece bir oda boş," diye homurdandı. "Ateş yok. Ortak yatak."

"Ben zemini alacağım," dedi hemen.

"Ve beni donarak ölmeye mi terk edeceksin? Sanmıyorum."

İtiraz etmedi ama onun yanında uyumayacaktı. Ormanda olanlar aralarındaki yakınlığın sonu olmalıydı. Cornelia'nın gençlik hevesinden yararlanırsa, onun resim öğretmeninden daha iyi olamazdı.

Kendilerine verilen mütevazı yemeği çabucak yediler - etsiz, tuz için ağlayan bir güveç. İnsanların içinde ne kadar az zaman geçirirlerse, onları tanıyabilecek biri tarafından görülme riskleri de o kadar az olacağından, fazla oyalanmadılar.

Hancıdan kendilerine ayrılan bir mumluk mumu aldılar ve gıcırtılı merdivenlerden yukarı çıktılar.

Odaları küçüktü, yatak bırakın iki kişiyi, bir kişiye bile zor yetecek büyüklükteydi. Cornelia, "Seni battaniye olarak kullanmam gerekecek," dedi.

En azından.

Bu fikir onun nefesini kesti.

"Beni denek olarak kullanmanızı tercih ederim," dedi kararlılığını toplayarak. "Hâlâ portremi istiyorum. Bu ışıpta yapabilir misin?" Yağmur dinmiş, açık pencereden içeri nemli ve mor bir alacakaranlık çökmüştü.

"Her ışıpta çizim yapabilirim," dedi, sanki adam aptalmış ya da ona hakaret etmiş gibi.

"Beni onurlandırır mısınız?"

Uzun tırnaklarını pencere pervazına vurarak bunu düşündü. "Muammalarda kazanamadın. Sizi ödüllendiremem. Bu ödül, bu dünyayı kirletir. oyunun bütünlüğü."

"Ben kazanmadım çünkü sen iğrenç ikili anlamlarınla hile yaptın."

"Hilemi atlatacak kadar zeki benim suçum değil. I asla dürüst bir oyun oynadığımı söylemedim."

"O halde portremi almak için ne yapmalıyım, Bayan Cornelia?"

"Bayan Cornelia," dedi. "Bana bayan demenizden hoşlanıyorum."

"Başka bir muamma deneyelim mi?" diye önerdi. Onun çapkın tonu Bu da onu tekrar öpmenin cazibesine kapılmaması için hararetle bir sohbetten başka bir şey yapmalarını acil hale getiriyordu.

"Hayır, sana acıyacağım ve seni iyi niyetle yanıma çekeceğim. Ancak, büyük merhametimin için bir ceza alacağım."

"Neymiş o?"

"Üstsüz poz vermelisin."

Boğuldu.

"Kesinlikle hayır."

Omuz silkti, abartılı bir acıma duygusuyla. "O zaman korkarım seni ölümsüzleştiremem. Ne kadar üzücü."

"Neden bu durumdasınız?"

Dudağını ısırdı. "Çünkü istiyorum ..." Sözünü yarıda kesti ve ateşli gözlerle ona baktı.

Sen, dediler.

Tanrı

yardımcısı

olsun.

". . erkek formu çizme pratiği yapmak için," diye bitirdi. "Sadece bir erkek modelim vardı, çünkü sözde narinliğimiz nedeniyle kadınların normal çalışma yapmasına izin verilmiyor."

Ona sırttı, tüm pratikliğiyle. "Bir pazarlığımız var mı?" Hayır demesi gerekirdi.

Hayır demeli ve odadan çıkmalı. Alt katta güzel bir elma şarabıyla oyalanmalı. Yol arkadaşlarıyla yolun durumu ve yaklaşan hava hakkında sohbet etmeli. Uykuya dalmasını bekle.

Ama gerçekten bir portre istiyordu. Bu yolculuktan sonra muhtemelen onu bir daha göremeyecekti. Cornelia Ludgate'den bir hatıra istiyordu.

O da ceketini çıkardı.

Sonra da gömleğini.

Ona bakamıyordu. Kendini fazla hissediyordu, soğuk havada göğüs uçları büzüşüyor, kollarının ön kısımları diken diken oluyordu. Aşağı baktı, kendini Nadiren olduğı bir şekilde bilinçliydi, çünkü vücudu dışarıda at üstünde geçirdiğı günlerden dolayı sağlıklı, dinç ve zayıftı. Ama bir işçinin formuna alışık değildir. Muhtemelen kaslarının kabalığı karşısında şok olacaktı. kullanıldı.

Kadının gözlerinin üzerinde , boyutlarını izlediğini hissetti. Kızardı ve kucağına baktı.

"Güzel olacağını düşünmüştüm," dedi usulca. "Ama bunu beklemiyordum."

Başını kaldırdı ve onu, gördüklerine inanamıyormuş gibi başını sallayarak kendisine bakarken buldu. Kendisinin, onun herhangi bir çıplaklık durumunda gördüğü ikinci erkek olduğunu şiddetle hissetti. Nedense bu onu daha da utangaç hissettirdi.

Daha da kızardı ve odadaki loş ışıktan memnun oldu.

Ayağa kalktı ve küçük çantasını karıştırarak kara kalem ve bir eskiz defteri çıkardı.

"Şuraya, yatağın ucuna otur," dedi omzunun üzerinden, "böylece profiline vuran ışığı yakalayabilirim."

Kadının dediğini yaptı. Kadın geldi ve onu yakından inceledi. kadar yakındı ki, vücudunun sıcaklığını teninde hissedebiliyordu.

"Seni ayarlayacağım," dedi. "Alabilir miyim?" Çıplak kolunu işaret etti.

Başını sallayarak onayladı, gerçi muhtemelen onaylamaması gerekiyordu.

Yumuşak parmakları onu pazusundan kavradı ve kolunu pencere pervazı boyunca uzanacak şekilde ayarladı.

Dokunuşu onu ürpertti. Tanrım, ona karşı duyduğu çekim. Başka bir ruha karşı hissettiğini hiç hatırlayamayacağı kadar büyüktü. Anlık ve yerçekimsel. Tehlikeli.

Çenesini yukarı kaldırdı ve hafifçe ışıktan uzaklaştırdı. "Daha iyi," diye mırıldandı.

Sonra uzandı ve adamın saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Nedense bu - çıplak tenine dokunuşundan ya da daha önce ona verdiği öpücükten daha fazla - onu arzuyla ateşledi. Bu çok şefkatli bir jestti. Önemsemenin, yakın bir göstergesiydi. Hayatında, birinin ona bakıp onu *gördüğünü*, bakışlarıyla her ayrıntısını okşadığını, daha fazlasını *görmek* istediğini hissettiği bir zamanı hatırlayamıyordu.

Onun gözlerinin içine baktı.

"Cornelia, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Kendimi-" "Korkuyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Savunmasız," diye itiraf etti.

Onun elini tuttu ve öptü. "Merak etme. Bu portreyi daha ilginç kılacak."

Başını ona eğdi, sanki ikisinden büyük olan kendisi değil de oymuş gibi hissediyordu.

" bu!" dedi, memnuniyetle alkışlayarak. "Tam olarak orada kal. Kımıldama."

Geri çekildi, eskiz defterini hazırladı ve onu gözlemledi.

Ve sonra çizmeye başladı. Eli hızla hareket ediyor, gözleri sayfa ile onun arasında gidip geliyordu. Sanki bakışlarıyla bir ağ atıyor, onu ağın içinde yakalıyor gibiydi. Ve yapacak hiçbir şeyi olmadığından, zorunluluktan olduğu yerde donup kaldığından, dikkatini dağıtmak için hiçbir umudu yoktu. Bu yüzden sadece onun kendisini izlemesini izledi.

Ona doğrudan bakmaktan hiç hoşlanmamıştı. O kadar güzeldi ki.

Dudaklarını seviyordu; üstteki dudak daha dolgundu, sanki öpülmek ister gibiydi. Gözleri uzun kirpiklerle çevriliydi. Burnu genişti ve yanakları gibi çok hafif çilliydi. Her ayrıntısı çok güzeldi.

Ara sıra konsantre olarak alt dudağını ısıırıyordu ve adam gülümsememek için kendi dudağını ısırarak zorunda kalıyordu, çünkü bu çok sevimliydi.

"Kes şunu," diye mırıldandı. "Öyle hareketsiz dur ki öldüğünü düşüneyim."

Ölüden başka bir şey değildi.

Sonunda, hareketsiz ve sessiz kalmaya alıştı ve düşünceleri , nadir görülen, içsel bir sakinlik onu sardı.

Garip bir şekilde ona poz vermeyi seviyordu.

Bu küçük dakikalar için bile önemsedığı tek şey olmak hoşuna . Çünkü yakında biteceği kesindi. Morumsu ışığın sonuncusu da sönmeye başlamıştı ve o, ışığın kırıntılarını yakalamaya çalışarak daha hızlı çekti.

Mumun titreşimi odadaki tek ışık haline geldiğinde başını kaldırdı.

"İşte," dedi. "Hepsi tamam."

"Görebilir miyim?"

Onun bir ceza çıkarmaya çalışmasını bekliyordu.

çapkın bir oyun. Ama o sadece gülümsedi ve çizim defterini ona uzattı.

Ceza almak için bir oyuna ihtiyacı olmadığını hemen anladı. Çünkü taslağa bakmak bir flörtten daha fazlasıydı.

tarifsiz gerçeğin bir ifadesiydi: onu o kadar çok istiyordu ki bu onu dönüştürüyordu.

Portre, onun benzerliğini ne kadar zekice taklit ederse etsin, bir kişinin portresi değildi. Hayatı, oturanın gözlerindeydi. Sanatçıyı kana kana içen, ona saf bir açlıkla bakan gözler.

Kadın onun çizimi incelemesini izlerken vücudundaki tüm sinirler hazırda bekliyordu.

"Cornelia," diye fısıldadı. "Bu çok müstehcen."

Omzunun üzerinden inceleyebilmek için ona yaklaştı. "Ve sen bunu seviyorsun," diye mırıldandı. "Bunu yüzünde görebiliyorum."

Aklından geçen her düşünceyi yüzünde görebileceğinden hiç şüphesi yoktu, çünkü gözlem gücü - çeviri gücü -çok keskindi.

Adam sarsılmış bir halde kadının gözlerinin içine baktı. "Bütün bunları biliyorsan benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Seni ne kadar çok istediğimi bildiğini biliyorum," dedi. "Ve beni geri istediğin için kendini kötü hissettiğini de biliyorum. Ve bu kötü hissin beni daha çok istemene neden olduğunu da biliyorum."

Buna ekleyecek bir şeyi yoktu. Sadece başını salladı.

Onu omuzlarından tuttu ve başı yatağa degecek şekilde arkasına yasladı.

"Senin başka bir resmini yapmak istiyorum. Gerçek bir çıplak. Sadece benim için. Seni hatırlamak için."

Kalbi dikkat kesildi. Onu *hatırlamak* istiyordu. Bunu paylaştılar - bu zamanın değerli olduğuna dair artan bir his.

Uzandı ve onun elini tuttu. "Bana izin verir misin?"

Hayır, söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama sonra, bu zamanın bir parçasını da kendisi için istemişti. Ona da aynısını vermek çok mu yanıltıcı?

Ve eğer çıplak bir form istiyorsa, bu gömleksiz bir formdan çok mu farklıydı? Çünkü bu yakınlık yüzünden kendini zaten çıplak hissediyordu.

Yavaşça başını salladı. "Eğer bunu başka birine göstermeyeceğine söz verirsen." "Söz veriyorum," dedi sessizce. Adamın elini dudaklarına götürdü ve öptü. "Seviyorum."

Oturup botlarını çıkarmak üzere yerinden kıpırdandı, ama kadın onu solar pleksusuna vurduğu bir el ile durdurdu.

"Seni soyacağım."

Aman Tanrım.

Bunu kabul edecek kadar kâfir miydi? Onun sanatsal eğitimine yardım mı ediyordu, yoksa çok genç olabileceği dünyevi yozlaşmasını mı ilerletiyordu?

Çizmelerinden başladı ve metodik bir şekilde, yavaşça jartiyerlerini, çoraplarını çıkardı, heyecanını gizlemek için hiçbir şey yapmayan pantolonuna doğru ilerledi.

Ereksiyonunun şişkinliğine baktı, mutsuz, heyecanlı ve umutsuzca kafası karışmıştı.

Şimdi ellerini tutma sırası ondaydı. Onları yakaladı ve kızın önüne koyduğu görevi tamamlamasına fırsat vermeden havada tuttu.

"Bu bir oyun değil," diye mırıldandı. "Lütfen, en ufak bir şüpheniz ya da rahatsızlığınız varsa-"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Rafe. Sadece heyecan. Lütfen izin ver."

Lütfen izin verin.

Böyle bir ricaya hayır diyebilir miydi?

Yapamadı. Sadece tahrik olduğu için değil. Ama sesinde öyle içten bir yalvarış vardı ki. Ellerini bıraktı.

Kemerin düğmelerini açtı ve pantolonunu aşağı çekti. "Aman

Tanrım," dedi. Sesinde garip, sıcak bir ton vardı. A

Sertliği karşısında kız gibi bir şaşkınlık duydu. Kız ona dokunmadı, bu da şaşırttı. Şaşkınlığı onu suçluluk duygusuyla doldurdu, çünkü bu genç kızın sikini tutmasını beklememeliydi.

Pantolonunu bacaklarından aşağı kaydirdi. Ve işte . Loş bir odada, hayatın kendisinden daha çok istediği bir kadınla birlikte, gözleriyle onu süpürürken doğduğu günkü gibi duruyordu.

Mumu, vücuduna loş ışık verecek şekilde ayarladı.

Köşedeki küçük masanın üzerine tünedi ve onu daha iyi görebilmek için bir koltuk olarak kullandı.

Ve sonra tekrar eskiz telaşına kapıldı. Bu kez dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Burada onun bakışlarına karşı savunmasız bir şekilde yatarken çok tahrik olmuştu. Aralarında havadan başka bir şey yoktu.

Eskiz defterini kapadı. "Hepsi tamam." Elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

"Hayır. Sana söyledim. Bu sadece benim için." Durakladı. "Ayrıca, neye benzediğini biliyorsun, Rafe. Değil mi?"

Kollarını kavuşturdu ve gözlerini ona dikti. "Biliyorsun."

Öyle yaptı. Ve bu onda, elini uzatıp giysilerini yavaşça çıkarma isteği uyandırdı. Onun için yaptığı gibi, onu da parça parça soymak. Onu bu yatakta kendine çekmek. Tenini teninde hissetmek için.

Yapamadı.

Ona doğru geldi ve yatağın kenarına oturdu. Adam ellerini sıktı. Ona bir daha dokunmayacaktı.

"Fikrimi değiştirdim. Sanırım belki de battaniye olmak istiyorum," dedi. Bir çarşafa uzandı ve onu beline kadar çekti. "Özür dilerim," dedi.
". ."

Kaşları çatıldı ama ellerini kucağında kavuşturarak adamın dediğini yaptı.

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca hareketsiz ve sessiz kaldı. Sessizlik onu germişti ama onları bu gerginlikten kurtarmak için ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Rafe, bir şeyi anlamam gerek. Ben ne istediğimi biliyorum. Ve bu işte yeni değilim."

Ona inanıyordu. Ama sırf başka bir adam onun yaşına ve deneyimsizliğine karşı kaba davrandı diye Rafe'in de aynı şeyi yapmaktan anlamına gelmiyordu.

"Seni aşağılamak istemiyorum," dedi. "Seni korumak istiyorum."

"Kendinden mi?"

Bunu düşündü. "Evet. Hayır. Evet-benimle birlikte olmaktan pişmanlık duymaktan." Başını iki yana salladı. "Ben çok ciddiym. Seni istiyorum."

Seni istediğim kadar değil.

Ama başka bir adamın onunla oynadığını hatırlayınca aklı başına gelmişti, hem de ciddi sonuçlara yol açacak şekilde.

Onu nazikçe kaldırdı, ayağa kalktı ve gömleğini tekrar başına geçirerek üzerini örttü.

"Yapamam, Cornelia. Yapmayacağım."

Titrek bir iç geçirdi. "Gerçekten mi?"

"Arzusuzluktan değil, sizi temin ederim. Ama gerçekten."

İç çekerek uzaklaştı. ". Beni acı dolu bir hüsrana mahkum et."

Bunu birlikte paylaşacağız.

"İyi geceler Cornelia," dedi usulca. Yere uzanmaya hazırlandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gerçekten şaşkın görünüyordu. "Sana yatağı veriyorum."

Kadın . "Rafe, saçmalama. Sen ata binemeyeceksin Yarın sert, soğuk tahtada uyuduktan sonra ve sadece bir battaniyemiz var. Yatağı paylaşabilirsiniz. İyi davranacağıma söz veriyorum."

Kirli zeminde dönüp durmak yerine onun sıcaklığını paylaşma fikri vazgeçilemeyecek kadar büyük bir rahatlamaydı. Onu çıplak ve tahrik olmuş halde görmüştü. Onu öpmüş, vücudunu hissetmişti. Elbette onun yanında uyumak daha kötü olmazdı.

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Ben her konuda çok emin bir yaratığım," dedi. "Yakında sözüme inanmayı öğrenmek zorunda kalacaksın."

Bunu tartışamayacak kadar yorgundu. Tekrar , çarşafın altına girdi, yüzünü duvara döndü ve uykuya dalmaya çalıştı.

Kız yanına sokulup kolunu beline doladığında da uyanmamış gibi yaptı.

Duyduğu son şey onun yumuşak horlamalarıydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Cornelia'nın vücudu yumuşamış ve şişmiş hissediyordu, Rafe'le ilgili düşünceleri onu meyve gibi olgunlaştırıyordu.

Rory Thompson'ı düşüneneğine dair ettiği yemine rağmen, aklına sadece Rafe geliyordu. Elleri bacaklarının arasında, onu en son ne zaman çizdiğini düşünerek . Acaba o da aynı şeyi hatırlıyor muydu? Belki de birbirlerinden çok uzakta kalmaları gerektiğini yeniden düşünmüştü.

Yapıp *yapmadığını* merak ediyorum.

Onun bedenine özlem duymak, onu almasına izin vermekten ve belki de sahip olamayacağı şeyleri takıntı haline getirme hastalığına son vermekten daha mı kötüydü?

Önünde oturması için mizansenini hazırlarken, onun gerçekten gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Düşüncesizce bir portre istemek başka bir şeydi. İstememeye çalıştığın bir kadının önünde saatlerce oturmayı taahhüt etmek bambaşkaydı.

Tabii yaptığı şeyin bu olduğunu varsayarsak. Ya da belki de ona karşı hâlâ bir çekim hisseden sadece *kendisiydi* ve bu çekime giderek daha fazla teslim olmak istiyordu.

Saat tam birde kapının çalındığını duyunca neredeyse şaşıracaktı.

Kapıyı açtığında Rafe'in binici kıyafetleriyle orada durduğunu gördü. Kalın kalçalarını zorlayan dar pantolonuyla onu görmek neredeyse bir meydan okuma gibiydi.

Yarattığı etkiyi biliyor olmalıydı ki, ona küstahça gülümsedi ve hızla odaya girdi.

Ne kadar ileri.

"Belinize kadar soyunun," diye hızlıca talimat verdi. "Sizi bir atlı olarak resmetmek için kas yapınızı incelemem gerekecek."

Gerçekten de öyle miydi? Elbette elinden geldiğince ayrıntılı olmak onun alışkanlığıydı, ama bu durumda adamın ne yaptığını çözemez miydi? tişörtü ve yeleği üzerindeyken? Ne de olsa onu çıplak resmetmeyeceği kesindi.

Ama hayır, adam atını dimdik ve heybetli bir şekilde oturttu. onun olduğu adama adalet. Kral Crow'u tüm heybetiyle göstermek sanatsal ifadeye uygundu.

Üstelik gibi de görünmüyordu. Gülümsedi ve kravatını çözmeye başladı. "Karım için her şeyi yaparım."

Dilini şakırdatarak uyardı. "Bana karım dersin, seni nasıl boyadığımı görmekten hoşlanmayacaksın."

Kıkırdadı ve gözlerini büyüttü. "Peki bu nasıl, düşesim?" "Diğer düklerle birlikte bir mezara gömüldü."

"Ah. Ne kadar acımasız."

Başını salladı. "Ve yakın zamanda ölen varisler. Sekizinin de."

Başını geriye attı ve güldü. "Bugün ne kadar da çekicisin."

Görüldüğün kadar çekici değilsin.

Boyunluğundan, hatırladığı Rafe'ye daha çok benziyordu. Yolculuklarındaki Rafe, silahlı ve bir haydut gibi giyinmişti.

On sekiz yaşındayken onun dokunuşuyla ürperen Rafe.

Duygusal olma.

Adamın çıplak boğazına tepki vermemeye ve diliyle okşamak için duyduğu güçlü arzuyu görmezden gelmeye çalıştı.

Dikkatin dağılmasın.

"Çok daha iyi," dedi. "Şimdi ceketini çıkar."

attı ve çim gömleği, devasa omuzlarının ve geniş sırtının genişliğiyle kanatlandı.

Tadını çıkararak onun gömleği başının üzerine kaldırmasını izledi.

Vücudu bir sanat eseri idi. Sert, düz bir karın, geniş omuzlar ve kasıklarından bir iz halinde yükselip göğsünün etrafında kalınlaşan saçlar. Onun küçük

Meme uçları havada büzüşmüştü. Onları ağzına alıp ısırarak için güçlü bir arzu duyuyordu.

Uzun zamandır erkek meslektaşlarını, kadın deneklere şu şekilde davrandıkları için kınıyordu insanlardan ziyade nesneler. Ama Rafe gibi bir konu varken, onların saflarına katılmamak cazipti.

Sakın buna cüret etme.

"Nasıl poz vermemi istersiniz?" diye sordu.

Pencerenin yanına, mükemmel ve parlak bir ışık huzmesinin içine yerleştirdiği sandalyeyi işaret etti.

"Şu sandalyeye oturun, bacaklarınızı ayırın, sanki bir ata binmişsiniz gibi."

Sözler müstehcendi ama adam ona kaşını kaldırdığında bunu kabul etmeyi reddetti.

"Böyle mi?" diye sordu, kalçalarını koltuğun her iki kenarına doğru çekerek. Bu pozisyon, pantolonunu kucağına doğru o kadar sıkı çekiyordu ki, kadın onun sikinin şişkinliğini . Niyeti bu değildi ama yine de dizlerinin bağı çözüldü.

Gözlerini kaçırdı ve başını salladı. "Evet. Mükemmel. Şimdi o zaman. Dik otur ve sol tarafa bak. Profilinden başlayacağım."

O da itaat etti. Çizim yaparken ona duyduğu şehvetin dikkatini için ona sorular sormaya karar verdi.

"Bu sabah ne yaptın?"

"Kahvaltıdan hemen sonra ahırda Rory ile buluştum. Bell'in bir Safkan aradığını duyduk. En gelecek vaat eden yavrumuzu açık artırmaya çıkarıyoruz, umarım duyup görmek ister."

Konuşurken adamın omuzlarını çizdi; bu ona ellerinin altında nasıl hissettiklerini bir faaliyetti.

"Onunla tanıştın mı?" diye sordu, dikkatini dağıtmak için.

"Bell mi? Hayır, ama amcanız ona atlarımdan birini sattı ve bana aygırı çok sevdiği söylendi. Alçakgönüllü bir yetiştirici olarak, hiçbir zaman bir izleyici kitlesine sahip olamadım."

"O kadar da alçak değil," dedi. "Oldukça uzunsun."

", değil mi?" diye kabul etti. "Umarım portremde muazzam boyumun hakkını verirsiniz. Bu benim en çarpıcı özelliğim."

En dikkat çekici özelliği aslında güzel mavi gözleriydi ama bunu ona söylemesine gerek yoktu.

"Ciddiyim, at yetiştiricisi olarak ününüz o kadar sağlam ki ben bile bunu biliyordum ve zar zor ata binebiliyorum," dedi. "Nasıl oldu da at eğitmenliğinden prestijli bir yetiştiriciliğe geçtiniz?"

"Babam bir yetiştiriciydi, bu yüzden ticaretin içinde büyüdüm. Gerçi pek başarılı olduğu söylenemezdi ama düke ve diğer bazı yerel birkaç at sattı. Genç yaştan itibaren onları eğitmekle görevliydim. Dük beni kişisel atlarını eğitmem için işe aldığında, iyi soylar hakkında daha fazla şey öğrenebildim. Babamın bilgisini temel alarak, onun atlarını geliştirmek için elimi denemek için ondan izin istedim. Bana izin verdi ve yıllar geçtikçe bu konuda yetenekli olduğumu kanıtladım.

Sonunda ahırları ün kazandı, ben de öyle."

"Değerli atlarını size emanet ettiğine göre, onun güvenini kazanmış olmalısınız."

"hak etmek benim görevimdi," dedi. "Umarım bunun için beni hor görmezsiniz."

Onun gözlerine baktı, beklediği darbeden çoktan yumuşamış gibi görünüyordu. Bu onda ona sarılma isteği uyandırdı.

"Seni hor görmüyorum," dedi çabucak. "Bana ihanet ettiğini düşündüğümde bile seni asla hor görmedim. Ben sadece ... seni küçümsem."

Bunu söylediği için kendini kötü hissediyordu ama yalan söyleyemezdi.

Hüzünle gülümsedi. "Sanırım küçümsemek kötünün iyisi. Ve anlıyorum. Her zaman anladım."

Elbette vardı. Fedakarlığı için çok fazla şeyi omuzlamak zorunda kalmıştı. Bir zamanlar değer verdiği bir kadının öfkesinin kesinliği de buna dahildi.

"Artık seni küçümsemiyorum elbette. Sana hayranlık duyuyorum. Arkadaşlarının seni küçümsemekten başka bir şey yapmadıkları bir yönde bu kadar kökten değiştiğini düşünmelerine izin verdiğine göre çok şeyden vazgeçmiş olmalısın."

"Evet." Durakladı. "Yalnız değilmişim gibi davranmayacağım. Ne de iyi fikrini kaybettiğim için pişman olduğumu."

Sözler onu o kadar etkilemişti ki bunu belli etmek istemiyordu.

"Şimdi sağa bak," dedi ve adamın başını kendisinden çevirmesini işaret etti.

Onunla göz göze geldi. "Sana bakmayı tercih ederim."

Aman Tanrım. Onun çıplak cilvesi, resim yapıyormuş gibi davranmayı bir kenara bırakıp kıyafetlerinin geri kalanını kendi başına çıkarma isteği uyandırdı.

"Biliyorum," diye itiraf etti, çünkü bu flörtün fark edilmeden devam etmesine izin verirse, kesinlikle bir şeyler . "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama bunu yapmayacağımızı söylemiştik."

Yüz ifadesi ağırlaştı. "Haklısın. İyi olacağım."

Olmak zorunda mısın?

Erkek yapmalı. Yapmalı. Nedenlerini konuşmuşlardı. duygusal ve dengesiz hale gelir ve onu incitirdi. Esaslar sağlandı.

"Omuzlarını dikleştir," dedi görevine dönerek. "Çalışkan bir adamın asil duruşunu takınmalısın."

Bu öncelikle çizimin yararınaydı, onun değil, ama ince vücudu tamamen sergilenirken ona bakmak hoştu. Çizgilerine, düzlemlerini ve açılarını yakalamaya, kalçalarının etrafındaki gölgelendirmeye odaklandı.

"Beni resmedeceğimi sanıyordum," dedi. "Ama çiziyor gibi . Neden?"

Oh, teknik bir soru. Tanrı'ya şükür.

"Evet. Anatominizin şeklini belirlemek için kara kalem çalışmalarıyla başlıyorum," dedi. "Daha sonra resmini yapacağım."

Kıkırdadı. "Anatomimi inceliyorsun, ha? Şimdi anlaşmamızı kim test ediyor?"

Ona kaşlarını çattı, ama neşeli bir ruh haline dönmesini takdir etti. Zararsız şakalaşmalar aralarındaki gergin havayı delip geçiyordu.

"Sizi temin , değilim," diye verdi. "Ve yüzünüzden başlıyorum, bu yüzden ağzınızı kapatmak isteyeceksiniz, yoksa sizi gafil avlayacağım."

Bir bastırdı. ". Çok ciddi ve asil olacağım. Ama konuşmamam gerekiyorsa, kaçak bir genç kadından ünlü bir portre sanatçısına nasıl dönüştüğünüzü anlatarak beni eğlendirin."

Çizim yapmaya devam ederken ona hikâyesini anlattı. İtalya'da bir ressamın asistanı olarak nasıl iş bulduğunu ve bunun Floransalı zenginlerin çocuklarını resmetmek için aldığı siparişlerle nasıl sonuçlandığını. Koleksiyoncularla nasıl tanıştığını, Paris'e gittiğini ve daha fazlasıyla tanıştığını. Daha maceracı konular resmetmeye başlamış ve küçük bir takipçi kitlesi edinmişti. Londra'ya geri döndü. İlk sergisini açtı. Sonra ikincisini, sonra üçüncüsünü -her biri bir öncekinden daha cüretkârdı, ta ki resimleri kötü şöhretli ve değerli hale gelene kadar.

Arada sırada Rafe'ye bir talimat veriyor, o da itaatkâr bir şekilde yerine getiriyordu. -Çenesini tavana doğru ayarladı, gözlerini yere dikti, alnının şeklini daha iyi görebilmesi için bir tutam saçını kaldırdı.

Onu tam istediği gibi konumlandırmak ve o anı kaydetmek lüks bir şeydi.

Sanat yapmak bir tür güce sahip olmak demektir. Krallar bile portrecilerinin önünde otururken bir parça korku duyuyor olmalıydı. Tuval çirkinse bir resim çöpe atılabilirdi. Ama kişi sanatçının kendisine bakışını asla göremezdi. Sanatçının keşfettiği şeyi kimse silemezdi.

Zamanını doldurmak için umutsuzca kibar aktiviteler arayan bir kızdan ziyade bir sanatçı olarak, ciddi bir şekilde resim yapmayı ilk öğrendiği günlerde, öğretmeninin ona öğretebileceklerini aştığını görmesini sağlayan şey bu farkındalıktı. Sanatın sahip olmakla değil, içgörüyle ilgili olduğunu fark etmişti. Ve sanatın asıl gücü, biçimin doğruluğundan çok, soyut olanın doğruluğundaydı; sanatçı ile resme bakan kişi arasındaki konuşma. Aralarındaki garip, samimi bağ, birinin ruhunu diğerinin fırça darbelerinde ortaya çıkarıyordu.

Biraz sevişmek gibiydi.

Rafe'in kirpiklerinin son çizgisini bitirdi ve dudaklarının etrafına gölge yaptı. İşte.

Çizdiği şeye baktı ve neredeyse nefesi kesiliyordu.

Tüm erkeksi ihtişamıyla bir adamın portresiydi. Sizi yatağa atıp ırzınıza geçebilecekmiş gibi görünen bir adam. Üstünüzde, altınızda ya da-

Adam çizimin ne gösterdiğini göremeden önce eskiz defterini kapattı - onun değil, kendisinin.

Onu hâlâ ne kadar -ne kadar çok- istiyordu.

Rafe onu yakından izliyordu. Yüzünden geçenleri görmüş gibiydi. Sanki yakaladığı sıcaklık sadece kendisine ait değilmiş, aralarında da varmış gibi.

"Çok güzelsin Cornelia," dedi usulca. "Sana her baktığımda içim acıyor."

Nefesi boğazında düğümlendi. "Kulağa acı verici geliyor." İçini çekti. "Buna değer."

Göz göze geldiler. Ayağa kalktı ve bir elini kalça kemiğinin üzerinde gezdirerek çıplak tenini, dikkati karnı ile kasıkları arasındaki derin damara çekecek şekilde kaşıdı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Parmağını ısırды. Bu, düşünürken yaptığı bir hareketti ama vücudu zonklarken bunu son derece erotik buluyordu. Dokunulmayı o kadar çok istiyordu .

Ondan etkilendim.

Zorlukla nefes alarak ona doğru yürüdü.

Onunla stüdyonun ortasında buluştu, aralarında yarım ayak mesafe vardı. Onun çıplak göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Avucunu onun düz karnına koymak ve elini pantolonundan aşağıya, onun için sertleştiğini görebileceği yere doğru sürüklemek istedi.

Onun yerine elini tuttu. Sürekli yaptığı o içgüdüsel hareket. "Kendime engel olamıyorum."

Onun elindeki eline baktı. Sonra parmak eklemlerini ağzına ve öptü. Yavaşça. Şefkatle. Sanki onun teni, nefesinin baskısıyla morarabilecek bir gül gibiydi.

Kızın nefesi kesildi, adam da bunu duydu ve kızın gözlerinin içine baktı.

"Bir cilveleşme istemediğini söylemiştin," dedi acı veren alçak bir sesle.

"Öyle demiştim," diye kabul etti, artık buna inanıp inanmadığından emin değildi. Kadın

Rafe'le arkadaş olmak istiyordu ama yattığı pek çok arkadaşı vardı ve onlar da bazen arkadaşça takılan sevgililer olmaktan öteye gidememişlerdi. Bu *imkânsız* değildi. İnsan *dikkatli* olabilirdi, değil mi?

"Peki ya şimdi?" Rafe sordu.

Hay sikeyim.

Boğazını temizledi, vücudundaki tüm kendine sahip olma tellerini dikkatle çekti.

"Peki ya birbirimize bunun anlamı olmayacağına dair söz versek?

Anna'nın salon oyunlarından biri kadar eğlenceli olmalı."

İki santim daha yaklaştı, ölümcül bir ciddiyetle bakıyordu. "İkimiz de oyunları seviyoruz, değil mi?"

O da aynı ciddiyetle başını salladı. "Korkarım hep öyleydik."

Uzandı ve kızın saçlarından bir tutamı parmağına doladı. "Eğer bunu bir oyun haline getirirsek, kural şu olmalı: Ben senin oyuncağın olacağım ve benden sıkılırsan oyunu bitireceksin." Ona dikkatle baktı, yüzünü araştırdı. "Benim de oynamak istemeyeceğime her zaman güvenemezsin. çok."

Adamın ne demek istediğini biliyordu. Eğer ondan bunaldığını hisse derse oyunu bitirmesini istiyordu. Eğer çok bağlanırsa.

Bu onun kabul edebileceği bir kuraldı.

Ona başıyla onay verdi. "Kabul ediyorum. Şartları mühürlemek için öpüşelim."

O da sırtarak karşılık verdi. "Tanrım, çok isterim. Gel buraya, güzel kız." Onu kendine doğru çekti ve ayaklarından kaldırıp poz verdiği sandalyeye .

Kollarını onun omuzlarına doladı. Onun sağlığını ve dinçliğini teninde hissedebiliyordu.

Büyük, sıcak elini sıkıca boynunun arkasına koydu ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Kız onun kucağına yattı ve onu öptü.

Yeni aşıklar arasında olabilecek türden narin bir öpücük değildi.

Rafe her zaman onun gibiydi: açlıktan ölüyordu. Ve kurallar gereği, istediği şeyle ziyafet çekmekten korkmuyor gibiydi.

Onu daha fazla çekebilmek için dizinin üstüne ve elini sikinin üzerinde gezdirdi. Zonkladığını hissetti.

"Ah, beni öldüreceksin," diye fısıldadı, tüm vücudunu oynaması için bir binek haline getirmek için arkasına yaslandı.

Ama onun ırzına geçmeden önce özlemini dindirmek istiyordu.

Ayağa kalktı.

"Nereye gittin?" diye sordu gülümseyerek ama sesi kederli geliyordu. "Hadi 'elbisemi çıkar' diye bir oyun oynayalım," diye fısıldadı. "Bu oyunu çok severim," dedi adam. "Eski bir favorimdir."

Ayağa kalktı ve ellerini kadının korsajında gezdirerek minik kancaları teker teker çıkardı. "Ne kadar eğlenceli."

"Nefis," dedi nefes nefese, arzunun doygunluğunu uzatmak için sabrını kaybederek. "Daha hızlı oynayalım."

Adam buna mecburdu. Sonunda korsajından kurtulduğunda, yüzünü göğsüne bastırdı, bir ve ardından diğerini kalıntılarından çıkarıp ağızına alırken inledi.

Parmakları kumaşı teninden sıyrırken, "Çekil, çekil," diye nefes nefese kaldı.

Göğsleri serbest kaldığında, ayağa kalktı ve eteklerini çözdü, adamın önünde sadece entarisiyle durdu. Tanrı aşkına, neden kadınlar Bu kadar çok kıyafet giymesi mi bekleniyordu? Üzerindeki kombinezonu el yordamıyla çıkardı ve sonunda adamın önünde çıırılçıplak durdu.

Onu tekrar kucağına çekmek için elini uzattı ama kadın elinin erişemeyeceği bir yere çıktı.

İnledi. "Buraya gel."

Başını iki yana salladı. "Eğer ben soyunuyorsam, senin de soyunman adil olur. Oyunlar tüm oyuncular için eşit olmalıdır."

"Dürüst bir sporcudan başka bir şey değilim." Ayağa kalktı ve pantolonunu nazıkçe çıkardı, çünkü ereksiyonu tamdı ve hoş a gidecek kadar kalın bir aleti vardı.

Ağızına almak istedi.

"Şimdi oyun nerede-"

"Sus," dedi. "Sanırım bunun kurallarını biliyorum. Önce bayanlar." Önünde diz çöktü ve dudaklarını karnına bastırdı.

Şaşırtıcı derecede tahrik ediciydi. Adam önünde diz çökerken başını geriye attı ve göğüslerini ellerinin arasına aldı. Ağız göbeğinin üzerine bastırdı.

Dudaklarını teninde hissettiğinde tüm pelvisi sıkıştı. Tanrım, onu istiyordu.

Onu hep istemişti. Onu bir kız olarak ilk gördüğü andan itibaren gözlerini . Bu uygunsuzdu. Kız on altı, adam ise otuz iki yaşındaydı. Ama Elinor'un onları tanıştırdığı gün, eve gitmiş ve onun olduğunu hayal ederek kendine dokunmuştu.

Rafe'nin boynunu tuttu ve aşağıya, kalçalarına doğru çekti. Ama bu sefer Rafe ona direndi.

"*Durma*," diye fısıldadı, adamın dikkatini neden başka bir yere şaşırmıştı.

"Özür dilerim," dedi arkasından alçak bir ses. "Kapıyı çalmalıydım. Daha yüksek sesle."

Omzunun üzerinden baktı.

Kapıda duran Rory Thompson'dı.

Yirminci Bölüm

Rory'nin burada ne işi vardı?

Rafe ile Rory'nin özel bir anlaşması yoktu. Aslında Rory köyde bir barmenle açgözlülükle yatıyordu ve Rafe ile birbirlerinin arkadaşlığından iş dışında da hoşlandıklarını keşfetmeden önce de öyleydi. Ama Rafe Cornelia'ya karşı bir koruma duygusu hissediyordu.

Sıçrayarak uzaklaştı ve Cornelia'nın üzerini örtebilmesi için hızla onun kombinezonunu aldı.

Görmezden geldi.

Rafe'ye bakmıyordu. Rory'ye bakıyordu.

Duygusallıkla parıldayan diğer adama döndü.

"Oh, *beni* rahatsız etmiyorsunuz," dedi. "Biz sadece zararsız küçük bir oyun oynuyorduk. Biraz seyirci olması da umurumda değil."

Rafe'in şok olması gerekirdi ama olmamıştı. Çünkü Rory'nin ikisinin arasına bakışı, odada kemandaki tiz bir nota kadar hissedilir bir gerilim yaratmıştı.

Yüzü şehvetin ta kendisiydi. Bu, Rafe'i zaten olduğundan daha fazla tahrik etmişti; bir aşırılık mucizesi.

Cornelia Rafe'e döndü. "Başka bir oyuncu ister misin?"

Karnında bir çekiş titredi. "Asla itiraz etmem. Kuralları hanımefendi koyar." Durdu ve Cornelia'nın gözlerine baktı. "Hanımefendi *ne* isterse yaparım. dileklerimle."

Gülümseyerek alt dudağını yaladı. Bir anda ortam hafiflemişti.

Eğlenceli. Ve kutsal cennete şükürler olsun, çünkü vaat ettiği her şey için Cornelia bu bir oyundu, şu ana kadar daha çok bir oyun gibi gelmişti.

ya da hiç bahsi.

"O halde Bay Thompson," dedi, "bize katılmak ister misiniz?" Rory'nin yüzü nadiren görülen bir ifadeden (istekli) hınzır bir ifadeye dönüştü.

"Ne hoş bir davet," diye söylendi. "Büyük bir hevesle kabul ediyorum."

Cornelia elini bacaklarının arasındaki ıslak yarığa götürdü. "Sanırım çok eğleneceğiz. Belki de en çok ben."

Rafe ve Rory birbirlerine baktılar. Daha önce ne bir kadını paylaşmışlar ne de üçüncü bir kadınla sevişmişlerdi. Rafe'in siki bu fikirle zonkluyordu ve Cornelia'nın beklenti içinde kendine izlemek onu bir kez daha dizlerinin üzerine çökmek istemesine neden oldu.

Rory yüzünde susuzluk ifadesiyle bakıyordu. "Madem benden öndesiniz, kendimi sizin için hazırlamama izin verin." Elini sikinin üzerine koydu ve sertleşmesi için ovmaya başladı. Onu izleyen Rafe inledi.

Cornelia, "Rafe, neden kapıyı kilitlemiyorsun?" dedi, gözleri Rory'nin şişkinliğindeydi. "Bugün için bir konuk yeterli olabilir."

Rory giysilerini çıkarırken Rafe onun önerdiği gibi yaptı. Rafe geri döndü, elini Rory'nin sırtına koydu ve boynunu öptü.

Cornelia kanepeye yaslandı ve ikisinin manzarasını seyre daldı. En güzel mücevherlerini inceleyen zengin bir kadına benziyordu. "Siz ikiniz birbirinize aşına görünüyorsunuz. Sanırım bu ilk birlikteliğiniz değil?"

Rory Rafe'ye döndü ve elini Rafe'nin karnından aşağı kaydırarak parmaklarını onun ereksiyonuna sürttü. Rafe duruşunu genişleterek Rory'nin taşaklarını izin verdi. "Hayır," diye soluk soluğa bağırdı. "Arada sırada kendi oyunlarımızı oynuyoruz."

"Aaah," diye mırıldandı Cornelia. Onları izlerken kendini okşamaya devam etti. "Ne mutlu bir tesadüf. Şimdi, siz iki güzelden en iyi nasıl?"

Durakladı. "Önce, sanırım beni öpmen gerekecek. Gelin. de."

"Hizmetinizdeyim leydim," dedi Rory.

"O zevk bize ait," diye kabul etti Rafe.

"Hayır, sanırım benim olacak." Onlara abartılı bir bakış atarak öne çıkmalarını işaret etti.

Üçü birden kahkahalara boğuldu. Rafe kendini çok neşeli hissediyordu. Rory'nin elini tuttu ve onu, onları kollarını açarak karşılayan Cornelia'ya götürdü. Rafe dizlerinin üzerine çöküp onun ağzını alırken, Rory de yanına oturup göğüsleriyle ziyafet çekti.

İkisinin de sikini tutup birbirlerine sürttü, Rory'nin ucunu Rafe'in sürttü. Rafe ikisinin de aletini görünce heyecanla titredi.

Ellerinde ereksiyonlar.

"Sanırım," dedi Cornelia, başparmaklarını her ikisinin de sık başlarında gezdirerek, "ikinizi birlikte izlemekten zevk alacağım. Eğer öyle olursanız eğimli."

Cornelia, ikisinin de metresi rolünde çekiciydi, isteklerini sıcaklık ve özen kadar açlıkla da mırıldanıyordu. Onunla böyle konuştuğunda istediği her şeyi yapardı.

Ama sonra, genel olarak ondan istediği her şeyi yapardı.

Rory elini Rafe'in kalçasında gezdirerek, "Ben de seninle aynı fikirdeyim," dedi. "Eğer Rafe kabul ederse, bize yardım etmenizden özellikle hoşlanırım, düşes."

"Lütfen," diye çıkmayı başardı Rafe.

"Pekâlâ, evlatlarım." Aletlerini birleştirdi ve her ikisini de ritmik bir şekilde okşamaya başladı.

Rafe'in midesi neredeyse .

"Öp onu," diye talimat verdi Rafe'e, birlikte masaj yaparak. Rory bir inilti çıkardı ve Cornelia'yı teşvik etmek için kalçalarını pompaladı.

Rafe eğilip Rory'nin ağzını aldı.

"Oh, bu çok güzel," diye fısıldadı Cornelia. "Seni keyifle izlemeye bayılıyorum."

Sikişmeye hazırlanırken siki her zaman sızan Rory'nin ağzından sular damlıyordu ve Cornelia bunu ikisini de sulandırmak için kullandı. Rafe bu his karşısında nefesini tuttu.

Rory, "Ah, ne güzel bir kız," diye mırıldandı. "Bütün o kayganlığı içimden çıkar."

"Daha hızlı gideyim mi?" Cornelia dedi ki.

"Oh evet, aşkım. Bizi patlat," dedi Rory nefes nefese.

Rafe, Rory'nin böyle konuşmasına bayılıyordu. İzlemeyi daha çok seviyordu Cornelia'nın da hoşuna gitmişti. Nefesi hızlıydı, gözbebekleri yarakların sabitlenmişti.

Hızını artırdı ve Rafe, Rory'nin dudağını ısırdı.

Rory, Rafe'in çenesini avucunun içine alarak, "Ah, seni kalın kafalı," diye homurdandı. "Daha aşağı, aşkım, daha aşağı."

Rafe sevdiğini bildiği gibi tırnaklarını 'nin sırtında ve arkasına indirdi. Rory'ye derin bir masaj yaptı, ellerini yanaklarının yanına onu gerdi, parmakları Rory'nin deliğine acıyla yaklaştı.

"Çok güzel, değil mi?" mırıldandı Cornelia, onları izlerken daha hızlı pompalıyordu. "Ona ne kadar güzel olduğunu söyle."

"Ah, *güzel* kelimesi doğru değil. Biraz içeri, lütfen, içeri," diye inledi Rory. Yağ olmadan, Rafe olabildiğince dikkatli, beyni Cornelia'nın aletlerini birbirine sürtmesinden dolayı yarı çalışır haldeydi.

Parmağı Rory'nin kanalıyla nazıkçe oynar oynamaz sevgilisi boşaldı ve Rafe'in sikinin üzerinde patladı. Sıcak, sıvı patlaması neredeyse onu kırıyordu ve vücudunun titremeye başladığını hissetti. Ama Cornelia bıraktı.

"Henüz değil," diye homurdandı. "Sana ihtiyacım var."

Kadının sesindeki ham uyarılmayı seviyordu. Onun böyle hissetmesi için her şeyi yapardı.

"Neye ihtiyacınız var prenses?" diye fısıldadı.

Bacaklarını ona doğru açtı. "Boşalmadan önce sik beni. Çok, dayanamıyorum."

Sadece onun sözleriyle bile tekrar titredi ama dudağını ısırды, kendini tutmaya ve onu memnun edecek her şeyi yapmaya kararlıydı.

Rory'ye baktı. "Ve o beni sikerken bana sarıl."

Rory onu kollarına aldı ve Cornelia kalçalarının arasına yerleşmiş halde kanepeye uzandı.

Bacaklarını açtı ve ayak bileklerini Rory'nin güzel baldırlarına dayayarak kendini açtı. Güzel seksi parlıyordu ve Rory ağzını ona götürmek istedi. Ama kadın onun sikine uzandı.

"Al beni," diye fısıldadı. "Şimdi. Acele et, lütfen."

Rafe'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Kendini onun amcığının içine kaydırды. Kadının sıcaklığı onu neredeyse kırıyordu.

Sakın gelme. Henüz gelme.

Onu daha derine götürmek için kalçalarını sallayarak haykırdı. "O beni sikerken dokun bana," diye soluk soluğa Rory'ye seslendi.

"Ah, evet," diye fısıldadı Rory, Rafe içine pompalarken klitorisine masaj yapıyordu.

Vücudu çok güzeldi, ikisinin arasında gerilmişti. Dudağını ısırışı, çıkardığı küçük sesler onu uçuşuruma sürükledi.

"Hoşuna gitti mi sevgilim?" diye sormayı

başardı. "Evet. Daha sert. Daha sert."

Bu güzel, değerli kadına sahip olduğu her şeyi verdi. Kadın gelene kadar dayanmaya kararlıydı. Ama kararlılık ve yetenek iki farklı şeydi.

"Boşalacağım," diye bağırdı ve göğüslerine patlamadan önce sikini zar zor çıkarmayı başardı.

Bu his karşısında inledi.

Rory, Cornelia'nın omuzlarını ovuşturarak, "Senin tadına bakmak istiyorum," dedi. "Onu senin üzerinde tatmak istiyorum."

Bacaklarını ona doğru açtı, elini tuttu ve amının üzerine koydu. "Lütfen."

Rory aşağı kayd ve Cornelia'nın güzel, gevşek vücudunu öptü. Rory'nin ağzı Cornelia'nın vajinasına bastırır bastırmaz Cornelia zevkle inledi.

Rafe onun elini tuttu. O kadar sert sıkıyordu ki canı yanıyor, Rory onu tatmin ederken çırpınıyordu. Bu, Rafe'in gördüğü en erotik şeydi, vücudu Rory'nin ağzının altında dalgalanıyor, kalçaları daha fazlasını istemek için kalkıyor, dudağını ısırırken gözleri dalgalanıyordu. Bir kadını hiç bu kadar arzulamamıştı. Ta ki kadın zevk çılgınlıkları atana kadar.

Onu görmek. Tanrım, onu görmek.

Terden parlıyordu, ruhunun bedenini kısa süreliğine terk etmesine izin vermişler gibi yayılmıştı. Ağlamak istedi. Bunun yerine, mutluluk onu yıkarken ona sarıldı. Mutluluk azalırken ona sarıldı. Nefes nefese ona sokuldu.

Eğer bu bir oynusa, şimdiye kadar oynadığı en yoğun oyundu. Ve kazanmış mı yoksa kaybetmiş mi olduğundan emin değildi.

Üçü orada sarmaş dolaş yatıyorlardı -Rafe, Cornelia'yı tutuyordu ve Cornelia'nın bacağı Rory'nin omzuna atılmıştı.

En az çeyrek saat boyunca bu şekilde kaldılar ve sessizlik içinde toparlandılar.

Cornelia gerindi ve Rory'yi kalçalarından kurtarmak için bacağına kaldırdı.

"Teşekkür ," dedi. "Ne hoş bir sürpriz." Eğlencenin sınırı sesine geri döndü. Ona hatırlatıyordu: sadece bir oyun.

"Uygun zamanlama," diye söylendi Rafe.

"Gizli sekreterinizin sezgilerinden bahsediyorum. Gerçi ben ..benim adımları zevkle haykırmalarını sağlamaktan daha yüce bir amaçları var."

"Peki neydi o, seni alçakgönüllü adam?" Cornelia güldü.

"Mirasın yöneticisinin yarın sabah Rafe'i ziyarete geleceğini haber verdiğini söylemek istedim."

Cornelia kaşlarını kaldırarak Rafe'ye baktı. "Yakın zamanda karı koca olarak bir araya geldiğimiz için ne kadar şanslıyız."

Ve bu inanılmazdı. O kadar şaşırtıcıydı ki, içinden küçük bir endişe geçti. Rory olsun olmasın, oyun olsun olmasın, az önce yemin ettikleri şeyi yapmışlardı.

yapmamak için. Ve şimdi, önlerinde aşk numarası yapacakları bir gün varken, bunu hissetmek için ayartılmayacağını umuyordu.

Onuru ve kalbi uğruna tarafsız kalmalıydı. Rol yapmak başka bir oyun olmalı. Rol yapmak, tıpkı bir

Bir ev partisinde vinyet.

Oyunları seviyorsun, diye hatırlattı kendine. *Onlarda iyisin.*

"Umarım çiftleşmemizin sadece dostça bir boğuşma olduğunu anlamaz," dedi sinirlerini örtmek için hızlıca.

"Tamamen anlamsız," diye kabul etti Cornelia. "Ve son derece dikkat dağıtıcı."

Rory sözlerinin altında yatan anlamı merak ediyormuş gibi ileri bir geri baktı. "Saf eğlence mi?" diye yineledi.

"Boş bir eğlence," diye onayladı. "Yine de tekrar böyle bir eğlenceye açığım Bay Thompson. Yabancılık çekmeyin."

Rory giysilerini çekiştiriyordu. "Uyum sağlamaktan başka bir şey yapmam, düşes."

Bölüm Yirmi Bir

Daha önce hiç bu kadar zevk almış mıydı? Cornelia, Rafe'in kollarına sarılmış, hareketsiz ve bitkin bir halde yatarken kendini ay ışığından yapılmış gibi hissediyordu.

Rory'nin giyinişini izledi. Rafe'den daha kısa boylu ve ince yapıydı, kaslıydı. Stüdyonun parlak ışığında teni parlıyordu; Rafe'in sırtını çizdiği pembe izler dışında solgundu.

Ceketini yeniden giyerken, "Sizi iyileşmeniz için yalnız bırakayım, kraliçem ve eşiniz," dedi. İkisini de yanaklarından öptü ve onu Rafe ile sarmaş dolaş bırakarak odadan çıktı.

Rory burada olmayınca, kucaklaşmasının samimiyeti bir oyun gibi gelmiyordu. Ayağa kalkmalıydı.

Ama itaatsiz bedeni ağır ve rahattı, henüz onun sıcaklığının rahatlığından vazgeçmeyi reddediyordu. Bunun yerine, adam onu tutarken, kollarını hafifçe okşarken ve boynuna sokulurken kıpırdamadan yattı.

Bu onu kıpırdayacak kadar sinirlendirdi.

"Ne kadar da ," dedi parlak bir sesle, yalpalayarak uzaklaşırken. Hoştan biraz daha fazlasıydı, ama havayı hafif tutmak için kibirli bir tonda konuşmak zorunda hissetti.

"Gardencourt'ta geçirdiğim en iyi öğleden sonralarından biri," diye onayladı Rafe, sesi de aynı derecede cana yakındı. Onu bıraktı ve gerindi.

O da kasıtlı olarak mesafe mi koyuyordu? Yoksa az önce paylaştıklarından gerçekten etkilenmemiş miydi?

"Belki yine oynarız," dedi. Eğer bu dünyada biraz merhamet varsa, birlikte geçirdikleri zaman sona ermeden önce bunu yakında yapacaklardı.

Ona gülümsedi, uzandı ve burnunu çimdikledi. "Umarım öyledir."

Burnunu mu düzelttin?

Bu oyunda ondan daha mı ?

Eğer : iyi. Ne kadar beklenmedik ve hoş.

Ona bağlanmayacağına söz vermişti ve onu romantik bir sevgili yerine erotik bir oyun arkadaşı olarak görmesi çok daha kolay .

Ona tembel bir sırtıfırlattı. "Yarın benim ateşli leydim olmaya hazır mısın?"

Çıplak vücudunu işaret etti. "Öyle görünüyor." Adam kıkırdadı. "Bay Hugue ile nasıl başa çıkacağız?"

Bunu düşündü. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım. Ona nasıl tanıştığınızı anlatırız. Partilerde seni nasıl yönlendirdiğimi."

"Bunu , değil mi?"

"Oh, her . Çok yakışıklıydın, Rafe." İri yapılı göğsünü işaret etti. "Hâlâ öyleyim."

"Hâlâ öylesin," diye güldü. "Gerçi artık daha kibirlisin."

Ellerini başının arkasına koydu ve sırtını dikleştirerek onun yararına kendini sergiledi. "Bunu hak ediyorum."

Ona gözlerini devirdi. "Giyin hadi."

Doğrulup oturdu. "Hugue'ye kaçışımızın hikâyesini anlatacağız. Ama bunu romantik yapacağız. Bu doğru mu?"

"Çapraz aşıklar," diye kabul etti. "Yıllar sonra nihayet yeniden bir araya geldiler." "Tutkuları inkâr edilemeyen sevgililer."

"Ve son olarak, o nadir bulunan şey - mutlu evli eşler."

Onu yanağından öptü. "Çılgınca aşık düğün ve düşes."

Bu sözler sinirden titremesine neden oldu. İç çamaşırını yerden kaldırarak bunu örtbas etti. "Üşüyorum."

Ayağa kalktı. "Seni ısıtmak isterdim ama gitmeliyim. Eden ile buğday tarlalarını gezmeme gerekiyor."

Ona başını salladı, rahat görüldüğünü ve güzel görüldüğünü umuyordu. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Onun gitmesini bekledi, sonra giyindi.

Gözlemlendiğini hissetti ve Rafe için yaptığı çalışmaya baktı. Rafe ona özlem dolu gözlerle bakıyordu. Tatmininin derinliği ve bıraktığı duygusal kargaşa yüzünden vücudu biraz sarsılsa da özlemini hâlâ hissediyordu.

Tabii ki bu çok saçmaydı.

Eğer Rafe olanlardan rahatsız olmuyorsa, kesinlikle olabilirdi - şaka yapmasına rağmen, öyleymiş gibi davranmak zorunda olduklarında daha zor olacaktı.

yarım aşık olacağım.

Neyse, önemli değil. Garip, ikircikli duygularını eyleme dönüştürmek için daha fiziksel bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ve neyse ki onu bekleyen bir görev vardı: ağır tabloları taşımak.

Maskeli balo için yeniden düzenlediği sanat eserlerini saklamak üzere el koyduğu tavan arasına yöneldi. Evin ana odaları arasında dolanan servis koridorlarından kestirme bir yol izleyerek, devasa mekânı işletmek için gereken işleri, ilgilenmeleri gerekene kadar ev sakinlerine görünmez .

Tavan arası doğu kanadının tamamını kaplıyordu. Geniş, sessiz ve Soğuktu; dışarıda ilkbahar ya da yaz bile içeride hava sonbahardan kışa kadar değişiyordu. Duvarlar boyunca asılı eski duvar halıları rutubeti kontrol altında tutuyordu; bazıları Tudors döneminden kalma, tek Bunu kanıtlayacak izler ve solucan delikleri. Puslu, filtrelenmiş ışık çatı pencerelerinden içeri süzülüyor, havadaki tozu aydınlatıyordu.

Mekânın büyük bir kısmı çarşaflarla örtülü eski mobilyalarla kaplıydı ve bu da odaya uhrevi bir nitelik katıyordu. Neredeyse bir kilise gibiydi. Çok ama çok tozlu bir kilise.

Cornelia etrafta dolaşüyor, orayı burayı inceliyordu. Son günlerde buraya birçok kez çıkmıştı ama sadece alt kattaki tabloları saklamak için; yıllardır eski çarşafların altında saklananları incelemek için değil. Sergisinde portrelerin yanına asıldığında ironi ya da dokunaklılık katacak ilginç eserler olup olmadığını merak etti.

Çarşafları kaldırmaya, eski tuvallere ve çerçevelere bakmaya başladı.

Çoğunlukla sonuçsuzdu - önceki düklerin köpeklerinin ve bebeklerinin portreleri, ilgi veya güzellik eksikliği nedeniyle galeriye girememişti. O buldu Bazı orta halli manzaralar, bir iki köy resmi, ama ilgisini çeken hiçbir şey yoktu.

Uzak köşedeki duvara tek başına yaslanmış büyük bir tuval gözüne çarptı. Etrafında JLL yazan eski sandıklar vardı.

Babasının baş harfleri. Ama bu muhtemelen bir tesadüftü. Eşyaları, bildiği kadarıyla, küçük bir kızken gezdiği eski kulübesinde saklanıyordu.

Köşeye doğru yürüdü, başıboş mobilyaların ve sandıkların üzerinden atladı ve tuvali en güçlü ışığa doğru sürükledi. Onu koruyan örümcek ağlarıyla kaplı çarşafı kaldırdı ve nefesi kesildi.

Annesinin bir portresiydi.

Demeter altın ışıqla yıkanan bir sanatçı atölyesinde oturuyordu. Demeter Onu tasvir eden fırça darbeleri nazik ve kesindi, saçlarının uzun , gözlerinin parlayan umberini yakalıyordu. Bir eli, bir çocukla birlikte hafifçe yuvarlaklaşan karnının üzerinde poz vermişti. Ağzının kenarları yukarı kalktı -belki de ressama duyduğu sevgiden. Ya da belki de gülümsemesi Anaçtı, doğmamış kızına karşı sevgi doluydu - Cornelia adını vereceği ve iki yaşından sonra büyüdüğünü göremeyeceği kızına.

Portrenin köşesinde babası James Ludgate'in imzası vardı ve çerçevesine pirinç bir plaket iliştirilmişti: *Benim Demeter'im*.

Cornelia'nın burada yaşadığı onca yıl boyunca amcası ona annesinin portresinin tavan arasında oturduğunu söylemeyi nasıl edememişti? Kafa mı?

Cornelia'nın annesinden bu kadar az şey öğrenmiş olması çok acımasızcaydı. Babasının fırça darbelerini, annesinin görüntüsünü nazikçe izlerken gözleri doldu.

Amcasına karşı yeni bir öfke dalgası hissetti, sevme yeteneği o kadar dar bir adamdı ki bunu gizlemişti - annesinin kahverengi teninden, kardeşinin asi doğasından, belki de Cornelia ile olan ilişkilerinden, kendi kızı gibi sevdiğine yemin ettiği pek de öyle olmayan kızından korkuyordu.

Bu hiç adil değildi. Uzak kuzenlerinin -hepsi beyaz, çoğu erkek- portreleri alt kattaki duvarlarda bu kadar belirgin bir şekilde sıralanırken, annesi neden tavan arasında çarşaflarla örtülmeliydi? Hiç şüphesiz aynı nedenle Cornelia'nın burada yaşarken bile kendisinin bir portresi olmamıştı.

Çünkü onlar daha aşağı görülüyorlardı. Ailenin anısına daha az layık görülüyorlardı ve aile içindeki yerleri de daha az değerliydi.

O bunu değiştirecekti.

Annesinin portresini sergisinde onurlu bir yere asacaktı. Ayrıca annesinin kızının da bir portresini asacaktı.

Kendisini babasının Demeter'i resmettiği tarzda resmedecekti: bir stüdyoda, ışıqla yıkanmış, sarı bir elbise giymiş.

Annesinin portresinin yanındaki sandıkları karıştırdı; sandıklar, çürümüş amcasının ona hiç vermediği, ailesine ait eşyalarla doluydu. Onların tadını çıkaracak zamanı yoktu; bunu daha sonra yapacaktı.

Bunun yerine, kadın kıyafetleri içeren bir tane bulana kadar etrafına bakındı. İçindekileri ayıkladı ve tam olarak aradığı elbiseyi, resimdeki görkemli sarı elbiseyi bulana kadar elbise üstüne elbise çıkardı.

Altın rengine yakın, zengin tonlarda bir safran rengiydi; annesinin tenindeki sıcak tonları ortaya çıkarmak ve güzel gözlerini için seçildiğine şüphe yoktu.

Cornelia üzerinde de aynı etkiyi yaratacaktır.

Ve bunu kendi portresinde giyecekti. Demeter Ludgate'in biricik kızının portresi, onu küçümseyen evin düşesi.

Annesinin bu unvana sahip olması hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Kızının kraliçe dışında ülkedeki en yüksek rütbeyi almasından gurur duyar mıydı? Yoksa Cornelia'nın, Demeter'i oğullarının çöküşü olarak gören bir ailenin soyundan geldiğini iddia etmesinden rahatsız mı olurdu?

Belki ikisi de, çünkü Cornelia'nın kendisi de iki fikirdeydi. Düşesleri temsil ettikleri şey için küçümsüyordu. Aynı zamanda onların kadınsı arzu edilebilirlik ve saygınlık standartlarını belirleme, toplum hiyerarşilerini şekillendirme güçlerine de imreniyordu.

İnsanlar onlara yakın olmak istedi, onların iyiliğini istedi. Gazeteciler onların hayatlarını takip etti. Modayı belirlediler, politikayı yönlendirdiler.

Bu bir ikilem yarattı.

Keşke annesine danışabilseydi. O kadar çok şey vardı ki Annesinin bu aile, bu ülke ve düşmanca olabilecek bir dünyada renkli bir kadın olarak yaşamak hakkında ne hissettiğini bilmek için her şeyini verebileceği şeyler. Rosemeres ve aristokrat çevresinin beyaz, zengin toplumunda gezinmek. Annesinin rehberliğinden mahrum bırakılmıştı. Ona soru sorma, onun örnekliğinde büyüme şansı bulmuştu. Annesinin Cornelia'nın şimdiye kadar rastladığı hiçbir günlük ya da mektup bırakmamış olmasının yasını tutuyordu. Onun kim olduğuna dair tek kayıt Cornelia'nın babasının yaptığı resimler.

Görüntüler her ne kadar aşkla ışılsa da, öznenin düşüncelerini, görüşlerini ve tutkularını ancak bu kadar aktarabiliyorlardı.

Ne yapması gerektiğini asla bilemeyeceği annesine soramaması yıkıcıydı. Planladığı gibi Rafe'den boşanıp unvandandan kurtulacak mıydı? Yoksa evli kalıp unvanı sahiplenmekte, kendisi gibi kadınlar için bir yarar var mıydı? Kendini mi?

Demeter ona yardım edemezdi. Bu unvanın onun için ne anlama geldiğine kendisi karar vermek zorundaydı. Ama kendi portresinin ne anlama geleceğini biliyordu. Bir aidiyet ve meydan okuma iddiasında bulunacaktı. Çünkü o bir düşesti, değil mi? Bu gerçek şimdilik tartışılmazdı.

Kendi portresini Rafe'ninkinin yanına, balo salonunun ortasına asacak, tüm konuklara gülümseyecekti - onu sevecek olanlara ve

Bunu, korumaya çalıştıkları dünyanın tüm kurallarına aykırı bulacak olanlar.

Annesinin resmini kaldırdı ve aşağıya, resim atölyesi olarak kullandığı salona taşıdı. Bu öğleden sonra kendi resmini yapmaya başlayacaktı.

Annesini bu şekilde anmak bir onur olurdu. Ve ek bir fayda olarak, bu onun aklını Rafe'den uzaklaştıracaktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Rafe hoş ve lezzetli bir şekilde bitkin düşmüştü. Yatak odasında dinç bir seanstan ya da dışarıda dinç bir gezintiden daha çok sevdiği çok az şey vardı ve bugün her ikisiyle de kutsanmıştı.

Tek başına ve memnun bir şekilde oturmuş, hareketli bir ortamda viskisini yudumluyordu.

Kütüphanede toplanan misafirlerin sohbetleri. Ara sıra Cornelia'nın bulaşıcı kahkahasının titreşimini duyuyor ve ona bakmamaya çalışıyordu. Cornelia Seraphina ve Canette ile pencerelerin yanında oturuyordu ve onun varlığını fark etmemiş gibiydi.

Bunun tasarlanıp tasarlanmadığını merak etti; acaba bu öğleden sonrayı seksten başka bir şeye bağlamaması gerektiğini hatırlatmak için mi onu görmezden geliyordu? Onun gibi, bugün yaşadıklarının ve yarın göstermeleri gereken yakınlığın gerçek duygularla karışmasına izin vermemeye kararlı olup olmadığını merak etti.

Zevk peşinde koşmayı bir oyun haline getirmeye yemin ettiğinde ciddiye.

Ama kendine karşı gerçekten dürüst olsaydı, kendini şakacı hissetmezdi.

Şefkatli hissediyordu. Cornelia hakkında. Dünya hakkında.

Söylememesi gereken şeyleri söyletiyordu ona. Onu uzaklaştıracak ve incinmesine neden olacak duygular.

Dehşet vericiydi. Yine de gitmesine izin veremezdi.

Rory odanın öbür ucundan ona meraklı gözlerle baktı, sanki "*Her şey yolunda mı?*" der gibiydi.

Rafe omuz silkti.

Rory sempati içinde dudaklarını büzdü. Sonra kadehini kaldırdı ve diğer konuklara döndü.

"Ev sahibimiz dikkat dağıtmaya ihtiyacı olan bir adama benziyor," dedi.
"Bayan Anna, neden bize bir *oyun oynatmıyorsunuz*?"

Rafe bu yüklü sözcük karşısında inlememeye çalıştı. Hınzır Rory. Her zaman onunla alay ederdi.

Cornelia'ya baktı. Onunla göz göze geldi ve dudaklarını büktü. "Bir oyuna nasıl *da bayılırım*," dedi. "Evet, öyle, Anna."

"Lütfen ona sormayın," dedi Lord Eden . "Kız kardeşimin cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok."

Anna ellerini birbirine vurdu. "Hayır, kesinlikle . Ben sadece oyunu biliyorum! Oldukça eğlendirici."

Eden, "Oldukça sinir bozucu olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Rafe kız kardeşine karşı takındığı nazik tavırdan dolayı adama hayranlık duymak zorundaydı. Sessiz bir şefkat ve ilgiyi gizleyen alaycı, uzun süredir acı çeken bir hava.

"Adı Sculptor," dedi Anna.

"Bu oyun nasıl oynanır?" diye sordu Lord Eden. "Hiç duymadım."

"Evet, çünkü sen *yaşlı* ve *sıkıcısın*," diye cıvıldadı.

"Oldukça," dedi başını sallayarak.

"Nasıl oynayacağız?" Seraphina sordu.

"İşe bir heykeltıraş seçerek başlıyoruz," diyor Anna. "Görevleri iki model seçmek ve onları istedikleri sahneyi seçerek klasik bir pozda düzenlemek. Ardından, modeller pozda kalmalıdır - hareket edemez veya ifadelerini değiştiremezler. Pozda en uzun süre kalan kişi bir sonraki heykeltıraştır ve kendi iki modelini seçebilir."

Eden bu açıklamadan dolayı acı çekmiş gibi görünüyordu ama Anna onun onayını beklemedi ve konuşmaya devam etti. "İlk heykeltıraşımız olarak Bayan Ludgate'i aday gösteriyorum, tabii ki sanatçı olduğu için. Bayan Ludgate, modelleriniz için kimi seçiyorsunuz?"

Cornelia'nın gözleri parlıyordu. "Sen, sevgilim," dedi. "Ve ... hmm. Sanırım Bay Howe."

Anna kıpkırmızı oldu. Rafe partinin en genç iki üyesinin birbirlerine ilgi duyuyor gibi göründüklerini fark etmişti. Belli Cornelia da fark etmişti ve bakış açısına göre ya nazık ya da uslanmaz davranıyordu.

Howe da -her zamanki solgun, akademik teninden çok daha pembe-utangaç bir şekilde gelip Anna'nın yanında durdu.

"Nasıl poz vermemizi istersiniz?" Anna sordu.

Cornelia bunu düşündüğünü belli eder bir tavır . "Bay Howe kendini adalete adanmış bir adamdır. Bu yüzden Anna, sen adalet tanrıçası Themis olacaksın, terazini kaldıracaksın. Ve Gilby, sen de bir ölümlü olacaksın. ayaklarına kapanır."

Rafe gülümsememek için dudağını ısırıldı. Odadaki diğer birkaç kişi de öyle yapmıştı; ama özellikle Thaïs gülmemiş, Eden da buna bir son vermeyi tartışıyormuş gibi görünmüştü.

Cornelia Anna'ya çizmelerini çıkarmasını söyledi ve alçak bir masanın üzerinde durmasını, başının üzerinde sembolik adalet terazisi yerine bir şamdan tutmasını söyledi. Gilby'yi Anna'nın altında diz çökmüş, elini şamdanın hemen altına doğru uzatmış, sanki dua ediyormuş ya da sadece aşık olmuş gibi poz verdi.

Cornelia Howe'a, "Çaresiz görün," diye talimat verdi. "Ve ne yaparsan yap, onunla göz temasını kesme."

Herkes ayağa kalktı ve iki modelin etrafında bir daire oluşturdu.

"Unutmayın," dedi Cornelia. "Modellerimiz bir santim bile kıpırdamamalı.

Hatta gülümsemek için bile. İlk çatlayan kaybeder. Ama elbette, kayıplarını hızlandırmak için dikkatlerini dağıtmaya çalışabiliriz."

Rafe, Cornelia'nın oyuna olan hevesini izlemekten keyif alıyordu. Bu ona onun muammalara olan sevgisini hatırlattı. Bu da ona olan sevgisini hatırlatıyordu. Bu da ona vücudunun altında titreyişini hatırlatıyordu.

Bir ev dolusu misafir varken bunu düşünmemesi gerekirdi.

Bunun yerine, iki modeli incelemek için yaklaştı ve onları ilk kırmaya çalışanın kendisi karar verdi. "Ne iğrenç bir heykel," dedi alaycı bir tavırla. "Bayan Ludgate, bundan daha yetenekli olduğunuzu sanıyordum."

Modeller bu espriye gülmedi. Özellikle Gilby'nin tamamen hareketsiz kalmak gibi bir yeteneği vardı. Kesinlikle gerçek görünen bir hayranlıkla Anna'ya bakıyordu.

Cornelia, "Ah, bu benim hatam değil," diye cevap verdi. "Modellerim son derece katı. Belki de biraz gevşemeliler."

Modeller yemi yutmadı.

Elinor aniden ellerini çırpı ve ayaklarını yere vurdu. Seraphina şaşkınlıkla irkildi ama ne Anna ne de Gilby gözlerini kırptı.

"Anna, yatağına git," dedi Eden hızlı ve yüksek bir sesle. Anna onu duymazdan geldi.

"Olamaz. Bir kuş içeri uçtu!" Seraphina bağırdı.

Modellerden tepki yok.

"Gilby, onun eteğinin altına bakmayı kes, delikanlı," diye bağırdı Thaïs. "O masum bir bakire."

Gilby geri çekildi, gözleri dehşetle doldu. "!" Lütfen
."

Durdu, kandırıldığını fark etti.

Hepsi kahkahalara boğuldu; hiç biri Anna'dan daha içten değildi.

"Sizi kandırdı Bay Howe," dedi Anna. "Böyle bir şey yapmayacağınızı hepimiz biliyoruz. Siz çok iyisiniz."

"Teşekkür ederim," dedi ayak parmaklarına.

Çocuk o kadar mahcup görünüyordu ki Rafe ona sarılmak istedi.

"Kazanan Anna," diye duyurdu Cornelia. "Hepimizin beklediği gibi. Anna, kurban olarak kimi seçeceksin?"

"Kesinlikle Bay Thompson," dedi Anna hemen. "O klasik bir Narcissus."

Rafe homurdandı. Rory'nin parlak saçlarını düzeltmek için aynaların önünde durmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Rory güldü. "Dürüst olmak gerekirse haksızlık değil. Ama benim muhteşem yansımam kim olacak?"

"Ben!" Thaïs gözlerini Rory'nin vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirerek bağırdı. Seraphina, "Bu oyunda oldukça heveslisin, Thaïs," dedi,

kıkırdayarak. "Bir de sadece yatak odalarında oynanan oyunlardan hoşlandığını söylerdin."

"Bunun yatak odası oyunlarına yol açmayacağını kim söyledi?" Thaïs, Rory'ye göz kırparak sordu.

Rory de ona göz kırptı. Rafe, Thaïs'in önereceği her türlü eğlenceye hazır ve istekli olacağından hiç kuşku duymuyordu.

"Pekâlâ," dedi Anna. "Bay Thompson, dizlerinizin üzerine çökecek ve yansımanıza bakacaksınız. Ve Bayan Magdalene, siz de onun altına uzanıp yüzünü yansıtacaksınız."

Thaïs bir elini cömert kalçasına koydu ve Anna'ya kaşlarını salladı. "Memnuniyetle *onun* altına yatarım."

Anna elini ağzına kapattı ve güldü. Marianne daha da yüksek sesle güldü.

Modeller poz verdiler ve karşı saf bir coşku ifadesi takındılar. Endişe verici bir şekilde hareketsiz kalmayı başardılar, belli ki bu yakınlığın tadını çıkarıyorlardı.

bakışları. Öyle ki, Seraphina "Öp onu!" diye sesRory irkilmiş görünüyordu.

Thaïs gülümsedi. "Evet, lütfen yap," diye mırıldandı.

"Ah, kaybediyor!" Eden bağırdı; masum küçük kız kardeşi oyunun merkezinde olmadığı için oyundan daha çok keyif aldığı .

"Ama ben kazandığımı alacağım," dedi Thaïs. Başını kaldırdı ve doğrudan Rory'nin ağzına bir öpücük kondurdu. Bu onu o kadar şaşırttı ki, gülerek kalçalarının üzerine yuvarlandı.

"Görünüşe göre galip benim," diyerek kolunu Thaïs'in omuzlarına attı. "Ama kurbanlarım kim olacak?"

Thaïs ayak parmaklarının üzerine kalktı ve yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Rory düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. "Evet, mükemmel bir öneri. Cornelia bizim sanatçımız, her zaman arkadaşlarının modellerini yapmakta ısrar eder. Bu yüzden ona poz verdirmenin adil olacağını düşünüyorum."

Cornelia nezaketle gülümsedi. "Gerçekten de çok adil." "Ama onunla kimi eşleştireyim?" diye sordu Thaïs.

Thaïs yine kulağına fısıldadı. Rory bir kahkaha attı.

"Evet!" dedi parmaklarını şıklatarak. "Rafe bizim çemberli Adonis'imiz. Cornelia da her şeyin içinde bir güzellik yaratıyor. Bu yüzden onun sevgilisi Afrodite gibi poz vermesi çok doğal."

Rafe neredeyse viskisini yudumlarken boğuluyordu. Rory şüphesiz ateşin alevlerini körükleyerek ona bir iyilik çalışıyordu. Ama onlarınki körüklenmeye ihtiyacı olmayan bir ateşti.

Özellikle de müstehcen bir seyircinin önünde.

Cornelia trajik bir iç çekiş numarası yaptı. "Büyük bir deneme olacak ama gerekirse ona dokunmayı göze alacağım."

Herkes güldü ve beklentiyle ona baktı.

Rory, "Gel, tüm erkekçe ihtişamınla odanın ortasında dur, Rafe," diye dürtükledi.

Rafe, Cornelia'nın trajik tonuna uyararak, ", " dedi. "Buna katlanacağım."

İçkisini bıraktı ve çok gergin görünmemeyi umarak Cornelia'ya doğru yürüdü. Cornelia gülümseyerek ona döndü. "Nasıl poz vereyim?" diye sordu Rory'ye.

"Ayak parmaklarınızın üzerinde durmalı, ona sarılmalı ve güzelliğine hayran kalarak gözlerinin içine bakmalısınız."

Cornelia Rory'ye eğlenen bir bakış fırlattı. "Deneyeceğim."

Rafe'e döndü ve bir kolunu onun göğsüne attı. Aralarında o kadar büyük bir boy farkı vardı ki, ona yaslanmak zorunda kaldı. Rafe ona destek olmak için kendini destekledi ve bağıını ağığı eğdi.

"Ve Rafe," diye talimat verdi Rory, "ona coşkuyla bakmalısın."

Ona taparcasına gülümsemek için numara yapmasına gerek yoktu. Onun vücuduna sarılmış halini görünce ışınlanmamak imkânsızdı.

Kadın ona bakarak, aşık bir tanrıçanın en iyi taklidini yapıyordu. Onun yakınlığına odaklanmamaya çalıştı. Elinin göğüs ucuna yaptığı baskıya.

Adaçayı gibi kokmasına.

Onun da kendisine yakın olmak için kendisi kadar çaresiz hissedip hissetmediğini merak etti.

Ayak parmaklarının üzerinde yalpaladı ve boğuk bir kahkaha atarak yere yığıldı. "Kaybettim!" diye neşeyle bağırdı.

Ve bunu hak etmişti, çünkü Rafe onun duruşundan vazgeçtiğini hissetmişti. Ve nedenini bildiğinden şüpheleniyordu: Ona dokunmanın tehlikesini sezmişti. Aralarındaki yoğunluğun, ikisinin de kontrol edemeyeceği bir şeye dönüşene kadar devam edeceği endişesi.

"Yazık," dedi Seraphina. "Gözlerini ondan alamıyormuş gibi yapmakta çok ."

Cornelia güldü. "Belki de oyunculuk için sanatı bırakmalıyım." Ama bunu söylerken onun gözlerinden kaçtı.

İçinden bir ses, onun hiç de rol yapmadığını söylüyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Cornelia gözlerini açtı ve pencerelerden süzülen sabah ışığının onu uyandırma görevini tamamlamasına izin verdi. Uykuya dalmadan önce perdeleri asla kapatmazdı. Güneş ışığıyla uyanmayı severdi.

Kütüphaneden kaçtığı için kendini iyice dinlenmiş hissediyordu. yapabilirdi - bir heykeli oynama sırasını sabote eder etmez. Gece geç saatlere kadar çizim yapma alışkanlığına rağmen, az önce olanları düşünmemek için hemen yatağa .

Başka bir adamla, bir heykelin iki hayran öznesi gibi poz vermek muhtemelen çok hoş bir akşamın başlangıcı olurdu. Rafe'leyken, kalbini istenmeyen bir şekilde sızlatmaya başlayan şeyin ne olduğunu ayırt zorlaşıyordu.

Bütün gününü bir oyun oynamaya ayırması ne kadar da uygunsuz. romantik bir hayaldi. Bu duyguyu bastırması gerekiyordu. Kafasının karışmaması gerekiyordu.

Yanına sokulmuş olan Lucius'u kucağına aldı ve yumuşak başına bir öpücük kondurdu.

"Günaydın, kedi."

Mırıldandı ve yanağına kendi yanağıyla vurdu. Sevgi yağmuruna tutmanın hiçbir tehlikesi olmayan bir yaratıktan gelen hoş, karmaşık olmayan bir şefkatti.

Belki de başka bir kedi almalıydı. Belki de yeterince kedi edinirse, Rafe'e duyacağı sevgi kalmayacaktı.

Kapı hızla çalındı ve Cornelia'nın selamıyla Canette içeri girdi.

"Yine leydinizin hizmetçisi olmaya geldim," dedi bir avuç dolusu saç kurdelesini sallayarak.

"Henüz erken, Canette."

Bu günün olması gerekenden daha erken başlamasını istemiyordu. Eski arkadaşı kuru bir sesle, "Seni düşes kılığına sokmak zaman alacak," dedi. Cornelia yatakta doğruldu ve kaşlarını çatı.

"Bu ne cüret, zalim . Resim yapmadığım zamanlarda da görünüşüme özen gösteriyorum, yemin ederim."

"Peki bu ne zaman?" Canette kıkırdayarak perdeleri daha fazla ışık alacak şekilde araladı. "Geldiğin günden beri seni boya sıçramış tuniklerden başka bir şeyle görmedim."

"Giyinecek kimse yok ve ben çalışıyorum."

Canette kurdeleleri makyaj masasının üzerine koydu ve alçak arkalıklı sandalyeyi çekerek Cornelia'ya gelip oturmasını işaret etti.

"Bayan Anna çalıştığınızı söylerdi. Gel ve seni şımartmama izin ver."

Cornelia kendini ayağa sürükledi, bir battaniye aldı ve omuzlarına sardı.

"Bayan Anna çok az çeşnisi olan sevimli bir kız. Bu onun hislerini etkiliyor."

Sandalyeye oturdu ve Cornelia'nın yüzüne adaçayı kokulu bir merhem sürmeye başlayan Canette'e teslim oldu. Ona nemli bir görünüm verdi. Son zamanlarda çarşafaların içinde kendini zorlamış kadın görünümündeydi. Bu da elbette ona Rafe'i düşündürdü.

Yansımasından başka bir yere baktı.

Canette, "Kuaförünü bitirmeden önce seni giydirelim güzelim," dedi.

Cornelia ayağa kalktı ve Canette ona en güzel elbisesini, zengin müşterileri büyülediği sergilerde giydiği elbiseyi giymesine yardım etti. Canette saçlarını uzun, kurdeleli bir düzene sokarken Cornelia itaatkâr bir şekilde kıpırdamadan oturdu.

Cornelia'ya düşes gibi bir çatı verdi.

Canette sözlerini bitirdiğinde, aynadaki görüntü de güldürdü.

"Asil görünüyorsun. Avukat senin bir prenses olduğunu düşünecek. Belki de biraz aşağı indirmeliyim."

"Hayır," dedi Cornelia, kendini inceleyerek. "Bu beni eğlendiriyor. Belki de beni her gün böyle giydirmeni isteyeceğim. Bir tuvalin tepesine ulaşmak için bir merdivenin üzerinde dururken saçlarımın tavana sürtündüğünü hayal et."

Düşes kılığına girmiş olan Cornelia, Rafe'le birlikte emlak yöneticisinin gelmesini bekleyecekleri salona doğru dikkatle yürürken, nadiren giydiği yüksek topuklu ayakkabılarının eteklerine takılmamak için yavaşça ilerliyordu.

"İyi günler Majesteleri," dedi Rafe selamlarken, ona Thaïs'in iyi huylu alaycılığını hatırlatan bir şekilde derin derin eğilerek.

Uzandı ve mücevherli yelpazesıyla göğsüne bir fiske vurdu. Bay Hugue'gözlerinin mücevherlerin yapıştırılmış olduğunu fark edecek kadar iyi olmadığını umuyordu.

"Sen de daha az yüce görünmüyorsun," dedi. Rafe de alışılmadık derecede şık giysiler içindeydi ve pudralı bir peruk takmıştı. Devrim öncesi Fransız tavus kuşu gibi giyinmiş olsa bile, karşı konulmaz bir şekilde sert olması haksızlıktı.

"Ağırbaşlı, çekingen düşesimin güzelliğini ortaya çıkaracak şekilde giyinmeliyim," mırıldandı, elini tutup kibarca öptü.

Bir önceki günün faaliyetlerinden etkilenmediğini doğrulayan hafif bir ruh hali vardı.

Uzak durmak için mücadele edecek kişinin o olduğunu düşünmekle haksızlık etmişti.

Bunun tamamen cinsel bir oyun olduğunu kendine hatırlatmak için en çapkın tavrını takındı.

"sana. Tam da erkeksi ve yakışıklı Muhafazakâr dükün resmisiniz."

"Bakir ve yakışıklı! Siz kimsiniz, nazik hanımefendi ve karıma ne yaptınız?"

"Onu bu yüksek saçların altına sakladım. Boğulduğuna şüphe yok."

"Son nefesini verirken çok güzel görünüyor."

Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "*Altında* görüldüğü kadar güzel değil elbisesi, sizi temin ederim."

Hırlamaya benzer bir ses çıkardı. "Farkındayım, Cornelia. Farkındayım."

Görünüşe göre flört etmek için numara yapmaya gerek yoktu. Sözlerindeki çiğliğin gerçek olduğunu anlayabiliyordu. En azından bugün flörtlerinin bir amacı vardı. Birbirlerini ne kadar çok istiyor gibi görünürlerse, parasını almak o kadar kolay .

"Senin için bir şeyim var," dedi Rafe. Gözleri parlıyordu.

"Neymiş o?"

Elini cebine attı ve Rosemere armasıyla yaldızlanmış deri bir çanta çıkardı.

"Gecikmiş bir düğün hediyesi." Kalbi boğazında düğümlendi. "Onlar ... değil."

Çantanın üstünü fiskeyle açtı. "Rosemere elmasları."

Mücevherler -iki uzun küpe ve dört iplikli bir kolye- fildişi saten yastıklarının üzerinde parlıyordu, devasa ve ışıltılıydılar, silah olarak kullanılabilecek kadar büyüklerdi. Bu mücevherleri tanıyordu. Onları amcasının eşlerinin kulaklarından ve boyunlarından sarkarken görmüştü. Küçük bir hep onlara dokunmak istemişti ama amcasının eşleri, kocalarının dikkatini ve sevgisini çeken küçük bir çocuğa hiç için buna nadiren izin vermişlerdi.

Uzanıp birine dokundu, kendini yine küçük hissetti, sanki eli itilip kakılacakmış gibi.

Onun tereddüt ettiğini gören Rafe kolyeyi aldı.

"Avukat için giymek isteyebileceğini düşündüm. Macundan daha ikna edici. Size takabilir miyim?" diye sordu.

Emin değildi. Düşesin evlilik mücevherleriyle süslenmesi gerçekten de gerçekçi görünmesine yardımcı olacaktı. Ama bu mücevherler amcasının ailesinden gördüğü tüm reddedilmeleri temsil ediyordu. Onlardan biri olarak görülmemenin acısını. Dışlanmayı. Yargılamayı.

Ama aynı zamanda kendi mirasını da temsil ediyorlardı. O bir Rosemere'di. Bir Rosemere olarak doğmuştu. Ve o, şimdilik, bir düşesti.

Elmasları takmak, onun olmayı hak etmediğini düşünen herkese meydan okumak olacaktı.

"Evet," dedi boynunu Rafe'ye doğru kaldırarak.

Ağır mücevherleri kızın boynuna doladı, geri çekildi ve gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Ona bakmamalıydı. Bu çok fazlaydı. Bazı şeyler çok gerçekçiydi.

"Şimdi de küpeler," dedi ve küpeleri ona uzattı. Kadın dikkatlice vidalarını söktü ve kulaklarına taktı. Küpeler o kadar ağırdı ki, boynunu çevirdiğinde kafasına çarpıyorlardı.

"Bunlar çok saçma," dedi.

"Gülünç olabilirler ama onların içinde çok güzel görünüyorsunuz. Daha önceki hiçbir düşes sizi gölgede bırakamazdı."

Bu ona bir verdi. Onları kendi portresine resmedecekti. Annesinin en güzel elbisesini ve babasının ailesinin en güzel kıyafetlerini giyecekti. değerli mücevherler. Bu, mirasının iki tarafının karşıtlık içinde değil, güzel bir şey yaratarak uyum içinde olduğunu bir ifadesi olacaktı.

Rafe boğazını temizledi. "Başka bir şey daha var," dedi. Elini cebine attı ve basit bir altın yüzük çıkardı.

"Bu benden."

Kızın gözlerinin içine baktı ve sanki reddedeceğinden endişeleniyormuş gibi alması için uzattı. Bir çocuk kadar utangaç görünüyordu.

Yüzüğü ondan aldı ve avucunun içinde tuttu. "Alyans mı?"

Başını salladı. "Gerçek aşıklar olarak kaçmış olsaydık sana vereceğim türden bir şey olduğunu düşündüm. Daha fazlasını karşılayamazdım ama sana bir şey vermek istedim."

Durakladı ve yutkundu. "Avukata bunun sizin için ne kadar değerli olduğunu söyleyebilirsiniz. Manevi değeri falan."

Pürüzsüz altın yüzeyi okşadı. Garip bir şekilde, onun düşünceliliğinin bu simgesi onun için değerliydi. İskoçya'ya giderken onun için yaptığı tüm o küçük şeyleri hatırlatıyordu. Gecenin bir yarısı kapısına çaresizce gelen genç kadına gösterdiği özeni.

Elini uzattı. "şerefe nail olur musun?"

Rafe gülümseyerek yüzüğü aldı ve havaya kaldırdı. Işığı yakaladığında, içine kazınmış olduğunu fark etti.

"Bekle," dedi, onu tutarak. "Yazıyı görmedim." Işığı yakalamak için ona doğru eğildi. Basitçe, "*Senin*" yazıyordu.

Nefesi boğazında düğümlendi.

"Senin mi?"

Rafe'in yanakları kızardı ama gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. "Senin, Cornelia. "Evet. Sana kalbimi verirdim."

Adamın bunu ikisinin de sahnelediği oyunda bir dekor olarak kullandığını biliyordu. Ne de olsa, ilişkilerini yenilemelerinden çok önce Londra'da yaptırmış olmalıydı.

Bunun *gerçek* olduğunu düşünmesine izin veremezdi. Ama onu parmağına takarken izlerken mavi gözlerinde parlayan ışık o kadar gerçek görünüyordu ki. Sesinin tınısı duygulandırmıştı. Bu yüzükle ya da yüzüğün duygusuyla ilgili hiçbir şey oyun gibi gelmiyordu.

Tam o sırada Bay Singh kapıda belirdi. "Bay Hugue geldi, ," dedi Rafe'ye. Cornelia'ya sırtarak, "Ya da *Majesteleri*," dedi.

"Bana bir daha asla öyle deme Singh," diye uyardı alaycı bir ciddiyetle. "Seni görevden alır. Bir düşes olarak, istediğim kişiyi sebepsiz yere görevden almak benim ayrıcalığımdır."

Rafe, "Düşesler hakkındaki düşünceniz oldukça acımasız," dedi. Kendini toparlamış görünüyordu. Kıyafetleri içinde rahat ve kendinden emin görünüyordu. Perukları pek sevmezdi ama Rafe o kadar dünyevi biriydi ki, pudralı buklelerin telaşı bile erkeksi canlılığını azaltamazdı.

Adamın görünüşü neredeyse onun kocası *olmasını* dilemesine neden *oluyordu*. Her gün onun sağlıklı vücuduna erişebildiğini hayal etmek için.

Ama konuşmanın yönünü kaybediyordu. "Şey, üç düşesle birlikte yaşadım," diye cevap verdi, konuşmanın doğal akışına uymayacak kadar geç. "Yumuşak karakterleriyle tanınmazlardı. Gerçi amcamla evli olmak herkesin sinirlerini bozabilir."

Rafe uzun uzun baktı, gözleri boynundaki elmaslara takılmıştı. "Onların öfkesini hak etmedin. Buranın gerçek düşesi olmayı planlamıyor olman çok yazık. Bir düşesin ne olabileceğine dair olasılıkları genişletmek için epeyce şey yapabilirsin."

İsterse tabii ki *yapabilirdi*. Bu, pozisyonu istediği anlamına gelmiyordu.

Bu, kabul etmemesi gerektiği anlamına da gelmiyordu.

Belki de beyaz ten, saygınlık ve zenginlik ve güce yakınlık tarafından yönetilen dünyadan ziyade, kendi dünyasında gördüğü ve bildiği güzelliğe değer vermeyi kadınlığa borçluydu. O çok iyi bir Dikkatleri sanatı ve davası için kullanırsa etkili bir düşes olabilirdi. Göz ardı edilen ya da kibar toplumun ilgisine layık görülmeyen şeylere saygı gösterilmesini talep edebilirdi.

Ama unvanı korumak Rafe'e bağlı kalmak anlamına geliyordu. Kendi özgürlüğü için tehlikeli bir risk.

Belki de sorun düşes olmak istememesiydi. Belki de sorun, düşes olarak kalırsa Rafe'e bu kadar yakın olmayı göze alamayacak olmasıydı.

Ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Saçma sapan konuşmayalım," dedi hızlıca, ikilemi şimdilik bir kenara bırakarak.

Rafe azarlanmış görünüyordu. " z r dilerim. Seni pohpohlamak istemiştim, gücendirmek değil. Sorun olur mu?"

Onun gözlerini aradı, sadece bakışlarıyla onunla ilgilendi.

Başını salladı. Tanrım, çok nazikti. Onun ruh halini çok iyi gözlemliyor ve duygularına karşı çok hassas davranıyordu.

Her zaman  yleydi.

On sekiz yaşındayken hayatını ona bu yüzden emanet etmişti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Önce

Cornelia, Gretna Green'e olan yolculuğun son ayağında alışılmadık bir şekilde dalgındı.

Rafe onun tereddütleri olup olmadığını merak etti.

"Biliyorsun," dedi bir saattir devam eden sessizliği bozarak. "Bunu yapmak zorunda değiliz. İstersen seni korumak için evlendiğimizi *söyleyebilirim*. Seni Rosemere'in pençesinden uzak tutmak için istediğin her şeyi söyler, istediğin her şeyi yaparım."

Onu sevmeyen bir adamla evlenmeye zorlandığını hayal bile edemiyordu. Onun sanatsal yeteneğine hayran olmayan bir adamla. bastırılmaz bir ruh.

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Yakalanırsam ve evli olduğumu kanıtlayamazsam bu işe yaramaz."

"Tanık kağıdını kaybettiğinizi söyleyebilirsiniz."

"Bu da işe yaramaz. Amcam bir at terbiyecisinin gelini olduğumu kabul etmektense beni iki eşli etme riskini almayı tercih eder."

Sertçe güldü. "Gururuma elveda."

"Bu doğru," diye iç geçirdi. "Anlaşmamızdan kaçamaz ve beni kurtlara terk edemezsin."

Gelincik!

Kızın huysuz halinden, gerçekten rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. Her zamanki havalı özgüveni hiçbir yerde yoktu.

Kaçırdı.

Onun bu anlaşmaya korku içinde girmesini istemiyordu. Ama onu bundan nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

Kendini savunmasız hissetmekte haklıydı. Kadınların evlilik altında çok az hakları vardı. Mülk sahibi olamaz, sözleşme imzalayamaz, kendi adlarına hesap açtıramazlardı. Kendilerinin ve çocuklarının kişiliği kocalarının tek kontrolü altındaydı. Onun yerinde olsaydı, kendisine güvenilip güvenilemeyeceğini merak ederek dehşete düşeceğini biliyordu. Ne de olsa evlendikten sonra tek güvencesi

Dük'ten para koparmak için onu bir piyon olarak kullanmayacağına, Kent'te onunla kalmasını ve ona çocuk doğurmasını emretmeyeceğine ya da başka sapkın planlar yapmayacağına söz vermişti. onun sözüydü.

Ondan böyle bir güven duymak çok alçakgönüllüydü. Bu onu çok hissettirdi. Onu atından indirip kollarına almak ve saçlarından öpmek istiyordu. Ondan hiçbir şey istemeyeceğine söz vermek için.

Ama fiziksel bir şefkat istiyor gibi görünmüyordu. Atının üzerinde dimdik oturuyor, gözleri ileriye dikilmiş, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi.

"Seninle evlenmekten kaçmaya çalışmıyorum," dedi en yatıştırıcı sesiyle. "Sadece bu konuda tamamen açık fikirli olduğundan emin olmak istiyorum. sonuçları."

"Ben de sabahtan beri bunu düşünüyordum," diye itiraf etti. " etmelisin, evlendikten sonra benden bir şey talep etmeyeceğine *yemin* etmelisin."

"Sana söz veriyorum, Cornelia."

"Özgür olmalıyım, Rafe." Sesi tutkuyla doluydu. "Hayatım boyunca amcamın isteklerine hapsoldum. Ve eğer eski hayatıma , asla gibi yaşayamayacağım. Beni kendi seçtiği biriyle evlendirecek ve korunaklı, boğucu bir hayat yaşamamı sağlayacak. Olmalıyım. Beni nereye götürürse götürsün, kendi belirleyebiliyorum. Yeteneklerimi geliştirmek, sevgililer edinmek, maceralar yaşamak, yeni ülkeler görmek ve yeni, büyüleyici insanlarla tanışmak istiyorum. Eğer bana bu özgürlüğü tanıma isteğimi yerine getiremeyecekseniz, lütfen bana şimdi söyleyin ve devam etmeyelim."

Onun gözlerinin içine baktı ve sahip olduğu tüm samimiyetle konuştu. "Kendin için istediğin şeyle senin aranda durmayı asla istemem. Sizin için bu rolü oynamamı istemeniz benim için bir onurdur. Güvenebilirsin Ben."

Başını salladı ama rahatlamış görünmüyordu. "Evet. Sanırım sahip olduğum tek şey güven."

Bunu o kadar uzun süre düşündü ki, gerçekten fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak etmeye başladı. Garip bir şekilde, bu fikir onu hayal kırıklığına uğrattı. Onu kurtaracak adam olmak istiyordu.

Sonunda omuzlarını gevşetti ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Teşekkür , Rafe. Senden istediğim şeyin kolay olmadığını biliyorum. Çoğu erkek bunu yapmazdı."

"Çoğu kadın bunu kadar cesur olamazdı. Sana hayranım, Cornelia."

Ona hayran olmaktan çok daha fazlasıydı. Ona karşı hissettiği şey -ve bunu ne kadar çabuk hissetmeye başlamıştı- hayranlıktan çok daha derin, daha samimi ve kişisel bir şeydi ve bunu düşünmek bile onu korkutuyordu. Birkaç gün önce, daha üst sınıftan ve daha önemli bir komşu, bir tanıdıktı. Çok az insan tanıdığı partilerde ona nazik davranan bir kız. Bir yabancından biraz daha fazlasıydı.

Şimdi kendisi için daha önemli olan tek bir kişi bile düşünemiyordu.

Bir an için yine sessiz kaldı. "Bir isteğim var." "Herhangi bir şey. Nedir?"

Tereddüt etti. "Söyleyeceğim şeyden nefret mi edeceksin yoksa Buna seviniyorum, ama sanırım birincisi. Lütfen açık fikirli bir şekilde dinleyeceğinize söz verin."

Yüzünü okumaya çalışarak ona baktı. O kadar sert ve kararlı bir odaklanmayla doğrudan ona bakıyordu ki, atını düzgün bir şekilde yönlendiremeyeceğinden endişelendi.

"Bana her şeyi sorabilirsin, Cornelia," dedi nazikçe.

"Evliliğimizi tamamlamalıyız."

Beklediği şey bu *değildi*. En baştan çıkarıcı anlarında bile onunla *cinsel ilişkiye* girmeyi düşünmemişti.

Boğazını temizledi, sesinin bu düşünceyle yükselen sinir dalgası - yoksa özlem miydi? "Bu değil. mümkün."

Omuzları öfkeyle kalktı. "Bu gerekli, Rafe," dedi sakın bir sesle. "Kritik."

Onun neden böyle düşündüğünü ama bu akıllıca olduğu anlamına gelmiyordu. İç çekti. Havayı temizleme zamanı gelmişti.

"Cornelia, senden on altı yaş büyüğüm. Lanet olası on altı yıl. Sen daha kreşten yeni çıktın ve ben yetişkin bir adamım. *Aileni* tanıyordum.

Tanrı aşkına-"

Atını durdurdu ve onu durdurmak için elini uzattı. Adam dizginleri çekti. Kadın kollarını kavuşturdu ve doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. Duruşunda yalvarma kadar meydan okuma da vardı.

"Rafe, lütfen beni *dinle*. Benden faydalanma riskini aldığını düşünüyor gibisin. Ve buradasınız, benim emrimle İskoçya'ya gidiyorsunuz, sırf sizden istediğim için benimle evlenmek üzeresiniz. Peki kim benden faydalaniyor? Kime?"

İç çekti. "Sanırım tereddütümün bunu yapmak istemememden kaynaklanmadığını biliyorsun."

"Ben de istiyorum." Sesi daha yumuşak, daha kırılgan hale geldi. "Seni istiyorum. Bu durumda olmasaydık bile seni isterdim."

Onun kendisini arzuladığını zaten biliyordu. Önceki geceden sonra, ne onun kendisine ne de kendisinin ona duyduğu çekim konusunda aklında en ufak bir soru işareti kalmamıştı. Ama yine de onun bu sözleri yüksek sesle söylediğini duymak için can atıyordu. Heyecanlıydı ve son derece gergindi.

"Ve bundan daha fazlası," diye devam etti, "sana ihtiyacım var. Planımızla ilgili her türlü önlemi almak istiyorum. Evliliğimizin sahte olduğuna dair hiçbir şüphe olmamalı. Aslında, evlendiğimizde herkesin içinde çok aşk dolu olmalıyız. Sevişirken yüksek sesle konuşmalıyız. Şahitler bırakın."

Bu fikir karşısında neredeyse boğulacaktı -şoktan mı, şehvetten mi yoksa korkudan mı, karar veremiyordu.

Böyle bir şey yapabilir mi?

Elbette *yapabilirdi*, ama bu doğru muydu? Yoksa bunu yapmak sadece ahlaki bir başarısızlığın rasyonelleştirilmesi mi olurdu?

Cornelia uzandı ve elini onun omzuna koydu. "Lütfen, Rafe," dedi. "Lütfen bunu benim için yap."

Sesi titriyordu. İçindeki çaresizlikten nefret ediyordu. Cornelia Ludgate hiçbir şey için yalvarmak zorunda kalmamalıydı.

Bunu yapacaktı. Onun için.

Ona kendi aklını ve arzularını bilen bir kadın gibi davranarak saygı gösterecek ve isteğini yerine getirecekti.

Ama önce onunla evlenmesi gerekiyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Cornelia burnunun üzerinden Rafe'e baktı, Rafe'in onu o güne kadar gördüğü en düşesçe ifadeyle. Bugün ona ne kadar çok benzediği göz önüne alındığında, bu unvana sahip olma fikrine duyduğu kızgınlık ironikti. Rafe ona Rosemere elmaslarını vermeden önce bile ipek elbisesi, mücevherli ayakkabıları ve özenle süslenmiş saçlarıyla tam ona göre görünüyordu.

Ama sorunun elmaslar olmadığını biliyordu. Sorun yüzüktü.

Yüzük çok . Çok duygusaldı.

Onu Londra'da ziyaret ettikten sonra, planını kabul ettikten hemen sonra satın almıştı. Tanışıklıklarının tazeleme ihtimali onu çok heyecanlandırmıştı. Eğer biraz akıllı olsaydı, sadece bandoyu satın alırdı, onu kazımdan vazgeçti.

Ama kendine göre nedenleri vardı. Eğer bir avukatı, birlikteliklerinin yirmi yıl boyunca gizlice gelişen bir aşka dayandığına ikna edeceklerse, kalbi mesafe ihtiyacından etkilenmemiş olsaydı onun gibi davranmak en iyisi değil miydi?

Cornelia karısı olsaydı, onu sahip olduğu her türlü lüksle donatmak isterdi. Ona bildiği her şekilde değer vermek isterdi. Paha elmaslar, sıcak kucaklamalar ya da duygularını olabildiğince basit bir şekilde ifade eden sade bir altın yüzük. *Senin olsun.*

Ama burası o dünya değildi ve Cornelia onu hiçbir şekilde isteyen bir kadına .

Aksesuarlarıyla bile çok ileri gitmişti.

"Aşırı taşkınlığının cezası olarak yelpazenle bileklerime vurmak ister misin?" diye sordu, havayı bir kez daha yumuşatmayı umarak. O

yalvarırcasına kolunun alt tarafını ona uzattı.

Bir an sessiz kaldı. Sonra başını ona doğru salladı ve adam bir nefes verdi.

"Sevgili kocama karşı asla fiziksel şiddete başvurmam," dedi, gözlerinde hafif bir neşe belirtisi belirerek. "Sadece iyiliklerimi . Ya da belki onu kıskandırmak için başkalarına ihsan ederdim."

Bu fikir onda büyüme isteği uyandırdı, kıskançlıktan değil.

"Kıskanacağından şüpheliyim. Daha sonra ona detayları anlattığınız sürece."

Bir gün önceki faaliyetlerini anımsamak için bir zaman olmadığını düşünmeye fırsat bulamadan ağzından kaçırıldı.

Cornelia'nın gözlerindeki parıltı onun da hatırladığını gösteriyordu.

"Belki ona söylememe gerek yoktur," diye mırıldandı. "Belki de zaten biliyordur."

Singh öksürdü. "Bay Hugue?" diye hatırlattı onlara.

Rafe irkildi. Singh'in orada durduğunu unutmuştu. Zavallı Singh, bastırılmış arzularına tanıklık ediyordu. *Zar zor* bastırılmış.

"Ah, elbette," dedi Rafe. "Onu içeri alın lütfen." Cornelia'ya döndü. "Ve siz, Majesteleri, o size hak ettiğiniz gösterişle hitap ettiğinde itiraz etmeyeceksiniz."

"Amcamın ahbaplarından biri tarafından bir kez olsun saygıyla karşılanmak hoşuma gidecek. Ona hayatının şokunu yaşattıktan sonra."

Kapı açıldı ve eski moda pudralı peruk giymiş uzun boylu bir adam içeri girdi. Cornelia'yı görünce kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Amcasını tanısaydı, onun bu evden sürgün edildiğini bilirdi.

Rafe ayağa kalkarak, "Günaydın Bay Hugue," dedi. "Beni ve düşesimi ziyarete geldiğiniz için teşekkür ederim."

Hugue, Rafe'Cornelia'ya baktı ve sanki şöyle der gibiydi: *Nerede bu düşes? Kesinlikle burada değil!*

Avukat şaşkınlığını başını eğerek gizledi. "Benim için bir zevk, . Belki beni ona takdim edebilirsiniz?"

Rafe kolunu Cornelia'ya doladı. "Elbette. Önceki dükün yeğenini tanıdığınızı sanıyorum. Size eşimi tanıştırmama izin verin, Cornelia, Rosemere Düşesi."

Avukat yana doğru devrilecekmiş gibi görünüyordu. "Ah, anlıyorum," dedi belli belirsiz bir sesle, ama bunu yapmadığı ya da yapmak istemediği açıktı.

"Anladığım kadarıyla yakın zamanda evlenmişsiniz, Majesteleri?"

Cornelia, "Hayır, Majesteleri ve ben uzun süredir evliyiz," dedi.

"Tam olarak 1777'de Gretna Green'de yemin ettik," dedi Rafe, buğulu bir ses tonuyla. "Bunu düşünmek beni hâlâ duygulandırıyor."

Bir kez daha düşündüm de, puslu ton tamamen etkilenmemiştir.

Bu anı onu etkilemişti. O günü, ete kemiğe bürünmüş bir aşk mektubu gibi hissetmeden asla düşünememiştir.

Hugue şaşkınlık içinde Rafe'ye baktı. "Gazetelerdeki haberleri görene kadar evli olduğunuzu bilmiyordum, . Vasiyet okunurken bu konu gündeme gelmedi."

"Dükler yatak odalarıyla ilgili konularda avukatlarını bilgilendirmek zorunda mıdır?" Rafe buyurgan bir tavırla sordu.

Adam neredeyse boğuluyordu.

Cornelia Rafe'in kolunu sıktı, belli ki bu durum hoşuna gitmişti.

Cornelia en kibar ses tonuyla, "Benim muhteşem, yiğit kocamı bağışlayın," dedi. "Gerçek şu ki, amcamın birlikteliğimize duyduğu öfke yüzünden ayrı yaşamak zorunda kaldık. Rafe yanında çalıştığı için evliliğimizden haberdar olmasını göze alamadı."

"Rosemere aşkımıza asla müsamaha göstermezdi. Kariyerim onun himayesine bağlı olduğu için gizlice evlenmek zorunda kaldık."

Cornelia, "Romeo ve Juliet gibi birbirini sevmeyen aşıklar," diye iç geçirdi. "Tabii ki fırsat buldukça birbirimizi ziyaret ettik."

"Çok zevkli ziyaretlerdi," dedi Rafe, Bay Hugue'ye göz kırparak. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi, seni yaşlı şeytan?"

Cornelia kocasına nazlı nazlı gülümseyerek, "Çok zevkli," diye içini çekti.

"Ancak, Majesteleri düklüğü miras aldığına göre," diye devam etti, "Sonunda aşkımızı ilan edebilir ve mutlu bir evlilik hayatı yaşayabiliriz." "Ah, Tanrı'nın istediği gibi karı koca olarak yaşamak," diye iç geçirdi Rafe, iyi bir yemek beklentisi içindeymiş gibi karnını ovuşturarak. "Nasıl da sevinyorum evlilik. Ve karımda."

Bu kez kahkahalarını bastırma sırası Cornelia'daydı.

Adam kolunu kıza doladı ve kız da ona doğru eğilip çenesinin yanından öptü. Çok güzel kokuyordu, adaçayı ve temiz keten gibi.

Elini tuttu ve gürültülü bir şekilde avucunu öptü.

"Oh, ," diye güldü, elini çekerek. "Zavallı Bay Hugue'un önünde olmaz. Rezil olur."

Onun elini geri çekti ve daha büyük olan eliyle kavradı. "Kanun karşısında bile sana karşı koyamam."

Cornelia ve onun parmaklarını sıktı. Tanrım, onunla rol yapmak çok eğlenceliydi.

Rol yaptığından değil.

Avukat şaşkınlık içinde kaybolmuş ve onların neşesinden habersiz görünüyordu. Rafe, Cornelia'nın elini bırakmadan duruşunu düzeltti.

"Uzun evliliğimiz göz önüne alındığında," dedi büyük bir edayla, "karım elbette Rosemere'in vasiyetinde kendisine ayrılan mirası almaya hak kazanacaktır."

Hugue'nun belli belirsiz midesi bulanmıştı. "Majesteleri, tüm saygımla, evli olduğunuzu doğrulamalıyım. gereklilikleri."

"Sözünden şüphe mi ediyorsunuz, ?" Rafe sordu. "Bir erkeğin bu *lezzetli* yaratıkla evlenmek isteyeceğinden nasıl şüphe duyarsınız?"

Ayağa kalktı ve onun arkasına geçti, ellerini sanki gerçekten kendininmiş gibi sahiplenircesine omuzlarına koydu. Kız ona doğru eğildi ve hayranlıkla yukarı baktı.

"Sadece ona bak, Hugue. Sadece ona bak."

Her hecenin tadını çıkardı. Sözleri, şimdiye kadar ettiği tüm yeminler kadar .

Cornelia'ya sevgi gösterisinde bulunmanın zorluğu buydu.

Numara yapacak çok az şey vardı.

Eğildi ve onun boynunu öptü. Kadın uzandı ve onun yüzünü okşadı. "Çok nazıksın aşkım," dedi. "Öyle değil mi, Bay Hugue?"

Bay Hugue'nun gözleri kendi kucağından Cornelianın yüzüne ve tekrar kucağına kaydı. Annesi olmayan yeni doğmuş bir kuzuya benziyordu.

"Majesteleri bir hayal," dedi sonunda. "Ancak Majesteleri miras almak istiyorsa, vasiyetnamenin şartları uyarınca evliliğini doğrulamalıyım."

Bunu Rafe'ye, sanki Cornelia odada yokmuş gibi söyledi. Rafe'nin onu tokatlayası gelmişti. Ancak Cornelia sadece güldü.

"Miras almak istiyorum," dedi neşeyle. "Siz istemez miydiniz Bay

Hugue?" "Evet. Elbette. Sanırım bir tanık kağıdınız var?"

"Elbette," dedi ve Rafe'in imzalandığı gecedan beri güvenli bir şekilde kilit altında tuttuğunu bildiği katlanmış, neredeyse parçalanmakta olan kâğıdı çıkardı.

"Dikkatli ol," dedi ve avukata nazıkçe uzattı. "Bu benim için çok değerli."

"Ve bana, aşkım," dedi Rafe onun omuzlarını sıkarak. "Evlendiğimiz günü hatırladıkça hâlâ gözlerim ."

Ve bu doğruydı. O yaptı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Önce

Gretna Green'e giden ünlü yol olan Headless Cross'a yaklaştıkça güzergâh daha da sıkışık hale geliyordu. Rafe ve Cornelia, hangi arabaların sevgililerle dolu olduğunu, hangilerinin de babaları kovaladığını tahmin ederek zaman geçirdiler.

Gretna Green'in kötü şöhretli demirci dükkânını ve örsünü atlayıp kasabaya daha uzak bir mesafede odaları olan bir hana gittiler.

Cornelia şapkasını çıkardı ve saçlarını göz alıcı bukleler halinde serbest bıraktı.

"Yüzü kızarmış bir gelin gibi mi görünüyorum?" diye sordu kirpiklerini kırıştırarak. "Senden daha güzeli yok," dedi içtenlikle. "Ve en çok sen görünüyorsun

"Pantolonunun içinde gösterişli."

Güldü. "Teşekkür . Oldukça pratikler. Belki de tüm elbiselerimi ederim. Geri kalanını Gardencourt'ta bıraktığımdan beri iki tanesini."

Bunu hiç düşünmemişti. Şu anda dünyada sahip olduğu tek şeyin çantasının içindekiler olduğunu.

"Floransa'da bu kadar az eşyayla nasıl geçineceksiniz?"

Gülümsedi. "Oh, bu kadar özgür olmak harika olacak. Harçlığımdan İtalya'ya gitmek, bir oda kiralamak, boya ve tuval almak için yeterince para biriktirdim. Resim yapmak için süslü elbiseler giymeme gerek yok. Portre yapabilirim.

Kendimi desteklemek için komisyonlar kurabilir ya da çizim dersleri verebilirim. Başlangıçta zor ama yolumu bulabileceğimi biliyorum."

Cesareti takdire şayandı. Onun yerinde olsaydı, yoksulluktan çok korkardı.

"fazladan ne kadar para varsa size bırakacağım," dedi. "Yardım etmek için. Her ihtimale karşı."

"Gerek yok, Rafe. Benimle evlenerek bana yeterince yardım ediyorsun."

Onunla evlenmek. Onunla gerçekten *evlenecekti*. Cornelia Ludgate ile kaçacaktı; eşsiz bir insan, muhteşem bir kadın, cesur bir ruh ve aristokrat bir genç kız.

Lucy Collins'le yaşadığı gençlik ilişkisinden bu yana geçen yıllar içinde evliliğe karşı bir korku geliştirmişti. Kalbinden korkarak bekarlığa yemin etmişti.

kaçınılmaz olarak onları incitmeden tek bir kişiye bağlanmasına izin vermeyecek kadar açıktı. Ama Cornelia onun sevgisine tek başına sahip olmak istemiyordu. Sadece onun bağlılığını istiyordu.

Ve bunu ona vermek bir yük değil, bir onur gibi hissettirdi.

"Burada duralım mı?" Cornelia, önünde Rooms & Weddings yazan bir tabelası olan bir barı işaret ederek sordu.

"The Bride and Gun," dedi Rafe, barın üzerinde yazılı olan ismi okuyarak. "Uygun görünüyor."

Durdular ve atlarını bir ahıra koydular. Yolculuktan dolayı tozlu ve terliyidiler - o kadar kirliyidiler ki, geleneksel tarzda evleniyor olsalardı bir kiliseye adım atmalarına izin verilmezdi.

Hanin içindeki hiç kimse ne onların dağınık görünümünü ne de Cornelia'nın erkeksi kıyafetini fark etmiş görünüyordu. Oda, benzer şekilde darmadağınık çiftlerin neşeyle biralarını yudumlayıp yeni eşlerinin şerefine kadeh kaldırmasıyla fazlasıyla gürültülüydü. Ön tarafta oturan bir adam sarhoş, mırıltılı ve detone bir sesle gelinine serenat yapıyordu. Koroya diğerleri de katılıyor, kadehlerini kaldırıyor ve biralarını yudumluyorlardı.

Odanın arka tarafındaki küçük bir alanda evlenmek için sıralarını bekleyen çiftler vardı. Rafe'nin hancı olduğunu tahmin ettiği bir adam bir sandalyeye oturmuş, hızlı bir şekilde törenleri yönetirken, yanındaki bir kadın da bu kutsanmış ayini kutlamak için üzerine bir şeyler karaladığı bir kâğıt yığını tutuyordu.

Kaçarak evlenmenin resmi bir olay olmadığını biliyordu ama bu arbede şok ediciydi.

"O kadar dehşete düşmüş görünme," diye güldü Cornelia. "Sessiz bir şapel mi bekliyordun?"

"Sanırım yeminler kilisede değil de birahane de edilse bile biraz romantizm olabileceğini düşünmüştüm."

"Bence çok romantik," dedi Cornelia. "Tüm bu çiftler, istedikleri kişiyi sevmeye ve tam olarak istedikleri gibi yaşamaya kararlı bir şekilde kaçıp gidiyorlar."

Ve bakın hepsi ne kadar mutlu."

Ona gülümsedi, gözleri parlıyordu.

"Belki de haklısın," dedi ve elini sıkmak için uzandı. Kadın da onun elini sıktı.

Ama sıra kendilerine geldiğinde ve kadın onları sadece "sıradaki" kelimesiyle selamladığında, Cornelia onun gözleriyle karşılaştı ve böylesine ciddi bir olayın bu kadar üstünkörü bir şekilde ele alınmasının saçmalığı karşısında gülmekten kendini alamadı.

"Nasıl yapıldığını biliyor musunuz?" diye sordu hancı, bilip bilmemelerine aldırmış gibi.

Rafe'nin hiçbir fikri yoktu ama Cornelia neşeyle gülümsedi. "Evet," dedi Rafe'in elini tutarak.

Odadaki gürültüye, nikâhlarını kıyan adamın sıkıcılığına, aralarında bir gelecek olmamasına ve yerden süzülen bayat bira kokusuna rağmen, Rafe bu tuhaf ritüelden tuhaf bir şekilde etkilendiğini hissetti. Her şeye rağmen, bir şeye bağlıydılar - sadece bu deneyimin anısına.

Her ne , Cornelia artık hayatının bir parçasıydı. En azından geçmişinin.

Ama onun da kendi geleceğinin bir parçası olması için yanıp tutuşuyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı Rafe Cornelia'ya. "Beni aydınlat." "Sadece benim yaptığımı yap," dedi Cornelia. "Önce ben gideceğim, çünkü bu benim fikrimdi."

Ona göz kırptı.

Hancıya döndü. "Ben, Cornelia Ludgate, kendimi Rafe Goodwood ile evliliğe adıyorum."

Rafe'e gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Şimdi sıra sende."

Yutkundu. "Ben, Rafe Goodwood ..." Durdu ve boğazında oluşan yumruyu temizledi. "Cornelia Ludgate ile evleneceğime söz veriyorum."

Cornelia'nın başka bir şey söylemesini bekledi ama görünüşe göre hepsi buydu. Evlenmişlerdi.

O, bu değerli kadının kocasıydı.

Ona verecek bir şeyi olmasını diledi, evliliği daha gerçek hissettirebilecek küçük bir simge.

Onun parmağına geçirebileceği bir yüzüğü olmasını diledi.

Onun yerine Cornelia'nın elini sıktı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı kulağına, elini geri sıkarak. "Çok teşekkür ederim."

Kadın bir kâğıda yer ve tarih yazarak imzasını attı ve Rafe'ye uzattı. "İsimlerinizi imzalayın."

Rafe, Cornelia'nın *Cornelia Goodwood*'u karalamasını izlerken garip bir şekilde gurur duydu.

sayfanın karşısında. Sırayla imzasını attı.

"O zaman siz devam edin," dedi hancı, hiç sıcak davranmadan.

Cornelia kâğıdı aldı, yaptı ve gözlerinin içine soktu.

"Boş odanız var mı?" diye sordu neşeyle. "Bir kızın kadın olmaya ihtiyacı var, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Hancı gülümsedi. "Tommy ile barda görüşürüz."

Yirmi Yedinci Bölüm

Cornelia, Bay Hugue ile görüşmesinden pek çok şey bekliyordu. Şüphe. Rahatsızlık. Siyah bir kadının düşes olabileceğine inanmayan yaşlı bir beyaz adamın öfke nöbeti.

Ama *eğlence* beklemiyordu.

Yine de Bay Hugue'nun sorduğu her soruda, çenesini her sıkışında ve ağzının etrafındaki çizgiler sıkılaştığında, Rafe daha da aşık ve aşk hastası oluyordu.

Oldukça komikti.

Uzanıp Rafe'in ellerinden birini omzundan çekti ve parmak eklemlerini öperek Hugue'den acı dolu bir irkilmeye karşılık verdi.

Korkunç bir adam. Ona işkence etmekten zevk alıyordu.

"Hafif bir için bize katılır mısınız, Bay Hugue?" Cornelia, Singh'in onlar için bıraktığı çay ve kek tepsisini işaret ederek sordu.

Yaşlı adam yemeğe zehirli olabilirmiş gibi baktı.

Rafe beklentiyle kaşlarını kaldırdı. Hugue gibi bir adam, bir düşes size çay ikram ettiğinde çayı içmeniz gerektiğini bilirdi.

"Evet, teşekkür majesteleri," dedi Hugue sefilce.

Rafe tereyağlı bir kek aldı ve Cornelia'ya bakarak neşeyle çiğnedi.

"Mükemmel tereyağı, güvercinim."

Sanki aşk yemini etmiş gibi elini kalbinin üzerine koydu. "Hepsi güzel ineklerinizin şerefine, yakışıklı lordum."

Hugue elindeki çöreği öksürdü, sonra da dükün ve sözde karısının önünde kırıntıları kusmaktan utanarak biraz tükürdü.

"Beni affedin," dedi.

"Arkadaşlığınız bizim için bir övünç kaynağı. Affedilmenize gerek yok," dedi Cornelia.

"Zaman ayırabilerseniz birkaç sorum daha olacak," dedi Hugue. "Burnumu sokmaktan nefret ediyorum ama mirasa karşı görevlerimi yerine getirebilmek için evliliğinizin koşullarını daha iyi anlamam gerekiyor, zira vasiyetname yazılırken bunlar bilinmiyordu."

"Aşk ilişkimizden söz etmekten her zaman büyük mutluluk duyarız," dedi Rafe. "İstediğin her şeyi sorabilirsin."

"Peki, birbirinizi tanıtmanızla başlayalım. Nasıl tanıştınız?"

Cornelia Rafe'i ilk kez gördüğü günü hatırlıyordu. Onun da o günü hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

"Londra'da onu ziyaret ettiğim sırada teyzemin misafiriydi," dedi hızla, Rafe'in gözlerinin içine bakarak, "*Beni takip et*," der gibi. Bir gün önce konuştukları gibi yapmaya niyetliydi: Gerçeği söyleyecekti, sadece süsleyerek.

Rafe başıyla onaylayarak onun bıraktığı yerden devam etti. "Cornelia'nın ailesiyle dosttum, onlar daha yaşlı olsa da benzer çevrelerde dolaşmıştık. Beni Leydi Elinor'la tanıştırdılar, o da beni evinde bir müzik salonuna davet edecek kadar nazikti."

Cornelia etkinlik için teyzesinin evine gideceği için çok heyecanlıydı. Başka bir görkemli ev olmasına rağmen, amcasının evinden farklı havası vardı. -Mobilyalar daha yeni, atmosfer daha canlı, şirket çok daha kibar.

"Müzikten sonra," diye devam etti Cornelia, "konuklar birbirlerine karıştılar ve ben Bay Goodwood'u içecek masasında tek başına fark ettim. Onu son derece yakışıklı buldum ve oldukça cesurdum. Onunla nişanlanmayı kendime görev edindim. konuşma."

Rafe ona sıırttı. "Ben de senin sadece aç olduğunu sanıyordum."

"*Yemek* için değil lordum," diye takıldı.

Rafe başını arkaya eğdi ve güldü. "Her halükarda," dedi Hugue'ye, "Leydi Elinor ve birlikte olduğum adam dışında kimseyi tanıımıyordum. satranç oynamakla meşguldü. Cornelia bana acıdı ve kimin kim olduğunu açıklayarak beni odada gezdirdi."

"Biraz dedikodu yaymış olabilirim. Gençken çok yaramazdım."

Rafe onun elini tutarak, "Hâlâ çok yaramazsın, canım," diye homurdandı.

Son çeyrek saat içinde ona o kadar çok dokunmuştu ki, sanki gerçekten evliymişler gibi hissetmeye başlamıştı.

"Benim birçok cazibemden biri, değil mi?" diye verdi, başparmağıyla onunkini okşayarak.

Sadece okşamak istemiyordu. Onu ısırarak istedi.

Rafe, "Bay Hugue'nun cazibenizin adını koyacak olsam ölürdü," diye mırıldanarak başparmağını dudaklarına götürüp emdi.

Dizlerinin bağı çözüldü.

Bay Hugue'nun gözleri anevrizma geçiriyormuş gibi şişti.

Rafe başparmağını dudaklarından çekip öptü ve sonra sanki sıra dışı bir şey olmamış gibi Hugue' gülümsedi.

"Cornelia genç yaşına rağmen herkesi tanırdı," diye devam etti. "Sadece on altı yaşında bir kız olmasına rağmen herkese söyleyecek güzel bir sözü ve insanları rahat ettirme yeteneği vardı."

Bunu fark etmesi, hatırlaması onu çok etkilemişti. O zamanlar bu yeteneğiyle gurur duyuyordu ve bu hala sahip olduğu bir yetenektir - farklı insan tipleri arasında hareket etmek, her türden insanla kaynaşmak, insanları rahatlatmak için sosyal beceri. Bunun, büyürken kendi dünyasında yersiz olduğunu hissetmesinden kaynaklandığından şüpheleniyordu.

Rafe için kesinlikle değerliydi.

"Bay Goodwood'u çok nazik ve sevecen buldum," diye hatırladı, Bay Hugue yerine Rafe ile konuşuyordu. Ne de olsa bu konuda hiç konuşmamışlardı ve birbirleri hakkındaki ilk izlenimlerini paylaşmak hoştu. "Bana biraz annemden ve babamdan bahsetti, o benim yaşımdayken, ölmeden önce ona ilgi duymuşlar. Onlarla ilgili hikayeleri her zaman sevmişimdir ve korkarım ki onun zamanından payıma düşenden fazlasını almış olabilirim."

Doğrusu, biri olduğu için rahatlamış görünüyordu. Kendisini eğlendirdiği için ona duyduğu minnettarlık onu daha çok sevmesini sağlamıştı.

"Onun ilgisini umursadığımdan değil," dedi Rafe. "Çok çekiciydi." Ona göz kırptı. O da göz kırptı.

"Erken ayrıldığında çok üzülmüştüm," dedi dürüstçe.

Utangaç bir şekilde güldü. "Beni affet, aşkım. Oradan ayrılmamın tek nedeni Leydi Bell'in yeğenini bütün bir akşam boyunca alıkoyduğum için bana kızacağından korkmamdı."

"Şey, kısa bir süre için suratım asıktı, çünkü ilgi çekici Bay Goodwood'u tekrar görmeyi beklemiyordum. Ama sonra aklıma bir fikir geldi: Onu bana ."

Hugue dehşete düşmüş görünüyordu. "On altı yaşında ?"

"Neredeyse on yedi," dedi Rafe, sanki onun onurunu savunuyormuş gibi.

"Ve yaşıma göre çok zekiyim. Amcam Dük, ahırlarındaki özel bir müzayede için Gardencourt'a gelen bir dizi atçı ve at yatırımcısını ağırlamak üzere büyük bir akşam yemeği hazırlamamı istedi. Çünkü Bay Goodwood arazideki bir kulübede yaşıyordu ve atları eğitmesiyle tanınıyordu, onu davet ettim."

"Davetin arkasında Cornelia'nın olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu," dedi Rafe. "Ama oraya vardığımda onu ev sahibesi sıfatıyla orada bulunca, onu tekrar gördüğüme çok sevindim."

Çok memnun görünüyordu. Ve tanıdığı, duygularını mükemmel davranışların ardına gizleyen katı beyefendilerin aksine, onu gerçek bir coşkuyla selamlamaktan korkmamıştı.

"Yemekte onu yanıma oturttum, böylece benimle konuşmak zorunda kalacaktı," dedi, biraz da kendi kendine gülerek.

Rafe başını salladı. "Bunu yaptığına son derece memnun oldum. Konuşma konusunda muhteşemdi. Atlılardan çok daha eğlenceliydi."

"Ve cinsel açıdan çok daha heyecan verici," dedi kayıtsızca.

"Evet," diye kabul etti Rafe. "Çok erotikti. Masanın altından eteklerini tutmamak için elimden yaptım ve-"

"Anlıyorum," dedi Bay Hugue boğuk bir sesle. "Peki kaçmaya nasıl karar verdiniz?"

Rafe hazırlıksız yakalanmış gibi boş gözlerle ona baktı. Oldukça aptalca bir şekilde, bu sorunun kesin cevabını tartışmamışlardı.

Gerçeğe en yakın şeyi söylemeye karar verdi. Ne söylerse söylesin, onun da ona uyacağını biliyordu. Bu konuda çok iyiydi.

"Bu benim fikrimdi," dedi. "Floransa'da sanat eğitimi almak için kaçıyordum. İş benimle gelmesine izin vermediği için Rafe'i İngiltere'de bırakmak zorunda kaldım. Ama aramızdaki bağı koparmaya dayanamazdım. Bu yüzden ondan benimle Gretna Green'e gelmesini istedim. kendimize aşık oluruz."

Evlilik yüzüğünü parmağından çıkardı ve Bay'a . Hugue. "Bana bunu verdi, görüyor musun? *Seninkini*. Böylece her zaman onun kalbinin benimle bilecektim."

Rafe'in adem elması duygusallıkla sallanıyordu. "Onun hakkında ne hissettiğimi tam olarak bilmesi benim için her şey demektir."

Bunu söylerken kızın gözleriyle karşılaştı. Sanki *ciddiymiş* gibi. Ama geçmişten bahsediyor olamazdı, çünkü yüzüğü ona daha bu sabah vermişti.

Bunun anlamı-

Bu oyunu oynamak entelektüel açıdan baş döndürücü olmaya başlamıştı. Tek bildiği yüzüğü kalbine götürmek istediği idi.

Hugue havadaki romantizmden dolayı umutsuz görünüyordu.

"Evliliğin gizli olması gerektiğini bile bile nasıl irtibatta kaldınız?" sordu perişan bir halde.

"Gizli buluşma," dedi Rafe.

Keşke *bu* doğru olsaydı. Bu ayrıntıyı alıp genişletti ve izleyebilecekleri farklı bir yolu hayal etti.

"Her ilkbahar ve sonbaharın ilk günü bana Bay Crow'dan notlar gönderir, yer ve zaman belirlerdi. Bizi kimsenin tanıyamayacağı bir yerde buluşamazdık, bu yüzden Devon yakınlarında küçük bir han bulduk. Her birimiz arkadaşlarımıza tatile çıktığımızı söyledik. Ve orada Bay Bayan Goodwood olarak tanınmaya başladık."

Hugue cebinden bir kalem çıkardı ve bir kâğıda şeyler yazdı. "Beni hancıyla görüştürebilir misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Rafe üzüntüyle. "Geçen yıl öldü." "Okyanus akıntısından," diye ekledi Cornelia.

"Oldukça ani ve beklenmedik."

"Varisi yok."

"Ve sonra han ." "Lanetli bir yer."

"Aşkımızla şerefleştirdiğimiz yüce geceler hariç."

El ele tutuştular ve Bay Hugue'ye sevinçle baktılar. Rafe'in kahkahalarını tuttuğunu hissedebiliyordu.

"Başka sorunuz var mı?" Rafe sordu, şüphesiz ikisi de kıkırdayarak yere yığılmadan önce bu röportajı bitirmeyi umuyordu.

"Sanırım şimdi ne yapmayı planladığınızı sormalıyım. Vasiyete göre evlilik birliği içinde birlikte yaşamamız gerekiyor. Yapacak mısınız?"

"Elbette," dedi Cornelia. "Aşkımdan ayrılamam."

"Bu kadını sahiplenmeyi ve bir daha asla gözümün önünden ayırmamayı planlıyorum." Rafe dedi ki. "Belki söylentileri duymuşsunuzdur.

maskeli baloda karımın kimliğini bunca yıl sonra nihayet açıklayabileceğim. Bu hayatımın en gurur verici anı olacak."

"Ve benim en romantik anım," dedi Cornelia.

"Sizi olarak ağırlamaktan onur duyuyoruz, Bay Hugue," diye ekledi Rafe.

Avukat, genelde kederli olan havasına rağmen gururlanmış görünüyordu.

"Bu bir ayrıcalık olurdu," dedi.

Rafe başını eğerek toplantının bittiğini işaret etti. "Çok iyi. Dört gözle bekleyeceğiz. Bugün zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bay Thompson vasiyetnameyle ilgili diğer konuları görüşmek üzere sizinle temasa geçecek."

Hugue ayağa kalktı ve selam verdi. Rafe onu kapıya kadar geçirdi ve Singh onu dışarı çıkarmak için bekledi.

Hugue gider gitmez ve kapı arkasından sıkıca kapanır kapanmaz, Cornelia halının üzerine çöktü ve tavandaki freske baktı, yatakta geçirdiği heyecanlı bir maçıktan sonra olduğu gibi hoş bir şekilde bitkin düşmüştü.

Rafe onun yanına, yere oturdu. "Bayıldın mı?" "Evet.

Muhteşem performansımızın şokuyla öldüm." Gerçek buydu.

Ciddi duyguları yansıtmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Parlak sohbetlerde, işinde sakın bir özgüvene sahip olmada ve çeşitli sosyal ortamlarda dengeli durmada, içten duyguları ifade etmekten daha becerikliydi.

Güçlü duygulara sahip olmadığından değil - oldukça özünde tutkulu bir yaratıktı. Yetiştirilme tarzı duyarlılığını öylesine bastırmasını gerektirmişti ki - öylesine zarif bir çekingenlik - metanetli kalma ve duygularını gizli tutma dürtüsünü hiçbir zaman tam olarak kaybetmemişti. Ne de olsa, kendini bir kez açığa vurduğunda her şeyini kaybetmişti.

Neyi ortaya çıkaracağını kontrol edebildiği resimlerinde duygularını ifade etmek daha güvenliydi.

Aşık gelin gibi romantizm sergileyebildiğine ve "kocasından" bu kadar açık bir zevk alabildiğine şaşırdı.

Rafe gülümsedi. " bu kadar eğlenmemiştim," dedi peruğunu çıkarıp saçlarını sallayarak. Düklük kıyafetleri içinde o kadar iyi görünüyordu ki neredeyse fark etmeyecekti.

"Bu kadar duygusal olmak heyecan verici," dedi.

Ama aynı zamanda, dürüst olmak gerekirse, biraz da tedirgin ediciydi. Çünkü Rafe'e karşı gösterdiği tüm duyguları toparlamak için kendi derinliklerinden güç alması gerekmişti.

Ve eğer o anda hissedebildiyse, kalbinde gizlenen bir şey olmalı.

Ne yapacağını bilmiyordu.

Yüzüğü parmağının etrafında döndürdü.

Seninkiler.

Olmasını istiyor muydu?

Yirmi Sekizinci Bölüm

Rafe, yatakta olmayı dileyerek Cornelia'nın yanında yere uzandı.

"İyi iş çıkardık karıcığım," dedi, yanağına bir öpücük kondurmak için dönerek. Kadın dönüp ona gülümsedi. "Başardık. Harikaydın."

İltifatı onu utandırdı. "Ben sadece seni örnek alıyordum.

Ama ben çok eğlendim."

Aslında, en son ne zaman bu kadar memnun olduğunu hatırlayamıyordu.

Geçmişin ayrıntılarını romantik bir kur yapma hikâyesine dönüştürmedeki maharetleri ona birlikte ne kadar iyi olabileceklerini kanıtlıyordu - beyinleri birleşiyor ve neredeyse tek bir organizma gibi çalışıyordu.

Eğer *konuşmada* da sekste oldukları kadar iyi olabilirlerse, onlar için bir umut muydu?

Risk almaya değer olduğunu keşfetmek mümkün müydü?

Yoksa bir kez daha istenmeyen duygular içinde kaybolduğu için ona öfkelenecek ve onu harap bir halde mi bırakacaktı?

Muhtemelen ikincisiydi, ne yazık ki. Birbirlerine ihtiyaç duydukları ve Bay Hugue ile maskeli balodaki konuklara sadık aşıklar olarak inandırıcı kalmaları gerektiği şu anda onu uzaklaştırma riskini göze alamazdı. Umutsuzluğa kapılma riskini göze alamazdı.

Ona söz verdiği şeyi yapmaktan onur : kalbini elinde tutmak.

Doğrulup oturdu. "Gitmeliyiz. Öğle yemeği bizi bekliyor."

Kalkmasına yardım etti ve ona kolunu uzattı. Kız onu tuttu ve birlikte diğerlerinin öğle yemeği için toplandığı yemek odasına doğru ilerlediler.

Kapıyı açar açmaz oda alkışlarla inledi.

"Yeni evlilere!" Anna bir avuç gül yaprağını havaya fırlatarak bağırdı. Herkes gülerek alkışladı.

"Düğün yemeğinize hoş geldiniz," dedi Anna. "Sadece yirmi yıl gecikmeyle."

Rafe Cornelia'ya baktı, kızacağından endişelenmişti ama o eğlenmiş görünüyordu.

"Ne kadar dokunaklı bir sürpriz," dedi.

Ona tapan kocası olmaya devam etmek için zımnî izin. Çok hoş.

Onun ayaklarının dibinde kibarca eğildi. "Gelinime," diye takıldı. "Bana tutkuyla aşık olduğu o kadar belli ki, avukat yanımızda bulunmaktan utandı."

Elini tuttu ve onu yukarı çekti. "Bence asıl zafer kocamın oldu."

Lord Eden, "Rafe'in çok yaşlı olması ne yazık, yoksa size birlikte uzun bir ömür dilerdim," diye çıkıştı.

Thaïs hemen karşılık verdi: "bakılırsa bazı hareketli aktiviteler için henüz yeterince genç," dedi.

"Damadıma göz dikmeyi bırak, seni kötü kız," dedi Cornelia, damadını fırçalayarak. parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi. Onun ellerine dokunma alışkanlığını seviyordu. Aralarındaki gizli bir işaret gibiydi: Birbirimiz *için bir anlam ifade ediyoruz*. Ya da en azından öyle hissediyordu.

Hayal görmediğini umuyordu.

Bir kadeh aldı ve kaldırdı. "Kendim ve muhteşem gelinim adına, buraya geldiğiniz ve evlilik kutlamamızda bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim - balo ve arazideki tüm çalışmalarınızdan bahsetmiyorum bile. Sizin Varlığınız evimizi mutlu bir yer haline getiriyor ve iyi dilekleriniz bizi daha da derin bir aşka sürüklüyor."

"Evet," dedi Cornelia, sesinde kahkaha vardı. "Kocama hiçbir zaman sevgili dostlarımızla çevrili olduğumuz zamanki kadar aşık olmamıştım. Hepinize çok minnettarım." Rafe'e döndü ve gözlerinin içine baktı. "Ve tabii ki senin için, aşkım."

Benim aşkım.

Bu kelimeler.

Bu sözler onu her zaman . Ama Cornelia'nın bunları söylediğini duymak, bir insanın yeryüzünde yürüyebileceği kadar cennete yakındı.

"Aşkım," diye yankılandı usulca.

Bardağının içindekileri yuttu, bir eliyle Cornelia'nın çenesini, diğer eliyle de sırtının küçük kısmını tuttu.

Kızın gözleri kocaman açılmıştı ve adam gözlerinin içine gülümseyerek ayaklarından geriye doğru savurdu ve dudaklarını kızın dudaklarına yerleştirdi.

Sanki bu gerçek olabilirmiş gibi öptü onu. Aradaki farkı bilmiyormuş gibi öptü onu. Sanki rol yapmayı asla bırakmayacaklarmış gibi öptü onu.

Arkadaşları yuhalayıp ıslık çaldı ve kız ellerini onların arasından adamın göğsüne götürdü. Tanrım, bütün bu insanların önünde onun göğüs uçlarına saldırıyordu. Kızın yüzüzlüğü onu neredeyse çözüyordu ve adam kızın sırtına eğilip onu daha da derinden öperken ağzına doğru hırladı.

Boynunu büktü ve gözleri öfkeyle parlayarak, ağzı şişmiş, vücudu kaskatı kesilmiş bir halde gitti.

Oh, Tanrım.

Adamın göğsünü okşamıyor, onu itiyordu. O kanlı, düşüncesiz bir *hayvandı*.

Hemen onu yere bıraktı. Oda sessizliğe gömüldü.

Yere baktı, sanki onun ya da başka birinin gözlerine bakamıyordu. "Çok özür dilerim," diye kekeledi ona. "Sadece iyi bir eğlenceydi."

Ama kendine karşı dürüst , öyle değildi. Onu etkileyen gerçek bir tutku. O kadar ki ona söz verdiği her şeyi unutmuştu.

Ve bu onun için açık olmalıydı, çünkü masadan bir çatal alıp eline saplamak gibi görünüyordu.

Kadının ifadesi onu yıktı.

"Sanırım yeterince eğlendim," dedi sessizce. "İzninizle."

Kimsenin cevap vermesini beklemedi. Kapıdan çıktı, sakın adımlarla merdivenlere doğru yürürken yüksek topuklu ayakkabıları koridorda tıkırdıyordu.

Onun peşinden gitmeli mi?

Ama hayır, bu şüphesiz onu daha çok utandırırdı. Bir tane yapmıştı. Çok fazla romantik jest yapmıştı, bir tane daha yapmayı göze alamazdı. Kendini çok acınası hissediyordu.

Kimse konuşmadığı için konukların bunu anlayabildiği açıktı. Hatta genellikle Durdurulamaz Anna tabağına bakıyor, kremalı patatesleri itiyordu.

Rory, sağ olsun, boğazını temizleyerek garip sessizliği bozdu.

"Şenlikleri böldüğüm için özür dilerim," dedi. "Ama bir mektup aldım Bu sabah iyi haberlerle geldim."

Konu değişti. Rory Thompson için kutsal tanrılara ilk kez şükretmiyordu.

"Öyle mi?" Rafe, odadan kaçmak istemeyen bir adam taklidiyle yemeğine oturarak sordu. "Ne oldu?"

"Lord Bell'in yarın Tatersall'daki at müzayedesine katılacağı resmi olarak teyit edildi. Kendisi gerçekten de bir Safkan arıyor. Elimizde de tam ona göre gelecek vaat eden bir tay var."

"Bu harika bir haber," diye Rafe. Sadece planlarının işe yaradığı anlamına geldiği için değil, Cornelia ile arasına hoş bir mesafe koyacağı için de.

Rafe, "Ona atımı satma kisvesi altında kendimi tanıtacağım ve stratejisinin ayrıntılarını öğrenmeye çalışacağım," dedi. "Her şeyim var Jack'i savunmak için bir şeyler ıkarabileceğimize güveniyorum. Ne olsa iyi bir aktörüm. Beni icra memurunun yanında görmeliydiniz. Cornelia'nın ayaklarına kapandığımı sandı."

Garip bir sessizlik oldu. "Öyle değil mi?" Seraphina sordu.

Rafe sanki bu hayatında duyduğu en büyük şakaymış gibi uzun uzun ve içtenlikle güldü.

"Elbette," dedi abartılı bir . "Ben onun en sadık *geçici* koca."

Ve ona -her ikisine de- bu rolü gerçek duygulara kapılmadan oynayabileceğini kanıtlamak için çabalarını yenileyecekti.

Özür dileyecek ve bunun sadece bir oyun olduğunu bildiğini ve kurallarına göre oynayacağını gösterecekti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Cornelia aynı anda hem rahatsız olmanın hem de duygulanmanın mümkün olduğunu düşünmemişti. Bu kombinasyon onu sinirlendirmişti. Sinirler onu huzursuz ediyordu. Huzursuzluk onu eskiz defterine doğru koşturdu.

Öğleden sonrasını tek başına, aynanın karşısında, Rafe'in mücevherleri ve annesinin sarı elbisesi içinde kendi çizerek geçirdi.

Çizimler kaba ve cansızdı -belki de artık bir düşese benzemek istemediği için.

Çok tehlikeliydi. İnsanların kafası karıştı.

Kafası karıştı.

Rafe'in kafası karıştı.

Adamın böyle duygusal bir gösteri yaparak onu tüm arkadaşlarının önünde utandırması onu dehşete düşürmüştü. Onu o kadar tutkuyla öpmüştü ki, hiç kimse samimiyetinden şüphe edemezdi, en azından kendisi. Yine de onu şaşırtan şey, kızgınlığına rağmen, gerçek bir duygu anında arkadaşları tarafından gözlemlenmekten duyduğu dehşete rağmen, o öpücükteki coşkuyu *sevmiş* olmasıydı. O kadar hoşuna gitmişti ki, adam durana kadar oradan uzaklaşmamıştı.

Kızmak istedi ama yapamadı.

Çünkü yalnız olsalardı, kadın bayılıp ölene kadar onu böyle öpebilirdi. Ve bayılabilirdi, çünkü dilini kullanma şekli-

Dillerin otoportre ile ilgisi yoktur!

Her neyse, akşam yemeği vakti gelmişti.

Kömürünü bıraktı, ellerini temizledi ve sarı elbisesini ve elmas mücevherlerini değiştirdi. Geriye sadece yüzük kalmıştı.

Seninkiler.

Takılı kalması için hiçbir neden yoktu ama yine de çıkarmak istemiyordu. ona Rafe'in parmağına taktığı gözlerini hatırlatmıştı.

Sanki ikisi de rol yapmıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

Aşağı inerken başparmağıyla yüzüğü yokladı ve kendi kendine Rafe'in belirlediği anlaşma sınırlarını tekrarladı: *Ben olacağım ve benden sıkılırsan oyunu bitirirsin. Çok fazla oynamak istemeyeceğime her zaman güvenemezsin.*

mu oynamak istedi? Kız mı?

Konuşmaya ihtiyaçları vardı. Tek başlarına. Bu gece.

Bunun hâlâ bir oyun olduğundan emin olmalıydı. Ve eğer değilse, bitirmesi gerekiyordu.

Yemek boyunca sessizdi, Rafe'in Lord Bell'le tanışma fırsatının stratejik olasılıklarını tartışan diğerlerini neredeyse hiç dinlemiyordu. Rafe konuşmaya dalmış, atların kökenlerini, yetiştirme çizelgelerini, açık artırma fiyatlarını, at toplama yöntemlerini açıklıyordu.

Zeka ve diğer konulara pek dikkat etmedi, çünkü onu göz ucuyla izlemek, böyle bir otoriteyle konuştuğunda ne kadar çekici olduğunu gözlemlemek daha ilginçti.

Bu arada Cornelia'ya göz ucuyla bile bakmadı.

Bu iyi miydi?

Öğleden sonra onun ne yaptığını, kendisiyle meşgul olup olmadığını ya da o feci, felç edici öpücüğün etkisiyle idrak gücü bozulan tek kişinin kendisi olup olmadığını merak etti.

Tabaklar kaldırılırken Anna, "Bu parti tamamen ciddileşti," dedi.

Lord Eden masanın karşısından kız kardeşine bakarak yüzünü buruşturdu. "Çünkü bir vikonta casusluk yapmayı, bir davayı kazanmayı, büyük bir mülkü yeniden düzenlemeyi ve tüm ülkeyi ayağa kaldıracak bir maskeli balo düzenlemeyi planlıyoruz."

"Ve her şey hızla devam ediyor," dedi Anna neşeyle. "İşte bu yüzden biraz neşelenmeyi hak ediyoruz."

"Aynı," dedi Seraphinanın o akşam gelen sevgilisi Adam Anderson.

"Sera'nın söylediğine göre, hepiniz yorgunluktan bitap düşmüşsünüz. Biraz eğlenceyi hak ediyorsunuz."

Anna Adam'a gülümsedi. "İyi dediniz Bay Anderson. Sonunda mantıklı biri çıktı."

Sera elini onun omzuna koyarak, "Adam kaprisli bir adam değil," dedi. "Eğer o gerektiğine inanıyorsa, ben de eğlenmeyi kabul etmeliyim."

"Öyleyse eğlenelim," diye buyurdu Rafe.

Cornelia, Rafe'in özel bir konuşma yapana kadar bekleme süresini uzatacak bir oyun oynamak istemesinden dolayı umutsuzluğa kapılmamaya çalıştı. Ancak keyifsiz görünmek ve dikkatleri çekmek istemiyordu. Öğle yemeğindeki ani çıkışından ve akşam yemeğindeki sessiz performansından sonra

Arkadaşları onun bu garip ruh halinin nedenlerini tahmin ediyor olmalıydı.

"Ne oynamamızı önerirsiniz, genç Bayan Anna?" diye sordu. toplayabildiği kadar coşkuyla.

"Sizden bir resim dersi almayı çok istiyordum, Bayan Ludgate," dedi Anna. "Belki hepimize öğretirsiniz? Bunu dostça bir beceri yarışına dönüştürebiliriz."

", " dedi Cornelia. En azından öğretmenlik yapacaksa, bütün geceyi Rafe'i düşünerek geçirmeyecekti.

"Oh, ne kadar muhteşem!" Anna ayağa kalktı. "Bizim için biraz kalem ve kâğıt toplayacağım. Oyun zamanı geldiğinde gelip seni bulacağım."

"Beklerken salona çekilelim mi?" Rafe gruba koridorda rehberlik etmek için ayağa kalkarak sordu.

Diğerleri ikiye üçer sıralanıp şuna buna gülüşürken o geride kaldı. Rafe arkasından geldi, en son çıkan oydu.

Bu onun için bir fırsattı. Derin bir nefes aldı ve ona doğru yürüdü. "Rafe," dedi sessizce.

Onunla konuşmasına şaşırmış gibi başını kaldırıp baktı.

Kendini garip hissetti ve odadaki diğer kişilerin bunu fark edip bir şeyler çıkaracağından biraz endişelendi.

Kendine hakim olmaktan başka bir şey hissetmekten nefret ederdi.

"Cornelia," dedi selamlayarak. Yüz ifadesi sıcaktı ama araştırıyordu. Sanki o da nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Boğazını temizledi.

"Söylemek istediğim-"

"Acaba yapabilir miyiz-" dedi aynı anda.

İkisi de önce diğerinin konuşmasını işaret ederek durakladı. İkisi de konuşmayınca, çaresiz iletişim kurma çabalarına güldüler.

Onunla birlikte gülerken kendini biraz daha iyi hissetti.

"Önce sen," dedi.

"Kuşlaşabilir miyiz diye merak ettim. Özel olarak. Maçtan sonra." Yüzü yumuşadı. "Ah. Ben de aynı şeyi umuyordum."

Aralarında soyunulması gereken şeyler olduğunu düşünen tek kişi olmadığı için rahatlamıştı.

Soyunmak mı?

Adres, Cornelia.

"Herkes çekilir çekilmez gelip sizi yatak odanızda bulacağım," dedi.

Yatak odası mı? Neden onun yatak odasını önermişti?

"Ya da, , kütüphanede, daha doğrusu, eğer-"

Kadının kekelemesi üzerine yüzünde sempatik bir gülümseme belirdi.

"Benim yatak odam daha özeldir," diye teminat verdi ona, sanki mekânda müstehcen bir şey yokmuş gibi. "Ziyaretinizi dört gözle bekleyeceğim."

"Ben hazırım," diye seslendi Anna, salona doğru koşarak. "Herkes benimle gelsin."

Anna'nın Cornelia'nın beklediği gibi hazırlamadığı galeriye onun peşinden gittiler; her birinin çizim yapması için ön tarafa bir natürmort yerleştirilmişti. Bunun yerine sandalyeler, ortasında hiçbir şey olmayan bir daire şeklinde dizilmişti. "Ama ne çiziyoruz?" Marianne sordu.

"Hava, umarım," diye homurdandı Thaïs. "Yapabildiğim tek şey bu."

Anna onu görmezden geldi. "Bayan Ludgate'in uzmanlık alanı portreler olduğu için, hepimizin birbirimizi çizebileceğini düşündüm," dedi gruba. "Bayan Ludgate bizi eşleştirecek ve her birimiz karşımızdaki kişinin resmini çizeceğiz. Bitirdiğimizde, Bayan Ludgate etrafta dolaşacak, çalışmalarımızı eleştirecek ve bir kazanan seçecek."

Cornelia Anna'nın hakkını teslim etmek zorundaydı. Kızın eğlenceli olduğu kadar açıklayıcı senaryolar konusunda da bir yeteneği vardı.

İlginç eşleşmeleri düşünmek için bir dakika ayırdı.

"Adam ve Seraphina birbirlerini çekmeli elbette," dedi.

Seraphina'yı sevdiği adamı çizmeye zorlamak ilgi çekici olurdu, çünkü Sera toplum içinde çok nadiren sevgi gösterirdi. Cornelia ve Sera bu yönden birbirlerine benziyorlardı. Belki de bu yüzden bu kadar iyi arkadaşlıklar.

Sera güldü. "Ne kadar sıkıcı. Adam sürekli beni çiziyor. Onu zar zor durdurabiliyorum."

Eğitilmiş bir mimar olan Adam aynı zamanda yetenekli bir . Sera'ya alaycı bir bakış fırlattı. "Hayır, sevgilim. Yapamazsın."

"Adam bizim yetkinlik modelimiz olacak," dedi Cornelia. "Ve siz, Bayan Arden, sonunda karşılığında sevgi dolu bir portre çizeceksiniz."

"Peki kimi çizeyim?" Anna umutlu bir ifadeyle sordu.

Cornelia onun tam olarak ne cevap beklediğini biliyordu ve kızı şımartmaya karar verdi. Ne de olsa bu bir ev partisiydi. Konuklar arasında küçük bir romantizmi teşvik etmeyen bir ev partisi neydi ki?

Birileri burada karmaşık olmayan bir aşk ilişkisi yaşamalı.

Cornelia, "Siz ve Bay Howe birbirinizi çizeceksiniz," diye cevap verdi. "Thaïs ve Marianne de aynısını yapacaklar. Ve Rafe-"

Grubu gözden geçirdi. Elinor yukarıda bebekle birlikteydi ve Lord Eden toplantıya katılmak yerine yazışmalarıyla ilgilenmekte ısrar etmişti. Canette ve Singh yatmak için izin istemişlerdi. Bu da tek sayı oldukları ve bir eşlerinin eksik olduğu anlamına geliyordu.

"Ve kazananı ben yargılayacağım," diye araya girdi Rafe, ona bir görev veremeden.

Cornelia, "Bunun benim rolüm olduğuna inanıyorum," dedi.

"Dükler ne isterlerse yapabilirler," diye hoş bir şekilde karşılık verdi. "Peki kazanan ne kazanıyor?" Anna sordu.

Rafe hemen, "Öznelerinden gelen bir ceza," dedi.

Cornelia kızardı. Yirmi yıldır, Rafe ile geçirdiği zamanı düşünmeden *ceza* kelimesini duyamamıştı.

Seninkiler.

Kes şunu.

Thaïs, "Çiçek sepetinde portakal ya da benzeri bir şey çizeceğimizi sanıyordum," diye homurdandı. "Lanet olası bir insan değil. Kendi adımı bile zar zor ."

Bu doğrudu. Thais, Elinor yirmili yaşlarında ona öğretilene kadar doğru dürüst okuma yazma öğrenmemişti.

"Okunaklı bir yazının sanatla hiçbir ilgisi yoktur," dedi Cornelia nazikçe. "Ve ben Anna'ya katılıyorum. İnsan çizmek nesne çizmekten daha ilginç." "En azından bize biraz talimat verin," dedi Sera. "Aramızda daha önce ne yapacağıma dair en ufak fikrim bile yok."

"Hiç değil," dedi Cornelia. "Görevinizi, modelinizi sadece vücudunun nasıl görüldüğüne göre çizmek olarak değil, ruhunun vücudunun görünüşüne *nasıl* yansıdığına göre çizmek olarak düşünün. İyi bir benzerlik ile gerçek bir portre arasındaki fark budur. Bu insanlıktır - sizin ve öznenizin."

"Ama o lanet cesedi nasıl çizeceğim?" Thaïs huysuzca sordu. "İyi ya da kötü."

Cornelia onlara orantıyı görmek için kâğıtlarını nasıl ızgaraya böleceklerini ve öznelерinin yüzünü ve anatomisini çizmek için nasıl kaba şekiller yapacaklarını gösterdi.

Gilby endişeli görünüyordu ve Cornelia onun omzunu sıvazladı. "Merak etme. Beceri zamanla gelir ve kimse yeni başlayan birinden komuta performansı beklemez."

Anna odanın diğer ucundan ona ışıll ışıll gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Bu gece *eğlenmek* için."

"Bunu akılda tutarak," dedi Cornelia, "herkes kalemlerini alsın ve başlasın."

Cornelia sessizce gözlemleyerek çemberin çevresinde dolaşırken, Rafe dönüp sanatçıları öylesine coşkulu bir sesle teşvik ediyordu ki, bu bir parodi konusu haline geldi.

Onun bu kadar eğlenceli olmasına bayılıyordu.

Onunla ilgili pek çok şeyi severdi. Nezaketini. Atlardan aldığı keyif. Kadınlara karşı saygısı. İşinden bahsederkenki zekası. Ortak davalarına olan bağlılığı. Saçları-

Dur. Dur. Dur. Dur. Dur.

Rafe, Marianne'e, "Muhteşem bir gösteri Bayan Anderson," diyerek iltifatlarına devam etti.

"Ne dokunaklı bir cümle, genç Gilby!" diye Howe'a seslendi.

"Şuradaki gölgeye bak, Thais," dedi omzuna vurarak. "Evin ünlü ressamının sen olmadığına emin misin?"

Sanat hakkında hiçbir şey bilmediği o kadar açıktı ki, komikti. Çok geçmeden odadakileri neredeyse histerik bir hale soktu.

Kahkahalar ve çemberin karşısındaki kişiye dikkatle bakma izni arasında, konuklar anlamlı davranışlar sergiliyordu. Marianne Thais'e bakamayacak kadar utangaç görünüyordu, Anna ise Gilby'ye öyle bir dikkatle bakıyordu ki Rafe'in şakalarına gülmedi bile.

Sera destansı uzunluktaki bacaklarını uzattı ve kesik çizgilerle boş boş çizdi; tavırları sevgilisini çizmek değil, ona tırmanmak isteyen birini andırıyordu. Bu arada Adam, ikisinden daha romantik olanı, onu çizirken tatlı tatlı gülümsedi, içten bir sevginin resmiydi.

Yarım saat geçtikten sonra Cornelia deneklere kalemlerini bırakmalarını emretti.

"Şimdi her sanatçı odanın önüne gelmeli ve portresini sergilemeli," dedi. "Eskizleri ben eleştireceğim, sonra da Dük burada

sonsuz bilgeliği ve zevkiyle kazananı taçlandıracaktır."

Rafe'e baktı, onun bu faaliyetten aldığı keyif o kadar bariz ve çocuksuydu ki, kolunu ona dolamak ve iki çocuk gibi kıkırdamak istedi. Ama bunu sahte bir evlilikten daha fazlası olduğunun kanıtı olarak görebilecek arkadaşlarının önünde eğlenmeye tenezzül etmedi.

"Lordum," dedi havalı bir şekilde. "Önce kimi yargılayalım?"

"Thaïs ve Marianne ile başlayalım," dedi Rafe. "Bayan Anderson, lütfen ayağa kalkın ve şaheserinizi sergileyin."

Marianne'in resmi şaşırtıcı derecede ustacaydı -ama belki de Cornelia, Adam'ın kız kardeşi olduğu için buna şaşırmamalıydı.

"Mükemmel bir çalışma. Thaïs'in bu oyunda yaşadığı hayal kırıklığını çok iyi yansıtmışsın," dedi Cornelia, Thaïs'in gözlerinin etrafındaki belirsiz çizgilere ve arkadaşını tanımlayan ifadesizliğe bakarak. "Senin seçimin Thaïs'in yüz hatlarını ya da pozunu taklit etmek yerine onun ruh halinin bir yönüne odaklanmak çok hassas. Onu gerçekten *gördüğünüzü* gösteriyor."

Ve onu belki de Cornelia'nın fark ettiğinden daha çok seviyordu. Marianne Cornelia'ya tatlı tatlı gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

"Aferin Bayan Anderson," dedi Rafe. "Thaïs, sanırım bu senin sıran."

Thaïs gururla ayağa kalktı ve büyük bir törenle mütevazı bir korsajla örtülü bir çift göğsünü salladı.

Rafe sesli bir şekilde kahkahasını bastırdı. "Anlıyorum. Bu-"

"Yüzler çok zor," dedi Thaïs onun sözünü keserek. "Ben onun göğsünü çizdim."

Cornelia göğsünün ne kadar muazzam olduğunu hiç fark etmemişti. Bir kadının göğüslerine odaklanmak için Thaïs'e güvenin.

Anna'nın nefesi kesildi, Gilby Howe ise öksürük krizine girdi. Çizimi gören Marianne bir elini ağzına götürdü ve güldü.

Cornelia'nın skandala uğramak yerine eğlenmesi onu şaşırttı.

Cornelia, "Görevin toprağa yaramaz resimler çizen sıkılmış bir çiftlik işçisi gibi davranmaksa, iyi iş çıkardın," dedi.

Thaïs bu benzetmeden memnun bir şekilde kıkırdadı.

"Ama diyebilirim ki Thaïs, bu çizim oturan kişi kadar sanatçının da bir yansımasıdır. Gerçek yeteneğini ya da yeteneksizliğini bize göstermekten kaçınmak için eldeki faaliyeti saptırdın, bir şakaya dönüştürdün." Normalde küstah olan arkadaşından şaşırtıcı derecede sıkıcı bir hareketti bu. Cornelia gerçekten denemek yerine neden şok etmeye çalıştığını merak etti.

Marianne'i çizmekten korkuyor muydu, ortaya çıkarabilecekleri için?
Yoksa sadece sapkınlıktan zevk alan bir palyaço ?

Muhtemelen ikincisi.

"Sırada kim var?" Cornelia Rafe'e sordu.

"Bay Howe ve Anna, sanırım," dedi. "Gilby ile başlayalım." Gilby utangaç bir tavırla ayağa kalktı ve kalabalığa doğru döndü.

Eğitim almadığı belliydi. Anna'nın yüzüne odaklanmıştı. Gözleri birbirine karışmış, saçları dağınık çizgilerden karmakarışık bir karalamaydı, ancak yastık gibi alt dudağını ve ağzının neşeli, kalkık kalitesini yakalamakta oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

"Çok güzel," dedi Rafe nazikçe. Her zaman çok duyarlı, çok tatlıydı. Onun bu yönünü seviyordu.

Hayır. Bu yönünü *sevdim*.

Gilby mahcup bir ifadeyle, "Hayır, bu çok kaba," dedi. "Bayan Anna benim üretebileceğimden çok daha iyisini hak ediyor."

"Oldukça beğendim," dedi Cornelia nazikçe. "Onun ruhunu oldukça iyi yakalamışsın."

"Bayıldım," dedi Anna hararetle. "Benim için imzalar mısın? Onu saklamak ."

Gilby o kadar parlak kırmızı kızardı ki Cornelia'nın yanakları onun için acıdı.

Rafe, iki genci bir getirmek için kurdukları sessiz komplodan gurur duyuyormuş gibi Cornelia'ya sırtıttı.

Gilby ve Anna'nın odalarını henüz keşfedip keşfetmediklerini merak etti. hizmetçiler geçidiyle birbirine bağlıydı ve eğer Gilby bunu kullanacak kadar cesursa.

Anna'nın öyle olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Şimdi sen, Anna," dedi, ama kız çoktan ayağa kalkmıştı.

Gilby'nin son derece yetkin bir portresini gururla havaya kaldırdı. Onu idealize etmiş, daha simetrik bir hale getirmiş, çenesini biraz daha güçlendirmişti. Onu pohpohlamak isteyecek kadar önemsedığı açıktı. Ama gözlerinin ardında hayat yoktu. Yakışıklı bir oyuncak bebek olabilirdi.

Cornelia, "Sanatınız çok iyi," diye söze

başladı. "Oh, teşekkür ederim! Resim yapmayı çok seviyorum."

"Eğer durum buysa, zanaatınız üzerinde çalışırken size bazı tavsiyelerde bulunabilir miyim?"

"Onur duyarım," dedi Anna.

"Bay Gilby'nin benzerliğini yakalayıp harika bir iş çıkarmışsınız. Ama içinde *sizi* göremiyorum."

Anna şaşkındı. "Ne demek istiyorsun, ben mi?"

"Beceriden daha önemli olan - perspektiften, kompozisyon, tonlardan ve hatta kalem darbelerinin kendisinden daha önemli olan - sanatçının gözüdür. Bakış açısı. Biri teknik olarak mükemmel bir benzerlik yaratabilir ve bu yine de sadece budur.

Bir benzerlik."

Anna bunu düşündü. "Öğretmenim ifadelere odaklanmam konusunda beni cesaretlendiriyor. Yeteneğin ayrıntıları güzel bir şekilde temsil etmekte olduğunu söylüyor."

Cornelia güldü. "Bu bir sanatçının değil, bir öğretmenin işaretidir. Bazı öğretmenler her ikisi de. Sizininki muhtemelen öyle değil."

"Teşekkür Bayan Ludgate," dedi Anna ciddiyetle. "Daha fazla özgünlük için çaba göstereceğim."

Cornelia kızı incittiğini geç de olsa fark etti. Anna'yı azarlanmış görmekten nefret ediyordu. Onu yumuşatmak için söyleyecek bir şeyler aradı.

Ama o bir şey düşünmeden Gilby Howe ona doğru adım attı.

"Siz her zaman orijinalsiniz Bayan Anna," dedi tutkuyla. "Sizin kadar orijinal biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

"Kesinlikle," dedi Cornelia tatlı çocuğa. "Ve böyle bir yetenekle, Anna'nın her zerresinin işe döküldüğünü görmek istiyorum. O gerçek bir potansiyel."

Anna gülümsedi, yatışmıştı -ama Cornelia bunun Cornelia'nın verdiği güvenceden çok Gilby'nin nazik sözlerinden kaynaklandığından şüpheleniyordu.

"Son olarak ama kesinlikle en az değil," dedi Rafe, "mutlu çiftin çalışmalarını görelim. Seraphina, lütfen çizimini gösterir misin?"

Seraphina esnedi, Adam'a sevgiyle gülümsedi ve çubuk figürlerden oluşan çocuksu bir çizimi havaya kaldırdı.

"Ailemizi çizdim," dedi. "Bebeği tutan Adam. Ben uzun boylu, kır saçlı olanım ve aramızdaki iki küçük figür de Adam'ın çocukları Jasper ve Adaline."

Cornelia gözlerini devirdi.

"Senin Thaïs'ten bile daha çocuksu olmanı beklemezdim. O kadar kötüsün ki bunu sana tekrar yaptırmak istiyorum."

"ne cüret, seni edebiyatçı?" Sera dedi ki. "Siz kendiniz bize temayı yakalamamızı söylediniz, benzerliği değil. Benim tamam aşk."

Cornelia, "Daha çok safsata," diye .

Sera Cornelia'ya kendini beğenmiş bir gülümseme verdikten sonra çizimi Adam'a uzattı. "Harika, değil mi sevgilim?"

Homurdandı. "Evet, sevgilim. Ne kadar dokunaklı."

Ama kolunu ona doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Cornelia gerçekten sinirlenmiş olamazdı, çünkü biraz kavgacı olsa da anlamı tatlıydı. Tıpkı sevgili Sera'sı gibi.

"Ve son olarak, Bay Anderson," dedi Rafe.

Adam resmini ters çevirdi. Bunu gören oda sessizleşti.

Sera'nın çiziminin teması aşksa, Adam'ınki de hayranlıktı - mahrem bir tür.

Cornelia çizimi aldı ve daha detaylı inceledi. Çizgiler cesur ve kendinden emindi. Oranlar doğaldı ve iyi oluşturulmuştu. Ama asıl dikkat çekici olan Sera'nın yüzündeki ifadeydi. Dudaklarının köşeleri kalkıktı; gülümsemesi neredeyse sinsiydi. Gözleri kısılmıştı ve sanatçıya bilerek yan yan baktı.

Bu bir aşkın ifadesiydi. Hayır, bundan daha fazlası: iki haftadır ayrı olan ve yatakta yeniden bir araya gelebilecekleri anı beklerken alaycı bir bakış paylaşan iki sevgili arasındaki bir komplonun ifadesi.

"Olağanüstü," dedi Cornelia, çünkü daha fazlasını söylemek neredeyse uygunsuz görünüyordu. "Sadece olağanüstü."

Sera Adam'ın dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Gerçekten öylesin," dedi usulca.

Cornelia ayaklarına baktı.

Aralarında, Sera'nın tüm çabalarına rağmen saklayamadığı bir şefkat vardı. Üzerinde bir bakış hissetti, başını kaldırdı ve Rafe'in garip bir ifadeyle kendisine baktığını .

Gözlerini ama yanlışlıkla onun gözlerine takılmadan önce değil.

Seraphina'nın çizimde Adam'a baktığı gibi ona zamanları hatırlıyordu.

Neredeyse tekrar yapmasını dileyecekti.

Seninkiler.

Lütfen durun. Lütfen, lütfen.

Ama yapamadı.

Ona ne oluyordu?

Boğazını temizledi. "Peki o zaman," dedi parlak bir sesle. "Majesteleri kimi galip görüyor?"

Bariz cevap elbette Adam'dı. Çizimi çok güzel ve anlayışlıydı; Cornelia'nın böyle bir çizimini yapan biri olsaydı, çerçeveletirdi.

Ama Rafe odanın öbür ucundaki Anna'ya nazıkçe gülümsedi. "Bence Bayan Eden'ın çalışması en çok alkışı hak ediyor. Onun yaşındaki biri için en umut verici olanı. Ve benzerlik de çok doğru. Bu bir sanatçı için hiçbir şey ifade etmeyebilir ama bir düğün için çok şey ifade eder."

Anna gülümsedi.

"Bana karşı çok nazıksınız Bay Goodwood. Ama ." "Peki hanımefendinin Bay Gilby'den alacağı ceza ne olacak?"

"Onu tekrar çizmeyi denemek istiyorum, başka bir zaman. Bayan Ludgate'in tavsiyesine uyarak. Bay Anderson'ın eskizini gördüğüme göre, ne demek istediğini tam olarak anladığıma inanıyorum."

Adam'ın boğucu işiyle ilgili olarak kendi adını duyan Gilby yere baktı. Ama sonra çocuk cesaretini toplar gibi oldu.

"Çok isterim, Bayan Anna. Londra'ya döndüğümüzde ne dersiniz?"

Cornelia bakıp gülümsemekten kendini alamadı. Anna'nın coşkusu ve Gilby'nin utangaç hayranlığı çok sevimliydi.

Rafe başlarının üzerinden ona baktı ve göz kırptı.

Arkadaşlarının önünde spekülasyonlara yol açabilecek bir ifade için ellerine baktı.

Işık parmağındaki altın yüzüğü yakaladı.

Seninkiler.

Otuzuncu Bölüm

Affet beni.

Rafe, Anna ve Cornelia'nın resim malzemelerini temizlemelerine yardım ederken ve ikisini yatmaları için yukarı tek düşünebildiği buydu.

Oyun boyunca zihnini acilen özür dileme arzusuna değil de sanata odaklamak zor olmuştu. Artık oyun bittiğine göre, karısıyla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu.

Karısı.

Onun hakkında böyle düşünmesi çok garipti. Uygunsuz, şüphesiz.

Eğer bilseydi, muhtemelen çılgılık atarak evden çıkar ve bir daha geri dönmezdi. Ama refleks olarak bu kelimeye geldi çünkü içten içe, bu gece ya da gelecekte aralarında ne olursa olsun, bunun doğru olmasından onur duyuyordu.

Yatak odaları boyunca uzanan koridorda Thaïs ve Marianne derin bir sohbete dalmıştı. İkili yakın bir dostluk geliştiriyor gibiydi; nazik İskoç bakıcı ile arsız, ağzı bozuk fahişe arasında şaşırtıcı bir bağ vardı.

"Marianne ve ben odamda bir fincan çikolata içmek üzereydik." Thaïs hanımlara, hiç de yorgun olmadığı belli, dedi. "Bize katılmak ister misiniz?" "Çok yorgunum," diye esnedi Anna. "Çizim yapmak birinden daha yorucu düşünüyor."

Thaïs, Rafe'ye abartılı bir şekilde göz kırparak, "Bileklerin aşınmasını gerektiren birçok aktivite yorucudur," dedi.

"Ben de yorgunum," dedi Cornelia esneyerek. "Sanırım emekli olacağım." Onlara iyi geceler diledi ve odasına girdi. Adam Cornelia'nın

tereddüt etti. Sinirleri bu kadar gerginken arkadaşlarıyla gezmesini beklemek istemedi.

Hayır, sadece sinir değil.

Asıl sorun kalbinin ağrmasıydı. Adam'ın çizimi ona aşık olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatmıştı. Taptığın bir insanla yakın olmak. Onu dünyadaki herkesten daha iyi tanımak.

Bu duyguyu arzulamanın kendisi için çok kolay olduğunu ve ona giden yolu sabote etmenin de kendisi için çok kolay olduğunu biliyordu. Aşk çok erken, çok yüksek sesle, çok görkemli bir şekilde -sevgi nesnesinde kök salmadan önce- yakaladığı için genellikle hatalıydı. Artık acı çekmeye değmediğini.

Ama yine de onu özlüyordu.

Kaderin başka türlü gelişmesini ve Cornelia'yla birlikte olmayı diliyordu.

Ama yapamadı. Bunun için artık çok geçti. Ve onun izin verdiğinden daha fazlasına ulaşarak bunu mahvetmektense, ondan alabildiği sahip olmayı tercih ederdi.

Yemekte haddini aşmış, sözünü tutmamıştı. İlişkilerini tamamen koparmadan önce özür dilemesi gerekiyordu.

Odasında volta atıyor, saçlarını karıştırıyor, parmaklarını çıtlatıyor, ona ne söylemesi gerektiğini düşünürken yatağının yanındaki kitap yığınıyla uğraşıyordu.

Affet beni. Oyunu henüz bitirmeyin. Kurallara uyacağıma söz veriyorum.

Sonunda, odasını Cornelia'ninkinden ayıran banyo odasının kapısı çalındı

"İçeri gelin," dedi sessizce, sesinin salona ulaşmasını istemiyordu, başkalarının duyabileceği bir yerde. Arkadaşlarının önünde öpüşmekten bariz rahatsızlıktan sonra, ihtiyatlı olmak için daha dikkatli olması gerekiyordu.

Cornelia sabahlığıyla içeri girdi.

Daha dik oturdu, kadının soyunmuş olduğunu görünce irkildi.

"Rahat görünüyorsun," dedi. Ve güzel. Saçları, elbisesi ile aynı renkte mavi ipek bir eşarpı sarılmıştı ve bu eşarp, göğüslerinin kabarıklığını ve kalçalarının kıvrımlarını vurgulayacak şekilde vücudunu sarıyordu.

Centilmenlik dışı bir şekilde bakmamak için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Şöminenin önündeki iki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun. Oturun."

Oturdu, bacak bacak üstüne attı, böylece elbisesi dizlerinden açıkta kaldı.

Dik dik bakma. Gözlerini dikme. Gözlerini dikme.

"Burada olmana sevindim," dedi. "Öğle yemeğinde seni öptüğüm için özür dilemek istedim. Oyunumuzun ruhuna o kadar kendimi kaptırmıştım ki

arkadaşlar, kendimi unuttum ve oyunumuzun sınırları dışında hareket ettim." Uzun bir nefes verdi. "Evet. Bu bir daha olmamalı."

Başını salladı. "Olmayacak. Oyun kesinlikle özel kalacak. Tabii bana bir şans daha verirseniz."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve iç çekti. Nefesini içine çekti. Bu, geleceklerini belirleyecek olan andı.

"Ben de üzgünüm," dedi sessizce. "Kaçmamalıydım. Ama panikledim. Duygusal gösterilere konu olmaktan nefret ediyorum. İlişkimizin doğası ne olsun, bunun başkalarının spekülasyonuna ya da eğlencesine konu olmasını asla istemem."

"Anlıyorum," dedi. "Ve seni o duruma soktuğum için özür dilerim. O anda kendimi fazla kaptırdım."

Başını salladı. "Teşekkür ederim." Durakladı, bir şeyi tartışıyormuş gibi ağzını kapattı. "Peki bu bizi nereye götürüyor?" sordu sonunda.

Bu, doğru yaptığından emin olması için bir fırsattı.

"İşte dürüst gerçek, Cornelia. Oyunumuzu oynamak istiyorum. Ve eğer beni kabul edersen, tüm kurallara uyacağıma söz veriyorum. İhtiyatlı olacağım. Ve eğer ben çok fazla duyguya kapılırsam ya da sen bunun çok fazla olduğunu hissedersen, birbirimize söyleriz."

Onun ne düşündüğünü okumaya çalışarak yüzüne yakından baktı. Kadın yavaşça başını salladı ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

"Kuralları çiğnediğin için bir cezayı hak ettiğime inanıyorum." Oh, tatlı Mary, rahatladım.

Sırıtmak ve ölçüsüz bir coşkuyla onu korkutup istemediği için dudaklarını kapatarak ona gülümsedi. "Peki sen ne istersin?"

Gözleri onunkilere kilitlendi.

"Adam'ın resmi bana bizi hatırlattı. Gretna Green'deki o geceyi."

"O geceyi asla unutmayacağım," dedi usulca. "Mezarda bile hatırlayacağım."

Uzandı ve onun elini okşadı. Sevgisinin ve arzusunun o güzel jesti.

Eli, siki için bir vekil haline geliyordu. Ona her dokunduğunda zonkluyordu.

"Peki bu konuda ne yapmamı istersin?" fısıldadı, zaten bildiğini umarak. Cornelia, "Başlangıç olarak bana sarıl," diye fısıldadı.

Kalbi ne kadar kırılgan olursa olsun, asla reddedemeyeceği bir istek.

Bölüm Otuz Bir

Önce

Rafe, Cornelia'nın önerdiği şey yüzünden düğün gecesindeki bakire bir gelin kadar gergin bir halde, Cornelia'yı merdivenlerden birahanenin üstündeki odalarına götürdü.

Seks.

Gürültülü seks.

"Sarıl bana," dedi ve kapı kapanır kapanmaz kollarını Rafe'e açtı.

Küçük ateşe rağmen, odaları onları nemli İskoç havasının soğuşundan yalıtmak için çok az şey yapıyordu.

"Üşüyorum," dedi. "Seni bir palto gibi giymek istiyorum."

Kollarını uzattı ve bu belki de o güne kadar gördüğü en sıcak manzaraydı.

"Beni sıcaklığım için kullanmaya nasıl cüret edersin?" diye alay etti, onun açık kollarına adım atıp kendisini sarmasına izin verirken. Eğer onun paltosu olmak böyle hissettiriyorsa, o da onun paltosu, gömleği ve pantolonu olmak isterdi.

Ondan uzaklaştı ve burnunu kırıstırarak kolunu kokladı. "At gibi kokuyorum."

Kolunu burnuna götürdü ve çekti. "Ben de öyle," diye cevap verdi. "Ama sonra, atların kokusunu seviyorum."

"Neigh you don't," diye yaptı.

Kahkahalarla homurdandı. "Ne mükemmel bir kısrak taklidi." "Bu çok ciddi - bana gülmeye nasıl cüret edersin," dedi sahte bir kızgınlık. "Kutsal evliliğimizi kutsamak üzereyiz ve gelininde ahır kokusu var."

"Ben olsam endişelenmezdim. Bir barmen tarafından onaylandığı düşünülüşünde, birlikteliğimizin özellikle kutsal şüpheliyim."

" ne cüret. Barmenler çok kutsal figürlerdir." İşaret edencesine tavana baktı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Cennetler. Tanrı'nın seni dine küfrettiğin için öldürmesini bekliyorum."

"Tanrı buna cesaret edemez." Ona doğru yaklaştı. "Ne de olsa ben onun en eşsiz kreasyonlar."

"Bu doğru, Cornelia," dedi.

Ve bunda ciddi idi. Tanrım, ne kadar da ciddi idi.

"Şimdi, sanırım soyunuyordun," dedi parmağını sabırsızca ona çevirerek.

"Öyle ? Dua ederken kaybolduğumu sanıyordum."

"Oyalanmayı bırakman ve Tanrı'nın seni yarattığı gibi kutsanmış formuna bakmama izin vermen için dua ediyorum."

Ellerini genişçe açarak onu bakmaya davet etti.

O kadar güzeldi ki neredeyse dehşet vericiydi. Cildi ateş ışığında parlıyor, sadece gençliğinin açıklayabileceği bir tazelikle ışıldıyordu. Uzun boynu güçlü, geniş omuzlarına doğru sivriliyor, bu omuzlar sert göğüslere doğru kıvrılıyor, sonra da beline doğru kıvrılıyordu.

O bir hediye gibiydi.

Ve kendini ona sunuyordu.

Ona doğru gitti ve elini sırtının kemerli küçük kısmına koydu. Onu kucaklamak istedi. Ona tapmak.

"Bakma zevkine eriştiğim en muhteşem yaratıklardan birisiniz," dedi ona. Güldü; bu deneyimden onun kadar etkilenmediği açıktı.

"Beni değerli atlarınız arasında saymasanız iyi olur," dedi. "Sadece birkaç tane," dedi, hafiflik konusunda onun tonuna uymaya çalışarak. "İşte, bırak Soyunmana yardım edeyim."

Arkasından gelip ceketini ve gömleğini çıkardı, katlayıp masanın üzerine koydu. Altında, göğüslerinin kıvrımını gizlemek için taytını sıkıca bağlamıştı. Onları gevşetmek için çekiştirmek zorunda kaldı.

"Ne kadar hayvansı," dedi hafifçe, ama yüzünü buruşturdu. Altına vardiya giymemişti ve sert kumaş tenine batarak kızgın girintiler bırakmıştı.

"Zavallı şey," dedi ve eğilerek kaburgalarının etrafında bıraktığı izi nazikçe öptü.

Ellerini göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Kendi avuçlarının içine sığacak kadar büyüktüler. Ellerini açtı ve ona uzattı.

Bu şimdiye kadar tanıdığı en büyük hediye idi.

"Öp beni," diye fısıldadı. Ona baktı, onu hiç görmediği kadar savunmasızdı. İstenmeyi istiyordu.

İrzına geçilmesini istiyor.

İşte o an gelmişti. Son seçimini yapması gereken andı.

Teslim olmayı seçti.

Dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını kızın meme uçlarına dayadı.

"Evet," diye fısıldadı. "Günlerdir bunu hayal ediyordum, seni cimri adam. İyiliklerini esirgiyorsun."

"Artık senin hizmetindeyim Cornelia," dedi. "Sen ne istersen." "Her şeyini çıkar," diye emretti. "Seni çıplak sevdiğimi biliyorsun."

Başını ona doğru eğdi. "O zaman sen, sevgili karım, bu iyiliğe karşılık vermek zorundasın."

"Memnuniyetle."

Hiç vakit kaybetmeden pantolonunu sıyıırıp çıkardı. Adamın karşısında çırılçıplak, elleri kalçalarında, gururlu ve kendinden emin bir şekilde duruyordu.

Uylukları ince, baldırları düzgün, kalçaları yüksek ve gergindi. Kıvrıcık saçlarla kaplı bacaklarının arasındaki yarık hafifçe ayrılmıştı. Arzusundan hiç çekinmeden duruyordu.

Sadece baktı. Bir saat boyunca bakabilirdi. Bir yıl.

Ona sıırttı. "Senin ," dedi ve ona acele etmesini işaret etti.

Elbiselerini yırttı. En son pantolonunu . Onları çıkardığında, kadının gözleri takdirle irileşti. Onu daha önce çıplak görmüş olmasına rağmen, ona bir mucize gibi baktı.

"Sen kesinlikle çok güzel bir adamsın," diye mırıldandı.

Başını salladı, onun övgüsü karşısında utandı. Ama uyarılmasını azaltacak kadar da utangaç değildi. Özellikle de kadın "Sikin bile güzel" diye eklediğinde.

Onun *horoz* kelimesini söylediğine inanamıyordu. Bu onu ürperti.

Ona doğru gitti ve yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Cornelia, bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Ciddiyetle başını salladı. "Eğer bunu yapmazsak hayal kırıklığından öleceğimden eminim."

Boynunun arkasını okşadı. "Sana karşı nazik olacağıma söz veriyorum."

Tırnaklarını hafifçe adamın kışının etine geçirdi. "Gerek yok. Şimdi, sizinle yatağa, lütfen, efendim."

Yatağa doğru ilerledi ve kenarına oturdu.

Elini göğsüne, meme uçlarının arasına koydu. ", " dedi.

Ona itaat etti. Ona ne yapacağını söylemesi hoşuna gidiyordu. Tam olarak ne istediğini nasıl bildiğini.

Dirseklerine dayanarak, kadın üzerine doğru sürünürken onun her bir santimini içine çekebiliyordu.

Adamın üzerine çıktı, kalçalarını adamın kollarının etrafına sıkıştırdı ve amcığı adamın sikine o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordu.

Parmaklarıyla onu kızdırmak için uzandı, ama kadın elini savuşturdu ve sikini amına dayadı. "Hazır mısınız?" sordu nefes nefese.

Tanrım, hazır mıydı?

Kadın ıslanmıştı, adam da sertleşmişti ve günlerdir bu anın etrafında dönüp duruyorlardı.

"Evet, Cornelia. Evet."

Bir elini adamın omzuna koydu ve nazikçe sırt üstü yere yatırdı. "Sana binmek istiyorum."

"Lütfen," adam, kadın elini sikinin etrafına koyup onu içine alırken acı veren bir zevkle irkilerek.

Çok ateşli, sıkı, kaygan ve çok hızlıydı ve bir sevgili olarak deneyimlerini abartmıyordu. Onu ritmik ve atletik bir şekilde, sırtını dik tutarak, başını zevkle arkaya atarak, parmaklarını meme uçlarına koyarak, içinden zevk sarsıntıları geçirecek şekilde sıkmasından anlayabiliyordu.

Her nasılsa, onun sevişilmekten -emredilmekten, alınmaktan, oyuncak haline getirilmekten- nasıl hoşlandığını sezmişti.

Eğildi ve onun boynunu ısırdı. Adam zevkle inledi. "Tanrım, Cornelia, biraz daha."

Onu daha sert ısırdı.

Ayağa kalktı, altından pompalamaya başladı. "Kullan beni sevgilim," diye ısrar etti, çünkü ona alabileceği kadar çok zevk vermek istiyordu.

Bir elini amına koyup kendine masaj yaptı, kalçalarını sikinin üzerinde aşağı yukarı salladı ve bitirmeye yaklaştığını hissedebiliyordu. Daha fazlasını almak için kalçalarını geriye yatırdı ve ondan önce boşalmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Zevk spazmlarını hisseder hissetmez, çekip içinden çıktı ve çarşaflara döküldü.

Nefes nefese onun yanına yığıldı. Adam onu kollarına aldı ve sevişmeden önce yapmayı arzuladığı şeyi yaptı; onu şefkatli öpücüklere boğdu. Burnunu. Göz kapaklarını. Küçük, mükemmel kulaklarının loblarını.

"Ne kadar ," dedi uykulu bir sesle, ona sokularak. Ama hissettiği şey için uygun kelime *zevk* değildi.

Şehvet ya da doyunluk gibi
hissettirmiyordu. Tutku gibi, sihir
gibi hissettirdi.

Tek kelimeyle *aşk* gibiydi.

Otuz İkinci Bölüm

"Sarıl bana," diye fısıldadı Cornelia tekrar. Ayağa kalktı, bornozunu çözdü, omuzlarından silkti ve yere düşmesine izin verdi. İpeğin vücudundan aşağı düşüp ayak bileklerinin etrafında toplanmasının verdiği his hoşuna gitmişti.

"Elbette," dedi Rafe ayağa kalkarken alçak bir mırıltıyla. Onun bedenini kollarının arasına aldı. "Eğer istersen sana her zaman sarılacağım, Cornelia."

Ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Bir yirmi yıl daha ortadan kaybolursa bile, Rafe'in geri döndüğünde ona kollarını açmak için her zaman orada olacağını biliyordu.

Seninkiler.

Bazen bu düşünce dehşet vericiydi. Ama şu anda, sadece bu gece için, başına, hâlâ bir oyun olduğuna söz verdiği şeyin güvenliğinde, bunun doğru olmasını istiyordu.

Ona daha da yaklaştı.

"Mmm," diye fısıldadı. "Bu daha iyi."

Ve . "Evet. Çok daha iyi. Ama kıyafet giymeseydin mükemmel olurdu."

Başka bir şey söylemeden onları çıkardı.

Ona duyduğu hayranlığı asla üzerinden atamadı. Kocaman ve güçlüydü. Omuzları o kadar genişti ki, genişliği neredeyse onun iki katı kadardı. Cildi artık daha yıpranmıştı ve göğsündeki kalın yelenin arasında griler vardı. Uzandı ve parmaklarını yay gibi tüylerin üzerinde gezdirdi. Adam gözlerini kapadı ve titredi.

Elini tuttu ve onu yatağına götürdü. "Üşümüştün. Hadi yorganın altına girelim."

Çarşaflarının arasına sokuldular ve adam onu kendine yaklaştıracak vücudunu kolları ve kalçalarıyla sardı.

"Yeni bir kuralım var," diye fısıldadı kulağına.

"Her şeyi yaparım," dedi adam, saçlarını öperek.

"Sessiz olmalıyız. Sabah dedikodu konusu olmak istemiyorum."

"Söz veriyorum ses çıkarmayacağım," diye fısıldadı. "Coşku dışında. İçimdeki coşkuyu ortaya çıkarıyorsun."

Bir elini onun ağzının üzerine koydu. "Seni boğmak zorunda bırakma beni."

Güldü ve burnunu onun eline dayadı. "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

Onun doğruyu söylediğini biliyordu. *Oh, Rafe.*

Seslerini bastırmak için battaniyeleri başlarının üzerine çekerek birbirlerine sokuldular. Örtülerin altında saklanmak çok lezzetliydi.

Kumaşın içinden süzülen mumların titrek ışığı dışında karanlık.

Yaklaştığı her santimde bir tane daha istiyordu. Asla yeterince yakın olamazdı. Asla tatmin olamayacaktı. Ama bunun tadını çıkarabilirdi. Bunu sürdürebilir, sürdürebilir ve sürdürebilirdi.

"Biliyor musun," dedi, "Gretna Green'deki o geceyi tekrar yaşasaydık farklı yapabileceğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"etmeyeceğim," dedi, parmaklarını yavaşça, son derece yavaşça sürükleyerek. -Çıplak kaburgalarından aşağı.

"Göster bana," diye fısıldadı.

Yumuşak bir şekilde güldü ve parmağını adamın dudaklarının üzerine koydu. "Şşşt."

Parmaklarının yerini dudakları aldı ve onu dayanabildiği kadar yavaş öptü.

Adam ürperdiğinde, kadın hızını artırmadı.

Daha yavaş gitti.

Ve alçaldı.

Adamın nefesi her kesildiğinde, diliyle bir santimetrelik bir alan çiziyor, adamın karnına o kadar telaşsız yaklaşıyordu ki kasları titriyordu.

Elleri kadının omuzlarında gevşekçe duruyordu; onları yönlendirmiyor, sadece usulca okşuyor, dokunuşuna boyun eğiyordu.

Adamın sikine, dudaklarıyla ya da parmaklarıyla dokunmadı.

-Kalın derisini nazikçe okşarken sadece nefesini duyuyordu. Adam bacaklarını araladı ve kadın, adam kıvrana kadar hafifçe taşaklarını yokladı.

Sertleşmişti ve zorlanıyordu ve adını söylemek istedi -ona binmek ve her ikisi için de bu işkenceyi sona erdirmek için- ama elleri omuzlarını kavrayana kadar güçlü durdu. Bir anda onu yukarı çekti ve zahmetsizce onları ters çevirdi, böylece o üstteydi.

Konuşmasına izin verilseydi, ne söyleyeceğini biliyordu. "Benim sıram" gibi bir şey. Çünkü ona tam olarak onun kendisine yaptığını yapmaya başlamıştı. Meme uçlarını ve karnını öptü ve onun titremesine izin verdi. Kadın istemsizce inlediğinde elini ağzına götürdü.

"Sus, sevgilim," diye fısıldadı. "Söz vermiştin."

Çok hoşuna gitmişti. Başını geriye attı ve adamın parmakları ağzına girdi. Adamın başı kalça kemiklerinin üzerinde gezinirken kadın onları emdi. Onun kalçalarındaki bıyıklar ve bacaklarını araladı, ağzını üzerinde istiyordu.

Onu daha da açtı, bacaklarının gidebildiği kadar. Gerilme hissi, adamın dizlerinin kızın dizlerinin arkasına bastırması ve onu ayrı tutması, kızın ağlamak istemesine neden oldu.

Bu Rafe'in hiç bilmediği bir yanıydı.

Daha önce sadece gürültülü bir şekilde, hızlıca, sancılar içinde birlikte olmuşlardı.

Onun vücudunu hiç bu şekilde tanımamıştı. Sanki onu diliyle çiziyor, ezberliyordu, böylece daha sonra sadece teninin anısıyla onu resmedebilecekti.

Korkunçtu.

Ve dehşet, zevki o kadar arttırdı ki, onun adını haykırmamak için kendini zor tuttu.

Bacaklarını kaldırdı ve adamın omuzlarına doğru kaldırarak çarşafı bir çadıra dönüştürdü. Adam sessizce onun davetini kabul etti ve ağzı, kızın hiç dokunulduğunu hatırlayamadığı kadar yumuşak ve nazik bir şekilde onun baldırına indi.

Çenesindeki ve yanaklarındaki dikenli bıyıklar, dilinin yumuşak sıcaklığıyla tezat oluşturuyordu.

Çıglık atmak istedi ama ne zaman inlese, adam durdu ve tek parmağını dudaklarına götürdü.

Dayanılmaz.

Çok güzel.

Başını tuttu ve aşağı doğru itti, daha fazla tereddüt etmemesi, içine girmesi için ona yalvardı.

Adam buna mecbur kaldı, ama kadın onun altında çırpınmaya başladığında, onu ele geçirmeye çok yakın olan kendinden geçme duygusuyla savaşıırken, adam durdu.

Daha önce hiç kimse onunla bu Gekilde seviGmemiGti; bu acı veren, yavaG zevk saldırısıyla ona iGkence etmiGti. Belki de varlığının emredici olmasından, belki de üstte olmayı, tam olarak ne istediğini söylemeyi sevdiğinden, hiç kimse onu Rafe'in yaptığı gibi tamamen kendi iradesine boyun eğdirmemişti.

Belki de başka hiç kimse onun bunu istediğini anlamamıştı.

Kendisi bile.

Ama onun vücudunu anlıyordu. Onun zihnini anlıyordu.

Rafe'i sevgilisi yapabileceği bir dünya olup olmadığını merak ediyordu.

-Aralarında fokurdamaya devam eden sevgiye, ne zaman yakın olsalar şiddetlenen çekime boyun eğmek bir tehdit değil, ele geçirilmesi gereken bir armağan olacaktı.

Onu yakalamak istediği gibi yakaladı.

Konuşmasına izin verilseydi, kendisini becermesini talep ederdi. Bunun yerine, adam ağzını kullanarak onu tekrar tekrar uçurumun kenarına getirdi, her seferinde ihtiyaçtan titreme noktasına kadar, sonra durdu.

Sonunda bu kadarı da fazla geldi. Ayaklarını adamın omuzlarından çözdü, yüzünü kavradı ve dudaklarını öpmek için onu yukarı çekti.

Adam da onu amcığını öptüğü gibi aynı hararetle öptü ve kadın bir elini ikisinin arasına sokup adamın sikini buldu ve bacaklarının arasına çekti.

Kadının beklediği gibi içeri dalmadı.

Bunun yerine, dudaklarını onunkilerden ayırmadan aşağı uzandı, elini kendi eliyle değiştirdi ve başını onun klitorisine sürttü.

Bu kez, kadın boşalmaya başladığında geri çekilmedi.

Vücudunun içeriden patlamasına neden olan sık bir itme ile ona girdi. Donup kaldı, kolları ve vücudu titriyor, sarsıntıların onu tekrar tekrar ele geçirmesine izin veriyordu. Ağzını onunkinden ayırmak ve ses çıkarmamak için parmaklarını dişlerinin arasına sıkıştırmak zorunda kaldı. Sessizlik onu parçalara ayırdı ve adam kendini nabız gibi atan ama hala içinde tutarken boşalmaya devam etti.

Ve sonra, zevkten ölebileceğini düşündüğü anda, derin ve sert bir şekilde itti.

Sadece iki vuruş yetti.

Ve o geldiğinde, onun adını haykırdı. Ve

kimin duyduğunu umursamadı.

Çünkü eğer bu mümkünse -bu coşku- aralarında başka ne olabilirdi ki?

Otuz Üçüncü Bölüm

Rafe yanına sokulmuş sıcak bir varlıkla uyandı.

Cornelia onun yatağından
ayrılmamıştı. Onun *yatağını*
terk etmemişti.

Onunla sarmaş dolaştı, sıcak kolunu uykuda göğsüne attı, güzel, ince
bacaklarının arasına çarşaflar dolandı.

Bir aşığın duruşuydu.

Sevişmişlerdi.

Ve bu onun isteğiyle olmuştu. Tüm çiftleşmeleri onun ısrarıyla olmuştu.
bir duvarı yıktığı için minnettarlıkla ağlamak istedi. Ve tüm
samimiyetlerine rağmen, sabahın ışııyla birlikte kaçmamıştı.

Ona baktı, uyuyan yüzündeki hafif gülümsemeye. Belki de
kalbini korumak için bu kadar çabalamasına gerek yoktu.

Belki de zaten ondaydı. Ve belki de kırmaması için ona güvenebilirdi.

Sonuçta, aralarında gelişen bu şeye ne ad verirlerse versinler -oyun,
eğlence, ilişki- dün gece birbirlerine öyle bir şekilde bağlanmışlardı ki
bedensel olmaktan çok daha fazlasıydı. Ve ondan kaçmamış ya da onu uzak .
Onun tutkusuna kendi tutkusuyla karşılık verdi.

Beklenti geliştirmemesini söylemişti. Ve yapmayacaktı da. Ama sadece bir
gece önce, karşılık bulmasa bile hissettikleri konusunda dürüst olacağına söz
vermişti.

Güvenebileceği bir adam olmak istiyordu.

Bunu ona anlatmak, hesaplaşmak zorundaydı. Aksi takdirde, durma
zamanı gelmişti. Ama bu konuyu nasıl açabilirdi?

Normalde odayı güllerle doldurur ya da bir orkestra kiralar ve gecenin bir yarısı onunla dans ederdi. Sevişmek için onu terk edilmiş bir şatoya götürürdü. Ama o doğrudanlığı tercih ediyordu. Başka sevgililer için planlamış olabileceği büyük, düşüncesiz jestlerden herhangi biri onu sadece sinirlendirir ve bu sessiz, içten tatlılığı mahvederdi.

Belki de burada, sabahın dinginliğinde, cesaretini toplayıp ona tiyatro ya da şatafat olmadan neler hissettiğini söylemeliydi.

Ondan hiçbir şey istemeyecekti. Sadece kalbini ortaya koyacak cesareti bulacaktı.

Çok ileri gitmişti. Kadının onu kırabilecek olması umurunda değildi. Cornelia boğuk bir sesle, "Günaydın," dedi.

Uyandığını fark etmemişti.

Kolunu hareket ettirdi ve birkaç santim uzağa kaydı, böylece tenleri birbirine değmedi. Kolunun olduğu yerdeki serin hava ona bir kırbaç gibi çarptı.

Oturdu ve gerindi.

"Uyuyakalmış olmalıyım. Özür dilerim. Muhtemelen yatağını istiyordun."

Kızın burada uyumak istememiş olmasına bozulmamaya çalıştı.

"İçinde sen olmadan olmaz," dedi.

Gülümsedi, eğildi ve onu alnından öptü.

Alnına mı?

"Dün gece harikaydı," dedi hızlıca kalkıp bornozunu bulmak için yeri tararken.

Olağanüstü mü? Paylaştıkları yoğunluk için fazla sıradan bir tanım.

Bundan daha fazlası olduğunu düşünmüştü. Duygusal. Katartik.

Saf mutluluk.

Eğer böyle hissediyorsa, bunun kendisi için ne anlama geldiğini ona söyleyemezdi. Hayal kırıklığı içinde fazla duygusal davranır ve onu daha da uzaklaştırırdı.

...

Kolunu kaldırdı ve çarşafı uzatarak yanındaki boşluğu okşadı.

"Cornelia. Geri gel."

Yüzündeki ifade alaycı bir gülümsemeden bir kaş çatmaya dönüştü ama yine de adamın dediğini yaptı.

Kollarını ona doladı ve yüzünü boynuna gömdü.

Belki de tekrar sevişirlerse, bu onu çok arzuladığı konuşmayı yapmak için daha iyi bir ruh haline sokacaktı.

Bir penaltının daha zararı olmaz.

"Rafe, Tattersall'daki müzayedeye yetişmen gerekiyor," dedi gülerek.
"Benim de bitirmem gereken tablolar var. Ne kadar istesem de yok."

"yatmak istediğim yatak bu değil," dedi. Eğildi ve onun kulağını ısırdı.
"Sorun sensin."

Vücudu gerildi. "Çabuk ol," dedi, dua eder gibi.

Dün gece yaptıkları gibi yavaşça ve şefkatle sevişmek istiyordu. Ama Cornelia söz konusu olduğunda, sevişme fırsatına karşı koymak her zaman imkânsız .

Ve kaçınılmaz olarak çoktan sertleşmişti.

Adamın elini tuttu ve vajinasına götürdü. Kadın ıslanmıştı. İpeksi, ateşli, bir horoz için hazır. Ama önce-

Bir parmağını şişmiş memesinin üzerinde kaydırды ve onu titretti.

"Dün gece sessizliğini bozmanı ben sağladım," dedi ıslaklığını teninin üzerinde kaydırarak. "Sana bir ceza borçluyum."

Nefesi kesildi. "Evet, biliyorsun."

O kadar muhteşem bir erotikti ki. Onun için çok değerliydi.

Önce bir, sonra iki parmağıyla yavaşça içine girerken başparmağıyla ona masaj yaptı.

Çabucak, sert bir şekilde, keskin bir çığlıkla boşaldı.

Onu dudaklarından öptü. "Bu sesi seviyorum," diye fısıldadı.

"Daha sessiz olmalıyım. Sanırım arkadaşlarımızın alaylarıyla karşılaşabiliriz. Özür dilerim."

Dün gece hayatının en büyük orgazmını yaşarken onun adını haykırdığını hatırlıyordu.

", " dedi hışımla. "Buna değdi. Bırak konuşsunlar."

Çünkü eğer konuşurlarsa, bu onun çok derinden bildiği şeyi doğrulamaz mıydı? Cornelia'yla aralarında yoğun bir bağ olduğunu? Birbirleri için bu kadar uygunlarsa, bunun peşinden gitmeye değer miydi?

Cornelia, diye düşündü, *seni sevmeme izin ver*.

Ama bunu söylemedi. Onun yerine parmaklarını tekrar kadının içine kaydırды. Onun dokunuşunun altında zonkluyordu. Bir parmağını usulca klitorisine götürdü ve ovuşturdu. Kadın elini kavradı, nefesi kesildi, şaha kalktı ve tekrar boşaldı. Bu sefer daha yavaş bir şekilde üzerine yuvarlandı. Yumuşakça elinin içine doğru inledi.

"Tanrım, Rafe," diye fısıldadı. "Aman Tanrım. Bir ceza daha."

Yuvarlandı ve onun üzerine tırmandı.

Adamın sikini aldı ve içine kaydıldı. Adam onun sıkı doğru yukarı doğru itti ve boğazından bir hırıltı çıktı.

Elini nazikçe göğsüne koydu ve başını salladı. "Bana bırak."

Kalçalarını adamın kalçalarının dışında kilitledi ve yavaşça ona binmeye başladı. Arkasına yaslandı, gözyaşı damlası göğüslerinin zıplamasını izledi. Kadının yüzündeki zevki görebilmek için gözlerini kapatma isteğiyle savaştı. ona doğru ilerledi.

Gelebilirdi - rahatlaması ve hissin onu ele geçirmesine izin vermesi sadece bir an alacaktı. Ama bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu. Onun tadını çıkarmak istiyordu.

Bir elini klitorisine koydu ve gözlerini kapattı, amının kaslarıyla onu kavrarken kendini ovuşturdu. Nefesi hızlandı ve hareketsiz kaldı, sonra bir solukla başını geriye attı ve boşaldı.

Onunla gelmemek için tüm iradesini kullanması gerekiyordu. Ama onun tekrar tekrar yenik düşmesini izlemek istiyordu. Onun sikini istediği kadar kullanmasını istiyordu.

"Tanrım, Rafe," dedi yine. "Bencillik ediyorum."

İstedığın kadar bencil ol. Seni seviyorum.

"Binlerce kez gelişinizi izleyebilir ve mutlu bir adam olarak ölebilirim," dedi.

Eğildi ve onu öptü, onu derinlere almak için kayıyordu. Adam onu doldururken inledi.

Yavaşça - dayanabildiği kadar yavaşça - geri çekildi. Ve sonra tekrar itti, boğazının arkasından bir ses daha kopardı. Kadın gevşedi ve adam kalçalarını tutup onu yavaşça ve derinlemesine sıklamaya başladı.

Kendini daha fazla tutamadı. Onu istediği gibi becerdi, sanki onlardan tek bir beden yaratabilirmiş gibi. Her hamlede zevkten nefesi kesiliyordu, yüksek sesle, kimin duyabileceğini umursamadan -neredeyse başkalarının da duymasını istiyordu, Cornelia'nın, en azından bu bir an için, bu mutlu sabah için, tamamen kendisine ait olduğunu bilmelerini istiyordu.

Kadın adamın kollarını sıktı ve titreyerek ve gevşeyerek boşaldı ve adam son bir kez daha itti. Titremeye başlayana kadar orada bir an oyalandı, sonra hızla sikini çıkardı ve hıçkırarak çarşafların üzerine boşaldı.

Nefes nefese adamın üzerinden yuvarlandı.

Şimdi onunla konuşmanın tam zamanıydı. O duru ve ve ...

"Seni seviyorum-" diye nefes aldı ve adam tamamen hareketsiz kaldı, duymak için öleceği kelimeleri söylemesi için zorlanıyordu "-seni beceriyorum," diye bitirdi.

Ve sonra, muhteşem, mutlu bir gülümsemeyle onun yanağını öptü, yataktan fırladı, bornozunu yerden aldı ve o başka bir kelime söyleyemeden odadan çıktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Cornelia odasının kapısını kapatıp kilitledi, yatağa uzandı ve başını dizlerinin arasına yasladı. Kalbi yarı sevinç, yarı dehşetle çarpıyordu. Sıcak havayı soluyarak nabzını yavaşlatmaya çalıştı.

Mükemmel bir küçük topun içinde kıvrılmış olan Lucius, yatağın kayması üzerine homurdandı. Derin bir nefes aldı, onu aldı ve tüylerine doğru nefes verdi.

"Ne yaptım ben kedi?" diye fısıldadı.

İtiraz edercesine miyavladı ve kadının kollarından fırladı.

Bir sevgi gösterisinden kaçma dürtüsünü anlıyordu. O da kaçmıştı.

Elbette yapmıştı. Onu titreten bir geceden sonra başka ne tepki verebilirdi ki?

Geri dön. Geri dön ve sana sarılmasına izin ver.

Ne? Hayır, Cornelia Ludgate. Çok, çok kötü bir fikir.

Eğer kadın geri dönerse, onu kucağına alıp yatağına götürmek isteyecekti. Kollarını ona dolamak ve kulağına duygularını fısıldamak isterdi.

Onları geri verdiğini duymak isteyecektir. Bu fikir onu terletti.

"Ah, Lucius," dedi şimdi patilerini yalayan ve onu görmezden gelen kediye. "Ne yapmalıyım?"

Cevap vermedi. Bir kediden akıl istemenin sorunu da buydu.

Bunu basitçe aklından çıkaracaktı. Ne de olsa planlaması gereken bir balo vardı.

Sosyetenin en nüfuzlu üyelerinin birçoğunun katılma niyetlerini bildirdiklerini biliyordu ve resim sergisi için onaylanan konuklar arasında sanat dünyasının, liberal politikanın ve Cornelia'nın patronlarının önde gelenleri vardı.

Her iki olayı da çevreleyen gizlilik, yaygarayı daha da artırıyordu. Ayrıntıları mükemmelleştirmek için çok az zaman kalmıştı.

Çabucak giyindi, aşağı indi ve kızları galeride tabloların sahnelenmesi için son rötuşları yaparken buldu.

" , " dedi neşeyle, sanki dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi odaya süzülerek.
"Balo hazırlıklarında son durum nedir?"

Bayanlar yaptıkları işi bıraktı. Onu her zamankinden daha yakından mı izliyorlardı, yoksa bunu sadece hayal mi ediyordu?

Canette, "Şef, Rafe'in bizim için pişirmesini lezzetli yemekleri hazırlıyor," dedi.

Elinor, "O zeki adam Lord Eden, daha az varlıklı konuklarımızı Londra'dan baloya taşımak için bir hackney filosu ayarladı," dedi. "Konuklar balonun yerini öğrendiklerinde nakil haberini alacaklar." "Balo salonunu

süslemek için yüzlerce çiçek sipariş ettik ve portre galerisi," dedi Anna. "Sanatı güzel bir şekilde ortaya çıkaracak."

"Peki ya sanat?" Sera Cornelia'ya sordu. "Kendi portreleriniz dışında bitirmeniz gereken başka portreler kaldı mı?"

"Sadece Rafe'in, bu öğleden sonra. Ama eskizleri aldım, bu yüzden başka bir oturuma ihtiyacım olmayacak."

"Yazık sana," dedi Anna tatlı bir sesle. Oda sessizliğe gömüldü.

Ve sonra Thaïs, boğuk bir orgazm iniltisini taklit ederek haykırdı,
"Rafe!"

Bayanlar kahkahalara boğuldu.

Seraphina esnedi. "Düklük süitinden gelen *bir şey* yüzünden bütün gece uyanık kaldığım için çok yorgun olduğumu söylemeliyim."

"Bu sabah uyandığından bahsetmiyorum bile," dedi Anna sinsice.

Thaïs ona bakarak, "Bu genç bir hanımefendi için oldukça müstehcen," dedi. "Ah, ben bir hanımefendi olmak istemiyorum," dedi Anna, hayranlıkla ona bakarak

Cornelia. "Bir *siren* olmak istiyorum. Dün gece Bayan Ludgate'in olduğu gibi."

Cornelia ellerini havaya kaldırdı ve güldü, ancak içinde bulunduğu kriz durumunda bunu pek komik bulmadı. "Pekâlâ, sizi . Dün gece Rafe ile yattım. Ve bu sabah da."

"Biliyordum," dedi Sera. "Londra'daki stüdyonuza girdiğinde anlamıştım."

"Neyi biliyordun?" Cornelia sordu.

"Hayatının en iyi seksi olacağını."

Öyleydi. da ötesi, o en şefkatli, sezgisel-

"Ah lütfen," dedi Cornelia, elini umursamaz bir tavırla sallayarak. Düşünceler o kadar baskın hale gelmişti ki, arkadaşları onları yüzünde görebiliyordu. "Önemli bir şey değil. Oynadığımız küçük bir oyun."

Thaïs bir tabloyla oynamayı bıraktı ve Cornelia'nın gözüne takıldı. "Hayır," dedi. "Öyle değil."

Tanrım, nasıl olsa görebiliyorlar-

"Affedersiniz," dedi Cornelia, ses tonunu ölçülü tutmaya çalışarak, "ama Tabii dün gece gardıropta saklanmadıysan -ki bunu senden beklemezdim-"

Thaïs elini kaldırdı. "Oyunlar hakkında her şeyi bilirim. Onlar benim ekmeğim. Sen ve Rafe oyun oynamıyorsunuz."

Thaïs onun bakışlarını rahat olduğundan daha uzun süre tuttu. Bir kez olsun alay etmiyordu. Gerçeği sanki kendi adı kadar gerçekmiş gibi açıklıyordu.

"Peki bunu nereden biliyorsunuz?" Cornelia istemediğinden daha sert bir şekilde sordu. Thaïs'in bir süreliğine şaka yapmayı bırakması kadar sinir bozucu bir şey yoktu.

ve tüm zaman boyunca ruhuna baktığını ortaya çıkardı.

Cornelia'nın kimsenin ruhuna bakmasına ihtiyacı yoktu.

"Seni izlediğim için," dedi Thaïs sakın bir sesle. "Ve Rafe'i izleyerek seni izliyor. Biz gerçeği bile o görüyor." "Siktir," diye fısıldadı

Cornelia.

Odanın bir köşesinde oturan Anna küfür karşısında küçük bir çığlık attı ve eliyle ağzını kapattı.

Thaïs neşeyle, "Eğer bunlarla koşturmak istiyorsan, daha kötüsüne alış," dedi.

"Sevgilim," dedi Elinor usulca. "Sen iyi misin? Ayaklarının üzerinde dengesiz duruyorsun."

O değildi. Dizleri titriyordu.

Bir sandalyeye çöktü ve başını eğerek arkadaşlarına bakmak zorunda kalmamak için kucağına baktı. Bu da Rafe'in yüzüğüne baktığı anlamına geliyordu.

Thaïs'in ona duymak istemediği şeyi söyleyen sesi gibi meydan ona doğru parlıyordu.

Bu bir dekor değildi. olması amaçlanmış olsa bile, yazı doğruydı.

Seninkiler.

Rafe kendini ona veriyordu.

Ama bunu istiyor muydu? Bu duyguyu kabul edebilir miydi? Ona ihtiyacı var mıydı?

Peki geri verdi mi?

Arkadaşları daha da yakınına toplanmış, sanki korunmaya ihtiyacı varmış gibi üzerine çullanmışlardı. Küçük bir kız gibi sinmiş olduğu için kendini saçma hissediyordu ama kendi düşüncelerinden korktuğu için başını kaldırıp bakamıyordu.

"Bu doğru," dedi ellerine. "Beni önemseydiğine inanıyorum."

"Siz de ona değer veriyorsunuz Düşes," dedi Thaïs yumuşak bir sesle.

"Önemsemiyormuş gibi davranmayın."

Yaptığı şey bu muydu?

"Tanrım, hepsi çok fazla," diye bağırarak aniden ayağa kalktı. Aniden adım atma isteği duydu.

"Onunla ilgilenmek çok mu fazla?" Elinor sordu. "Ama neden?" *Çünkü o Cornelia Ludgate'ti. Ve bunu yapmazdı.*

Özellikle de lanet olası Rafe ile.

"Bağlılıklara izin vermem. Onlara kesinlikle karşılık vermem. Hayatımdaki olasılıkları sınırlayabilecek her şey hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Aşık olmaktan mı bahsediyor?" Anna, umutsuzca kafası karışmış bir ses tonuyla Seraphina'ya sordu.

"Evet canım," dedi Sera. "Dikkatini ver."

Cornelia'nın midesi burkuldu. "Ben Rafe'i *sevmiyorum*, Sera," diye tersledi.

"Şu anda içeri girse ve bunu söylediğini duysa ne hissederdin?" Sera, Cornelia'nın yapabileceğini bildiğinden bile daha yumuşak bir sesle sordu.

Yıkılırdım. O yıkılırdı.

Sera başını salladı, anlamak için Cornelia'nın kelimeleri söylemesine gerek yoktu.

"Ona nasıl hissettiğimi söyleyemem," diye fısıldadı arkadaşına. "Eğer ona söylersem, benden çok şey isteyecektir."

"Ne demek istiyorsun?" Anna sordu.

Bu çocuğu onun çözülüşüne tanıklık etmesi için odaya koyan tanrılara lanet olsun. Çözölmek yeterince kötüydü, ama bir insanın çözölüşünün her nüansını *açıklamak* zorunda kalmak dayanılmazdı.

"Onun olmamı isteyecektir," dedi kıza. "Her şeyden önce kendi ruhumu korumam gerektiğini anlamayacak. Çünkü yeryüzünde başka hiç kimse bunu senin için yapamaz, Anna."

Anna başını salladı, anlamak için çaresiz görünüyordu. "Ama bu ne *anlama geliyor?*"

"Anna, aşkın romantik görüldüğünü biliyorum," dedi, "ama başka birinin aşkına yenik düştüğünde değerli bir şeyi kaybettiğini anlamalısın. Değerli olmak aynı zamanda bağımlı olmaktır. Dünyada özgürce hareket etme yeteneğinizi feda edersiniz, çünkü başka birinin kalbi sizin eylemlerinizin dengesine . Artık özgür değilsinizdir."

Anna bunu düşünerek ona baktı. "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en yalnız şey."

Cornelia keskin bir nefes aldı. Kendini tokat yemiş gibi hissetti.

Anna çok genç olduğu için mi acıtmıştı? Yoksa haklı olduğu için mi?

"Sevgilim," dedi Elinor, "hepimiz bağımsızlığının senin için değerli olduğunu biliyoruz. Ama ya Rafe senden bunu feda etmeni istemeseydi? Ya seni sadece olduğun gibi, vermeye razı olduğun şey karşılığında aldıysa?"

"Ama bu ne kadar?" diye sordu, cevabı bilmeden. "Daha önce kendimi hiç kimseye adamadım. Bunu hiç *istemedim*. Rafe'i seviyorum - iyi, seviyorum - ama bu lanet evde seçeneksiz büyüdüm. Bundan kaçmak için hayatımı ateşe vermek zorunda . Tüm hayatımı daha fazlasını talep ederek geçirdim, sonuçlarına lanet olsun. İnandığım şeylere sırtımı öylece dönemem. uğruna-" Rafe'in yüzüğünün takılı olduğu elini havaya kaldırdı "-birilerinin aşk kavramları."

İşte bu kadar. İşte bu kadar. Sonunda yüzüğün midesini neden anlamıştı: Çünkü Rafe'in *onun olmasını, kendisinin onun olmasını* istediğinden daha fazla istemiyordu.

Aşk sahip olmak değildir. Ve eğer öyle olduğunu düşünseydi, hiçbir enkarnasyonda onunla birlikte olamazdı.

"Aşk ya hep ya hiç değildir," dedi Sera kararlılıkla. "Rafe'e aşık olabilirsin ve yine de kendin için ne istiyorsan onu talep edebilirsin - basitçe Arzu ettiğiniz düzenlemeyi hayal ve ona da bundan memnun olup olmayacağını sorun."

Bir ilişkinin neye konusundaki fikirlerinde katı davrandığını *sanıyordu*. Ne de olsa Rafe hiçbir zaman evlilik istememişti. Aynı anda birden fazla kişiye aşık olmuştu. Hem onu hem de Rory'yi yanına almıştı. Yatağında coşkudan başka bir şey yoktu.

Bu onların yaşamları için bir model olabilir mi? *Sizin* değil, sadece *onların*, tüm olasılıklarıyla?

"Adam'la birlikte olup olmamayı düşünürken, hak ettiğim şeyi kabul edecek kadar cesur olmam için beni cesaretlendirmiştin," dedi Sera. "Bugün, aynı şeyi yapman için sana meydan okuyabilirim."

Ya haklılarsa? Ya emin olması gerekmiyorsa? Ya sadece cesur olması gerekiyorsa?

İşin kötüsü, o da istiyordu.

Gülümsedi. Elinde değildi.

"Belki de haklısın," dedi. "Belki de balo bittiğinde, işimiz bittiğinde ve düşünebildiğimde ona ne hissettiğimi söylerim."

Bölüm Otuz Beş

Hyde Park Corner'daki hava güneş ışığı ve at eti gibi kokuyordu.

Rafe'in kalbinde Cornelia'nın adaçayı kokusundan sonra ikinci sırada yer alan parfüm. Rafe ve Rory, atların henüz geçit törenine başlamadığı Tattersall's'daki tanıtık satış ringinin önünden geçtiler. Öğleden sonra erken saatlerdi, açık artırmanın başlamasına daha birkaç saat vardı.

Doğruca ahıra gittiler; en gelecek vaat eden yavruları Zeus, orta koridorda dolaşp atları inceleyen alıcılardan ve kan stoku temsilcilerinden habersiz saman yiyordu. Zeus'un kahverengi kürkü, yapısının zarafetini vurgulayan bir parlıltıyla fırçalanmıştı. Rosemere Stable'ın en ünlü aygırı King's Hand tarafından yetiştirilen Safkan atların bir örneğiydi. Şekli ve soyu yarışlara uygun bir hayvan arayan bir alıcı için mükemmel bir yemdi. Rafe'in kaynaklarına göre Lord Bell gibi bir alıcı.

Bell, seçici bir soyağacı bilgisine sahip bir satın alma temsilcisi tarafından şekillendirilen giderek güçlenen bir ahıra sahip zeki bir yatırımcı olarak biliniyordu. Rafe'nin dikkatini çekecek şekilde, Bell'in teklif vermeden önce atları bizzat incelemeyi sevdiği de biliniyordu.

Bu Rafe'nin Bell'le tanışmak ve baloda gerçek siyasi eğilimlerini açıklamadan önce ondan neler öğrenebileceğini görmek için son fırsattı. Tam olarak ne öğrenebileceğini bilmiyordu, sadece şimdi araştırmak için son fırsatı olduğunu biliyordu.

Gerçek duygularını bir kenara bırakarak onlarca yıllık tecrübesi için minnettardı. çünkü aksi takdirde Cornelia dışında herhangi bir şeye zor olurdu.

Araba yolculuğunu sessizlik içinde geçirmiş, kadının odasından aniden ayrılışının anlamını düşünmüştü. Yaşadıkları gecenin onun için hiçbir şey ifade etmediği varsayımında bulunmak istemiyordu. Ama onun hakkındaki duygularının, benzer düşünen bir sevgilinin sıradan sıcaklığının ötesine geçtiğini varsaymak da aynı derecede aptallık olurdu.

Onu odasına kadar takip etmeli ve kendini tanıtmalıydı, çünkü bu onu bu dayanılmaz kara kara düşünmekten kurtarabilirdi. Bu kara kara düşünme çok uzun bir süre devam edecekti, çünkü açık artırma geceyi Londra'da geçirmek zorunda .

Bu da ruhunu ortaya koymadan önce bugünü ve ardından yarınki baloyu atlatması gerektiği anlamına geliyordu.

Neyse ki, tezgahları aklının çok gitmesine izin vermeyecek kadar meşguldü.

Zeus'a bakmak için bir sürü adam geldi, şüphesiz ilgilerinin bir kısmı Rafe'ye duydukları meraktan kaynaklanıyordu. Yıllardır satmak için buraya at getirdiği için bu ortama aşinaydı. Ama daha önce hiç Rosemere Dükü olarak katılmamıştı. Ve düklerin ahırda yavrularının önünde durup soyağacı ve hız hakkındaki soruları yanıtladıkları bilinmiyordu.

Rory alçak sesle, "Bu ," dedi ve ahırın girişinde bir safkan atı inceleyen, saçları dökülmüş, altın uçlu bastonuyla yürüyen iriyarı bir adamı başıyla işaret etti. "Bell."

İri yarı yaşlı adama menajeri eşlik ediyordu. Yavaşça bir tezgâhtan diğerine yürüdüler, Bell hayvanlara bakıp onlarla ilgilenen adamlara sorular sorarken temsilci açık artırma kâğıdına notlar alıyordu. Onlar sadece ylık atlarının durduğu tezgâhlarda duruyordu; bu da Rafe'nin zekâsının doğru olduğuna dair iyi bir işaretti.

Rafe, Bell onlara ulaştığında meşgul olabilmek için bir tüccarla sohbet etmeye özen gösteriyordu. Pusuya yatmış görünmek davasına yardımcı olmayacaktı. Bell nihayet yaklaştığında Rory boğazını temizledi.

"," dedi. "Vikont Bell tarafından ziyaret edildiğimiz için çok şanslıyız." Rafe arkasını döndüğünde yüzünde zarif bir gülümseme belirmişti bile.

"Nasılsınız Lord Bell?" diye sordu.

Bell küçük bir selam verdi; Rafe'in yakın zamana kadar alçakgönüllü bir süvari olduğu ve şimdi aristokrasi hiyerarşisinde Bell'in kendisinden daha yüksek bir rütbede olduğu düşünülürse bu hareket acı verici olmalıydı.

"Sonunda sizinle tanışmak bir zevk," dedi Bell sert bir sesle. "Adamım Somers'ı tanıyor musun?"

"Korkarım hayır," dedi Rafe. "Ama ününüz sizden önce geliyor, Mr. Somers."

Otuz bir adam olan Somers, Bell'in ahırları adına yarıĞ dünyasında isim yapmıĞtı. Rafe'ye sırtıttı ve başını eğerek selam verdi. "Sizin gibi yetenekli bir yetiştiriciyle tanışmak bir onurdur, Majesteleri. Ve şu güzel hayvana bakın."

Zeus son ziyaretçilerini incelemek için başını çevirdi. Kadifemsi kahverengi gözleri Bell ve Somers'ı süzdü. Sanki hoşnutsuzmuş gibi homurdandı ve saman yemeye geri döndü.

Zevkliymiş, Zeus.

Somers, "Sakıncası yoksa daha yakından bakmak istiyoruz," dedi.

"Hiç de değil," dedi Rafe, adamların atı tam olarak için ahırın kilidini açarak. Alçak sesle konuştular, Somers notlar karalıyordu.

Bell sonunda, "Yakışıklı biri," dedi.

"Öyle," dedi Rafe neşeyle. "Üç yıldır Kralın Eli'nden çıkan ilk yavru, biliyorsun." Komplocu bir tavırla sesini alçalttı. "İyi bir fiyat bekliyoruz."

Bell paradan açıkça bahsedilmesi karşısında irkildi ama Somers başını salladı. "Açık artırmaya geç katıldığını görmek bizi çok şaşırttı."

Rafe, konuşmayı potansiyel olarak verimli bir konuya yönlendirmek için bir fırsat yakaladığını düşünerek alaycı bir şekilde güldü. "Evet. Onu karıma düğün hediyesi olarak vermek niyetindeydim. Ama atlardan korktuğu ortaya çıktı. Mücevherlerle idare etmek zorunda."

Bell kabinin kapısına yaslandı, birden daha fazla ilgilenmeye başladı. "Evliliğinizi duymuştum. Tüm kasaba kadının kim olduğunu merak ediyor. En azından ben."

Rafe iyi huylu bir gizemle kaşlarını kaldırdı. "Sanırım onu tanıyorsunuz. Güzel bir kız. Yarın onu tanıştırdığımda bana mutluluklar hiç şüphem yok." Durakladı. "Tabii eğer maskeli baloda bize katılabilirseniz."

Bell başını salladı. "Bunu kaçırmazdım. Düşesinizle tanışmayı ben de herkes kadar merak ediyorum. Ve size evlilik hayatınızda benim sahip olduğumdan daha fazla başarı diliyorum."

İşte buradaydı. Umduğu açılış.

Bell'e sempatik bir şekilde kaşlarını çattı. "Sorunlarınızı duydum. Yakında mahkemeye çıkacaksın, değil mi? Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim."

Bell ters ters baktı. "O aşağılık kadından kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Hiçbir şey beni ondan tamamen kurtulmaktan daha mutlu edemez."

Bu duygu o kadar tatsızdı ki, Rafe'in buna katılıyormuş gibi davranması için her şeyi gerekiyordu.

Gözlerini kıstı ve başını salladı. "Gerçekten de öyle. Karınızın gösterdiği gibi davranışların sonuçları olmalı. Ve o piç Jack Willow

Sadece onurdan yoksun değil, aynı zamanda politik olarak da bir bela. O hepimiz için bir tehlike." "Gerçekten de öyle," dedi Bell. "Benim için bir utanç kaynağı, çocuklarım ve

Onun ve o cadaloz Elinor'un yaptıklarını tüm ulus biliyor. Neyse ki onun hak ettiği sonla karşılaşmasını isteyen tek kişi ben . Kıçına tekme basacak bir tanık ordusu çağırıyorum. O piçi mahvedeceğim. Bir daha asla yayın yapamayacak."

Rafe zevkle başını salladı. "Senin ve Kraliyet için bir nimet. Adam çok ileri gitti. Tutuklama çok iyi bir ceza olur. Sen bir tür kahraman."

Bell . "O piç kurusuna hak ettiğini veriyorum."

Rafe başını salladı, sonra sanki bir şey gelmiş gibi durakladı. "Bir dava oluşturma becerinizden etkilendim. Duyduğum kadarıyla su götürmez bir dava. Tanıkların ifade vermekte biraz tereddüt etmelerini beklerdim - gazetelerde kötü şöhret olma riski falan. İkna edici olmalısınız."

Çok sözlü olmadığını umuyordu. Aristokrasinin şifreli konuştuğu bilinirdi. Ama Bell yine gülümsemekle yetindi.

"Karşılığında ne gibi teşvikler sunulabileceğini bilerseniz şaşırsınız. *dürüstlük*," dedi ve son kelimeyi alay eder gibi telaffuz etti.

Rüşveti mi ima ediyordu?

Bu, Rafe'in hayal edebileceğinden çok daha iyi bir fırsattı. Bell'e en hınzır sırıtışını verdi ve sesini alçalttı. "Biliyorsun, Leydi Elinor'u da Willow'u da genç bir adam olarak tanıyordum.

Gardencourt'un arazisi. Acaba işinize yarayabilir miyim?" Bell eğildi. "Yarar mı?"

"yakınlıkta hep bir tuhaflık olduğunu düşünmüşümdür. Eğer başka bir tanığın yardımcı olacağını düşünüyorsanız, gördüklerimi ."

Bell bunun üzerine düşündü. "İyi sözünüz mahkemede çok şey ifade edecektir. Kimse bir dükün fikrine karşı çıkmaz. Ama korkarım ki 'garip davranışlar' davayı kazandırmaz." Rafe'ye anlamlı anlamlı baktı. "Daha kötü bir şey görmemiş olman çok yazık."

Rafe sesini fısıltıya indirdi. "Şey, belki de, diyelim ki, *daha yüksek bir kesinlik derecesiyle* konuşabilirim.

ilişki."

Bell kaşlarını kaldırdı. Rafe'in "yakınlık "tan kastının "cinsel nitelik" olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Bu çok cömertçe," dedi Bell. "Bu işe dahil olmak istemenize şaşırdım."

Rafe sertçe güldü. "Karınız Lord Bell, Rosemere soyuna sürülmüş bir leke. Bunu silmek istiyorum." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu, sanki Elinor'u düşünmek bile onu hasta ediyordu.

Bell'in dudakları açgözlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Oldukça, iyi adamım. Oldukça."

Rafe, Bell'e ahırın derinliklerine, başıboş dinleyicilerden uzağa gitmesini işaret etti. "Karşılığında iyilik olarak isteyebileceğim bir şey var."

Bell başını salladı. "Bir düke hizmet etmek her zaman bir onurdur. Nasıl yardımcı olabilir?"

"Zeus için iyi bir fiyat beklediğimizi söylemiştim. Rekor kıran teklifler."

Bell'in gözleri anlayışla onunkilere kilitlendi. Başını salladı. "Zeus'unuz çok ama çok iyi bir at eti parçası. Açık artırmada fazlasıyla ödüllendirileceğinden hiç şüphem yok."

Rafe elini uzattı ve Bell onu içtenlikle sıktı. İki adam eşit bir pazarlığın verdiği memnuniyetle birbirlerine sırtıttı.

Rafe, "Avukatınız adamım Thompsonla temasa geçsin," dedi. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevkti Lord Bell."

Bell ona bir selam daha verdi ve bu seferki samimi görünüyordu. "Beklenmedik bir zevk, Majesteleri. Balonuzu dört gözle bekliyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

Son gün ve gece bir asır olmuştu. Cornelia kendini doksan altı yaşında hissediyordu.

Hayatı boyunca sergisine son rötuşları yaparken hiç bu kadar telaşlı olmamıştı. Ne kendisinin ne de bir başkasının evde koşturmaktan, tabloları asmaktan, çiçekleri yerleştirmekten, hizmetçilere talimat vermekten ve kendi kostümlerini tamamlamaktan başka bir şey yapacak zamanı olmamıştı.

Ama tek düşündüğü Rafe'di.

Önceki sabah onun yatağından kaçışının anısı, cebinde her adım atışında bacağına hafifçe saplanan küçük bir hançer gibiydi.

Onu incittiği için kendini çok kötü hissediyordu.

Kendini çok kötü hissettiği için dehşete düşmüştü.

Duyguları okyanusu karıştıran bir fırtına gibiydi ve onu kolayca deniz tutuyordu. Gülümsemek istiyordu. Öğürmek istedi.

En çok da onu görmek istiyordu.

Ve nihayet vakit gelmişti. Üst kattaki salonda onu bekledi, pencereden dışarı bakarak kostümlü konukları taşıyan arabaların sırasını izledi. malikanenin kapısında. O ve Rafe balo salonuna birlikte girmeyi kabul etmişlerdi, böylece kalabalığa hitap etme zamanı geldiğinde birbirlerini kolayca bulabileceklerdi.

Aynada kostümünü kontrol etti. Akan gümüş peruğunun, ışıltılı mor maskesinin ve denizkızı esintili elbisesinin yanardöner altın pullarının altında zar zor tanınabiliyordu. Rafe'in bu dar ve skandal yaratan kıyafet içinde kendisi hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu.

Onun kendisini isteyeceğini umuyordu. Şimdiye kadar istediğinden daha fazla.

Onun kendisine kaçmadan önce yaptığı gibi tutkuyla bakmasını istiyordu. Kaçtığı için özür dilemek, ona yaklaşmak ve her şeyi anlatmak istiyordu. Ona, birbirleri için kalıcı bir şey olmanın bir yolunu bulup bulamayacaklarını sormak istedi.

Ve yapardı.

Kararlıydı. Bu gece, balodan hemen sonra yapacaktı. Yarına kadar bekleyemezdi. Sinirden ölecekti. Kapı çalındı. Bu Rafe olmalıydı.

Kendini toparlaması gerekiyordu yoksa baloda kendinden emin ve cesur olmaya en çok ihtiyaç duyduğu anda titreyen bir jöle yığını olacaktı.

Nefes aldı, uzun bir nefes verdi ve gülümsedi. Nefes almak ve gülümsemek sinirlerine iyi geliyordu.

"İçeri gel," diye seslendi parlak bir sesle.

Rafe, Shakespeare'in hayal edebileceği en uzun aptal gibi görünmesini sağlayan bir soytarı kostümü giyerek odaya tek başına girdi.

Şapkasının altında bile göz korkutucu derecede yakışıklı bir adamdı.

"Rafe," dedi sinirlerine ihanet etmediğini umduğu sıcak bir ses tonuyla. "Evine hoş geldin. Yolculuğun nasıl geçti?"

Londra'da neler olduğunu ve Bell'le temas kurmayı başarıp başaramadığını henüz öğrenmemişti. Öyle olmasını umuyordu, çünkü bu onun son gerçek kimliğini açıklamadan önce bir şans.

Ona sırtıttı. "Oldukça değerli. Artık Lord Bell'in en iyi arkadaşlarından biriyim." Durakladı, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. "Atımı oldukça cömert bir fiyata satın aldı. Karşılığında ben de mahkemede Jack'in Elinor'la ilişkisi hakkında yalan söylemeyi kabul ettim. Ya da o öyle *sanıyor*."

"Yüce Tanrım, sen bir casussun," dedi. O kadar gururluydu ki onu öpücüklere boğabilirdi.

Tabii ki yapmayacaksınız.

Rafe, "Sana bu konuda yetenekli olduğumu söylemiştim," dedi.

"Bu alçakça planı nasıl ayarladın?" diye sordu, baloya on beş dakika kala bekleme ve Rafe'i gelecekleriyle ilgili bir konuşmanın içine çekme kararlılığını kaybetmemek için.

Rafe, "Bell tanıklarından bazılarına rüşvet verildiğini çok güçlü bir şekilde ima etti," dedi. "Elinor'u gençliğimden beri tanıdığımı söyledim ve mükemmel bir fiyat karşılığında Jack ile olan geçmişi hakkındaki bilgimi abartmayı teklif ettim.

Ve bir tane aldım. Bell en yüksek teklifin altı yüz gine fazlasını teklif etti."

"Altı yüz gine," diye tekrarladı, şok olmuştu. Bell'in eli sıkı olduğu bilinirdi. Böyle bir prim ödemek kaşları kaldırırdı. Jack'i mahkemede yenmek için her şeyi göze almış .

"Bütün müzayede evi şaşkına döndü. Bell genellikle akıllı bir teklifçidir," dedi Rafe.

"Bu kurtçuk tahmin ettiğimden de kötüymüş," diye mırıldandı. "Ama planı nasıl kanıtlayabilirsiniz? Yüksek bir teklif rüşvetin doğrudan kanıtı değildir."

"Evet, ama bunun yargıcı etkileme ihtimali yüksek. Jack beni tanık olarak çağırarak ve ben de Bell ile Tattersall'da ne konuda anlaştığımıza dair ifade vereceğim."

Rafe dedi ki. "Ve tabii bir de düğ olduğum gerçeği var. Sadece buyurgan, sıkılmış ve kesin davranmam gerekecek ve sanırım yargıç bana inanacak ... ne de olsa düğler istedikleri her şeyden sıyrılabilirler."

"Benimle evlenmek bile," dedi gülümseyerek. "Seninle evlenmek bile."

Parmakları onun elini tutmak kaşınıyordu; bu, dikkatini dağıtması gerektiğinin kesin bir işaretiydi.

Saate bakarak, "Saat neredeyse sekiz," dedi. "Singh her an kapıları açmaya hazırlanıyor. O an için hazır mısınız lordum?"

"Mükemmel çalışmanızın ortaya çıkmasını dört gözle bekliyorum," dedi ona.

"Ben de senin," dedi.

"Oh, benim bununla pek ilgim yok. Bu planın mimarı sizsiniz ve bunun için size hayranım."

"Bunu sen mümkün kıldın, Rafe," dedi. "Ve bu bir ömür boyu hatırlanacak. En azından benim tarafımdan."

Bir ömür boyu. Tam olarak istediği şey. Anılar hariç. *Onu* istiyordu. Onun yanında uyumak ve onun yanında uyanmak istiyordu. Onunla yemek paylaşmak, onunla gülmek, ona resimleri için poz verdirmek, arsalarında ona yardım etmek istiyordu.

Birlikte bir hayat kurmaları için bir yol bulmak istiyordu, her ikisinin de kim olduğunu onurlandıracak bir yol. Tek ihtiyacı olan, kendisinin kabul edebileceği özgürlükleri onun da kabul etmesiydi.

Tanrım, onun kalbinin içini görebilmeyi nasıl da isterdi.

Yanına geldi, adamın elini tuttu ve öptü - lanet olsun kendi kurallarına. tatlılık onu balo boyunca taşıyabilirdi.

"Ne kadar yakışıklı görüldüğünden bahsetmiş miydim?" diye sordu.

Gülümsedi, duygulanmış görünüyordu. "Baş döndürücü bir güzelliğin olduğundan bahsetmiş ?"

"Sanırım birkaç kez. Ama henüz bu gece değil." Elini son bir kez daha sıktı.

"Hadi gidip büyük anımızın tadını çıkaralım," dedi maskesini yüzüne indirirken.

Başını salladı ve kolunu onunkiyle birleştirdi. Balonun resmen başlama vakti gelmişti.

Alt kattaki balo salonu ve portre galerisi mumlar ve beyaz örtülerle karamsar bir harikalar diyarına dönüştürülmüştü. Her duvar, ancak Rafe performansını sergiledikten sonra ortaya çıkacak olan resimleri gizleyen perdelerle kaplıydı.

Kalabalığın arasından dikkat çekmeden ilerlediler ve odanın ortasına dikilmiş olan kürsünün yanında beklediler.

kapılar açıldı ve odanın arkasındaki küçük orkestra, odanın uhrevi estetiğini tamamlayan yavaş, gizemli bir şarkı çalmaya başladı.

Konuklar kendi aralarında konuşarak ve gülerек içeri girdiler. özenle hazırlanmış maskeler ve kostümler onları kuşlar, tanrılar ve haydutlar olarak gizliyordu. Birkaç metre ötede, farklı tonlarda ışıltılı kostümler içinde denizkızları gibi giyinmiş diğer sirenlerin çekilişteki yerlerini aldıklarını gördü

Perdelerin kordonları, portreleri konuklara göstermek için işaretlerini bekliyorlardı.

Canlı girdap odayı doldurduğunda Rafe ona son bir kez gülümsedi ve kürsünün tepesine çıktı. Orkestra keskin bir arpej sesiyle şarkısını bitirdi. Maskesini çıkardı ve bir kadeh şampanya kaldırdı. Kalabalık alkışa boğuldu.

Eğilerek selam verdi, eğlenmiş ve minnettar görünüyordu - her santimiyle gösterişli bir düğ. "Bayanlar ve baylar, bu gece burada bize katıldığınız için teşekkür ederim.

Gardencourt. Tanışma şerefine nail olamayanlar için söylüyorum, ben Rosemere Dükü'yüm. Ve bazılarınızın anladığı üzere, yeni pozisyonumu bir akşam eğlencesi ile kutlamayı kendime görev edindim. eğlence."

Kalabalıkta bir dalgalanma oldu; Gardencourt'un bir düğün ikametgâhı olduğunu bilmeyen Cornelia'nın konuklarının şaşkınlığına şüphe yoktu.

"Bazılarınızın toplandığı gibi, bu gece bir resim sergisinin ek eğlencesinin tadını çıkaracağız," diye devam etti.

Kalabalığın yarısı mırıldandı, çünkü bir resim sergisi maskeli balo için alışılmadık bir eklentiydi. Onları susturmak için boğazını temizledi.

Odaya hükmetme konusunda doğuştan yetenekliydi ve onun kalabalığın dikkatini bir orkestra gibi yönetmesini izlemek hoşuna gidiyordu. Onunla o kadar gurur duyuyordu ki gülümsemeden duramıyordu.

"Rosemere'in her dükünün görevinin başında kendi portresiyle onurlandırılması bir gelenektir. Ve ben, belki de utanmazca, farklı değilim. Ülkenin en ünlü ressamlarından birine ve burada toplanan birçoğunuzun kişisel favorisine benzerlik yaptırdım."

Yarısı bilmiş bakışlar atan kalabalığa göz kırptı.

"Memnuniyetle belirtmek isterim ki bu ressam aynı zamanda eşimin bir portresini yapma onurunu da bana bahşetmiştir. Bu akşamki kutlamanın tadını çıkarmaya hevesli olduğunuzu biliyorum, bu nedenle daha fazla uzatmadan size bunları sunacağım."

Cornelia ellerini birbirine kenetledi, yüzüğü parmağında döndürdü ve Rosemere Düşesi olarak dünyayla tanışmaya hazırlandı.

Otuz Yedinci Bölüm

Rafe sanki yıllardır giydiği kirli kıyafetleri çıkarıp sıcak bir banyoya girecekmiş gibi hissediyordu.

Bu gece yirmi yıllık gizli çalışmanın, gerçek siyasi eğilimlerini en anlamlı ilişkileri pahasına gizlemenin doruk noktası olacaktı. Birkaç dakika içinde nihayet bu maskaralığa son verecekti.

Mutluluk.

Sevincini gizleyemeyerek arkasındaki perdeleri açtı ve kürsüdeki iki portreden ilki olan kendi portresini ortaya çıkardı.

Kalabalığın nefesi kesildi.

Tabloyu henüz görmemiş olan Rafe'nin de nefesi kesildi.

Cornelia onu belden yukarısı at üzerinde, üzerinde tül den bir gömlekle, saçları dağınık, teni ter den parlarken yakalamıştı. Arkasında bir buğday tarlası vardı, bu da onun bir işçi olduğunu gösteriyordu.

Portre elbette ona benziyordu. İri omuzlar, güçlü bir çene, güneşte at sürmekten biraz bronzlaşmış bir ten. Ama en çarpıcı yönü ne görüntüsü ne de arka plandaki sembolizmdi.

Cornelia onu resmetmişti. Etrafı altın ışıkla çevriliydi ve orantısız bir gülümsemeyle doğrudan sanatçıya bakıyordu. Gözlerinde paylaşılan bir sevginin sıcaklığı vardı ve gülümsemesine karşılık verildiğini ima ediyordu.

Ona bakarken aklına sadece, portrenin sanatçı ile portreyi yapan kişi arasında bir konuşma olduğu yönündeki şartı geldi. Sadece öznenin görüntüsünü değil, sanatçının kendi duygularını da yakalamalıydı.

Ve onu yakalama biçimi duygularla doluydu.

Aşık bir adamın portresiydi. Sevilen *bir* adamın. Ve duygularına karşılık bulmanın mutluluğuyla yıkanan bir adamın.

Kürsünün yanında duran ve kendisine katılmak için işaretini bekleyen siren kıyafetleri içindeki Cornelia'ya baktı. Ona ısılt ısılt bakıyordu. Onunla ilgili hiçbir şey çekingen ya da mesafeli değildi. Gözleri bir kucaklama gibiydi.

Eğer resim yapmak onun duygularını dünyaya duyurma şekliyse, bu da onu sevdiğini söylemenin bir yoluydu.

Onu bu şekilde resmetmek *zorunda*.

Aşağı inmek, onu kollarının arasına almak ve kendisine yakın tutmak istedi. Ona söylemek için. Onun dilini anladığını ve duygularına karşılık . Resim yapma becerisine sahip olsaydı, onu aynı özen ve hayranlıkla resmedeceğini söylemek için.

Ama kıza onu sevdiğini söylemeden önce kalabalığa gereken daha çok şey vardı.

"Bazılarınız resimdeki kıyafetimi merak ediyor olabilir," dedi. "Eserin adı *Kral Karga*."

Kalabalık kıpırdamadan durdu. Konuklar bir dükün resmine neden bir radikalın adının verildiğini merak ederken yüzlerin şaşkınlıkla karışmasını izledi.

"Bu Jack Willow'un gazetesindeki antimonaşist değil mi?" diye ön tarafa yakın bir kadının kocasına fısıldadığını duydu.

"Bu da ne?" dedi aristokrat bir erkek sesi, daha yüksek bir sesle, arkadan.

Cornelia gözlerinde eğlenceyle Rafe'e baktı. Dikkatini kalabalığa vermeden önce ona bir gülümseme attı.

"Portrenin adı *Kral Karga*, çünkü *Eşitlikçi Toplum* genelgesinde bu takma adla yazıyorum," diye devam etti Rafe. "Ben her zaman köşenin yazarı olmuştur."

Yuhalamalar, küfürler ve dağınık alkışlar öfkeli fısıltılara karıştı. Kalabalıkta bir kıpırdanma hissedebiliyordu, olağanüstü bir şey olduğunu fark ettikçe bir enerji oluşuyordu.

"Bu nedenle, şu anda bir parçası olduğum aristokrasi tarafından yaratılan servet ve güç bölünmelerine vicdanım el vermiyor. Niyetim bu mülkü daha demokratik ve adil hale getirmek ve Parlamento'da da aynı ilkeler için mücadele etmek," dedi.

Kalabalığın arkasında Lord Bell'in kendisini işaret ettiğini ve bir grup asilzadeye öfkeyle fısıldadığını fark etti. Neredeyse gülecekti.

"Sizi bu gecenin tadını çıkarmaya davet ediyorum," dedi, "çünkü bu benim düklüğüm sırasında Gardencourt'ta düzenlenen son büyük balo olacak." Cornelia'yla göz göze geldi. "Ama umuyorum ki, bu kadar güzel bir balonun son sergisi olmayacak.

"Çünkü benim portremi karım yaptı. Onunla tanışmanı isterim."

Kalabalık yine hareketsiz kaldı, tüm gözler kürsüye çevrildi. Rafe ikinci portreyi ortaya çıkarmak için perdeyi geri attı. "Kutsal hayalet," diye fısıldadı ön tarafa yakın biri.

"Tanrım, bu Ludgate," diye bağırdı bir başkası.

Ve gerçekten de, safran sarısı bir elbise giymiş ve elmaslarla süslenmiş Cornelia, tuvalden dışarıya buyurgan bir şekilde bakıyordu.

Kendi resmini taşıyan bir şövalenin önünde duruyor ve bir elinde fırça tutuyordu. Parmağındaki yüzük ise göz alıcı bir şekilde parlıyordu.

Seninkiler.

Onun duygularına karşılık verdiğinin bir başka sembolü. Tüyleri diken diken oldu.

Onunla göz göze geldi. Onu hiç görmediği kadar sert ve geniş gülümsüyordu. Ve biliyordu. Sadece *biliyordu*.

Elini tuttu ve planladıkları gibi platforma çıkmasına yardım etti. "Bayanlar ve baylar, sizlere yirmi yıllık eşim Rosemere Düşesi. Ya da sizin bildiğiniz adıyla Cornelia Ludgate."

Kalabalık bağırışlara ve soluk soluğa patladı. Onun yanında, Cornelia tepkinin tadını çıkararak hafifçe güldü.

"Düşesimin bu akşam burada *sergilenecek* olan eserinin adı *Jezebels*'tir ve tamamı en yüksek teklifi verene satılıktır. Umarım cömertçe teklif verir ve onun hediyelerini alkışlarken bana katılırsınız." Adam düşesin elini sıktı ve düşes de ona gülümseyerek hayranlık uyandıran eş rolünü o kadar mükemmel bir şekilde oynadı ki, bunu kastettiğinden şüphe duymadı.

Bu ona uçabileceğini hissettirdi.

"Ve hiç kimse karımı benden daha hararetli bir şekilde kutlayamaz," dedi. "Çünkü ben sadece onun sanatının hamisi değilim. Onun sert ruhunu seviyorum. Onun

inanılmaz bir şefkat. Dünyaya dair içgörüler. Adaletsizlik karşısındaki cesareti. Bunu ortaya çıkarma konusundaki olağanüstü yeteneği."

Cornelia'nın elini bıraktı ve önünde diz , gözlerinin içine bakarken onu belinden kucakladı.

"Ve ben ona deliler gibi aşığım."

Elini tuttu ve ona verdiği yüzüğü öptü. "Bu doğru," diye fısıldadı. "Ben seninim."

Ona baktı, sessiz ve tamamen hareketsizdi. Adam, onun resimlerindeki mesaja kendi itirafıyla karşılık verme cesaretinden etkilendiğini umuyordu

kendi duygularını.

Yüzündeki şok ifadesi yerini boş bir gülümsemeye bıraktı ve elini adamın elinden nazikçe, kurnazca çekti.

"Bu ne *cüret*?" diye sordu dişlerinin arasından, adamın içini ürperten alçak ve sakın bir sesle.

Yıllar önce söylediği aynı sarsıcı sözler.

Otuz Sekizinci Bölüm

Önce

Rafe yatakta Cornelia'nın yanında uzanıyordu, sevişmelerinden dolayı hâlâ ter içindeydi. "Keşke bunu her gün yapabilsek," dedi Cornelia.

"Her saat başı," diye yanıtladı, hayal ederek ve gülümseyerek. "Bu seni öldürür," diye işaret etti.

"Ve kutsanmış bir adam olarak öleceğim." "Seni çok özleyeceğim," dedi.

Bu onu azarladı. Çünkü yakında bu onun kaderi olacaktı. Onu özlemek. Sonsuza kadar.

Kız onun tedirginliğini paylaşıyor gibi görünmüyordu. Nemli vücutlarına aldırmadan sırtarak ona yaklaştı. "Rafe, kendimi çok özgür hissediyorum. Haftalardır bana ne olacağı konusunda çok endişeliydim ve şimdi korku gitti."

Düşüncelerini bir kenara bıraktı ve onun alnından öptü. "Çok sevindim, Cornelia."

Kendi kendine usulca güldü. "İçimde bir fırsat hissi var. Sanki hayal ettiğim her şeyi yapabilir ve istediğim her şeyi başarabilirmişim gibi."

Yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Ama onun da böyle hissetmesinde payı olduğu için gurur duyuyordu.

"Haklı olduğunuza hiç şüphem yok," dedi. "Büyüklik kapasitesine daha fazla inandığım bir insanla hiç karşılaşmadım. senin."

Uzandı ve adamın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bunu benim için yaptığın için sana her zaman minnettar olacağım, seni *seveceğim*."

Kalbi bir yumruk gibi birbirine çarptı. *Aşk*. Duymayı arzuladığını fark etmediği kelimeler. Onlara karşılık vermek istedi ama bunu yapamadan kızın yüzü düştü.

"Oh, Rafe," dedi. "Ayrılmak zorunda olduğumuz için üzgünüm. Birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldım." Durakladı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Gözyaşları. Onları durdurmak zorundaydı.

"Ah, Cornelia, istiyorum," dedi, onu olabildiğince sıkıca kendine çekerek. Kirpiklerindeki gözyaşlarını öptü. "Seviyorum."

"Merak etme," dedi. "Bunlar mutluluk gözyaşları. Sadece çok minnettarım." Kadın esneyip gevşeyerek yayılana kadar sessizce birbirlerine sarıldılar. "Çok yorulдум," dedi. "Bunu sabah tekrar yapalım. Söylemek için

Elveda. Bu yüzden sizden ayrıldığım için o kadar da üzgün değilim."

Sabah ayrılmak zorunda değiliz.

Bu düşünce bir anda aklına geldi ve doğruydu.

Evliydi. Kadın güvendeydi. Kaçmasına gerek yoktu.

Karısıydı ve ona karşı hissettiği şefkat, anlaşmaları ne olursa olsun, bir damadın gelinine karşı hissedebileceği herhangi bir duygu kadar gerçektir.

Şaşırtıcı bir şeydi. Kaçak bir aristokrat genç kızın yanında birkaç gün at sürmüş ve ona aşık olmuştu.

Ve veda etmek istemedi.

Yataktan kalktı, çabucak giyindi ve bir parça kâğıt ve tüy kalem istemek için aşağıya, hancının yanına indi. Kısa bir pazarlıktan sonra adamın parasını ödedi ve köşede yazabileceği bir masaya geçti.

Ne söylemek istediğini uzun uzun düşündü. Bitirdiğinde mektubu katladı, cebine koydu, tüy kalemi hancıya geri verdi ve yukarı çıktı.

Cornelia hâlâ huzur içinde uyuyordu ama saat o kadar da geç değildi. Bu kadar önemli bir şey için onu uyandırmak için çok geç değildi.

"Cornelia," dedi usulca, hafifçe omzuna dokunarak. ", tatlı kız."

Gözleri irkilerek açıldı ve ona gülümsedi. Adam eğildi ve onu öptü. O da onu öptü, uysal ve uykulu.

"Ah, aşkım," dedi saçlarına doğru, "seninle yollarımızı ayırmak istemiyorum." yanına çekti. "Ben de öyle. Ama vedalaşmak için bütün gece vaktimiz var."

Elveda. Bu kelime uzun taş koridorda soğuk bir rüzgâr gibi yankılandı.

Onun gömleğini yukarı çekmeye başladı. Sevişmek istiyordu. Adam onu durdurmak için elini tuttu. Önce bunu söylemesi gerekiyordu.

"Sanki aramızda daha önce hiç hissetmediğim bir şey varmış gibi hissediyorum. Sen de hissetmiyor musun? Bu garip bağlantıyı?"

Başını salladı, ifadesi yumuşaktı, gözleri parlıyordu. "Her şeyi hissediyorum. Çok fazla."

Cesaretini topladı. Bunu yanlış anlaşılmayacak bir şekilde söylemeliydi. "Sanırım sana aşık oluyorum," diye fısıldadı.

Yüzünü okşadı ve onu öptü. "Ben de öyleyim. Öyle olduğumu biliyorsun." Rahatlayarak ağlamak istedi.

Onu , üstüne yatırdı ve öpücüklerle boğdu. Onun Cornelia'sı. *Onun Cornelia'sı.* Vedalaşmak yok.

Onun coşkusuna güldü. Adam onun göz kapaklarını, burnunu, çenesini öptü. Kendini onunla kaynaştırmak istedi.

"Floransa'ya gidiyor olmam çok üzücü," diye mırıldandı parmaklarını onun saçlarında gezdirirken. "Çok güzel bir aşk ilişkisi yaşayabilirdik."

Öpüşmenin ortasında durakladı.

Olabilir ? Hayır, hayır, açıklaması gerekiyordu. Muhtemelen onun hakkında varsayımlarda bulunmak istememiştir. Tatlı kız.

"Sevgilim," dedi ısrarla. "Sana bir şey okumam gerekiyor."

Memnun bir kedi gibi tembelce gerindi. "Bu benim parlak güzelliğime yazılmış bir aşk sonesi mi?"

"Sanırım daha iyi," dedi.

Cebinden mektubu çıkardı ve yüksek sesle okudu.

Majesteleri,

Size vesayetiniz altındaki Cornelia ile evlendiğimi bildirmek için yazıyorum. Gretna Green'e kaçtık ve birbirimize söz verdik. Cornelia'nın evinize dönmek gibi bir planı yok. Biz birbirimizi seviyoruz ve ayrılmayacağız.

*Saygılarımla, Rafe
Goodwood*

Çok hareketsizdi. Sonra birden doğruldu ve tüm vücudunu ondan uzaklaştırdı. Duygularına yenik düşmüş görünüyordu. Bu kendi halinde genç kadının, ona sunduğu şey karşısında suskun kalması onu etkilemişti.

Elini kızın sırtına koydu ve onu okşadı. "Gel buraya aşkım," diye mırıldandı.

Ama ayağa kalktı, adamın ulaşamayacağı bir yere gitti, sırtı ona dönüktü. Adamın onu hiç görmediği kadar sertti.

"Yanlış ," dedi. Sesi alçak, sessiz ve buz gibi soğuktu. "Amcama yazmayacaksın."

Ne?

Yataktan fırladı ve onun omzunu tutarak yüzünü ona çevirdi. Adamın elini silkti. Yüzü bomboştu.

Midesi kurşun gibi oldu. Onu yanlış mı anlamıştı?

Ama hayır, . Sadece onu *sevdiğini* söylemişti.

Ona en güven verici gülümsemesini verdi. "Cornelia, eğer ona evlendiğimizi söylersek, kaçmana gerek kalmaz. Ayrılmamıza da gerek yok. Birlikte olabiliriz."

"Ama ben Floransa'ya gidiyorum," dedi sıkıca, "sen de Gardencourt'a döneceksin. Mektuplaşarak pek de birlikte olamayız."

Anlamıyordu. Daha açık olmalıydı.

"Ya Floransa'ya gitmezsen?" diye sordu elini tutarak. Kadın onu korkutan bir ifade takındı.

"Pardon?" diye sordu, ölümcül bir ses tonuyla.

Böyle başlamamış olmayı diledi, çünkü bu onu açıkça endişelendiriyordu, bu yüzden kekeleyerek başka bir açıklama yaptı, ne hissettiğini söylemeye çalıştı ama tam kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Ya benimle ciddi ciddi evlenirsen?"

Dudakları sert bir çizgiye dönüştü ama adam devam etti.

"Bu konuda açık olabiliriz, böylece amcan seni gizlice takip edemez ve sen de İtalya yerine Londra'da resim eğitimi alabilirsin-"

Ona hiç tanışmamışlar gibi baktı.

" ne cüret? Benden böyle bir şey istemeye nasıl cüret edersin? *Amcama yazmaya* nasıl cüret edersin?"

Hayır, hayır, hayır. Bu korkunç bir şekilde yanlış gidiyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen dinle. Sana aşığım, Cornelia." Kız alev alev yanan gözlerle ona baktı.

"Tam da bu öğleden sonra sana güvenebileceğime dair bana yemin etmiştin," dedi. "Ve şimdi benden bunu mu istiyorsun? Senin için yaptığım tüm planlardan vazgeçmemi mi? Mal değiş tokuşu yapar gibi, amcamla erkek erkeğe meseleyi halletmemi mi?"

Aman Tanrım. Ona böyle mi görünmüştü? Tatlı olmaya, ona dokunacak romantik bir jest yapmaya çalışıyordu. Bunu nasıl bu kadar berbat etmişti?

"Özür dilerim. Aptalca olduğunu ama sevgilim, istediğin her şekilde senin olacağım."

Başını şiddetle salladı. "Beni kontrol etmeye ve yaptıklarımı sınırlamaya çalışan yeterince erkeğim var." Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. "Onlardan biri olmayacağına *dair* bana söz ."

Boğazı yanıyordu, utançtan ekşimişti.

Kendisini savunmak için söyleyecek tek bir şey bile bulamadı.

"Rafe, eğer böyle bir şey düşündüğünü bilseydim, seninle *asla* evlenmezdim." Durakladı, sanki evliliklerinin gerçekliği gerçekten ama gerçekten kafasına dank ediyordu. "Ben seninle *evlendim*. Bunun benim için ne anlama geldiğini anlamıyor musun? Aldığım riski?"

O haklıydı. Ondan hayallerinden vazgeçmesini istemek çok acımasızcaydı.

Onu koruyacağına söz vermişti, meğer korunmaya ihtiyaç duyduğu şeylerden biri de kendisiymiş.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunu sormak aptalca bir şeydi."

Tutkusu her zaman onun sorumluluğuydu. Onu kör etti. Onu çok düşüncesiz yapıyordu. Ve şimdi, bunu düzeltmenin bir yolu olmadığını biliyordu.

Yaptığı şeyi açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Onun kim olduğunu ve ne istediğini çok temelden yanlış anlamıştı.

Karalanmış birkaç cümleyle onu kaybetmişti.

Gömleğini üzerine geçirdi ve sanki kendini koruyormuş gibi sıkıca düzeltti.

"ne cüret?" diye tekrar sordu.

Adamın verecek cevabı yoktu.

"Yerde uyuyacaksın," dedi. O da öyle yaptı.

Saatlerce uyanık kaldı ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Sonunda yorgunluk onu ele geçirene kadar beynini zorladı.

Ve sabah, boş bir odaya uyandı. Kadın gitmişti.

Ve bir not bırakmamıştı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Cornelia o kadar utanmıştı ki ayak parmaklarını hissetmiyordu. Ama bundan daha kötüsü. Çok ama çok hayal kırıklığına uğramıştı. Geçmişlerini unutup bir gelecek kurabileceği bir masal uydurmuştu. Ama Rafe değişmemişti. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona bakarken, kadının tısladığı sözler aralarında yankılandı.

Bu ne cüret?

Onları kastediyordu. Son iki gündür -son on dakikadır- onun için ne hissetmiş olursa olsun, bu sözlerinde ciddiydi.

Çünkü ona *herkesin içinde*, sevgi gösterilerinden duyduğu dehşeti açıkladığında söylediği şey . Bir kez daha, tam da ona en yakın hissettiği anda onu anlayamayarak onu şok etmişti.

Onu seviyor olabilir. Ama ona, onu dinleyecek kadar saygı duymuyordu.

Ve eğer bu basit dileğe saygı duymazsa, daha büyüklerine nasıl saygı duyabilirdi? Onun şiddetle kendisi olarak kalma ihtiyacına. Özgür kalmaya.

Kendini . Geçmişini unutmıştı. Ona *güvenemeyeceğini* unutmıştı.

Ve bu onun kahrolası kalbini kırdı. Henüz elde edemediği bu şeyin, onu istemeye fırsat bulamadan parçalanması karşısında paramparça olmak istiyordu.

Nefesinin hızlı ve acil geldiğini hissetti. Ama tepki veremiyordu. Henüz veremezdi. Tüm bu insanların önünde olmazdı. çalışmıştı. Önce resimlerinin hakkını vermeliydi.

Dikkatinin işinden uzaklaşmasını engellemenin tek yolu, Rafe'in aşk ilanını kabul etmiş gibi .

Parmak uçlarında durdu ve onun yanağını öptü.

"Teşekkür ederim canım," dedi odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Ona sırtını döndü ve beyaz perdelerle kaplı duvarları işaret etti.

"Ve siz konuklarımıza son koleksiyonum *The Jezebels*'i sunmaktan onur duyuyorum." Bunun üzerine kadınlara perdeleri geri çekmelerini işaret etti.

Dans pistinin etrafına yerleştirilen aralıklarla dev tuvaler ortaya çıktı -Çoğu, başları ve omuzları şeffaf örtülerle örtülü, kutsal pozlarda oturan çıplak kadın portreleri.

Aralarında Leydi Elinor'un da bulunduğu birkaç tuvalde aristokrat kadınlar skandal yaratan kıyafetler içinde, eski fahişeler tarzında resmedilmişti. Bunlar, geçmiş düşeslerin ve masum genç kızların ağırbaşlı portrelerinin arasına serpiştirilmişti.

aristokrat kızlar. Onların insancılığı ve canlılığı, geleneksel eserlerin resmisiyle tam tezat oluşturuyordu.

Kalabalıktaki mırıldanmalar sağır edici bir dönüştü. Konuklar maskelerini çıkarmaya başladılar; saygın aristokratlardan oluştuğu varsayılan kalabalığın sanatçılar, eğlence düşkünleri, fahişeler ve radikal politikacılarla karışık olduğu ortaya çıktı. Salonun her köşesinde insanlar birbirlerine eğlence (radikaller) ve dehşet (zenginler) karışımı bir duyguyla bakıyordu.

Daha şimdiden anneler küçük kızlarını odadan çıkarıyor, masum Cornelia'nın eserlerinden uzak tutmak için elleriyle gözlerini kapatıyorlardı.

Cornelia, "Hiçbir sanatçı sanatının yorumlanmasını kontrol etmeyi umut edemezken, bu portrelerin ilham kaynağı hakkında birkaç söz söylemek istiyorum" dedi. "Kadınlar çoğu zaman aşılabilir bir uçurumun bir tarafı olarak görülüyor.

Saf olmalılar -anneler, hanımefendiler, bakireler- ya da fahişenin bir tonu olmalılar. Ancak gerçekte her kadın, her kız, toplum saygıyı hak ettiğine inansa da da, insanlığın tüm yelpazesine sahiptir. Duygusal fahişeden bir iz taşımayan sözde erdemli hiçbir hanımefendi yoktur. Ve ahlakından uzaklaşmış bir fahişe ya da saygıyı hak etmeyen biri yoktur. Hepimiz bir ve aynıyız, sadece kadınlar, hayattaki payımız ne olursa olsun canlı ve değerlidir ve erkeklerle aynı haklara layıktır."

Kalabalık daha da dengesizleşirken durakladı ve uzun bir nefes aldı -Yarısı onun sözlerine öfkeleni.

"Ben de kadınların -özellikle kölelerin, hizmetçilerin, göçmenlerin, yoksulların- çoğu zaman

resimlerin konuları. Onların hayatlarını sadece sözde ciddi sanatın arka planında görüyoruz. Onları gördüğümüzde de karikatürize edilmişlerdir; bir ressamın önünde secdeye yatan ve yüzünde nazlı bir ifade olan bir fahişe ya da metresinin evcil hayvanı olarak resmedilen siyah bir hizmetçi kız, sanki bir papağan değil de çocuk."

"Dinle! Duyun!" diye bağırdı biri.

"Şu radikal kaltağı kürsüden indirin," diye bir başkası. "Sessiz olun," diye bağırdı Rafe. "Karım konuşuyor."

Yalvarırcasına kadına baktı, kadının ona kızgın olduğunun farkındaydı. Duygularının dikkatini dağıtmasına izin .

Ve bu evde öğrendiği bir şey varsa, o da ne kadar çalkantılı olursa olsun duygularını gizlemektir. Stoacılık onun doğuştan gelen hakkıydı.

"Bu akşam açık artırmada satılan tüm tablolarım Kadın Eşitliği Enstitüsü yararına olacak," diye devam etti. "nin daimi koleksiyonuna bakmak isterseniz, sizi hizmetkârların koridorlarına açılan açık kapılara yönlendireceğim.

fırsat." Durakladı. "Ve tabii ki tuvaletler."

Kahkaha sesleri yüksek öfke gümbürtüleriyle birleşti.

Kalabalık nabız gibi atıyor, dengesiz bir şeyle titreşiyor gibiydi. öfke ve heyecan karışımıydı. Birisi bir küfür savurdu ve ardından cam bir Venedik maskesi havada savrularak Cornelia'ya doğru gitti ve kürsünün üzerinde paramparça oldu.

Üzerine çıktı ve maskesiz bir şekilde yanında toplanan arkadaşlarına işaret etti.

"Tekliflerinizi gizlice Bayan Arden ya da Bayan Magdalene'e verebilirsiniz. Kadınlar için adalet davasını destekleme konusunda cömert olmanızı isteyecek kadar ileri gideceğiz," dedi Cornelia. "Müzayedenin kazananları gecenin sonunda açıklanacak."

"Hepinizden cömertçe ve sık sık teklif vermenizi bekliyorum," dedi Rafe, kolunu karısına dolayarak. "Karımın dehası bir servet değerinde."

Seyirciler ona olan sevgisi karşısında son derece şaşkın görünüyordu. Sanki salondaki liberaller bile onun gibi bir insanın onun gibi bir insanla evli olmasını anlayamıyorlardı.

Sözde arkadaşlarının bile onu bir düşes olarak görememesi onu kızdırmıştı. Kızgın ve meydan okuyan.

Belki de o lanet olası unvan onda kalacaktı.

Rafe'e döndü, yüzünü sıkıca ellerinin arasına aldı ve onu uzun ve sert bir şekilde öptü. Gözleri onunkilerle buluştu, sanki bunun bir bağışlama işareti olup olmadığından emin değilmiş gibi araştırıyordu.

Değildi.

Bu öpücük onun için değildi. *Onlar* içindi. Cinselliği, radikalliği, ten rengi ve mirasıyla bir kadının onun karısı olmayı hak etmediğini düşünen kalabalık içindi.

Rafe'in elini tuttu ve kalabalığa doğru kaldırdı.

"Kocamın şerefine!"

Odada bir kargaşa patlak verdi.

Henüz maskelerini fırlatmamış olanlar maskelerini havaya fırlatarak kumaş ve ışıltılı macun mücevherlerden oluşan bir fırtına yarattılar. Sıcak peruklar ve dar pantolonlar giymiş erkekler küfürler savurarak eşleri onları kapılara doğru çekti. Birkaçı tablolara bir şeyler fırlatmaya ya da onları taşımaya çalışarak diğerlerini onları geri çekmeye teşvik etti. Kötü şöhretli madam Young Bets'in ünlü biçimli dudaklarına bastırılmış bir haçla diz çökmüş, özellikle skandal yaratan bir portresi üzerinde bir çekişme patlak verdi.

Bu arada diğer konuklar gülüştüler, şampanya patlattılar ve büyük bir balo salonundan çok bir taşra toplantı salonuna yakışan neşeli, karmakarışık danslar yapmaya başladılar; bu da serginin ahlaki bir bela olduğunu düşünenleri daha da öfkeliendirdi.

Tam umduğu sahne . Ama bundan zevk alamıyordu.

Kürsüden atladı, orkestranın yanından fırlayan doldurulmuş bir kaplan kafasından sıyrıldı ve birinin ayaklarının dibine fırlattığı ratafia birikintisine bastı.

Ve gibi görünmeden elinden geldiğince hızlı bir şekilde, odanın dışına açılan en yakın kapıya doğru yürüdü.

Rafe'den uzakta.

Kırkınıc Bölüm

Cornelia gidiyordu.

Bu gecesi olmalıydı ama başarısının tadını çıkarmak yerine yan kapıdan sıvışıyordu.

Ve bu onun hatasıydı.

Neden bir resmin ona söylediği her şeyi sileceğini düşünmüştü? İçinde gördüğü duygu doğru olsa bile, *elbette* bir balo salonu buna cevap verilecek yer değildi. Arkadaşlarının önünde öpüşürken yaşadığı dehşeti neden hatırlamamıştı?

Bu onun sürekli eriyen, büyük ve yıkıcı olan lanet kalbiydi. Değerli olan her şeyi kaybetmek.

Lanet olsun, aptalın tekiydi.

Tamir edebilmek için dua etti.

"Cornelia, sevgilim, bir şey miyim?" diye neşeyle seslendi, onun arkasından koşarken evlilik mutluluğu görüntüsünü sürdürmek için.

Asıl yapmak istediği şey ona beklemesi için yalvarmaktı. Ayaklarına kapanmak ve bu odadaki herkesin önünde özür dilemek. Ama belli ki ilk duygusal gösterisiyle onu hasta etmişti; ikinci bir riske girerse ne yapacağını Tanrı bilirdi.

Döndü ve durakladı, belli ki ondan kaçıyormuş gibi görünmekten de kaçınmak istiyordu - oysa ikisi de kaçtığını biliyordu.

Özel olarak konuşmak için yeterince yaklaşmadan, kürek kemiklerinin arasında keskin bir dokunuş hissetti.

"Rosemere, bunun anlamı nedir?" Lord Bell bağırdı, sesi öfkeden neredeyse boğuk çıkıyordu.

Rafe arkasını döndüğünde adamın öfkeyle hırladığını gördü.

Bell'in dudağı kıvrıldı. "Bizi şekilde aşağılamayı mı planlıyordun?" parmağını Cornelia'nın yüzüne doğru salladı "-kadınlara *saygısızlık*?"

Rafe bileğini geri çekti ve Bell'in elini Cornelia'nın burnundan aldı.

"Ne *cüretle* karıma saygısızlık dersin?"

Cornelia onun arkasından çıktı ve elini koluna koydu. "Onu kızgınlığıyla onurlandırma, aşkım," dedi hoş bir sesle. "Amcam burada kendi önemiyle övünüyor. Bu serginin amacı sizi aptal yerine koymak değil Lord Bell. Asıl mesele, ne olduğu hakkında bir açıklama yapmak.

bu dünyada önemli olmak demektir. Büyük evler ve unvanlar verilmeyenlerin değerini ilan etmek. Portreleri yapılmayanlar. Kimin hayatlar unutuluyor ya da daha az değerli olarak bir kenara atılıyor. Ve eğer bu sizi skandallaştırırsa, öfkeniz serginin bir parçası haline gelir."

"Kesinlikle," dedi Rafe, bu zorbanın öfkesi karşısındaki cesaretine hayran kalarak.

Bell sanki hiçbir şey söylememiş gibi onun ötesine baktı.

"Lanet olsun sana, Rosemere. Bana o lanet atı sattın ve-"

"Ve Jack Willow'u tuzağa düşürmek için benden yalan söylememi isteyerek karakterini açığa vurdun," diye araya girdi Rafe.

Bell'in rengi soldu ve dinleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. "Ben kesinlikle böyle bir şey yapmadım."

"Bunu duruşmada göreceğiz. Bir tanık istediniz ve bir tane buldunuz. Sadece beklediğiniz gibi biri değil. Şimdi bize izin vererseniz, karımla konuşmam gerek."

"Rosemere, lanet olsun sana, sakın çekip gitmeye kalkma," diye bağırdı Bell. "İnsanları etkilemek için sahip olduğun her türlü şansı yok ediyorsun. bu ülkeyi yönetmek."

Rafe omzunun üzerinden baktı. "Artık onların arasında olduğumu unutuyorsun. Ve sanırım bir düke kendi topraklarında ne yapacağını söylememen en iyisi olur. ev."

Rafe tekrar Cornelia'nın koluna girdiğinde Bell homurdandı ve etraflarındaki kalabalık kıkırdadı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu nefesinin altında.

Gizlice kolunu adamın elinden çekti ve sıkılmış dişlerinin arasından konuklara gülümsedi. "Senden uzakta."

Kızın sıkıntısı kemiriyordu. Hata yapmış olsa bile onu incitmek niyetinde olmadığını bildiğini umuyordu.

"Cornelia, lütfen. Bu bir dürtüydü. Kötü düşünülmüş bir şey, ama ben-"
Cevap verme zahmetine katlanmadan servis merdivenlerinin girişine doğru hızla ilerledi. Adam onun peşinden uzaklaştı.

Kalbinin hızla çarpmasına ve giderek artan korku hissine rağmen, merdivenleri tırmanırken Cornelia'nın yaptığı işten gurur duyuyordu. Eskiden, ellerinde ağır su kovaları ya da içecek dolu tepsilerle odadan odaya koşuşturarak, gözleri yaşlı hizmetçiler dışında kimsenin uğramadığı hizmetkârların gizli koridorları gece, Cornelia'nın oraya buraya özensizce asılmasını emrettiği paha biçilmez sanat eserlerini inceleyen, kahkahalar atan konuklarla dolup taşıyordu.

Elizabeth döneminden kalma markizler ve geçmiş kuşaklardan duklerin dördüncü oğulları taş duvarlarda birbirine karışmış, ilgisiz bir çamaşırcının kurumaya bıraktığı çarşaf gibi orantısız bir şekilde asılmıştı.

"Kral Karga," diye seslendi biri Rafe'e ve bir grup konuk kahkahalara boğulup alkışlamaya başladı. Rafe yavaşılamak, onları selamlamak ve gözlerindeki hayranlığın tadını çıkarmak istedi. Uzun zamandır inançlarını gizlemiş, kendisiyle aynı fikirde olanlarla arasına kasten mesafe koymuş, köşe yazılarını çoğaltmış, fikirleri üzerine inşa etmişti. Bunun bir zafer, bir kurtuluş gecesi olmasını ummuştu. Kendisini yeniden Uzun süredir hor gördükleri insanlarla dostluklar kurmak, ittifaklar ve sevgiler inşa etmek.

Ama bu -onun kalbi, *Cornelia'nın* kalbi- daha önemliydi.

Vazgeçmeyecekti. Özür dilemeden ve ondan af dilemeden olmazdı.

Onu yatak odasında buldu, gardırobu açıktı, sanki şu anda kaçmaya niyetliymiş gibi elbiselerini yatağın üzerine fırlatıyordu. Kadının gözlerindeki vahşilik olmasa, bunun çocukça bir hareket olduğunu düşünecekti.

"Cornelia," dedi sessizce. "Çok özür dilerim."

"Ben gidiyorum," dedi aynı sessizlikle. "Konuklar ayrılır ayrılmaz."

Yatağına, önlük yığınının yanına oturdu. "Seni sevdiğimi söylediğim için mi?"

Öfkeyle yatağın üzerine daha fazlasını fırlattı. "Çünkü özel bir mesele olması gereken şeyi bir *gösteriye* dönüştürdün. Şimdi onurlandırmam ya da reddetmem gereken beklentiler yarattınız. Tüm arkadaşlarımdan, tüm tanıdıklarımdan, tüm *düşmanlarımdan* önünde halka açık, utanç verici bir gösteriydi. Bu konular hakkında ne hissettiğimi biliyorsun çünkü bunları tartıştık. Bu şekilde davranman beni ne anladığının ne de saygı duyduğun anlamına gelir."

"Bir tutku anıydı," dedi umutsuzca. "Özel olarak söylemem gerekirken kendimi tutamadığım bir duyguydu. Kendi duygularımın içinde kayboldum. Söz veriyorum, bunun bir daha olmayacağına güvenebilirsiniz."

Başını salladı, onun arkasından baktı.

Sanki Gretna Green'deki o hana geri ve yüzü bir kez daha soğuk ve boş bir hal alıyordu.

"Hayır, yapamam. Çünkü bu sadece halkın ne gördüğü ile ilgili değil. Mesele *Ben*. Söylediğin gibi beni gerçekten önemsiyor olsaydın, hayatım ve kendi kalbimle ilgili kararlarım saygı duyardın. Ve eğer bu önemli şeye saygı göstermezsen, istediğim her şeye saygı göstereceğine nasıl güvenebilirim?"

Haklıydı.

Hasta olacaktı.

Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Cornelia, söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Resimlerde bir şey gördüğümü sandım. Bana senin de beni sevdiğini düşündürdüler. Ve umudumla, sevincimle gaf yaptım."

Yapmakta olduğu şeyi bıraktı ve gözlerini kapattı. Adam nazıkçe ellerini tuttu. Kadın izin verdi. O da kendi elleriyle sıktı.

"Seninle herkesin içinde bu şekilde konuşmamalıydım. Ama duygularımız bir oyundan öteye geçerse birbirimize söyleyeceğimize söz verdik. Ve benimki var."

Ağlamaya başladı.

Beklediği bu değildi. Belki öfke ya da bağışlama. Ama gözyaşı değil.

Bu onu yiyip bitirdi.

"Cornelia, ne ?"

"Bu kadarı çok fazla," diye bağırdı, ellerini havaya kaldırdı, gözlerinde panik vardı. "Sen çok fazlasın. Bunu yapmayacağına dair bana yemin etmiştin."

Duygularını itiraf etmeyi mi yoksa herkesin içinde söylemeyi mi kastettiğini bilmiyordu ama tek istediği ona istediğini vermektir, bu her ne olursa olsun.

Söz vermişti.

Ve bu sefer sözünü tutması gerekiyordu.

"Sevgilim, bana bunu bitirmek istediğini söyle, ben de bu odadan çıkayım," dedi, sesini sabit tutmaya çalışarak ve başarısız olarak. "Peşinden gitmeyeceğim ya da kalman için seni ikna çalışmayacağım. Avukatım dışında benden bir daha haber alamayacaksın. Ama eğer sen de bizim hakkımızda benim hissettiklerimi hissediyorsan, Cornelia."

azıcık bile olsa beni affet. Eğer , senden şefkatinden başka bir şey istemeyeceğim. Dokununuz. Vermek istediğin kadar çok ya da az."

Ona verdiği yüzüğü öptü. "Senden asla benim olmanı istemeyeceğim. Ama ben seninim."

Bölüm Kırk Bir

Tanrım, onu affedeceğini nasıl da söylemek .

Bu çılgınca toplanmayı durdurmak, nefes almak ve onun vicdanını rahatlatmak istiyordu.

Kirpiklerini karartan gözyaşlarını öpüp uzaklaştırmak istedi. Ona kendisinin de onu sevdiğini söylemek istedi.

Ama istemesi, yapmamasını da acil hale getiriyordu.

Kadının hızlı nabzını kontrol eden kısmı, etrafını saran duvarları hissettiğinde, uzun zaman önce adamın ona söylediği her şeyi görmezden geldiği o geceyi hatırladı. Ondan verebileceği en son şeyi isteyerek ruhunda derin bir bağ olduğunu düşündüğü şeyi yok ettiğinde.

Onu kendisinden daha iyi tanıdığını düşünen bir adamla birlikte olamazdı. Onun hayatı hakkında asla bilemeyeceği o kadar çok şey vardı ki. tam olarak anlayamadı. Birlikte yaşadığı korkuyu. Özenle seçilmiş, sıcak ve güvenli olduğuna güvenebileceği alanların dışına çıktığında izlendiği, yargılandığı ve tehdit edildiği hissine kapılıyordu. Onun özgürlüğü bir şey değildi hafife almak.

Kalbini bu kadar sıkı korumasının nedeni buydu. Bir başkasını bu kadar derinden önemsemek, onun sizi sağduyunuza karşı etkilemesine izin vermek demektir. Onların duygularına kendi duygularınızdan daha fazla öncelik vermek demektir. Rafe'in kalbini kırmak istemiyordu. Onu incitmemek için neredeyse her şeyi yapardı.

Ama onu incitmemeye arzusunun bağımsızlığının bir sınırı olduğunu biliyordu. Ve çok fazla şey istemeyeceği konusunda ona asla güvenemezdi.

"karşı bir şey hissetmediğini söyle," dedi Rafe tekrar, hırıltılı bir sesle. "Söyle, ben de gideyim."

Bunu söyleyemezdi. Gerçeklerden çok uzaktı.

Gerçek şu ki, onun arkadaşlığına bayılıyordu. Onun sevgisiyle gelişti. Çok az insanı daha eğlenceli bulurdu. Onunla sevişmeyi seviyordu.

Onu hayatında istediği her şeyden daha çok istiyordu.

Bu onun prensiplerine ve sağduyusuna aykırıydı, tamamen doğrudu ve o kadar dehşet vericiydi ki neredeyse konuşamıyordu.

Ve bu yüzden bitirmek zorunda kaldı. Seksi. Şefkati. Evliliği. "Rafe, bu bir hataydı," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde. "Biliyorduk. yazlıkta öpüştüğümüz andan itibaren bir hataydı. Ve bu hataya düşkünlüğümüz arttıkça daha da büyük bir risk haline geldi."

Gözlerini kapattı, başı öne eğikti.

"Partiye geri döneceğim ve misafirlerimi eğlendireceğim," dedi.

"Resimlerimin mümkün olan en büyük serveti yapmasını sağlayacağım. Ve sabah, zafere ulaştığımda, evime döneceğim."

Onun sinirli ya da meydan okur gibi görünmesini bekliyordu. Onun yerine, sadece kırılmış görünüyordu.

Yavaşça ayağa kalktı. Dizleri çatırdıyordu. Hatırladığı kadarıyla ilk kez yaşına uygun görünüyordu.

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi sessizce.

En iyisi için mi?

Bu sözler karşısında yüreği titremediyse kahrolsun. Nedense onun dövüşmesini beklemişti.

Her zaman onun için savaştı.

Ama duruşu teslim olmuş gibiydi. Yenilgi.

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, Cornelia. Ama senden kim olduğundan vazgeçmeni isteyemem, tıpkı benim kim olduğumu değiştiremeyeceğim gibi."

Duygularını yatıştırmaya çalışan adamın sesindeki çakıl taşlarını dinlemekten nefret ediyordu.

Neden onun söylediklerine itiraz etmek gibi sapkın bir arzu duyuyordu? Onu kollarına alıp yatıştırmak için mi?

"Sen mirası alana kadar evli kalacağız," diye alçak sesle devam etti.

"Vasiyetçiyi sana hemen ödeme yapması için teşvik edeceğim. Bunu yapar yapmaz da boşanma dilekçesiyle Parlamento'ya gideceğim. Siz de bunu istiyorsunuz." Durdu ve sonsuzmuş gibi görünen derin bir hüznle ona baktı.

"Ve istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum."

Kendini örgü iğnesiyle delinmiş bir mesane gibi hissediyordu. Bu anda bir otoportre çizecek olsa, kendini şu şekilde tasvir ederdi

Binlerce küçük iplikçik; bir sürü duygu, belirsiz bir kadına dönüşüyor.

Yüzüğü parmağından çıkardı ve sözsüzce ona geri verdi. Adam yüzüğü aldı ve cebine koydu, yüzü taş gibiydi.

"Teşekkür ," dedi ve boğazındaki duyguyu sessiz bir öksürükle temizledi.

"Hadi aşağıya inelim."

Sessizce odadan çıktılar ve balo salonundan gelen gürültülü seslere doğru yavaşça yürüdüler.

Kalabalık azalmıştı; aristokratların toplantının mahiyetini fark eder etmez sürüler halinde şüphe yoktu.

Neyse ki Bell ortalıkta görünmüyordu.

Kalanlar şampanya içiyor, bir şekilde dans ediyor ve sanata hayranlık duyuyordu.

Rafe ona mırıldanarak veda etti ve bir köşede iki kıdemli Muhafazakârla tartışıyor gibi görünen Rory'nin yanına gitti.

Kendini yalnız ve soğuk hissediyordu. Onun yokluğu kesin gibiydi. Ağlamak istiyordu.

Seraphina Cornelia'yı gördü ve kürsünün yanında kendisine katılması için işaret etti. Minnetle ona doğru yürüdü. Keder içinde arkadaşının üzerine yığılıp ikisini de devirmemek için elinden gelen tek şey buydu.

"İyi misin aşkım?" Sera sordu. "Trans halindeymişsin gibi hareket ediyorsun."

İyi olmaktan çok ama çok uzaktı. "Hayır,"

diye itiraf etti. "Hayır, değilim."

Sera'nın yüzü endişeyle gerildi. "Ne oldu?"

"Kalabalığı temizler temizlemez sana söyleyeceğim. Bell gitti mi?"

"Evet, ama Elinor'a bir fahişe olduğunu haykırmadan ve onu yok etmeye yemin etmeden önce değil."

Zavallı teyzesi. "O

nasıl?"

"Sarsılmış durumda. Gözlerden uzakta, odasında dinlenmesini emrettim."

Thaïs dötrnala yanlarına geldi, kulaktan kulağa gülümsüyordu. En azından biri mutluydu.

"Tabloların hepsi satıldı," diye şarkı söyleyerek küçük bir jig yaptı. "Ve çok para kazandık."

Cornelia rahatlayarak iç çekti. "O halde şenlikleri sonlandıralım."

Üçü birlikte kürsünün tepesine tırmandılar. Seraphina çatalıyla bir şampanya kadehine vurdu.

"Bayanlar ve baylar," diye seslendi, "etrafımızda toplanırsanız, açık artırmanın kazananlarını açıklamaktan memnuniyet duyarız."

Cornelia yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, bu gecenin hayatının en kötü gecelerinden biri olduğunu belli etmemeye kararlıydı. Thaïs ona tabloların listesini ve satış fiyatlarını içeren bir kâğıt uzattı. Rakamlar şaşırtıcıydı.

Gülümsemesi daha samimi bir hal aldı.

Bu rakamların temsil ettiği küçük servet ile ona miras kalacak miktar arasında, inşaata başlamak için yeterli paraları olacaktı.

Bu gecenin kaosu ve acısı ne olursa olsun, buna değmişti. "İlk olarak, *Bakire Moll McCann* için," diye seslendi Seraphina, "biz Bay Arthur Platt'ı tebrik etmekten memnuniyet duyuyorum."

Moll kalabalığın önünde o kadar derin bir şekilde eğildi ki, cömert göğüsleri neredeyse dekolteli melek kostümünden düşecekti. Kalabalık kükredi.

"Sırada, *Yaşlı Jess Fingers'ın Müjdesi* var..."

Cornelia ve Seraphina, son resme ulaşana kadar kazananları dönüşümlü olarak çağırdılar.

"Ve son olarak, *Bir Düşesin Portresi* için-"

"Satılık değil," diye Rafe. "O portre bana ait." Kalabalık yavaşlamış gibiydi. Konuklar Rafe'den Cornelia'ya baktı, Bu kötü şöhretli kadının Rosemere Dükü'yle gerçekten evli olabileceği fikri onu büyülemişti; öyle ateşli bir romantik aşkın nesnesiydi ki, balolarda onun hakkında konuşmalar yapıyordu.

Onunla göz göze geldi, tüm vücudu bir yalvarış gibiydi.

Bunu istiyordu. Her şeye rağmen, aralarındaki bağın bu sembolünü istiyordu. Belki de bu sembolde onun kendisine sevginin kanıtını görebildiği için. Her ne kadar onu korkutsa da, kalbinde sahip olduğu merkeziyet.

Uzanıp Seraphina'nın elini tuttu ve güç vermesi için sıktı.

Rafe kürsüye doğru yürüdü ve elleri belinde, bacakları otoriter bir şekilde ayrılmış halde, onu hiç görmediği kadar iri bir şekilde durdu.

"Ve hepiniz için eve gitme vakti geldi," mırıldandı.

Bölüm Kırk İki

Rafe'in sınırlı deneyimine göre, genellikle bir balonun ertesi sabahı hoş bir rehavet içinde geçerdi. İnsan öğlene kadar uyur, sonra yatağında uzanıp çayını yudumlarken bir önceki gecenin fazlalıklarını temizlemek için aşırı miktarda yağlı yemek yerdı.

Bu sabah çarpıcı bir şekilde farklıydı.

Şafak vakti uyandığında göğsünün camla dolu olduğunu hissetti.

Yataktan kalktı ve hastalıklı bir umutla Cornelia'nın kapısını çaldı.

Cevap gelmeyince, belli etmeden kapıyı açtı. Kadın orada değildi.

Ne kedisinden, ne giysilerinden ne de her zaman odaya saçılmış halde bıraktığı eskiz defterlerinden bir iz vardı.

Bir gecede gür saçlarını kaybetmiş adamın kel poposu gibi ürkütücü derecede çıplaktı.

O gitmişti. Ve veda etmemişti.

Terk edilmiş evlilik cebinden çıkardı ve başparmağını yazının üzerinde gezdirdi. *Seninki*.

Bu hâlâ doğruydı. Ama sizi istemeyen bir insana kendinizi nasıl verirsiniz? Kalbinizin içinde gidecek hiçbir yeri olmayan bu kadar çok sevgiyi tutmanın acısına nasıl dayanırsınız?

Hazırlanmamış yatağına uzandı, başını yastığına koydu ve ona sarılabilmeyi dilediği gibi battaniyesine sarıldı.

Parfümünün tatlı, sarkık kokusu yastığına sinmişti. Nefes aldı. Uykusunda bile tuttuğunu hissettiği gözyaşları nihayet başladı, düşmek için.

Çarşafına uzandı ve ağladı.

Kendine bir saat boyunca orada yuvarlanmak için izin verdi. Aralarında tatlı geçen tüm anları ve onu kaybetmemek için harekete geçmesi gereken tüm şansları hatırlamak için.

Ama belki de onu kaybetmek her zaman kaderinde vardı. Ona kalbini saklıyormuş gibi davranamayacak kadar çok değer veriyordu. Ve onu uzaklaştıran da kalbinin en saf -dürtüselliği, neşesi, tutkusu-.

Ayağa kalktı ve gözlerindeki tuzu ovuşturarak kendi odasına geri döndü. Yüzüne soğuk su çarptı ve sabahki sakallarını tıraş etti. Sağlıklı bir renk için yanaklarını sıvazladı ve aynada gülümseme alıştırmaları yaptı.

Cornelia'ya olan aşkında fazla coşkulu davranarak onu bir kez utandırmıştı zaten. Cornelia'nın kendisini reddetmesinden duyduğu üzüntüyü çok açık bir şekilde dile getirerek bunu bir kez daha yapmayacaktı.

Yediye doğru daha çok kendine benziyordu ve neşeli olmasa da, yıkılmış gibi değil de ciddiymiş gibi davranacak gücü toplamıştı. Kahvaltı salonunda toplanmış olan ev sakinlerine katıldı.

Kayıp olan tek kişi Cornelia'ydı.

Arkadaşları onun yokluğu hakkında yorum yapmadılar - şüphesiz tam olarak ne olduğunu biliyorlardı ve konuyu aralarında gizli tutmak istiyorlardı. Cornelia ve Rafe.

Cornelia'nın kişisel gizlilik ihtiyacını ondan daha iyi anladıkları açıktı. Romantik aşkın onun için bir tür ihanet olduğunu biliyorlardı.

Yine de ona şefkatle baktılar, ifadeleri neredeyse annelik şefkati taşıyordu. Onların nezaketi neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı.

Eden boğazını temizledi. Odadaki dile getirilmeyen duyguyu kesinlikle hissetmişti ama özünde iyi bir İngiliz olarak bunu kabul etmedi.

"Unutulmaz bir akşamdı," dedi.

"Hayatımın en iyisi," diye iç geçirdi Anna. Baloda epeyce dans ettiği Gilby Howe'a sırtarak baktı. Gilby kucağına doğru gülümsedi.

Seraphina, "Hepimiz Cornelia ile gurur duymalıyız," dedi. "Onun bağlılığı ve vizyonu sayesinde hedefimize çok daha yakınız. Onun resimleri bu dünyada bir kadının ne olabileceğine dair kavramlara meydan okuyacak ve onun sözleri

Londra'daki tüm gazetelerde yazılacak ve kadın hakları için verilen mücadeleye dikkat yardımcı olacaktır."

Thaïs sırtarak, "O bir kahraman, ," dedi. "Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de."

"Ve zengin biri," diye ekledi Adam. "Kazandığı fonlar sayesinde şirketim önümüzdeki birkaç ay içinde, işçilik ve malzeme temin eder etmez Enstitü'nün inşaatına başlayabilecek."

Tanrım, olağanüstü biriydi.

Rafe ayağa kalktı ve kahve fincanını kaldırdı. "Cornelia'ya," dedi sessizce. "Gerçek bir düşes."

Herkes elinde kendi fincanlarıyla ayağa fırladı. "Cornelia'ya," diye bağıldılar.

Gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Onun burada olmasını ve başarısının tadını çıkarmasını diledi. Arkadaşlarının gururunu yaşamak için. Burada olmamasının sebebinin kendisi olduğunu düşünmek onu utandırıyordu.

Zaferinin hüznünlü olup olmayacağını merak etti. Eğer, onun gibi, Bütün gece uyumamış, bir yana bir bu yana dönüp durmuş, aralarındaki hataların daha önce bir şekilde düzeltilip düzeltilmeyeceğini merak etmişti.

Onun iyiliği için bunu yapmamış olmasını umdu. Onu bir kez daha düşünmemiş olmasını umuyordu.

Belki de onun üzüntüsünü hisseden Sera boğazını temizledi.

"Şimdi o zaman. Yola çıkmaya hazırlanalım mı? Londra'da yapılacak çok iş var. Kazanmamız gereken bir dava var."

Elinor elini kalbinin üzerine koydu. "Ve her Jack ve benim kazanmamıza yardım ettiğiniz için teşekkür ediyorum. Hepinize olan sevgimizin her zerresiyle tapıyoruz. Daha iyi arkadaşlar isteyemezdik."

Seraphina ve Thaïs ayağa kalkıp kollarını ona doladılar.

Tüm kadınlar arasındaki sevgi Rafe'in kalbini sızlattı. Cornelia'nın onların arasında bulunma şansına sahip olduğu için minnettardı. Çünkü kendi sevgisini kabul edemese bile onun sevgiyle yıkanmasını istiyordu.

Rafe, "Burada olmanız benim bir zevkti ve hepinize son derece minnettarım," dedi. "Londra'da görüşürüz." Onlara toplayabildiği en büyük gülümsemeyi verdi - oldukça acınası bir gösteri - ve odadan çıktı. Arkasından ayak sesleri duydu.

"Rafe?"

Rory'ydi. Rafe durdu ve ona yetişmesini bekledi. Rory elini omzuna koydu ve ona öyle sempatik bir bakış attı ki, neredeyse

Rafe'i gözyaşlarına boğdu. "Biraz hava almaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Arkadaş ister misin?"

Hava ya da arkadaş istediğini bilmiyordu ama öneriyi duyunca ikisini de arzuladı. Rory Thompson için Tanrı'ya şükürler olsun. Arkadaş olarak tam bir dayanak noktasıydı.

Bahçeye çıktıklarında Rory, "Demek gitmiş, fark ettim," dedi.

"Bana çok kızgın," dedi Rafe. "İlişkimizi bitirdi." "Ve sen harap oldun."

Yavaşça nefes verdi.

"Öyleyim." "Zavallı yufka yürekli çocuk."

Rafe içini çekti. Rory' Rafe'nin kendine verdiği sözden bu yana aşık olmama kararını defalarca konuşmuşlardı. Kendini kırılmış hissetmekten ne kadar yorulduğunu bir tek Rory biliyordu.

"Bu benim hatam," diye iç geçirdi, "kendi yeminimi bozdum. Çok erken, çok çılgınca davrandım. Yaptığım şey bu."

Rory onun elini ve öptü. "Sevecenliğin yüzünden hepimiz sana bayılıyoruz Rafe, en başta da ben."

Rory nazikti. Ama iyiliği hak eden Cornelia'ydı.

"Onu incittim. Onu utandırdım ve savunmasız bıraktım ve bunu düşünmedim bile. Bu yüzden hastayım."

"Rafe, aşkından dolayı böyle davrandığını biliyor. Sana geri dönse de dönmese de buna sahip. Ve senin sevginin bir anlamı var."

Öyle umuyordu. Onu ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olursa olsun, bir parçasının onun bağlılığıyla rahatladığını umuyordu.

"Ve" diye ekledi Rory, "içimde bir umut olduğuna dair sinsi bir kuşku var. Çünkü ikinizi bir arada gördüm - bir şimşek fırtınası gibiydi."

Bu ille de iyi bir şey değildi.

Rafe, "Yıldırım bir şeyleri ateşe verir ve onları yakıp kül eder," dedi.

Rory dilini şaklattı.

"Çok acımasız. İhtiyacın olan şey Londra'ya gitmek. Kırık bir kalbin dikkatini dağıtmak için bir duruşma gibisi yoktur. Gel, içeri girelim ve yolculuk için hazırlanalım."

Rafe durdu ve elini Rory'nin omzuna koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Rafe. "Sen sahip olmayı umabileceğim en iyi arkadaşsın." Rory ona göz kırptı. "Ben gerçekten de en iyisiyim. Sen çok şanslı bir adamsın."

Bölüm Kırk Üç

Cornelia arkadaşlarıyla birlikte Seraphina'nın Londra'daki evinin salonunda oturuyor, hepsi de gergin bir şekilde kararın açıklanmasını bekliyordu.

İki hafta süren ceza muhabbeti davası tam bir seyirlik olmuş, duruşmaları bir mahkemeden çok bir oyun gibi gören çok çeşitli bir kalabalığı kendine çekmişti. Rafe'nin Lord Bell'e karşı verdiği sürpriz ifade gazetelerde sansasyon yaratmıştı. Inns of Court'tan ayrılırken gazeteciler etrafını sarmış ve arabasını, pencerelerden bağırarak bir kalabalığın beklediği şehirdeki evine kadar takip etmişlerdi.

Ya da öyle duymuştu.

Duruşmanın dengesinde asılı duran gelecekte duyduğu endişeye rağmen uzak durmuştu.

Rafe'in yanında kendine güvenmiyordu, kendini öyle : özgür yalnız. Güçlendirilmiş olmaktan ziyade başıboş. Üzücü.

Eğer onu görürse, kendini onun kollarına atıp ağlayabilirdi.

Ama bugün başka seçeneği yoktu. Karar okunuyordu ve iyi ya da kötü haberler geldiğinde Elinor'un yanında olması gerekiyordu.

Böylece aydınlık bir şekilde dekore edilmiş odada boş boş oturup Rafe, Rory ve Jack'in haberlerle gelmesini beklediler.

Ve

bekledim.

Ve

bekledim.

Saatler üçten dörde doğru Anna, "Endişeden öleceğim," diye inledi. Gilby Howe'u çizdiği eskiz defterinin bir sayfasını çevirdi ve Gilby Howe'un başka bir eskizine başladı.

Cornelia tüm kitabın Gilby Howe'larla dolu olduğundan şüpheleniyordu.

"Hayır," diye iç geçirdi Elinor, alışılmadık bir dramatiklik gösterisiyle.
"Endişeden öleceğim."

"Keşke dikiş dikmeyi sevseydik," dedi Seraphina. "Ya da zaman geçirmek için sıkıcı oda müziği çalmayı. Bir kelime daha okursam görüşüm bulanıklaşacak."

Sera bütün gününü haber sayfalarını inceleyerek ve davanın nasıl sonuçlanacağını tahmin eden çeşitli köşe yazılarını analiz ederek geçirmişti. Elinor davanın detaylarını anlatmayı bırakması için ona yalvarana kadar bunları yüksek sesle okumuştı.
ulusun görüşleri.

Thaïs, iki saattir aralıklı olarak uyukladığı köşedeki kanepeden, "Erotik bir dans sergilemekten mutluluk duyarım," dedi.

"Anna'yı bozma," dedi Cornelia.

"Ben zaten yozlaşmışım. Dördünüzle bir hafta geçirmedim mi?
Kardeşim benim geleceğimden umutsuz."

Sera, "Sanırım kardeşin senin beklentilerin konusunda oldukça iyimser," dedi. "Biraz sert olsa da şaşırtıcı derecede hoşgörülü bir adam."

"Gerçekten de sert," dedi Thaïs. "Hem de tüm doğru yönleriyle."

Cornelia bunun spekülasyondan mı yoksa deneyimden mi kaynaklandığını merak etti.
Soracak havada değildi.

Anna öğürüyormuş gibi yaptı. "Kardeşim hakkında konuşmaman için sana yalvarıyorum, Thais. Sana yalvarıyorum."

Birden kapı açıldı ve Jack sırtarak içeri girdi. Odada Elinor'u aradı, doğru yürüdü, kucağına aldı ve kollarının arasında döndürdü.

", sevgili kızım," dedi saçlarına doğru. ". "

Rafe ve Rory kapı aralığında durmuş onları izliyorlardı. Rory sevinçli görünüyordu. Rafe memnun ama yorgun görünüyordu.

Cornelia onu her zamanki halinden farklı görmekten nefret ediyordu. Ayağa kalkıp onu kollarının arasına almamak ve gözlerinin etrafındaki endişe çizgilerini öpüp yok etmemek için elinden gelen her şeyi .

Bunun yerine oturmaya devam etti ve onları selamlamak için gülümsedi. Rory ona kibarca başını salladı, ama Rafe yere baktı.
döşeme tahtaları ya da göz göze gelmeme arzusu.

Acıttı.

Geldikleri nokta bu muydu? Bir bakışlarını bile paylaşamayacakları kadar derin bir yabancılaşıma mı?

Ona doğrudan hitap ederek bunu zorlamayacaktı. Gardencourt'tan ve ondan kaçmak onun kararıydı. Ve sebepleri ne olursa olsun, biliyordu ki

Bu onu derinden yaralamıştı.

Onu sevecek kadar aptal olan zavallı, tatlı adam.

Ve sadece tatlı değil. Cesur, zeki ve özverili. Hayatının onlarca yılını adalet için mücadeleye adanmış, kalbine en yakın davaları desteklemek için yıllarca güçlü bir şekilde yazmış adam. Onun misyonunu ve sanatını desteklemek için elinden gelen her şeyi yapmış bir adam.

En savunmasız olduğu anda hayatını kurtarmış bir adam. Hatalar yapsa bile onu seven bir adam.

Dikkatini tekrar Jack ve Elinor'a vermeye zorladı. Birbirlerinin kollarında o kadar mutlu görünüyorlardı ki, paradoksal bir şekilde bu onu üzüyordu. Bu bir

Cömert bir duyguydu, gurur bir duygu da değildi ama aralarındaki bariz sevgi onu Rafe ile yaşayabilecekleri konusunda düşündürüyordu.

Eğer sadece ne?

Ona bir şans daha verseydin?

Kendine bir şans verseydin?

Korkusunun ve öfkesinin nedenleri bulanık gelmeye başlamıştı. Şu anda hissettiği şey basitti: acı.

Yalnızlık ve acı.

"Hepinize içtenlikle teşekkür etmek istiyorum," dedi Jack, boştaki eliyle odanın etrafını işaret ederek. "Desteyiniz ve sıkı çalışmanız olmasaydı karar şüphesiz Bell'in lehine olurdu. Şimdi, onun zina iddiaları çürütülürse, başka bir yol bulmak zorunda .

Elinor'dan boşanmasının düştü. Halkın duygularını onun lehine çevirdi."

Elinor'un gözleri yaşlarla dolmuştu. "Kendi iyiliğim için rezil olmak umurunda değil," dedi. "Ama üzerimde bu bulut olmadan, Bell'in beni çocuklarımdan uzak tutmasını zorlaştıracığını umuyorum. Kamuoyu izliyor ve bunu yapmak zalimlik olur. Bell *de* itibarını önemsiyor."

Elinor, bir yıl önce politik görüşünü kamuoyuna açıkladığında Bell'in onu gönderdiği akıl hastanesinden kaçtığından beri çocuklarını görmemişti. Babaları olarak, reşit olana kadar onları yasal olarak kendisinden uzak tutabilirdi. Elinor'un onun merhameti için yalvarmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu ve onu bir saatlik ziyaretten bile mahrum bıraktığı her seferinde yıkılmaya devam ediyordu.

Bell, karısına karşı kullanılabilecek bir sopa olarak yararlı olmaları dışında çocuklarıyla pek ilgilenmiyordu.

İğrençti.

Cornelia ayağa kalktı ve teyzesine sarıldı. "Çok sevindim, Elinor. Onları ben de özledim."

Jack Elinor'un sırtını okşadı. "Her şey girecek, aşkım. Bu işte birlikteyiz. Onları görmeyi için bir yol bulacağız."

Birbirlerine döndüler ve tekrar sıkıca sarıldılar. Jack, Elinor'un gözlerindeki yaşları sildi ve onu alnından öptü.

Cornelia onları izlemekten, aşıkları engelleri düşünmekten kendini alamıyordu. Birlikte ve ayrı ayrı katlanmak zorunda kaldıkları şeyleri.

Elinor'un Jack'i yıllar önce uzaktan sevdiğinden şüpheleniyordu. Bell'le evliliği sona ermişti ve aşkına karşılık bulduğundan şüpheleniyordu. Ama bundan hiçbir şey çıkmadığını, her ikisinin de duygularının karşılıksız kalmasıyla yaşadığını biliyordu.

Ve bu aşka rağmen Jack, Rafe'in sığındığı aylar boyunca kendini Elinor'dan saklamıştı. Bu süre zarfında onun ölmüş olabileceğini düşünmüştü. Jack onu öyle bir şekilde "korumuştur" ki.

ve ona acı getirdi.

Hatalar yapmıştı.

Yine de Elinor onu affetti.

Bu şekilde sevmek bir çeşit cesaretti. Bu onu kendisi ve Rafe hakkında düşünmeye itti.

Ya ona bu şekilde güvenecek kadar cesur olsaydı?

Aşkî özgürlüğün önünde bir engel olarak görmek yerine bir keyif olarak görme sıçramasını yapmak?

Ne de olsa bugün onu görmek onu savunmasız bırakmamıştı. Onu yoksun bıraktı. Elbette bağımsızdı ama istediği hayatı yaşayamıyordu: içinde onun olduğu bir hayatı.

Başını kaldırdı ve adamın kendisine baktığını gördü. Onun bakışlarını tuttu. Adam ona hüznü, nazik bir gülümseme verdi ve dikkatini tekrar Jack'e çevirdi.

O an -o nezaket- içini parçaladı.

Tanrım, onu çok özlemişti. Sadece iki hafta olmuştu ama onu o kadar çok özlemişti ki kendini yarım hissediyordu.

"Cornelia," dedi Rafe, "seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Onunla yalnız konuşmak istemesine şaşırarak neredeyse sendeleyecekti. Bu anın duygusu onu da aynı şekilde mi etkiliyordu?

Onu mu?

"Elbette," dedi. "Sera, çalışma odanızda konuşabilir miyiz?"

Seraphina başıyla onayladı ve Cornelia, Rafe'i koridorun sonundaki, kitaplarla kaplı, sarılmalarından biri kadar sıcak ve rahat olan küçük bir alana götürdü. Kapıyı arkalarından kapattı ama o büyük, sarmalayıcı kucaklaşmalardan biri için içeri girmedi.

Bunun yerine, odanın izin verdiği ölçüde ondan uzakta, bir köşede durdu. Hayal kırıklığına uğramaması gerekirdi ama uğradı.

"?" diye sordu ona, onu samimiyetle yanına çekmeyi umarak. "Çok yorgun olmalısınız."

Başını salladı, alışılmadık bir şekilde yorgun görünüyordu. "Bugün mutlu bir haber olmayacağından korkuyordum. Rahatladım."

"Ben de öyle," dedi. "Oldukça kahramanca davrandınız. Bana tanık olarak sansasyon yarattığınız söylendi. İkna edici. Keskin. Ölümcül."

Omuz silkti. "Doğruyu söylemenin faydası oluyor. Bell ve sahip olmadığı bir avantaj."

Daha fazla soru sormak istedi. Mesela *beni özleyiyor musun? Pişmanlıkların var mı? Beni öper miydin?*

Ama dikkati dağınık bir şekilde bir kol dolusu kâğıdı karıştırıyordu. Onu özlemiş gibi görünmüyordu. Sonuçlandırmak için sabırsızlandığı bir işi yapıyormuş gibi görünüyordu.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu.

Adam başını kaldırdı, elinde bir kâğıt parçası vardı.

"Bu," dedi ve ona uzattı. "Gördüğünüz gibi uzun bir konuşma olmayacak."

"Cornelia Goodwood, Rosemere Düşesi" adına düzenlenmiş beş bin poundluk bir banknottu.

"Bay Hugue'yu vasiyeti yerine getirmesi için ikna edebildim, artık evliliğimiz ülkedeki tüm gazetelerde yer alıyor. Elbette sizin evlilik adınıza yazılacak. Eğer bir sorun yaşarsan, ihtiyacın olduğunda parayı çekmende sana yardımcı olabilirim."

"Neden sorun yaşayayım ki?" diye sordu başparmağıyla banknotu ovuşturarak.

"Yani, boşanma dilekçesi verdikten sonra."

Başını sertçe kaldırdı. Düşes olarak kalıp kalmama konusunda kararsız olduğundan ona hiç bahsetmemişti ama yine de adamın birlikteliklerini resmen sona erdirmeye hızına .

Kararlılığının mantıklı olduğunu düşündü. Neden o Zayıflatmak mı? Pişmanlık ve kararsızlık içinde olması, onun

öyleydi.

"Ah, elbette, ne kadar ," dedi. "Ne zaman dilekçe vereceksin?"

"Rory ve ben bütün hafta boyunca bir avukatla çalıştık. Planım, Parlamento Pazartesi günü yeniden açılır açılmaz tasarımı sunmak."

Kaşlarını çatmamak için dudaklarını birbirine bastırdı ve sessizce başını salladı. Her zamanki gibi küt, kısa ve temiz olan tırnaklarını inceliyordu. Onlarla ilgili bir şey kalbinin sıkışmasına neden oldu. Onun ellerini o kadar iyi tanıyordu ki

iyi. Onu bu şekilde tanımak istiyordu.

Şansı vardı. Ve bu fırsatı reddetti. Ya da, daha doğrusu, ondan kaçtı.

Ve onu kaybetmişti.

"Cornelia, bunun bir gösteri olacağını biliyorsun," dedi temkinli bir şekilde. "Haberlerde büyük bir hikaye. Sirki engellemek için yapabileceğim herhangi *bir* şey olsaydı-"

Adamın endişesi onu çok etkilemişti.

"Biliyorum," dedi hemen. "Yapılması gereken bu. Bu senin hatan değil. Ve bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Ne de olsa çoğu insan kötü bir evliliği bitiremez. Bu uğruna savaşılacak bir şey."

Sadece boşanmayı yasallaştırmak için Parlamento'da bir yasa tasarısı gerekeceğini kastetmişti, ama *kötü evlilik* sözlerini duyunca irkildi. Kendini çok kötü hissetti. Acaba bir açıklama yapmalı mıyım diye düşündü ama adam Sera'nın masasına elinin eklemiyle hızlıca vurdu.

"Ben iyi olacak. Çok yorgunum." Kapıya doğru yürüdü ve durakladı.

"Kendine iyi bak, Cornelia."

Gülümsemeye çalıştı. "Ve sen, Rafe."

O gider gitmez kapıya yaslandı ve gözlerini kapattı. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

Arkadaşlarıyla yüzleşmek için dışarı çıkmadan önce kendini serin tahtaya bastırıp nefesini yavaşlatmaya çalışırken dakikalar geçti.

Kapı açıldı ve bir çift kola doğru tökezledi. "Agh!" Thaïs onu yakalayıp bağırdı.

"Sonunda beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Cornelia kendini toparlayarak bağırdı. "Hâlâ hayatta olup olmadığını anlamaya çalışıyordum," diye verdi Thaïs. "Eğer yaşıyorsan ölürsem, dalga geçecek kimsem olmaz."

Sera, Elinor'la birlikte koridorda Thaïs'e katılarak neşeyle, "Bana sahip olacaksın," diye seslendi.

"Senin için endişeleniyorduk," dedi Elinor. "Her şey mi?" Üçü de endişe dolu ifadelerle ona baktı.

"Elbette," dedi Cornelia. "Neden olmasın ki?"

"Çünkü sen kesinlikle sefil birisin," dedi Sera, sesinde en ufak bir soru kırıntısı yoktu.

Elinor, "Sen de Rafe de belli ki kendinizden geçmişsiniz," dedi. "Neredeyse tek kelime bile etmediniz. Sana olan aşkını açıkça ilan eden bir adam ve onu sanki kalbinin sahibiymiş gibi resmeden bir kadın için tuhaf."

Cornelia kendini bir kanepeye attı. Dramatik davranıyordu ama umurunda değildi. *Kendini dramatik hissediyordu.*

"İşte bu " dedi. "Kimsenin kalbime sahip olmasını istemiyorum. Ya da en azından ben istemediğimi sanıyordum. İstemediğimden *emindim*."

"Biliyoruz hayatım," dedi Sera, çünkü arkadaşları nazik ve sabırlıydı ve Cornelia bile onun ilkelerini dinlemekten bıkana kadar bu konuda konuşmasını dinlemişlerdi.

"Sadece şimdilik Rafe'i kaybetmek canımı acıtıyor," diye itiraf etti. "Ondan hoşlanıyordum, görüyorsunuz."

Thaïs Elinor'a alaycı bir bakış attı. "Ondan hoşlandım," dedi. "Bizim tutkulu yaratığımız."

Sera Cornelia'nın elini tuttu. "Dünyadan korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. çok fazla hissetmenin sonuçları. Ben de hayatımın çoğunu bundan geçirdim. Ama Cornelia, bunu beklenmedik bir şekilde aşık olmuş bir aptaldan dinle. Buna değer."

Elinor geldi ve kendini kanepenin kenarına yasladı.

"Hayatımdan bir şey öğrendiysem, Cornelia, o da budur," dedi.

"Aşk değerli bir armağandır. Nadir ve değerli bir hediye. Yıllarımı korkudan, hissettiklerimi inkâr ederek boşa harcadım. Ve o yılları geri almak için her şeyimi verirdim. Çok daha farklı yaşardım. Çünkü ruhunuzda olanı inkâr ediyorsanız, daha iyi durumda değilsinizdir. Sadece mutluluğunuza sınırlamalar getirmiş olursunuz."

Elinor haklıydı. İsteddiği şeyi kendisinden esirgeyen oydu, Rafe değil. Rafe, ona izin vermediği sürece bu güce sahip değildi.

Kendi kalbinin kontrolü ondaydı. İsteddiği gibi paylaşabilirdi.

Bağımsız bir kadın olarak bu, hiçbir yasanın elinden alamayacağı bir seçimdi.

"Ayrıca, Rafe'i *gördün* mü?" Thaïs sordu. "O belki de dünyanın en tüm güney İngiltere'de çekici bir manzara. Onu harcamak aptallık olur."

Cornelia başını salladı, haftalardır ilk kez içini bir kesinlik duygusu kaplamıştı.

"Hanımlar," dedi. "Bir kuyumcuya gitmem gerekiyor."

Bölüm Kırk Dört

Rosemere Londra şehir evi görkemli, soğuk ve boştu. Gardencourt'ta kurdukları sıcak dostluk ortamında geçirdikleri haftalardan sonra Rafe kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

geç olmasına rağmen, ön kapının vurulduğunu duyunca rahatladı.

Cevap vermek için kendini çalışma odasından dışarı sürükledi. "Rafe? İyi misin?"

Jack'ti.

"İyi, evet," diye iç geçirdi Rafe kapıyı açarken. "Misafirliğe uygun mu, orası tartışılır."

Jack içeri girdi, kendisi de oldukça bitkin görünüyordu.

"Sera'nın evinden çıktığında harap olmuş gibiydin. Peşinden gelirim diye düşünmüştüm. Duruşmayla bir ilgisi olup olmadığından emin değildim. Eğer öyleyse, mutluluğunuza düşürdüğüm için suçluyum."

Moralinin bozuk olmasının tek sorumlusu duruşmanın zorluğu olsaydı.

"Hayır," dedi çabucak. "Size yardımcı olmak benim için bir onurdu."

" zaman Cornelia'dır," dedi Jack. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Rafe Jack'le göz göze geldi, şaşırmıştı. "Bu kadar açık mı?"

"Kıçına kadar kedere batmış gibi ona bakma alışkanlığın var."

Bu tanım karşısında homurdandı. Sadece çok doğru olduğu için eğlenceliydi.

"Umarım fark etmemiştir."

Jack başını salladı. "Ağlamamaya çalışmakla o kadar meşgul ki."

Tabii ki. Çünkü onu her gördüğünde, en derin isteklerini nasıl görmezden geldiğini hatırlıyordu. Ve hissettiği aşkı.

o sadece bir yükü.

Rafe sandalyesinde daha da derine yığıldı. "Söyle bana Jack. Bunu nasıl yaptın?" "Neyi?"

"Onca yıl sevdiğin kişi olmadan yaşa." Jack bir sürahiye doğru yürüdü. "Efendim, viskiye ihtiyacınız var."

Rafe bardağı kabul etti ama bir yudum almadı. Acılarında boğulmak istemiyordu. Onların içinde yıkanmak istiyordu. Cornelia'yı kaybetmenin acısı içinde debelenmek onu Cornelia'ya yaklaştıran tek şeydi.

"İşin püf noktası umut," dedi Jack. "Elinor'a sahip olamayacağımı biliyordum. I Bunu düşünmenin bile tehlikeli olduğunu biliyordum. Ama tüm bunlara rağmen, bir gün, bir şekilde, bunu yapmamı sağlayacak koşulların oluşabileceğini umut ettim. birlikte olmamıza izin verin."

Ama yapamayacağı tek şey umutlanmasına izin vermektir. Cornelia tavrını çok açık bir şekilde ortaya koymuştu ve ona duyduğu saygı ve sevgiden , yaşadıkları şeyin sona erdiği gerçeğiyle barışmak zorundaydı.

Bitmişti. Parasını almıştı ve yakında boşanacaktı. Adam kararlıydı. Ona istediğini verecekti.

Ama bundan nefret ediyordu.

Her şeye rağmen Cornelia'yla evli olmak ona huzur veriyordu. Bu aralarındaki son bağdı. Kısa bir süreliğine de olsa bir zamanlar gerçek bir şey yaşadıklarının sembolüydü.

"Umut edemem," dedi Jack'e. "Umut etmek kendime işkence etmektir. İhtiyacım olan şey teselli."

"O zaman çalış," dedi Jack. "Kendini malikaneyi yeniden düzenlemeye ver, Kral Crow olarak makalelerini yaz. Şeytanın kendisi gibi çalış. Elinor'a her özlem duyduğumda beni kurtaran şey buydu."

Rafe başını salladı. Yakında Gardencourt'a dönecekti. O ve Rory, ihtiyaç duyulan iyileştirmeler listesinde ilerleme kaydediyor ve Lord Eden'in devam eden yardımlarıyla, evli çiftin karmaşık mali sorunlarını çözmeye başlıyorlardı.

yasal koşulları ile karları. Zor ve büyüleyici bir işti ve Rafe'ye köşesi için düşünecek çok şey veriyordu. Bunca yıldır yazdığı teorileri test etmenin bir yoluydu.

Jack ayağa kalktı. "Seni tutmayacağım. Ama bir kulağa ihtiyacın olursa burada olduğumu bil." Rafe'nin bir kulağa ihtiyacı yoktu. Yalnızlığa ihtiyacı vardı.

Düşünmesi gerekiyordu.

Jack'e veda etti, yatağa gitti ve her zamanki gibi zar zor uyudu.

Sonraki iki günü dönüşümlü olarak şehir evinde tek başına kalarak ve Londra sokaklarında dolaşarak geçirdi. Gezintileri onu sürekli Cornelia'nın stüdyosuna götürüyordu. İki gün içinde iki kez dışarıda durdu, üst kata çıkıp büyük ahşap kapıyı çalmak istedi.

İki kez cesaretini kaybetti.

Ne de olsa tutkulu jestlerden nefret ederdi. Baskı altında hissetmekten, etki altında kalmaktan nefret ediyordu. İçgüdüleri onu ona doğru yönlendirdikçe, onları takip edemeyeceğini iyi anlıyordu.

Sözünden dönemezdi. Bir daha olmaz. Ve sonra, nihayet, Pazartesi oldu.

Bütün gece uyumamıştı. Parlamento'da ne söyleyeceğini zihninde prova ederek uyuyakalmıştı.

evliliğini feshetti. Kendisinin hatalı olduğunu beyan etmek ama yasal olarak bir kadını suçlamadan evliliği bitirmek mümkün değildi. Cornelia'yı terk etmekle suçlamaya karar vermişti. Cornelia'nın suçlamayı hoş karşıladı; ne de olsa skandal onun can damarıydı. Yine de, onun güvenine ihanet ettiği için terk edilmeyi hak ettiğini açıkça belirtmek niyetindeydi.

Sözlerini yazmayı bitirdi, cübbesini ve peruğunu giydi ve Westminster'a giden güzel Rosemere arabasına bindi.

Daha önce hiç bir Parlamento oturumuna katılmamıştı. Bu kadar üzgün olmasaydı, odanın ihtişamı ve bulurken ona bakan peruklu, kırmızı cüppeli Lordlar eğlenceli olabilirdi. Lord Eden'in yanına oturdu, etrafı Rafe'in de içinde bulunduğu bir grup müttefikle çevriliydi. tasarısı lehinde oy kullanacağından emindi. Eden ona sıkı, sempatik bir gülümseme verdi; bu, adamın duygularını kabul etmeye en yakın olduğu andı.

"Hoş geldiniz," dedi. "Dilekçeniz ilk tartışmadan sonra dinlenecektir."

Rafe başını salladı. Sesinin boğuk çıkabildiği için konuşmak istemedi.

Yoklama yapılmasını, oturumun açılış formalitelerinin yerine getirilmesini, ilk tartışmanın yapılmasını ve nihayet saatler sonra dilekçesini sunma sırası kendisine gelene kadar bekledi.

Bir kâtip önerilen yasa tasarısının başlığını okudu.

Boşanma kelimesini duyunca salonda mırıltılar yükseldi. Yüzlerce göz ona kilitlenmişti; söyleyeceklerinden büyülenmişlerdi.

Rafe ayağa kalktı. "Lordlarım," diye başladı. "Korkarım bugün size derin pişmanlıklarla geldim. Evliliğimle ilgili ve tamamen benim hatam olan pişmanlıklar."

"Hayır," diye seslendi odanın arkasından bir ses. "Ben." Dondu kaldı.

Uzaktan bile olsa Cornelia'nın alçak, kültürlü ses tonunu tanıdı.

"Bu bir *kadın* mı?" diye sordu biri, küçük, kadınsı formuna bakarak.

Pantolon ve sert bir ceket giymiş bir erkek hizmetçi kılığında binaya girmişti.

"Onu derhal bu odalardan çıkarın," diye başka bir ses geldi.

"Dük ile konuşmalıyım," dedi yüksek sesle, bir mübaşirin etrafından dolaşarak Rafe'in durduğu odanın ortasına doğru yürüdü. "Bu dilekçeye bir itirazım var."

Kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki bir sinek kuşunun çırpınışını andırıyordu. Ona ulaşmak için cüppeli aristokratlar denizinin içinden geçti ve onların itirazlarına aldırmadı.

Adam ona dokunacak kadar yaklaşır yaklaşmaz elini kavradı ve sıkıca tuttu. Merakla ona baktı.

"Çok büyük bir hata yaptım, Rafe," dedi usulca. "Derin." Ciğerleri göğsünde ters döndü. Olabilir miydi-

"Bana hatanı söyle," dedi. "Eminim düzeltilemeyecek bir şey değildir."

Kollarını ona doladı ve ağlamaya başladı.

"böyle güvercinim," dedi sırtını okşayarak. "Şimdi, sorun nedir ve nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir koca arıyorum," dedi. "Ve umarım o siz olabilirsiniz."

Nefes alamıyordu. Kızın ona bakışı öyle doluydu ki şefkat ve sevgi. Ondan almayı ve karşılığında ona vermeyi arzuladığı duygular.

Ve *herkesin* içinde.

Kalbini tüm Lordlar Kamarası'nın önünde ilan ediyordu. "Şimdiye kadar aşık olduğum tek erkek sensin," diye fısıldadı.

"İki kez."

Bölüm Kırk Beş

Odadaki bütün gözler onların üzerindeydi ama Cornelia'nın umurunda bile değildi. Tek umursadığı Rafe'in sırtını okşayan eliydi. Rafe'in çenesi duygularla titriyordu.

Rafe. Hayatının aşkı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı kulağına. "Umarım seni utandırmamışımdır. Sadece herkesin seni ne kadar çok sevdiğimi bilmesini istiyorum."

"Seni öpmek istiyorum," dedi hırıltılı bir sesle. "Eğer izin verirsen-" , onu kollarının arasına aldı ve ağzı açık kalan tüm odanın önünde dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Ve Tanrım, ağzı. Lanet olsun gözlere ve lanet olsun fısıltılara. Bazen bir gösteri olmak bir kızın tam da ihtiyacı olan şeydi.

Rafe ellerini -o kocaman, güçlü ellerini- kadının omuzlarına koydu ve onu kendine çekti, o kadar yakındı ki aralarındaki giysiler olmasa tek bir beden olabilirlerdi.

Rafe ne zaman yanında olsa hissettiği sıcaklık patlamasıyla yüzü alev alev yanıyordu. Buradan başka olmak istediği bir yer yoktu.

Lanet olası Lordlar, bu adam onu bir daha asla bırakmayacakmış gibi sıkıyordu.

Öksürdü. "Rafe, nefes alamıyorum."

Tutuşunu gevşeterek ona gülümsedi. "Gel," dedi elini tutarak. "Özel olarak konuşalım."

Bağırان Lordlar denizinin içinden birlikte koşular ve oda kapılarından çıkıp karanlık, ahşap kaplı eski bir dehlize girdiler. Özel oda.

Rafe kapıyı arkalarından kapattı ve bir öpücük daha almak için içeri girdi. Rafe'in ağzının etrafındaki hafif kirli sakallar tenini yakıyordu ve kadın bunu memnuniyetle karşıladı,

Dudaklarını onun dudaklarının üzerinde gezdirerek yanaklarının acıdığını hissetti. Onun tarafından işaretlenmek istiyordu.

Onu tüm vücuduyla, tüm ruhuyla öpmek istiyordu.

Bu öpücüğün sonsuza dek sürmesini istiyordu. *Onu* sonsuza dek istedi. O istedi

-

Cornelia!

Eğer yakında durmazsa, yerde kızılaşacaklardı ve henüz kendini şehvete .

Söylemesi gereken çok şey vardı.

Ağzını Rafe'inkinden ayırdı. Birbirlerinden birkaç santim uzakta, gözleri kilitlenmiş, nefes nefese duruyorlardı.

"Rafe," diye fısıldadı ünlü Cornelia Ludgate soğukkanlılığından zerre kadar nasibini almamış titrek bir sesle. "Çok özür dilerim. Sana karşı çok adaletsiz davrandım. *Bize* haksızlık ettim."

Onu yatıştırmak için kolunu okşadı. Ama kızın sözleri karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Ne için üzgün olabilirsin ki, tatlı kız?"

Ona yaşattığı acı için onu suçlayamayacak kadar tatlı biri miydi?

"Benim gibi gittiğin için."

"Çünkü seni utandırdım," dedi açıkça. "Ve senden vermek istemeyebileceğini bildiğim bir şey talep ettim. I-"

Başını iki yana salladı. "Gerçek şu ki ben de senin gibi hissettiğim için çok . Kendimi ona teslim edersem bir kadın olarak, bir varlık olarak bağımsızlığımı kaybedeceğimden korkuyordum. Çünkü aşk sizi diğer insanların ihtiyaçlarına karşı savunmasız hale getirir."

Sesi bir ay önce hor göreceği bir şekilde titriyordu. Ama umurunda değildi.

Rafe ona ciddiyetle baktı. "Aşk bizi savunmasız yapar, Cornelia. Bunu inkâr edemem. Senin için her şeyi yaparım ama bunu değiştiremem."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve hafifçe yanaklarını okşadı. "Senden bunu beklemiyorum. *İstemiyorum*. Çünkü seni sevmek- Karşılığında sevginizi kabul etmek, kendime vermeyi seçtiğim şeydir. Bu seçimi özgürce yapabilirim. Beni ben yapan şeyi kabul edecek kadar cesur olabilirim.

bana veren şey karşılığında savunmasız. Ve bu, aşkım, sensin." Gözleri öylesine yumuşadı ki kız kirpiklerini öpmek istedi.

"Ama ben her fırsatta hata yaparken nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu sessizce. "Onlarca yıldır."

Oh, onun tatlı Rafe'i. Hatalar yapmış olabilirdi. Ama aynı zamanda dürüsttü ve bunun için incinmişti.

"Ben de hatalar yaptım," dedi. "Hissettiklerimle yüzleşmek yerine kaçtım. Sana söylemek-" Sesi kırıldı. "Sana ne kadar korktuğumu söylüyorum."

Gözlerini kapattı. Sonra kollarını sessizce ona doladı ve sadece mırıldandı: "Her şey yolunda. Ben her zaman burada olacağım."

Onu affedecek kadar nazikti. Ama onun duygularındaki cesarete ne kadar derin bir hayranlık duyduğunu bilmesini istiyordu.

Geri çekildi ve onun güzel mavi gözlerine baktı. "Bana nasıl hissettiğini söyleyecek kadar cesur olduğun için çok minnettarım. Çünkü Rafe, sen ne kadar düşüncesizce hareket etsen de ben aşırı tedbirli biriyim. Ve bazen kocaman bir kalbi olan bir adam tarafından biraz itilmeye ihtiyacım oluyor." Durakladı ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Özel olarak."

Ona istediği bir peri masalıymış gibi baktı. "Birlikte olmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Ama-" Derin bir nefes alarak düşüncelerini toparladı. Bu önemliydi ve bunu olabildiğince açık ve ciddi bir şekilde söylemesi gerekiyordu.

"Ama?" diye nazıkçe sordu.

"Ancak ikimizden de birlikte olmanın ne anlama geldiğini ve nasıl yaşayacağımızı dikkatlice düşünmemizi rica ediyorum."

Pervazlı pencerelerin önündeki bir çift sandalyeyi işaret etti. "Oturup konuşalım."

Kalın döşemenin içine gömüldü ve pelüş sabitliğinin verdiği destek için minnettar oldu. Lordlar Kamarası'nın iyi yapılmış sandalyeleri olduğuna güvenin.

Rafe onun elini tuttu. "Şimdi söyle bana, Cornelia Ludgate. Nasıl yaşamak istiyorsun?"

Onun elini sıktı. "İkimizin de birbirimizi dinlemesini istiyorum, *gerçekten* dinlemesini" diye söze başladı. "Benimle ilgili bazı şeyler var - Siyah olmak, bir

kadın olmak, her ikisi de olmak- bunu asla anlayamayacaksınız. Bu yüzden size deneyimlerimi anlatırken bana güvenmenizi istiyorum. Neye ihtiyacım olduğunu ve ne istediğimi sorduğumda, isteklerime saygı göstereceğinize dair söz vermelisiniz. Ben de aynı hassasiyeti sana göstereceğime söz veriyorum."

Uzandı ve onun diğer elini tuttu. "Özür dilerim aşkım," dedi. "Pislik gibi davrandım ve bundan ne kadar pişman olduğumu anlatamam. Ama sana söz , seni kaybetmemden ders aldım. Senin isteklerin benim kanunlarım olacak. kalp."

Ona inanıyordu. Onun niyetine inandı. Ona olan sevgisine ve onu destekleme arzusuna inanıyordu.

Ve bu yeterliydi.

Ama devam etti.

"Ve özür dilemem gereken bir şey var. Senden Floransa'ya gitmemeni asla istememeliydim. Düşündüğümde, bu beni hasta ediyor."

Çok uzun zaman önce olduğu için biraz güldü ama bunu söylediği için rahatlamıştı. Onu nasıl incittiğini anlamıştı.

"Katılıyorum, bu benim için acı vericiydi," diye itiraf etti. "Ama seni affediyorum. Çünkü kalbinde yaşadığını biliyorum Rafe. Ve bu yönünü seviyorum."

Eğildi ve onun dudaklarını öptü. Bir an kendilerini kaybettiler. Ama adam geri çekildi.

"Geleceğimizi tartışırken benim de bir isteğim var."

"Elbette." Onun kendi ihtiyaçlarına, kendisinininkilere baktığı gibi bakmasından memnundu.

"Senden bir gün kaçma dürtüsü hissedersen -bu bir konuşma ya da bir ev olabilir- önce bana *söylemeni* rica ediyorum. Korkup korkmadığın hakkında konuşabiliriz. Lütfen bana güven, coşkulu görünsem bile senden asla ve asla bana verebileceğinden fazlasını istemem."

Kendisindeki bu kusuru fark etti. Ve bunu aşmaya kararlıydı. Onun için ve kendisi için. Çünkü istediğin şeyden kaçtığında, onsuz yaşamak zorundaydın.

Ve bir daha asla Rafe olmadan yaşamak istemiyordu.

"Bunu artık biliyorum," dedi. "Biliyorum. Ve sana söz , rahatsız olursam seninle konuşacağım. Sana güveneceğim."

Sırıttı. "Senin ırzına geçmeden önce başka bir şey var mı?"

"Bir şey daha var. Ve bu benim için çok önemli. Ama bu konuda ne hissedeceğinden emin değilim."

Onun gözlerinin içine baktı. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Bana o güzel evlilik yüzüğünü sen verdin," dedi yavaşça, onun duygularına karşı hassas olmak istiyordu. "Duyguların çok saf ve tatlıydı. Ama kendini benim olarak görmeni istemiyorum. Ya da beni senin olarak görmeni. Birbirimize sahip olmamızı istemiyorum. Özgür kalmamızı istiyorum."

Başını eğdi, kaşları çatılmıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Seni çok seviyorum. Ama Gardencourt'a taşınmak ya da seni tüm zamanınızı Londra'da geçirmenizi istiyorum. Ben, diyelim ki, Londra'ya kaçıp

Florence ya da senin bir sevgili edinmen, bunu önce konuşmamız şartıyla. İkimizin de gerçekten olduğumuz kişi olma özgürlüğüne sahip olmasını istiyorum, yeter ki bunu birlikte yapalım."

Şaşırmış görünüyordu. Kadın kendini hazırladı. Teklif ettiği şey onun için bir hayal kırıklığıysa bunu anlayabilirdi.

"Vay, vay, Bayan Ludgate," dedi yavaşça, yüz ifadesi şaşkınlıktan ilgiye dönüşmüştü. "Başka sevgililer edinmemi mi *istiyorsunuz*?"

Onun gözlerinde beliren parıltıya güldü. "Özellikle de ben izleyebiliyorsam."

"Oh, bu ayarlanabilir, benim kötü kızım." İkisi de bu fikir karşısında sırtıttı.

"İkimizin de başka insanlarla birlikte olma seçeneğine sahip olmasını istiyorum," dedi daha ciddi bir şekilde. "Birlikte ya da ayrı, dürüst olduğumuz ve birbirimizi incitmediğimiz sürece."

Ciddiyetle başını salladı. "Bu benim kabul edebileceğim bir anlaşmaya benziyor. Özellikle de paylaşırsak."

Başka bir ménage fikri dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissetmesine neden oldu. "Kesinlikle paylaşacağız."

Güldü ama yüzü ciddileşti.

"Sevgililer bir yana, bağımsız olduğunuzu bildiğinizden *emin* olmak istiyorum. İçinizin rahat etmesi için boşanma dilekçeme devam etmemi ister misiniz? Sonunda yasal olarak özgürlük."

Bu soruyu zaten düşünmüştü. Cevabının onu şaşırtabileceğinden şüpheleniyordu.

"Ama Rafe," dedi göz kırparak, "eğer boşanırsak, artık bir düşes olmayacağım."

Ona tuhaf tuhaf baktı. "Düşes mi olmak *istiyorsun*?"

"O tür bir düşes değil," diye güldü. "*Bizim* türümüzden bir düşes."

"Emin misiniz?" diye sordu.

Başını salladı. "Gardencourt'taki balo salonunda portremi gördüğümde, bunun gücünü fark ettim. Bir düşünün. Bir düşes her zaman dışlanmanın sembolü olmuştur. Ayrıcalıklıların kitleler üzerindeki gücü. Düşesin kadının saygınlığı ve saflığının önemi. Düşes olabilirsem bu sembol kökten değişir. Bir bakıma -" elini tuttu "- yapabileceğim en anlamlı sanatsal açıklama bu."

Elini cebine attı ve o sabah paketi çıkardı. İçinden iki altın yüzük çıkardı; tıpkı ona verdiği gibi basit bir alyans.

Bunları ona uzattı. "Kazınmışlar," dedi.

Onları aldı ve her ikisinin de üzerinde yazılı olan kelimeyi okudu.

"Biz."

kalktı, onu sandalyesinden çekti ve kollarını ona doladı. "Son bir mantık evliliği mi, sevgilim?"

Yüzüklerden küçük olanı aldı, kızın elini tuttu ve parmağına .

"Bu benim için hayatımın onuru olur."

Bölüm Kırk Altı

Rafe tek başına Lordlar Kamarasına geri döndü. Lord Andover bütçelerle ilgili bir konuşma yapıyordu ama Rafe odaya girince aniden durdu.

"Süreci rahatsız etmeyi bıraktınız mı, yoksa başka bir olay mı çıkaracaksınız?" Andover sordu.

"Korkarım son bir sahne," dedi Rafe. Halktan biri ve bir radikal olduğu için Lordların onu kabul etmediğini biliyordu. Dük olduğu için onu dinlemekten başka çareleri olmadığını da biliyordu.

Bu konuda biraz kendini beğenmiş hissetti.

"Lordlarım, sunduğum dilekçeyi geri çekiyorum," dedi. "Görünüşe göre karım beni terk etmemiş. Şimdi müsaade ederseniz Bugünlük işimi bitiriyorum."

Bununla birlikte, topuklarının döndü ve Cornelia'nın beklediği koridora çıktı.

Adam ona kollarını açtı ve kadın gömüldü. "Seninle hemen yalnız kalmak istiyorum," dedi.

"Hadi stüdyoma gidelim. Bir gün için yeterince şatafat yaşadım."

El ele tutuşarak yürüyerek gittiler. Güzel, esintili, güneşli bir gündü. Bir saatten az süren yürüyüş yarım gün sürmüş gibiydi, Çünkü Rafe'in tek istediği Cornelia'yı öpmekti. Ve onu öptü. Bir binanın arkasına sıkışmış bir sokakta. Yapraklı bir meydanda, bir ağacın gölgesinde. Etraflarında insanların kaçıştığı bir değirmenci dükkânının önünde. Cornelia'nın stüdyosunun merdiven boşluğunda, kıyafetlerini çıkarırken.

"Gel buraya," dedi Rafe, yarı giyinik karısına uzanarak. Onu omzunun üzerinden kaldırdı ve merdivenlerden yukarı, odasına taşıdı.

Onun dairesine hiç girmemişti. Küçük, güzel ve ışıık . Her yere dağılmış halde bıraktığı eskiz defterleri her tarafta yığınlar halindeydi. Lucius güneş ışığı alan bir sandalyede oturuyordu, patilerini önünde lüks bir şekilde uzatmıştı.

"Bak," dedi Cornelia kediye. "Bu senin yeni baban."

Kedi bir patisini yaladı, aşağı atladı ve yatağın altına girdi. "Benden hoşlandığını sanmıyorum," dedi Rafe.

"Merak etmeyin. Tanıyana kadar kimseden hoşlanmaz." "Beni çok iyi tanıyacağını umuyorum."

"Oh, yapacak," dedi Cornelia. "Başka seçeneği yok. Sana çok bağılım. Gel."

Rafe'nin elini tuttu ve onu yatağına doğru çekti. Üstünde bir eskiz defteri duruyordu. Onu kaldırmaya başladı ama Rafe onu durdurdu. açık sayfadaki resmi gördüm.

Bu . Onu baloda, kürsüde, kendisine konuşma yaparken çizmişti. Resimde onun yanında duruyor, elini tutuyor ve ona gülümsüyordu.

"Tarihi revize ettiniz," diye yorum yaptı.

"Eğer bunu tekrar yapabilseydim, tüm dünyaya seni sevdiğimi söyledim."

Ona özür dilercesine gülümsedi. Ama adam özür beklemiyordu.

"Benden başka kimseye söylemene gerek yok."

Onu kollarına aldı ve yatak başlığına yaslandılar.

Giysilerinin geri kalanı o kadar çabuk çıktı ki kimin kimi soyduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı.

Hızlı ama tutkuluydular.

Cornelia , "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye haykırdı. Bu onu yıllardır olmadığı kadar mutlu etmişti.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,"

mırıldandı. Yine hızlı ama tutkuluydular.

Ve iyi bir önlem için bir kez daha.

Birbirlerinin kollarında, nemli çarşafın üzerinde terleyerek bitkin düştüklerinde, Rafe onu kucaklayıp üzerine yatırdı.

"Sana yirmi yıldır aşık olduğumu söylemiş miydim?" sordu boş boş sırtını okşayarak.

"Dünyada senden başka hiç kimse için böyle hissetmediğimi söylemiş miydim?" diye cevap verdi. Onun kollarına sokuldu. "Seni özledim

Son haftalarda o kadar çok ağladım ki yataktan zar zor kalkabildim. O kadar çok ağladım ki Lucius'u korkuttum."

"Buna izin veremeyiz."

"Biliyorum. Onun duyguları önemli. Eğer beni seviyorsan, kedimi de sevmelisin."

Ciddi bir şekilde başını salladı. ". Tutkuyla. Belki de seni sevdiğimden daha fazla." Güldü ve sonra ayağa kalktı.

"Bizi çizmem gerek."

Kadının bir kalem ve eskiz defterlerinden birini alıp çalışmasına dalmasını izledi. Saçlarından bir tutam gevşek saçlarından düştü. gözlerinin içine bakıyordu. Sanat yaparken geçirdiği dönüşümü çok seviyordu. Sanki eseriyle bütünleşiyor, kalem ve sayfayla tek bir organizma haline geliyordu.

İşi bittiğinde "Al," dedi. Adam kağıdı aldı.

İkisi de çıplaktı, bacakları birbirine dolanmıştı. Her birinin bir kolu yana doğru uzanmıştı. Ve her biri sayfanın dışında başka bir kişinin elini tutuyordu.

"Çok güzel," dedi parmağını üzerinde . "Hadi bunu gerçekleştirelim," dedi.

Dörtlü fikri onu yine sertleştirmişti.

Elini tuttu ve yanağından öptü. "Bize," dedi. Eğildi ve onun kulağına fısıldadı: "Bize."

Sonsöz

Londra'da keskin bir sonbahar günüydü ve hava ıslak toprak gibi kokuyordu. Cornelia, Rafe ile el ele inşaat alanının önüne doğru yürürken çamurlu botlarının altındaki çamur hissinin tadını çıkarıyordu.

Bugün Kadın Eşitliği Enstitüsü'nün temel atma töreni vardı.

Bu aynı zamanda bir çeşit yeniden bir araya gelmeydi. Seraphina ve Thaïs, Cornelia ile bir araya gelmiş, planları gözden geçiriyorlardı. Rafe, Rory, Lord Eden ve Adam'ın ustabaşısı olan ve Rory'nin kısa süre önce sevgili edindiği Mark Swanson ile derin bir sohbe dalmıştı. Yeni nişanlanmış olan Anna ve Gilby Howe, Adam'la birlikte aletlerle dolu bir gölgelik altında toplanan işçilere heyecanla bakıyorlardı. Canette ve Singh de -yine yeni nişanlanmışlardı- bebek Ella'yı kucağına almış olan Elinor, Jack ve Marianne ile sohbet ediyorlardı.

Tatil için bir araya gelmiş bir aile gibi hissettim.

Adam, elinde büyük bir kazık ve daha da büyük bir tokmak tutan Mark Swanson'la birlikte yaklaştı. Kazığı çimlere sapladı.

"Bu onuru kim yaşamak ister?" Adam tokmağı işaret ederek sordu.

"Cornelia yapmalı," dedi Seraphina. "Ne de olsa parasını o ödüyor."

Adam tokmağı Cornelia'ya uzattı.

Ona şüpheyle baktı. Daha önce hiç böylesine kaba kuvvete sahip bir alet tutmamıştı.

"Bu görevi yapabileceğimden emin değilim," dedi gülerek. "Oldukça ağır görünüyor."

"Kafana koyarsan yapamayacağın hiçbir şey yoktur," dedi Rafe. "Bilmem gerekirdi."

Yukarı çıktı ve neredeyse kendisi kadar ağır olan aleti aldı.

Thaïs boğazını temizlediğinde kaldırmak için güç toplamaya başladı.

"Ahem, hanımefendi. Konuşma!"

Cornelia gülümsedi. .

"Bugün burada toplandığınız için hepinize, özellikle de Gardencourt'tan buraya geldikleri için Canette ve Singh'e teşekkür ederim."

İkisi, malikaneyi tüm toplum için bir alan haline getirme çabalarına öncülük ediyorlardı. Alt kattaki salonlar Kiracıların çocukları için okul odaları, mutfaklar yerel fırıncılara ve aşçılara işlerinde kullanmaları için devredildi, bahçeler halka açık park ve balo salonu etkinlik salonu olarak kullanılmaya başlandı. Alan kısa sürede kır dansları ve yerel yardım müzayedeleriyle dolarsa da, en çok rağbet gören kullanım düğünler için.

Anna ve Gilby iki ay içinde burayı kendi evleri için kullanmayı planlıyorlardı. "Çocuk ve Gençlik Enstitüsü'nün temelini atmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Kadınların Eşitliği," diye devam etti Cornelia. "Yapılması gereken çok iş ve toplanması gereken daha çok para olsa da, bu hedefe ulaşmada bir sonraki adım

hepimizin uğruna çok çalıştığı hedef."

"Duyduk! Duyun!" diye bağırdı herkes.

Tokmağı omzunun üzerinden kaldırmak için zorlandı. "Bununla birlikte, bu devasa şeyle başa çıkmaya çalışacağım."

Thaïs, "Rafe'le uğraşmaktan muazzam şeylere alışkın olduğunı sanırsın," dedi.

Hepsi inledi.

Tüm gücünü kullanarak tokmağı kazığın üzerine indirdi ve onu topağın derinliklerine sapladı.

Herkes alkışladı.

Rafe geldi ve onu havaya kaldırdı. "Ve bu önemli gün için finansman sağlamadaki becerisi, vizyonu ve cesareti için eşime bir alkış daha lütfen."

Cornelia Rafe'in başını tuttu ve öpmek için aşağı indirdi. "

bak, herkesin içinde sevgi gösterisi yapıyor," dedi Seraphina.

"Özel hayatında neler yaptığını bir düşünsene," dedi Thaïs.

Herkes yine inledi. Rafe

onu yere bıraktı.

Cornelia, "Doğru, görevimi başarıyla yerine getirdim," dedi. "Ancak işimiz henüz bitmedi. Hâlâ birkaç bin sterline ihtiyacımız var.

projeyi tamamlamak. Şimdi parayı toplama sırası Thaïs'te." Thaïs ellerini vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Bu sorun olmaz. Her erkek benimle bir ay geçirmek için bu parayı öder."

Marianne ve Eden'in beti benzi attı.

"Bunu kastetmiyorsunuz..." Marianne söyledi.

"Bu, şey, demek istediğin ..." Eden aynı anda söyledi.

"Evet, aynen öyle. Kendimi en yüksek teklifi verene açık artırmayla satacağım. Kazanan beni bir aylığına metresi olarak alacak."

Thaïs ilk kez kendini bir geceden daha uzun bir süre için bir erkeğe satacaktı, çünkü iyiliklerinde ayrımcılık yapmasıyla ünlüydü.

Lord Eden öylesine kızardı ki, aniden ateşten ölecekmiş gibi bir hali vardı. Marianne sadece başını salladı ve güldü.

Cornelia ve Sera kollarını Thaïs'in omuzlarına doladılar. "Ah, sevgili fahişemiz," dedi Cornelia.

Sera bir yumruk kaldırdı. "Adalete giden yolda zina yapsın."

Üçü birlikte güldüler ve işlerinin satın aldığı araziye doğru döndüler. "Sirenlerin gücüne," dedi Sera.

"Ve bu kalçaların gücü," dedi Thaïs, ikisinin arasında kıpırdanarak.

Cornelia Ludgate' Raisonné Katalogundan Alıntı

Çalışma 4092: Fahişe

Kağıt üzerine

mürekkep

1797

Açıklama: Kıvrımlı, çilli beyaz bir kadın bir yatakta düz bir şekilde yatıyor. Güller, çıplaklığını sadece kalçalarına dökülen kıvrırcık kızıl saçları örtüyor. Üzerinde bir pankart dalgalanıyor, "Kötü şöhretli bayanla bir ay" yazıyor. Magdalene."

Yorum: Eser, sanatçının yakın arkadaşı olan ve sık sık portrelerine konu olan kiralık fahişe Thaïs Magdalene'i tasvir etmektedir. Bu eser, sanatçının Magdalene'in bir aylık metreslik hizmetini en yüksek teklifi verene açık çıkararak Kadın Eşitliği Enstitüsü için para toplama çabalarını tanıtan bir tahta baskı posterin temelini oluşturdu.

Bu poster ve onu takip eden seriler İngiltere'nin dört bir yanında hızla çoğaltılarak müzayedeye ve müzayedenin merkezindeki kadının geçmişine yönelik bir ilgi çılgınlığı yarattı.

Teşekkür

Nicole Fischer'a bu kitabı düzenlerken göstermiş olduğu inanılmaz özen ve sabır için teşekkür ederim. Sarah Younger'a zamanında romantizm kattığı için teşekkür ederim. Peter Sentfleben, Dee Hudson, Jon Reyes, Johanie Martinez-Cools ve Tricia Tobias'a samimi ve anlayışlı duyarlılık okumaları için teşekkür ederim. Her yazarın hayalini kurduğu destek sistemi oldukları için Rebelles'e teşekkür ederim - siz olmasaydınız yol alamazdım. Yazmaya çalışırken benimle ilgilendikleri için kocama ve kedime teşekkür ederim.

Ve okuyucularıma teşekkür ederim - bu kadar uzun sürdüğu için üzgünüm, çocuklar!

Duyuru

SİRENLER TOPLULUĞU serisinin çarpıcı sonunu
kaçırmayın...

THAİS'İN HİKAYESİ 2024'TE GELİYOR!

Yazar Hakkında

SCARLETT PECKHAM, alfa kadın kahramanları kutlayan buharlı tarihi romanlar yazıyor. Scarlett Los Angeles'ta yaşıyor ve burada "kötü" demenin yeni yollarını bulmaya çalışmaktan, eski romantik clench kapaklarını toplamaktan ve kedisine papyon giydirmekten hoşlanıyor.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını [hc.com](https://t.me/cevirigiller)'da keşfedin.

Scarlett Peckham'ın Çalışmalarına Övgüler

"[Etkileyici, anlayışlı ve duyarlı bir roman...]"

-*New York Times Book Review Rakess* hakkında

"Scarlett Peckham'ın yeni Society of Sirens serisinin ilk kitabı, tarihi romantizmin radikal bir şekilde yeniden yaratılma kapasitesini gözler önüne seriyor. *Rakess* kadın öfkesi ile nabız gibi atıyor, bu da onu bu listedeki en elektrikli, en canlı oyunlardan biri. Çifte standartları sorguluyor, kadın zevkini savunuyor ve kendini haklı bir öfkeyle ileriye taşıyor. Peckham, kadın ve erkek arasındaki Gotik zevkle, neşe kıvılcımlarını daha parlak ve daha cazip bir şekilde tehlikeli hale getiriyor."

-*Entertainment Weekly* (2020'nin En İyi 10 Romanı)

"Tarihsel mecazları ve arketipleri ters yüz eden [*Rakess*], komedi ve katarsis sunuyor ve sizi hemen ilk sayfaya döndürecek kadar mükemmel bir sonsuza dek mutlu sonla bitiyor."

-*Washington Post* (2020'nin En İyi Aşk Romanları)

"Türün sınırlarını cesurca esneten, canlandırıcı ve eğlenceli bir aşk ."

-Stephanie Laurens, *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan yazarı, *Rakess* hakkında

"*Rakess*, sizi heyecan içinde bırakan, spor salonundaki/kahvehanedeki/kitapçıdaki romantik okuyucu arkadaşlarınıza heyecanla reklamını yapacağınız türden bir hikâye. Scarlett Peckham'ın zarif ve lirik bir yazarlık sesi ve duygusal karmaşıklık için muazzam bir yeteneği var, harika bir şekilde sofistike, alaycı bir mizah anlayışı ile mayalanmış ... gür, zekice, erotik, gerçekten yetişkin bir aşk hikayesi, birbirleri için her şeyi riske atan iki parlak, yaralı ruh arasındaki bir romantizm."

-Meredith Duran, *USA Today* çoksatın yazarı

"Scarlett Peckham'ın yazdığı *Rakess*'i, benzersiz rol değişimleri, tutkulu çifti ve kuralları yıkışıyla yuttum. Güçlü, düşünceli kadın kahraman, toplumun bir kadın üzerindeki kısıtlamalarını reddediyor ve hayatı kendi şartlarına göre cesurca yaşıyor. Dul ve namuslu kahraman ise işini ve çocuklarını korumak için arzusunun çekiciliğiyle savaşıyor. Ama aşk nadiren reddedilebilir."

-Lorraine Heath, *New York Times* ve *USA Today* çok satan yazar

"Tarihi bir aşk romanında istediğim her şey: zeki, seksi ve feminist."

-Maya Rodale, *USA Today* çok satan yazarı, hakkında *Rakess*

"*Rakess*, incelikle yazılmış ve kapsamı bir zafer. Yazılar arzu ve inançla titriyor ve Seraphina ve Adam, Peckham'ın tutkulu ve ilerici aşklarının devamı için can atmanıza neden olacak!"

-Sierra Simone, *USA Today* çok satan yazarı

"Tarihi romantizm dünyasında yeni ve yakında ikonik bir ses olacak olan Peckham, zanaatının ustası olarak kendini gösteriyor."

-Liz Carlyle, *New York Times* ve *USA Today* çok satan yazar, *Rakess* üzerine

"Peckham, bağımlılık, cinsiyet eşitsizliği, düşük ve istem dışı bağımlılık gibi zorlu konularla yüzleşerek cesurca karanlık bir tarihi romantizm yarattığı için büyük övgüyü hak ediyor. . . Daha sert bir aşk hikâyesinden korkmayanlar için şiddetle tavsiye edilir."

-*Library Journal* (starred review)

"Tutkulu, güçlü ve son derece romantik."

-Eva Leigh, *My Fake Rake* kitabının yazarı, *The Rakess* üzerine

"Peckham'ın yeni Society of Sirens serisinin ilk kitabı olan bu kitap, tıpkı kahramanı gibi heyecan verici derecede karmaşık ve gerilim dolu.

Peckham'ın güçlü iradeye sahip kadın kahramanlar ve onlara saygı duyan kahramanlar yaratma konusundaki daha önce kanıtlanmış yeteneği, yaratıcı bir şekilde baharatlı samimiyet sahneleri yaratma becerisiyle birlikte burada parlıyor. Sirenler Cemiyeti'nin her bir üyesinin bu ciltte ne kadar iyi geliştirildiği göz önüne alındığında, okuyucular bir sonraki bölümü okumak için sabırsızlanacaklar. Tütün yükselen yıldızlarından birinden ilgi çekici bir tarihi aşk romanı."

-*Kirkus Reviews* (yıldızlı eleştiri)

"Açık, keşfedici aşk sahneleri, doğum kontrolü ve hamilelik riskleri hakkındaki samimi konuşmalarla dengelenen tutkuyla cızırdıyor.

Peckham, dönemin kadınlarının karşı karşıya olduğu kasvetli gerçeklerden asla kaçınmazken, 19. yüzyıl cinsel politikalarının bugünle ilgili olduğunu hissettiriyor. Bu ödüllendirici aşk hikâyesi şiddetli, feminist ve duygu dolu."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"Peckham'ın geleneksel romantizm kalıplarını sıra dışı bir şekilde tersine çevirmesi şaşırtıcı bir zevk, çünkü Sirenler Topluluğu serisini, gerçek tarihi ayrıntıları, o günün gelenekleri göz önüne alındığında kadınların hayatlarının nasıl olduğuna dair bir bakış açısını ve hikayenin ayrılmaz bir parçası olan ateşli, yaratıcı seks sahnelerini birleştiren bir hikaye ile başlatıyor."

-*Booklist*

"*Rakess*, seksi, feminist, ataerkilliği yerle bir eden, rolleri lezzetli bir şekilde tersine çeviren bir aşk romanı. Peckham, kadınlara nasıl davranıldığına dair tüm çirkinlikleri gaz lambasından sürtük utandırmaya ve düpedüz kadın düşmanlığına kadar gözler önüne seriyor. Ve hikaye 18. yüzyılın sonlarında geçmesine rağmen, bugün kolayca görebileceğiniz unsurlar var. Okuyun, okuyun, okuyun."

-DailyWaffle

"Bu sert, feminist ilk seri, tipik Regency romantizm senaryosunu tersine çeviriyor. Peckham politika, tutku ve duygusal kırılganlık arasında mükemmel bir denge kuruyor."

-*Publishers Weekly* (2020 Yaz Okumaları)

"Buz gibi kalbimi eriten ve beni İKİ KEZ ağlatan kitap
-Scarlett Peckham'ın "*Baştan Çıkardığım Dük* "ü. BONKERS kadar iyi. Şimdiye kadar okuduğum en iyi tarihi kitaplardan biri. Yıkıcı, duygusal ve çarpıcı bir kitap..."

-Sarah MacLean, *New York Times* çoksatan yazarı

Scarlett Peckham tarafından

Sirenler Topluluğu

[BİR PORTRESİ RAKESS](#)

Charlotte Sokağı'nın Sırları

DÜK'Ü BAŞTAN

ÇIKARDIM, KONT'U

MAHVETTİM, LORD'U

TERK ETTİM.

°AVON KİTAPLARI

Ödüller kazanmak, özel içerikler almak ve daha fazlası için Avon'un Kalpten Haber Bültenine katılın!

SIGN UP NOW

*Next month, don't miss these exciting
new love stories only from
Avon Books*

Maz *Eğer c'z Cowboy heart* by Jennifer Ryan
Korkunç bir yanlış anlaşılma Max Wilde ve Kenna Baker'ı ayırdığında, Max aşkı bulma şansının sonsuza dek yok olduğunu düşündü. Şimdi, hayatları bir kez daha çarpıştı Kenna bir cinayetin tek tanığıdır ve saklanacak yere ihtiyacı vardır. Max onu çiftliğinde tutmaya ve duygusal mesafeyi korumaya kararlıdır. Ancak birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, daha da .

A Xzss zzi Eire JfoozJzş1if yazan Cathy Maxwell
Dara cesur bir plan yapar: O ve iki kız kardeşi Londra'da bir oteli finanse etmek için sahip oldukları az miktardaki parayla kumar oynarlar. Sezon. Çılgın planı işe yarayabilir gibi görünüyor... ama sonra Dara'nın planlarına, Dara'yı cezbediği kadar kışkırtan Michael Brogan gibi biri meydan okuyor. Yakışıklı, zeki ve yükselen politikacı kesinlikle bir düğ değildir ama yine de baştan .

Eire Poztzalt of a duchess by Scarlett Peckham
Comelia Ludgate aşkı ve evliliği özgürlüğüne yönelik tehditler olarak görmezden gelir. Ama bir miras ona Kadın hakları davasını finanse etme şansı -evlenmesi şartıyla- bir sırrını açıklamak zorunda kalır: zaten evlidir. Hem de yirmi yıldır görmediği bir adamla. Tutku uğruna ilkelerini feda etmemeye kararlı olsa da Cornelia, varlığıyla bağımsızlığını tehdit eden bu adama karşı hâlâ çekim .

Disce'ver büyük yazarlara özel teklifler
ve metre ac he.com

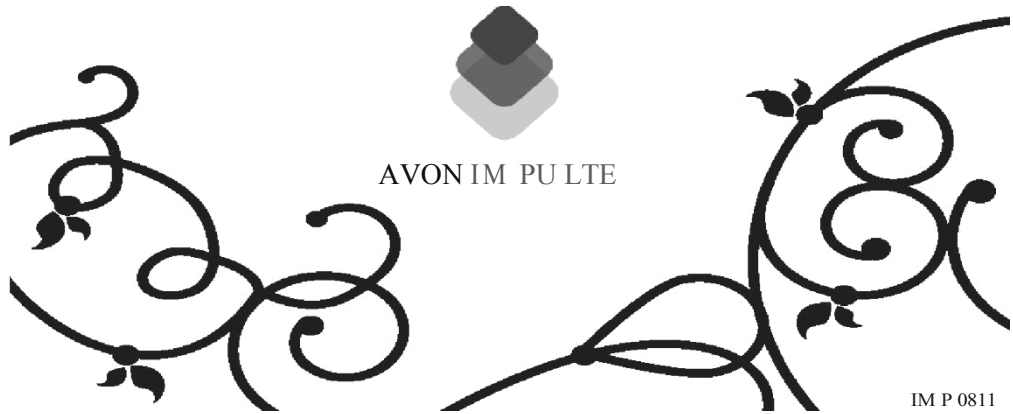
REL 0223

Bu unutulmaz hikayeleri satın almak sadece
bir saniyenizi alacak ve size saatlerce okuma
keyfi yaşatacak!

www.AvonI--R-lse.com adresine gidin ve ne yaptığımızı görün
sunmak zorunda.

E-kitapların satıldığı her yerde mevcuttur.

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİR DÜŞESİN PORTRESİ. Telif Hakkı © 2023 Duchess of Peckham, LLC. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek olan herhangi bir biçimde herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni. Dijital Baskı

MART 2023 ISBN: 978-0-06-293564-9

Baskı ISBN: 978-0-06-293563-2

BİRİNCİ BASKI

Kapak resmi ve tasarımı Alan Dingman'a ait

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır.

HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markasıdır.

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

